

Cổ Phi Ngự

KẾT CỤC CHẾT CHÓC

TỬ THƯ
TÂY HẠ

西夏死書

nhà xuất bản văn hóa thông tin

Kết Cục Chết Chóc

Tên Ebook: **Kết Cục Chết Chóc**

Tác Giả: **Cô Phi Ngự**

Thể Loại: **Kinh dị, Trinh Thám, Phiêu lưu, Văn học phương Tây**

Bộ sách: Tử Thư Tây Hạ (Tập 5)

Công ty phát hành: Tân Việt

**Nhà xuất bản: NXB Văn Hoá Thông
Tin**

Trọng lượng vận chuyển (gram): 806

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 716

Ngày xuất bản: 03-20-2014

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 138.000 đ

Nguồn: truyenss.com

**Ebook: [Đào Tiểu Vũ eBook -
http://www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)**

Ebook được blog [Đào Tiểu Vũ](http://www.dtv-ebook.com) hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục

Chương 1

Chương 1.2

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12.1

Chương 12.2

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 1

Tiếp tục chặng đường chinh phục

Ở giữa bức tường xương cốt cao lớn này hóa ra lại có một lối đi. Lối đi xem ra chỉ đủ rộng ột chiếc xe đi qua và vết bánh xe phía trước kéo dài vào bên trong lối đi được mờ ra giữa đồng xương ngồn ngồn đó.

1

Sáng sớm tinh mơ, chiếc xe Jeep già cỗi chở năm người nhóm Đường Phong nhảy tưng tưng trên sa mạc Gobi. Họ lại tiếp tục lên đường để tìm kiếm thành phố đã bị chôn vùi trong sa mạc sâu thẳm.

Giông hệt như cảnh tượng Makarov đã từng trông thấy cách đây hơn ba mươi năm, khi chiếc xe Jeep từ hướng tây lái vào trong sa mạc chưa được bao lâu thì

xe của họ bắt đầu xóc nảy, nghiêng ngà trên những cồn cát trải dài miên man, hun hút. Mãi cho tới khi vượt qua một ngọn núi cát cao lớn, chiếc xe Jeep nặng trĩch mới lao từ trên núi cát xuống, dừng, lại trên một bãi cát bằng phẳng, rộng rãi. Mọi thứ đều bình thường trở lại, không có tiếng động cơ xe, không có người, không có động vật, cũng không có gió. Trên sa mạc Gobi hoang vu, vạn vật đều im ắng, không thấy bất cứ một dấu vết nào của sự sống, tất cả mọi người đều có một cảm giác kỳ lạ - cứ như thể họ đã tới một hành tinh khác.

“Chúng ta vẫn ở trái đất đấy chứ?”, Đường Phong thốt lên giống hệt như Makarov năm nào.

Makarov cũng thần thừ quan sát xung quanh, miệng lẩm bẩm: “Đúng! Đúng! Chính nơi này.. Tôi đã từng đến nơi này!”

Hàn Giang lại nằm vô lãng, cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh, anh im lặng không nói năng gì. Mãi lâu sau, anh mới nhìn Makarov, hỏi: “Tiếp tục đi về hướng tây ạ?”

Makarov gật gật đầu: “Đúng, tiếp tục đi về hướng tây, chẳng mấy chốc ta sẽ trông thấy một rặng núi màu đỏ, đó chính là Khe Sói Hoang”.

“Mọi người ngồi chắc nhé!”, Hàn Giang nói xong liền nhấn mạnh chân ga, lao như bay về phía tây. Hàn Giang vừa nhìn phía trước vừa quan sát sa mạc xung

quanh, anh đang kiểm tra xem những vết bánh xe thoát ẩn thoát hiện có ở đây không?

Đường Phong và Yelcna cũng hướng mắt xuống thảm cát. “Những vết bánh xe đó có xuất hiện ở đây không nhỉ?”, Đường Phong lo lắng nhìn Hàn Giang.

“Không thể, ít nhất là trong lúc này, bởi lúc ở lô cốt chúng ta đã gây thiệt hại nặng nề cho chúng”, Hàn Giang tự tin đáp.

“Anh tự tin vậy sao? Nên nhớ rằng cái gã Stechkin đã hoàn toàn biến mất rồi, chúng ta không phát hiện thấy xác của lão ta!”

“Điều này quan trọng đến vậy sao? Kể

cả một mình lão ta chạy mất thì đã sao chứ?”

“Hiện giờ không giống trước đây, chúng ta càng lúc càng gần với Hạm Hải Mật Thành rồi, có lẽ Stechkin đang ở quanh đây, thậm chí... thậm chí Tướng quân cũng ở đây!”.

Lúc Đường Phong nhắc tới từ “Tướng quân”, tất cả mọi người không ai bảo ai đều cùng nhìn xung quanh.

Quanh họ vẫn là sa mạc Gobi mênh mông, không có bất cứ dấu vết nào của sự sống. Hàn Giang khẽ ho vài tiếng:

“Bất luận Tướng quân có ở đây hay không thì ít nhất đây tạm thời chỗ này vẫn là nơi an toàn nhất, mọi người có phát hiện thấy vết bánh xe nào khác

không?”

“Không”, Đường Phong khẽ lắc đầu

“Bởi vậy chúng ta phải tranh thủ thời gian, nhân lúc bọn áo đen bị tổn thất nặng nề và mất sức để tiến vào Khe Sói Hoang, tìm ra Hạng Hải Mật Thành trước”, Hàn Giang kiên định nói.

Nhưng Yelena lại vô cùng ưu tư: “Em lo rằng có khi nào bọn chúng đều đã bố trí người ở cả hai đầu không?”

Việc ta không phát hiện thấy bọn chúng ở đây không có nghĩa bọn chúng không thể tiến vào lù phía nam Khe Sói Hoang”.

Yelena vừa dứt lời, Lương Viện liền kêu lên: “Không! Chắc chắn không the!

Yelena, cô chưa từng đến đó! Ở đó...

đáng sợ lắm! Bão cát đen đáng sợ, Ma

Quý Thành đáng sợ, sa mạc khiến người ta không thể nhận ra phương hướng, còn... còn cả cái chết của...”.

Lương Viện định nói tiếp thì bỗng im bật, nuốt lại những lời đang định nói ra, nhưng tất cả mọi người trên xe đều hiểu ý cô. Sau một lúc im lặng, Đường Phong mở miệng: “Yelena lo lắng như vậy cũng có lý, đừng quên cái chết của Triệu Vĩnh, chắc chắn vẫn còn một vết bánh xe bí ẩn khác”

Lúc Đường Phong nhắc tới cái chết của Triệu Vĩnh, anh cảm nhận rõ cơ thể trắng kiện của Hàn Giang khẽ rung lên, ngay sau đó xe của họ cũng khẽ lắc lư trên sa mạc Gobi hoane vu.

"Nêu bọn chúng đã chia thành hai đường

thì cm nghĩ chúng ta cũng rất khó tiến vào Khe Sói Hoang từ phía nam”, Lương Viện không dám tin rằng đã có người vào trone Khe Sói Hoane.

“Tóm lại chúng ta vừa phải tăng tốc, tìm thấy Hạng Hải Mật Thành trước bọn chúng, vừa phải chuẩn bị tinh thần đánh một trận lớn với những gã đó. Chắc chắn bọn chúng không cam tâm liehí nơi đâu, có lẽ bọn chúng đang ở rất gần, rất gần chúng ta rồi!”.

Makarov vừa dứt lời, một rặng núi màu đỏ đã xuất hiện trước mặt họ.

Chiếc xe Jeep chạy tới gần rặng núi màu đỏ, dưới XUư chân núi xuất hiện rất nhiều những hòn đá to nhỏ. Hàn Giang không ngừng đánh tay lái để tránh những

hòn đá, Tày nhưng bãi đá này quá dày đặc khiến Hàn Giang tập trung hết sức cữne chỉ có thể tránh được những hòn đá to. Chiếc yậ xe Jeep xóc long sòng sọc, liên tiếp bị những hòn đá nhỏ cản đường.

Phía trước lại là một loạt những tảng đá to, giống như từ trên những ngọn núi quanh đây lăn xuống. Hàn Giang đánh mạnh vô lăng, vòng qua một tảng đá, nhưng anh khùng ngữ phía sau lại xuất hiện thêm hai tảng đá nữa.

Hàn Giang tức tốc ước lượng cự li giữa hai tảng đá, anh muốn đi qua khe hở giữa hai tảng đá này, nhưng khi lái xe lại gần, anh mới phát hiện khoảng cách đó không đủ để chiếc xe Jeep đi qua.

Trông thấy chiếc xe Jeej3 già cỗi sắp đâm vào tảng đá, Hàn Giang liền phanh gấp xe lại, may mắn là anh cũng dừng được xe ngay sát hai tảng đá. Thanh chắn trước mũi xe đã đâm vào một trong hai tảng đá. Đường Phong hồn xiêu phách lạc kêu lên: “Anh lái xe kiểu gì thế?”

Hàn Giang không buồn đồ ý đến lời Đường Phong, anh quay lại hỏi

Makarov: “Lão Mã, năm đó khi bác tới đây, cảnh vật cũng như thế này ạ?”

Makarov gật gù: “Đúng vậy, quanh cảnh lúc đó cũna như bây giờ vậy, dưới núi toàn là những hòn đá lớn nhỏ, tôi nhớ rằng lúc đó Branch đã né những hòn đá này rất thuần thục”

“Ồ? Lúc đó đá cũng dày đặc như thế này à?”, Hàn Giang có vẻ không tin lắm về lời ca ngợi của Makrov dành cho Branch, anh tự cho rằng kỹ thuật lái xe của mình không có đối thủ”.

Makarov quan sát qua rồi nói: “Đá vụn giờ đây hình như nhiều hơn năm đó một chút”.

“Cháu biết ngay mà!”, Hàn Giang hình như đã tìm lại chút tự tin, “Bác nghĩ kỹ lại xem, năm đó xe của các bác đã tiến thẳng vào Khe Sói Hoang sao?”

“Không, nhưng tôi nhớ lúc đó Branch đã lái thẳng xe tới trước một tảng đá khổng lồ, đi tiếp thì phía trước đều là đá vụn và hài cốt, xe rất khó tiến lên phía trước”, Makarov hồi tưởng lại.

“Vậy chúng ta vẫn còn cách cửa hang bao xa?”

“Van còn một đoạn nữa, trông thấy tảng đá khổng lồ đó thì coi như đã tới nơi! Trung trí nhớ của tôi thì tảng đá đó rất lớn, phải to gấp hơn chục lần hai tảng đá trước mặt cậu, chắn ngang cửa hang, rất nổi bật!”.

Hàn Giang chán nản, đành cẩn thận lùi xe lại, sau đó vòng qua hai tảng đá rồi tiếp tục tiến lên phía trước. Nhưng chiếc xe Jeep lắc lư suốt hai cây số mà mọi người vẫn chưa trông thấy tảng đá khổng lồ chặn trước cửa hang đâu. Đường Phons không khỏi than thở: “Lão Mã, có khi nào chúng ta đi sai đường rồi không?”

Hàn Giang lái xe chậm lại, lão Mã chăm

chú nhìn cảnh vật xung quanh. Địa thế hai bên cao dần lên, rặng núi màu đỏ tỏa ra vẻ thần bí dưới ánh nắng như thiêu đốt.

“Không sai, chính là chỗ này, đây đúng là đường để tiến vào Khe Sói Hoang!”, Makarov vừa hồi tưởng lại vừa lẩm bẩm.

“Nhưng táne đá không lồ mà bác nói đâu ạ?”, Hàn Giang sốt ruột hỏi.

“Tảng đá không lồ? Tàng đá không lồ...”, trong lòng Makarov cũng bắt đầu nghi ngờ, đột nhiên ông kêu lên: “Hàn, dừng xe lại! Dừng xe lại!”.

Makarov hét lên như vậy khiến mọi người giật bản mình, Hàn Giang không hiểu, vội vàng dừng xe lại. Makarov

nhảy xuống xe, bước thật nhanh, tới cạnh một tảng đá khá to. Đường Phong cũng tới theo, anh trông thấy đó là một hòn đá màu đỏ hình thù méo mó. Makarov quan sát một hồi nhưng không nói năng gì rồi lại bước tới cạnh một hòn đá khác.

Đường Phong phát hiện hòn đá này rất giống hòn đá ban nãy. Lúc này, Makarov đưa tay ra, nhón chút bụi trên hòn đá, nhìn một lúc rồi lại đưa lên ngửi, sau đó chậm rãi đứng dậy nhìn xung quanh. Cuối cùng, Makarov thất vọng nói: “Xem ra vẫn có người nhanh chân hơn chúng ta rồi!”

“Ô! Nhanh chân hơn? Ai vậy?”, Đường Phong không hiểu, hỏi

Mọi người không nghĩ ra được gì, liền

quay sang nhìn Makarov. Yelena mở lời trước: “Hình như con đã ngửi thấy chút mùi vị không nên ngửi ở đây!”

Makarov gật đầu rồi mới chậm rãi nói: “Yelena, cha nghĩ chắc hẳn con đã ngửi thấy mùi thuốc nổ.”

"Đúng vậy!", Yelena gật đầu.

“Cha cứ thắc mắc mãi, không biết tảng đá to chặn trước cửa hang đi đâu mất?”, Makarov nói tới đây liền nhìn nhìn Hàn Giang và Đường Phong rồi mới chỉ vào những hòn đá vụn nói: “Đây chính là tảng đá khổng lồ, chỉ có điều nó đã bị vỡ vụn thành nhiều mảnh”.

Đường Phong ngạc nhiên nhìn những hòn đá vụn trên mặt đất rồi lại nhìn nhìn Makarov: “Ý bác là tảng... tảng đá khổng

lồ dỏ đã bị người ta cho nổ?”

Makarov nặng nề gật đầu.

"Mới bị nổ gần đây ư?", Lương Viện không tin.

Makarov lại gật đầu, trầm ngâm không nói gì. Yelena kiểm tra một lượt, đoán: "Chắc là mới bị ai đó cho nổ mới đây thôi, trên đá vẫn còn sót lại chút thuốc nổ chưa cháy hết".

"Thật không thể tin được, ban nãy trên sa mạc Gobi vẫn chỉ [à một vùng chết chóc, không có chút vết tích hoạt động nào của con người, vậy mà bỗng nhiên hiện tượng này lại xuất hiện ở đây, hơn nữa rất có khả năng là do dỏ thủ cũ của chúng ta làm!", Makarov lắc đầu nói.

"Nhưng trên cả quãng đường đi không

phát hiện thấy vết bánh xe của chúng mà!” , Lương Viện không hiểu, nhìn xuống dưới chân. Đường Phong cũng cảm thấy kỳ lạ, anh di về phía trước vài bước. Đột nhiên, trên nền cát mịn thấp thoáng hiện lên một vết bánh xe, vết bánh xe này hình như lờ hướng khác tới, chỉ dừng lại ở đây một lúc rồi tiến thẳng vào sâu trong hang núi.

Đường Phong thấy ớn lạnh nơi sống lưng, tảng đá lún bị cho nổ và vết bánh xe càng lúc càng rõ nét trên mặt đất khiến tư duy của anh lại quay trở về hiện tại.

“Thật không ngờ sau khi bị tổn hại nặng nề, bọn chúng lại có thể phục hồi nhanh như vậy!” , Hàn Giang bực tức thốt lên.

“Xem ra mục tiêu của bọn chúng giống hệt như chúng ta rồi”, Đường Phong phán đoán.

“Điều này cho thấy chúng đã nắm được bản đồ phía sau kệ tranh ngọc, hơn nữa còn hiểu rõ về tám bản đồ đó”, Hàn Giang đột nhiên nói.

Nghe Hàn Criang nói vậy, mọi người đều giật mình, “Nếu đúng như vậy thì thật đáng sợ!”, Lương Viện kêu lên thất thanh.

Hàn Giang quay lại nhìn Lương Viện:

“Bởi vậy chúng ta không còn nhiều thời gian nữa!”.

Makarov chau mày, đôi mắt sâu hun hút của ông chăm chú nhìn vào hang núi, vết bánh xe dó chạy dài vào trong, hình như đã lúi sâu vào trong Khé Sói Hoang.

“Nhưng... nhưng làm sao xe vào được Khe Sói Hoang nhỉ?”, Makarov miệng lẩm bẩm, chân vô thức tiến lên phía trước. Đột nhiên, một tiếng “rắc” đã hướng ông tập trung xuống phía dưới chân. Makarov cúi người xuống, khẽ phủi lớp cát mịn dưới chân đi. nhặt một vật tròn giống một hòn đá nhỏ lên, tỉ mỉ quan sát. Đường Phong cúi xuống cạnh Makarov, hỏi: “Cái gì thế ạ?”

“Xương!”, giọng Makarov bình tĩnh lạ thường.

“Xương?”, Đường Phong ngạc nhiên. Anh cúi người xuống. phủi cá lớp cát đi. một đoạn xương đã vỡ thành vài mảnh hiện lên dưới chân anh. Đây là một mẫu xương người, do trải qua bao năm tháng

nên giờ máu xương này đã từ màu trắng chuyển sang màu vàng cháy.

“Không sai, đây... đây chính là Khe Sói Hoang mà chúng tôi từng tới, cửa hang ở phía trước! Tôi không bao giờ quên được nơi này.. những xương cốt chất thành núi và những hình tô tem quái dị, còn cả.. còn cả khuôn mặt be bét máu của học viên số A711209 nữa". Makarov ưu tư nói.

Mọi người vây lại nhìn, Yelena tức tốc phán đoán: "Đoạn xương này lì nhất cũng phải có mấy trăm năm lịch sử rồi, chắc là vừa mới bị xe chẹt qua nên mới vỡ thành mấy đoạn như vậy".

“Chắc những người đó vẫn chưa đi xa!", Hàn Giang nói.

"Vậy chúng ta còn chân chừ gì nữa, mau đuổi theo thôi!", Lurons, Viện kêu lên.

Mọi người quay lại xe, Makarov dặn dò: "Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận, nếu đi tiếp mọi người sẽ trông thấy cảnh tượng hãi hùng mà tôi chắc chắn cả đời này sẽ không quên được đâu"

Trong đầu mọi người lập tức hiện lên cảnh tượng mà Makarov đã từng kể.

Makarov lại dặn dò tiếp: "Còn nữa.

Năm đó tôi và Branch đã từ đây đi bộ vào trong hang núi, nhưng bây giờ xem ra có xe di thẳng vào trong, tôi lo là...".

Tuy Makarov không nói hết câu nhưng trong lòng mọi người đã hiểu được sự lo lắng của ông. Hàn Giang từ từ khởi động chiếc xe Jeep, cẩn thận tiến vào trong

hang nà núi. Chiêc xe không ngừng bị đá vụn và nhữnđ mầu xương iron mặt đất làm cho xóc nảy lên. Tiếng xương gãy do bị hành xe chệt lên khiến ai cũng ón lạnh. Đường Phong nhận t u hang núi phía trước dần dần mờ đi, khó có thể nhìn rõ lình hình phía trước. Khi Hàn Giang lái xe qua một khúc cua, anh bỗng phát hiện thấy bãi cát phía trước trở nên ẩm ướt, vết bánh xe bí ản đang hiện rõ mòn một trên nền cát ẩm: “Xem ra trước đây nơi này vốn là một dòng sông”.

Khỏna ai đáp lại lời Hàn Giang. Thấy sắc mặt Makarov càng lúc càng nghiêm trọng, Đường Phong hiểu rằng nơi đáng sợ đó sắp xuất hiện. Quả nhiên, xương cõt trên mặt đất càng lúc càng nhiều, có

xương người, xương bò, xương dè và cả xương của những động vật khác. Hình như sợ ràng sẽ quấy rối những linh hồn đang ngủ say nên Hàn Giang khéo léo lái xe vòng qua những bộ hài cốt còn nguyên vẹn. Cuối cùng, xe dừng lại trước một bức tường được chất thành từ những bộ xương - một bức tường vững chãi chặn đứng đường đi của họ.

Dù trước đây đã từng trông thấy xác khô và kinh quan ở Thiên Hộ Trấn nhưng Đường Phong vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chân động. Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên hơn là, ở giữa bức tường bàn xương cao lớn này hóa ra lại có một lối đi. Lối đi xem ra chỉ đủ rộng một chiếc xe đi qua và vết bánh xe phía

trước kéo dài vào bên trong lối đi được mở ra giữa đống xương naòn ngọn đố.

“Không... thấ... thế này là thế nào?”, Makarov bất ngờ hơn tất cả mọi người Ông đoán rằng đám người đó sẽ xuất hiện ở đây nên từ lúc Hàn Giang lái xe vào trong hang núi ông đã rút súng ra. nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến ông vô cùng bất ngờ.

"Lão Mã. năm đó các bác đã đi tới đây ư? Sao không nghe thấy bác kể về con đường này?", Đường Phonsí hỏi lại Makarov.

Makarov liên tục lắc đầu, ông vẫn không thể tin vào cảnh tượng trước mắt:

“Không, năm đở ở đây bị xương cốt chất đống cao ngất, vốn không thể đi qua,

càng không có lỗi đi này”.

Mọi người lại chìm trong suy tư, họ đồng loạt rút súng ra, nhảy xuống xe, giẫm lên xương vụn trên mặt đất, đi tới trước bức tường xương cốt. Đường Phong tiện tay liếc nhìn một mẫu xương dê lên quan sát.

Anh phát hiện đúng như những gì

Makarov từng nói, ở chính giữa mẫu xương xuất hiện một kí hiệu bí ẩn - một con chim ưng đứng trên

minh một con sói. Người Đường Phong khẽ run lên. anh lại phát hiện thấy kí hiệu này trên một đoạn xương khác. Kí hiệu màu đỏ sậm kỳ lạ này lẽ nào chính là tô tem của một bộ lạc cổ xưa nào đó?

Đường Phong bỗng nhớ tới tô tem trên vách đá mà Makarov từng nhắc tới. Anh

ngược lên tìm kiếm trên hai vách đá.

Quay sang bên cạnh, Đường Phong thấy Makarov đang nhìn chăm chăm vào vách đá màu đỏ bên phải. Dõi theo ánh mắt của Makarov, anh phát hiện trên vách đá màu đỏ có một hình vẽ không lồ được vẽ bằng một chất liệu màu trắng kỳ lạ - một hình vẽ vừa quen vừa lạ. Lúc này, hình vẽ không lồ màu trắng đang phản chiếu ánh sáng kỳ dị dưới ánh nắng, thu hút mọi ánh nhìn.

“Có phát hiện gì mới không ạ?”, Đường Phong khẽ hỏi Makarov.

Makarov lắc đầu đáp: “Không có”. Đột nhiên, Makarov lại chuyển ánh mắt tới lối đi được ai đó mờ ra trước mặt, “Ngoài nơi này và lối đi đáng sợ đó thì

đường như những thứ khác đều giống như năm xưa”.

Lúc này, Hàn Giang và Yelena từ phía lối đi bước về phía họ. Hàn Giang quẳng mẫu xương trong tay đi, nói:

“Bọn tôi đã lục soát kỹ một lượt, lối đi này được người ta dùng thuốc nổ tạo ra.”

“Dùng thuốc nổ mở ra ư?” Đường Phong cảm thấy bất ngờ.

Nhưng Makarov lại gật gù, nói: “Xem ra phán đoán của Hàn Gianu là đúng đây. những gã này đã hiểu được nội dung của tám bản đồ cổ nên đã tốn rất nhiều công sức để mở một lối đi ở đây!”.

"Mọi người không cần phải nghiêm trọng như vậy đâu! Tôi thấy thế này đối với clìuna ta lại là một việc tốt, không phải

chúng ta cũng có thể đi theo lối này để vào Khe Sói Hoang sao?”, Lương Viện chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn mọi người.

Makarov gật đầu: “Đúng, chillis ta cũng sẽ tiến vào Khe Sói Hoang theo lối này”.

Mọi người lên xe, nhưng Đường Phong lại có vẻ chần chừ. Hàn Giang gọi Đường Phong lên xe, Đường Phone; do dự nhìn Makarov và nói: “Lão Mã. không phải bác đã từng nói với chúng cháu rằng Khe Sói Hoang rất dị thường, nguy hiểm sao? Bác còn từng gặp phải sương mù kỳ lạ, sao hôm nay lại...”

“Đúng vậy, Khe Sói Hoang rất dị thường, nguy hiểm, những xương cốt này chỉ là một phần nhỏ mà thôi, bởi vậy

cluing ta còn phải cẩn thận hơn nữa. Sương mù đột ngột xuất hiện năm đó quả thực rất dị thường và đến tận bây giờ tôi cũng không sao giải thích được. Nhưng tôi nghĩ ở đây không hạn như vậy thì chắc không thường xuyên xuất hiện sương mù đâu!”.

“Lão Mã, bác nói vậy thật mâu thuẫn, bác vừa mới nói phải cẩn thận hơn nữa giờ cơ mà, sao lại mang tâm lý sẽ gặp may thế?”, Đường Phong chọc gẹo.

Makarov dans định nói gì đó thì Hàn Giang đã ngắt lời ông, cảnh cáo mọi người: “Không nên có bất cứ tâm lý sẽ gặp may nào, mọi người hãy nghe theo câu nói trước của lão Mã, phải cẩn thận hơn nữa!”.

Nói xong, Hàn Giana từ từ lùi xe lại một quãng, rồi đột nhiên tăng tốc, lao thẳng vào lối đi xương cốt đáng sợ.

Đường Phong không dám nhìn cảnh xương trắng chất clồnu dang vun vút lướt qua bên cạnh, chốc chốc xe lại lắc lư khiến cho hai cốt hai bên liên tiếp văng ra, rơi xuống người họ làm Lương Viện hét toáng lên từng hồi.

Một chiếc xương sọ rơi bịch lên người Đường Phong, Đường Phong đang cố gắng chịu đựng rất cuộc cũng hét toáng lên. Tiếng hét của anh kéo dài tới tận 2 phút 36 giây.

Khi phát hiện ra Hàn Giang đã dừng xe lại, mọi người đều đang quay sang nhìn mình thì Đường Phong mới ngượng

ngừng dừng lại.

"Cậu bây giờ yếu ớt thật đấy!", I làn Giang cười nhạt, nhìn Đường Phong.

Đường Phong định phản hác lại vài câu nhưng anh vừa mở miệng đã nuốt lại lời, bởi anh nhận ra họ đang ú giữa một lối đi hẹp và dài. Quay lại nhìn những xương cốt chắt cao như núi, Đường Phong lại nổi da gà, anh vội vàng vút chiếc xương sọ rơi vào lòng mình ra khỏi cửa xe.

"Đây cũng là một tòa kinh quan ư?" Hàn Giang nhìn đống xương trắng hỏi Đường Phong.

"Bây giờ vẫn chưa biết được, nhưng có thể khẳng định năm đó ở đây chắc chắn đã xảy ra một trận chiến ác liệt, chính

xác mà nói là đại quân Mông cổ đã huyết chiến với người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành”, Đường Phone trả lời.

"Không cần quan tâm đến những hài cốt này nữa, hãy nghiên cứu một chút về vết bánh xe này đi, đây mới thực sự là sự uy hiếp đối với chúng ta!". Yelena nhắc nhở mọi người.

Lúc này, Đường Phong và Hàn Giang mới nhìn lại vết bánh xe trên mặt đất, họ phát hiện vết bánh xe đó cũng đi qua lối đi dài và hẹp này để tiến thẳng vào sâu trong hang núi. Những chỗ đi qua đều để lại vô số những mẫu xương bị chẹt nát.

“Đây chắc chắn là một chiếc xe rất ngon nên mới nghiền nát những mẫu xương này thành bột như vậy. Ban nãy lúc đi qua lối

đi này tôi còn sợ rằng chiếc xe già cỗi của chúng ta sẽ bị những mẩu xương nhọn trên mặt đất chọc cho thủng cả lốp cơ, nếu thế thì chũne ta chi có toi!”

Hàn Giang nhìn vết bánh xe in trên mặt đất một hồi, rớt cuộc mới thốt ra câu này. Yelena im lặng, mãi lâu sau, cô mới nói: “Anh yên tâm, xe do em kiểm chắc chắn không vấn đề gì đâu!”.

“Mọi người có phát hiện thấy không, mặt đất ở đây càng lúc càng ẩm ướt, tôi đoán sự xuất hiện của nước ở đây là rất cao, có khi đào vài nhát là thấy nước rồi!”, Đường Phong suy đoán.

Yelcna gật gù: “Đáng tiếc là Hàn Giang óc heo lại ngậy ra dó mà không nhìn ra!”
“Ai bảo anh không nhìn ra, chuyện không

phải vừa hay có thể giải thích cho sương mù mà lão Mã trông thấy năm đó sao?”

Hàn Giang có chút không phục.

“Sương mù? Hàn Giang, cậu nghĩ tới gì vậy?”,

Năm đó việc bác gặp phải sương mù cho thấy khí hậu trong Khe Sói Hoang thay đổi rất lớn, dị thường quái đản. Khi nhìn ngoài nhìn vào thì sa mạc Gobi mênh mông 1,11 km² nhưng sau khi tiến vào hang núi này lại phát hiện mặt đất có dấu vết của nước. Hơn nữa càng đi vào trong, mặt đất càng ẩm ướt. Cháu dám khẳng định phía sâu trong Khe Sói Hoang chắc chắn là một nơi ẩm ướt, thậm chí có khi còn xuất hiện cả sông hay hồ nước nữa cũng nên”.

Dường Phong giống như đã nhớ ra, anh ngắt lời Hàn Ciiang, ngạc nhiên nói: “Ốc đảo chết chóc?”

“Ốc đảo chết chóc?”, tư duy của mọi người lập tức nhớ tới những gì mà Stephen kể trước khi chết.

“Đúng vậy, theo như những gì mà Stephen kể lại trước khi chết thì hội Mã Xương Quốc đã từng tới ốc đảo chết chóc. Kết hợp với khu vực màu xanh thẫm trên mặt sau kệ tranh ngọc, ám chỉ nơi mà Hạng Hải Mật Thành tồn tại, chúng ta có thể khẳng định Hạng Hải Mật Thành ở trong một ốc đảo. Điều này cho thấy trong Khe Sói Hoang năm đó chắc là có một không gian đầy sức sống. Trước đây, tôi luôn cho rằng do khí hậu

khốc liệt nên có khả năng ốc đảo đó đã biến mất, trở thành sa mạc. Nhưng bây giờ xem ra có thể ở đó vẫn là ốc đảo. Cho dù ốc đảo không còn tồn tại thì nơi đó vẫn là một vùng ẩm ướt”.

Mọi người Rật gù. tư duy lập tức bay tới ốc đảo thần bí có lẽ nền đất cát ẩm ướt xuất hiện trước mặt họ chính là vì được nguồn nước chảy ra từ ốc đảo ngấm vào!

“Nếu như chúng ta đi tiếp có khi nào lại gặp một dòng suối không nhỉ!?” Lương Viện căng thẳng nhìn về phía hang núi sâu hun hút.

"Có lẽ vậy, nhưng hiện giờ đã có người đi trước rồi nên chúng ta không cần phải lo lắng, chỉ cần đi theo vết bánh xe tiến lên phía trước là được!" Hàn Giang khởi

động lại chiếc xe Jeep rồi chậm chậm lái vào trong hang núi.

Càng đi vào sâu trong hang núi, xương cốt trên mặt đất càng ít. cuối cùng xương cốt đã không còn xuất hiện. Nhưng Đường Phong để ý thấy vách núi hai bên càng lúc càng cao. hang núi cũng càng lúc càng hẹp. Rốt cuộc họ hoàn toàn bị bao trùm bởi bóng của ngọn núi cao lớn, chậm chậm tiến vào sâu trong hang núi tối đen.

Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, chỉ có một khe hở trên đỉnh đầu có thể giúp anh trông thấy ánh mặt trời, chứng tỏ lúc này vẫn là ban ngày. Đường Phong không ngờ địa hình ở đây lại biến hóa nhanh như vậy. “Nếu lúc này có quân mai phục hai

bên vách núi thì chúng ta chết chắc!”, ir I
nghĩ tới đây, tim Đường Phong đập thình
thịch, anh cũng bắt đầu hiểu ra tại sao
năm đó thiết kị binh Mông cổ gặp 21 khó
khăn trong việc chinh phục những người
Đàng Hạng

klỏn cường bất khuất ở Hạng Hải Mật
Thành. Địa hình dễ phòng thủ khó tấn
công chắc chắn đã giúp ích rất nhiều cho
j€ liy.ười Đảnu Hang năm đó.

Trong hang núi, cát mịn dưới mặt đất dần
dần biến lliình những rãnh bùn đất. càng
lúc càng ẩm ướt. Hàn Giang lái chiếc xe
Jeep khổ nhọc vượt qua những rãnh bùn.
liền lên phía trước, may mà chiếc xe già
cổi này vẫn còn lỏl. nếu không bị chôn
chàn trong hang núi sâu thẳm không hao

giờ trông thấy ban ngày này thì chỉ còn nước chết.

"Cái nơi chết tiệt này, còn bao lâu nữa mới thoát ra ilực đây!", Hàn Giang chửi rủa, nhưng không ai đáp lại anh, bởi vì không ai biết hang núi nhỏ hẹp vẫn còn dài chừng nào.

Đường Phong nhìn vết bánh xe trước mặt, nó vẫn kéo dài về phía trước cho thấy đám người chưa lộ diện đã an toàn đi qua đây, bởi vậy tạm thời, họ vẫn chưa phải quá lo lắng về mối nguy hiểm sẽ giáng xuống đầu. Nghĩ lối đây, Đường Phong cũng yên tâm hơn đôi chút.

Quả nhiên họ không, bị mai phục, trên đầu cũng không có đá vụn rơi xuống. Khoảng nửa tiếng sau, chiếc xe Jeep đã

chở họ ra khỏi hang núi nhỏ hẹp. Phía trước rộng mở thênh thang, lại có vẻ như bắt đầu tiến vào một hang núi khác, vách núi hai bên cũng thấp hẳn xuống, không còn cheo leo mà trở nên bang phang, rộng rãi.

Mọi người thở phào, không kịp nghỉ ngơi mà tiếp tục lên đường luôn. Hang núi rộng rãi, không còn những bộ hài cốt đáng sợ, cũng không còn những rãnh bùn âm ứ, một lối đi bằng phẳng chạy thẳng về phía trước. Hàn Giang

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 1.2

Tăng tốc, bám theo vết bánh xe. tiếp tục lao về phía trước.

Chẳng bao lâu sau. Đường Phong liền phát hiện thấy hang núi càng lúc càng rộng rãi, còn vách núi hai bên lại thấp lè tè như đồi đất. Nhưng vùng rộng rãi phía trước lại xuất hiện những đồi đất hình thù dị thường, trông giống như những lô cốt dị dạng. Lẽ nào lại tới một tòa Ma Quỷ Thành?

Đường, Phong chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì chiếc xe Jeep đã lao thẳng vào vùng đồi đất bí ẩn. Những đồi đất lớn nhỏ hình thù dị dạng trải dài không thấy điểm kết thúc. Bỗng Dưone Phong hét toáng lên:

“Dừng xe! Dừng xe!”.

Tiếng hét của Đường Phong khiến mọi người giật mình, Hàn Giang vội vàng dừng xe lại, nghiêm giọng hỏi Đường Phong: “Làm gì vậy? Cậu phát hiện thấy gì thế?” “Người đàn bà đeo mặt nạ..Đường Phong lẩm bẩm. “Cái gì? Ở đâu?”, tất cả mọi người đều vội dáo dác ngó tìm, Hàn Giang và Lương Viện phản ứng dữ dội nhất, bởi vì người đàn bà đeo mặt nạ đó đã để lại ấn tượng sâu sắc với họ.

Nhưng ngó nghiêng xung quanh một hồi, ngoài những đôi mắt lớn nhỏ thì chẳng ai trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ nào cả. “Mẹ kiếp, cậu căng thẳng quá độ nên nảy sinh ảo giác phải không?”, Hàn

Giang trách móc Đường Phong.

Lúc này Đường Phong mới chậm rãi lắc đầu: “Không, bà ta không ở đây!”

“Bởi vậy mới bảo cậu này sinh ảo giác!”, Hàn Giang gầm lên.

Anh không cảm thấy ở đây rất giống...”

Đường Phong vẫn chưa nói hết câu, Lương Viện liền tiếp lời: “Rất giống Ma Quỷ I hành mà chúng ta phát hiện thấy ở phía tây bắc Nguyệt Nhi Tuyền!”

Đúng vậy, gần như giống hệt!”, * , Đường Phong gật đầu nói “Thực ra đây cũn là một vùng địa mạo Nhã Đan. Bởi vậy ban nãy khi chúng ta tiến vào đây tôi bỗng nảy sinh cảm giác rất kỳ lạ, tưởng rằng mình lại tới vùng Ma Quỷ Thành gần Nguyệt Nhi Tuyền!”

“Nhưng ở đây không có người đàn bà đeo mặt nạ đó, thế nên cậu đừng có mà hoảng hốt như thế!”, Hàn Giang cũng đang quan sát khung cảnh xung quanh. Phản xạ có điều kiện thôi mà, tôi sợ người đàn bà đeo mặt nạ đó lại tới dọa chúng ta một lần nữa!”.

“Liệu có khi nào đây chính là địa mạo Nhã Đan mà các anh tiến vào từ phía nam Khe Sói Hoang?”, Yelena hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang quan sát rất lâu, rồi lắc đầu: “Tuy rất giống nhưng quan sát kỹ thì không phải nơi đó”.

Makarov cũng phụ họa theo: “Đúng vậy. Trước đây Mbranch cũng kể với tôi là lão mục dân từng nói với anh ta thực ra Khe

Sói Hoang vốn không phải là một hang núi mà do rất nhiều hang núi lớn nhỏ địa hình dị thường, khí hậu đa dạng hợp thành, Khe Sói Hoang là một vùng rất Lớn. chắc chắn không thể là một hang núi ngắn như thế này được”

Bởi vậy chúng ta có lý do để tin rằng nơi ban này ta đi qua chỉ là một hang núi trong vô số hang núi ở

Khe Sói I loang. Chắc chắn chúng ta không thể ra khỏi Khe Sói Hoang, quay trở lại vùng địa mạo Nhã Đan ở tuyến đường phía nam", Đường Phong tiếp tục suy đoán.

“Cũng có nghĩa là ở đây - tại tuyến đường phía bắc này - cũng có một vùng địa mạo Nhã Đan?”, Yelana nghi ngờ

quan sát xung quanh.

Đường Phong gật gù: “Bây giờ xem ra thì là như vậy”.

"Địa mạo Nhã Đan đều là công gió, vậy rất có khả năng chúng ta sẽ gặp phải bão cát ở đây!", Yelena lo lắng nói.

Nghe vậy, tâm trạng của Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đều rơi xuống đáy vực. Bất luận thế nào họ cũng không muốn gặp phải bão cát đen một lần nữa.

“Vậy phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi! Nhưng... nhưng tiếp theo chúng ta phải đi đường nào?”, Lương Viện băn khoăn nhìn Đường Phong.

Đường Phone lại nhìn sang Hàn Giang, Hàn Giang vồ vồ lên vô lăng trấn an:

“Hai người cứ lái nhà lái nhái, có gì mà

phải lo lắng! vết bánh xe đó vẫn còn, chúng ta chỉ cần đi theo nó là được!”.

Đường Phong đưa mắt quan sát, khi trông thấy một vết bánh xe vẫn vòng vèo tiến lên phía trước cùng với vết lốp bánh xe của họ, chứng tỏ không xảy ra chuyện gì bất trắc thì anh mới thấy yên tâm trở lại. Trong khi đó Hàn Giang đã bình tĩnh khởi động lại xe, lần theo vết bánh xe bí ẩn, tiếp tục tiến lên phía trước.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 2

Vùng núi mù sương

Chiếc xe Jeep già cỗi lao như bay xuống
đồi đất,

Đường Phong chi cảm thấy những đồi đất
hình thù ìcỳ dị hai bên càng lúc càng trở
nên hung tợn. Đột nhiên, Đường Phong
ngửi thấy mùi hắc ỉn và lưu huỳnh, ngay
sau đó anh ngửi thấy mùi cháy khét, tiếp
đến là tiếng kêu thất thanh của Lương
Viện - “Cháy rồi! Cháy rồi! Mau dừng xe
lại!

1

Địa hình cao dần lên, Đường Phon cảm
thấy có chút kì lạ, sao bỗng dưng địa
mạo Nhã Đan lại cao lên thế này? Nhưng
đúng là chiếc xe Jeep già cỗi của họ
đang khó nhọc leo lên dốc. Khi chiếc xe

Jeep chờ họ leo lên tới đỉnh dốc thì Đường Phong mới nhìn rõ trước mặt họ lại là một con dốc khác, nhưng trên con dốc này lại mọc lên vài ụ đất hình thù quái dị nằm ngổn ngang.

Hàn Giang thuận thực lái xe vòng qua những ụ đất này, lao thẳng xuống dốc. Nhưng khi anh vòng qua một ụ đất cao lớn thì phía sau ụ đất loáng thoáng hiện lên một vật đen sì sì. Hàn Giang vội vàng phanh xe lại, tạo ra một vết phanh xe sâu hoắm trên nền đất mềm, lúc này xe mới

dừng lại hẳn.

Mọi người đều giật mình, đợi xe dừng lại hẳn mới quan sát kỹ, lúc này họ phát hiện hoa ra thử đen sì sì phía sau ụ đất là

một chiếc xe bị đốt cháy.

Hàn Giang, và Yelena cảnh giác rút súng ra, từ từ áp sát chiếc xe việt dã đã bị thiêu cháy hiện chỉ còn trơ khung. Không khí nồng nặc mùi khó chịu, Hàn Giang nhận ra đó là một chiếc Hummer. Lẽ nào đây chính là chiếc xe trước họ - tiến vào Khe Sói Hoang? Trong đầu anh lập tức hiện lên một loạt cảnh tượng - vết bánh xe bí ẩn xuất hiện khi họ tiến vào sa mạc, chiếc I Hummer màu đen xuất hiện trong thị trấn nhỏ ở Mông cổ, rồi cả chiếc xe vượt mặt họ tiến vào Khe Sói Hoang trước.. Lúc này chiếc Hummer đất tiền hiếm thấy sao lại bị thiêu rụi chỉ còn trơ khung thế này?

Trong khi Đường Phong vẫn đang suy

ngữ mông lung thì Hàn Giang và Yelena đã kịp bắt đầu kiểm tra sơ bộ chiếc xe. Hàn Giang thu súng lại, chống nạnh, nhìn chiếc Hummer bị thiêu cháy còn tro khung: “Chiếc Hummer kiểu dáng mới nhất, từ hiện trạng thân xe bị lửa thiêu phán đoán thì lưạ vừa mới được dập tắt, không phát hiện thấy thi thể nào”.

“Chỉ có vậy thôi sao?”, Đường Phong hỏi lại.

“Dĩ nhiên không chỉ có vậy!”, Yelena trả lời thay Hàn

Giang, “Hiện trường này thật khó hiểu. Trước tiên điều tôi i I quan tâm là liệu đây có phải là chiếc xe tiến vào Khe Sỏi Hoang trước xe chúng ta hay không? Tôi đã so sánh chiếc lốp còn sót lại của

chiếc xe bị đốt cháy với vết bánh xe trên mặt đất, hoàn toàn phù hợp. Vết bánh xe xuất hiện từ cửa hang đến đây cũng đột ngột biến mất. Bởi vậy, hoàn toàn có thể khẳng định chiếc Hummer này chính là chiếc xe đã liên vào Khe Sói Hoang trước chúng ta”.

"Ve nguồn gốc của chiếc xe này. có một vấn đề, Yelena. cô có còn nhớ chiếc Hummer màu đen xuất hiện tại thị trấn Mông Cổ không?". Dường Phong nhắc Yelena.

Yelena gật đầu, nói: “Dĩ nhiên là nhớ, dù nó chỉ lướt qua thị trấn nhưng tôi khá ấn tượng với nó. Sao vậy, anh nghi ngờ chiếc Mummer đó chính là chiếc xe trước mặt

sao?"

"Rất có thể. Tôi còn nhớ chiếc Hummer xuất hiện ở thị trấn chỉ loáng qua một cái rồi lái về hướng nam, đó không phải chính là hướng của Căn cứ Tiên Tiến và Khe

Soi Hoang sao?"

"Không loại trừ khả năng này, nhưng lúc đổ chiếc xe chỉ chạy lướt qua, chúng ta không nhớ được nhiều chi tiết, bởi vậy rất khó xác định chiếc Hummer đó có phải chiếc trước mặt chúng ta hay không?", Yelena thận trọng nói.

"Ngoài nguồn gốc chiếc xe, em còn nghĩ ra gì nữa không?". Hàn Giang hỏi Yelena.

Yelena chỉ tay vào chiếc khung xe trống

trơn, phán đoán: "Còn nữa, người trên xe đâu mất rồi? Việc không, phát hiện thấy thi thể nào tại hiện trường cho thấy người trên xe đều đã chạy thoát thân, nếu có người bị thương hay

bị thiêu chết thì cũng được na, ười khác xử lý rồi. Em đã kiểm tra những vết giày xung quanh xe".

Ánh mắt Đường Phong hướng xuống mặt đất, bên cạnh xe có rất nhiều dấu giày hỗn loạn. Đường Phong suy đoán: "Điều đó cho thấy chiếc Hummer bị cháy bất ngờ. nên những người trên xe đều hoảng hốt bỏ chạy, vì vậy mới có nhĩme dấu giày hỗn loạn như thế này. Có điều... nhất thời, tôi không nhận ra được là dấu giày của mấy người".

"Năm người!", giọng Yelena rất khẳng khái, kiên định.

"Bọn chúng cũng có năm người?", Đường Phong bán tín bán nghi nhìn Yelena.

Yelena cúi người xuống, chỉ lên những dấu giày hỗn loạn trên mặt đất: "Tuy những vết giày này hỗn loạn khó phân biệt nhưng vẫn có thể nhận ra. Trên xe có năm người, sau khi xe bốc cháy cả năm người đổ đều đã xuống xe nhưng chạy về những hướng khác nhau".

"Những hướng khác nhau?", lúc này Đường Phong mới để ý thấy xung quanh xe quả nhiên xuất hiện những dấu giày chạy theo các hướng khác nhau.

"Chắc là có hai người lao về đồi đất

phía đông, còn hai người khác lại lao về
đồi đất phía tây, còn có dấu giày rất hỗn
loạn của một người, chạy theo hướng
nam, cũng có nghĩa là lao xuống dốc
núi”, nói xong Yelena chỉ tay về phía
chuỗi dấu giày hỗn loạn kéo dài xuống
dốc núi.

Hàn Giang cũng kiểm tra một vòng, cuối
cùng?, anh tập trung nhìn vào chuỗi dấu
giày kéo dài xuống tận dốc

‘Chuỗi dấu giày này rõ ràng hỗn loạn
hơn những dấu giày của những người
khác, cho thấy sự hoảng loạn không biết
chạy đường nào nên đành một mình lao
xuống dốc núi. Quan trọng là dấu giày
của người này nghiêng nghiêng ngà ngà
bởi vậy tôi đoán rằng chắc là người này

đã bị thương”.

Nghe Hàn Giang suy đoán. Yelena gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Đường Phong lại nói: “Bây giờ nói người đó bị thương hơi sớm vì trên mặt đất không để lại vết máu”.

Lúc này, Hàn Giang phát hiện Makarov đã im lặng, từ 11 giờ như đang suy tư điều gì, anh liền hỏi: “Lão Mã, bác đang nghĩ gì vậy?”

Tiếng Hàn Giang vang lên mới kéo lão Mã quay trở lại hiện tại, ông khẽ lắc đầu: “Điều này quả thực rất kỳ lạ, n'hưng điều khiến tôi tò mò hơn là vì sao chiếc Hummer bỗng dừng lại bốc cháy nhỉ? Ban nãy mọi người nói về dấu giày, vậy thì tôi cũng nói về những dấu giày này.

Những dấu giầy này rất hỗn loạn, rõ ràng cho thấy chiếc Hummer bỗng dưng bốc cháy, hơn nữa lửa lại rất mạnh, đến nỗi những người trên xe còn không kịp phản ứng, đành phải bỏ xe tháo chạy tán loạn.”

Yclena gật gù: “Từ mức độ bị thiêu cháy của xe cũng có thể thấy, ngọn lửa lúc đó rất lớn. Điều này kỳ lạ thật, tại sao chiếc Hummer lại bỗng nhiên bốc cháy nhỉ?”

Mọi người nhất thời đều trở nên trầm ngâm. Bồng Lương Viện kêu toáng lên: “Có khi nào, có khi nào là...”

Lương Viện vừa cất lời lại không dám nói tiếp, nhưng

Đường Phong đã kịp tiếp lời cô: “Ý em là... người đàn bà đeo mặt nạ đó lại xuất hiện?”

"Ngoài khả năng đó ra thì còn có sức mạnh nào có thể khiến cho chiếc I Iumrner bốc cháy nữa?", Lương Viện mở to mắt, hoán hốt nhìn Đường Phong.

"Lương Viện cô đừng thần hồn nát thần tính nữa, chẳng qua là vì khu vực sa mạc gần Hắc Thạch đó có hắc ín và leu huỳnh tự nhiên nên mới dễ dàng bốc cháy, ở đây có mấy thứ đó không? ơ đây...", Hàn Giang nói được một nửa bỗng im bật, bởi anh lại ngửi thấy mùi hắc ín và lưu huỳnh quen thuộc.

Đường Phong và những người khác cũng đã ngửi thấy mùi hắc ín tự nhiên, Lương Viện vẫn không chịu thua: "Nhưng tại sao hắc ín tự nhiên lại bỗng nhiên bốc cháy? Anh cũng đã tận mắt trông thấy

người đàn bà đeo mặt nạ đó thôi!”

Hàn Giang không tranh luận, hỏi vì chính anh cũng không biết phải giải thích mọi chuyện thế nào. Anh lại đi một vòng quanh chiếc Hummer bị thiêu cháy trụ khung, nghiêm giọng thúc giục: “Chỗ lăm chuyện này không thể ở lâu được! Mọi người mau lên xe, chúng ta rời khỏi đây đã rồi tính tiếp!”.

“Bất luận thế nào cũng phải rời khỏi nơi quái quỷ này đã!”, Hàn Giang lại lăm bằm.

“Nhưng tí giờ chúng ta nên đi đường nào? vết bánh xe dân đường cho chúng ta đã biến mất rồi!”, Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang ngồi vào ghế lái, nắm chặt vô

lãng, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Tiếp tục tiến lên, đi theo vết chân lao xuống dốc, nếu như đúng là người dó bị thương thật thì chắc vẫn chưa đi xa đâu, không biết chừng chúng ta có thể tìm thấy hẳn!”.

Mọi người im lặna, không ai có ý kiến khác hay hơn. Mản Giang thấy không ai phản đối liền nhân ga, men theo những dấu giày hỗn loạn cho xe chạy xuống dốc.

2

Không hiểu sao cảm giác bất an cứ trào dâng trong lòng Hàn Giang. Hàn Giang nóng lòng muốn thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm nên đã bat chấp tất cả lao xuống dốc núi, xe vẫn tăng tốc. Chiếc xe Jeep già cỗi lao như bay xuống dốc,

Đường Phong chỉ cảm thấy những đôi đất hình thù kỳ dị hai bên càng lúc càng trở nên hung tợn. Đột nhiên, Đường Phong ngửi thấy mùi hắc ín và mùi lưu huỳnh, ngay sau đó anh ngửi thấy mùi cháy khét, tiếp theo là tiếng kêu thất thanh của Lương Viện: “Cháy rồi, cháy rồi! Mau dừng xe lại!”.

Hàn Giang liền phanh xe lại, nhưng anh đã đạp sát chân phanh mà chiếc xe Jeep vẫn lao như bay xuống dốc, còn nắp capo phía trước xe lại bốc khói ngùn ngụt. Cuối cùng, phanh xe đã đứt, phía trước mặt họ là vài đôi đất không lồ. Hàn Giang vội vã hét lên: “Nhảy khỏi xe! Mau nhảy khỏi xe!”.

May mà địa hình ở đây đã bớt dốc,

Yelena và Makarov

nhảy xuống trước, Lương Viện không dám nhảy. Đường Phong ôm Lương Viện, chân chừ do dự. cuối cùng bị Hàn Giang đẩy mạnh một cái mới nhảy khỏi xe.

Thấy mọi người đã nhảy khỏi xe, Hàn Giang định nhảy ra thì thấy phía trước bong xuất hiện một đôi đất cao lớn, không kịp tránh nữa rồi. Đúng giây phút chiếc xe Jeep đâm vào đôi đất, Hàn Giang mới từ ghê lái nhảy ra, ngay sau đó là một tiếng nổ rền vang, ngay lập tức, chiếc xe Jeep bốc cháy bùng bùng, trong nháy mắt đã biến thành một đống sắt vụn.

“Hàn!”, Yelcna hét lên, cô lao về phía chiếc xe Jeep đang cháy ngùn ngụt.

Yelena chạy tới phía trước mới trông thấy Hàn Giang đang khập khiễng bước ra từ trong khói đen, hai người ôm chặt lấy nhau. Nhưng hai người họ chưa kịp tận hưởng niềm vui sống sót thì một làm sương mù đen đặc đã bốc ra từ sâu trong hang núi. Hàn Giang và Yelena đều ngạc nhiên nhìn đám sương mù dị dạng, Đường Phong theo phản xạ tóm lấy tay Lương Viện, Makarov cũng kinh ngạc mờ to mat, dường như ông đang trở về cảnh tượng của hơn ba mươi năm trước...

Sương mù đen đặc tức tốc bao trùm lấy họ rồi tiếp tục di chuyển lên phía dốc núi. “Sương mù gì mà kỳ lạ thế này!”, Đường Phong lâm bẫm. Anh vừa dứt lời thì đã không thấy bóng dáng Hàn Giang

và Yelena đâu nữa.

“Hàn Giang!”, Đường Phong gọi to và hướng về phía mà anh cho rằng Hàn Giang đang đứng đó.

Nhưng không có tiếng đáp lại. xung quanh chỉ là sương mù dày đặc. Đường Phong tóm chặt lấy Lương Viện, sợ rằng Lương Viện cũng sẽ biến mất trong lớp sương mù này, cách đó không xa vang lên giọng nói khàn khàn của Makarov: “Yelena! Yelena!”.

Không có tiếng Yelena trả lời, tiếng gọi của Makarov cũng dần yếu đi. Đường Phong không trông thấy bóng dáng của Makarov nhưng thông qua giọng nói của Makarov anh đoán rằng ông đang ở gần đây, vậy là Đường Phong liền gọi to.

"Lão Mã. cháu ở đây"

Rõ ràng Makarov cũng nhận ra giọng Đường Phong: "Đường Phong, dừng di chuyển! Đề tôi tìm cậu!".

Sương mù càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc cách hai ba mét xung quanh cũng không trông rõ cảnh vật. Đường Phong không dám manh động, anh giữ chặt Lương Viện, đứng nguyên chỗ cũ chờ đợi Makarov xuất hiện. Nhưng từng giây từng phút trôi qua mà vẫn chưa Makarov đâu Đường Phong lo lắng, anh đang định gọi to thì đúng lúc này một cơn gió thổi qua, cuốn hay cát Đường Phong đành phải nhắm chặt mắt và lấy tay che miệng lại. Gió to dần lên và không có biểu hiện gì là sẽ .irng lại. Lẽ

nào lại là một cơn bão cát? Đường Phong suy nghĩ mông lung, chân anh bắt đầu đứng không vững nữa, anh định nấp vào đồi đất phía sau nhưng lại không thể nhận : hiện giờ đồi đất đó nằm hướng nào, chỉ có thể căn cứ vị trí trước đó để phán đoán đại khái

Đường phong kéo Lương Viện chạy về phía đồi đất mà anh tưởng tượng ra, mấy phút sau, anh vẫn không tìm thấy đồi đất, còn gió cát thì càng lúc càng mạnh.

Đường Phong cảm giác cơ thể mình hình như đã không còn thuộc về mình, gió bão chỉ cần mạnh hơn một chút nữa là sẽ có thể cuốn cả người anh lên không trung.

“Đến mình còn như vậy thì Lương Viện liệu yếu chắc chắn sẽ không thể trụ

được..." Nghĩ tới đây. Đường Phong ra sức kéo Lương Viện, không ngờ anh lại trượt chân ngã nhào xuống đồi dốc.

Đường Phong khéo hơn nên đã kéo cả Lương Viện cùng ngã, hai người lăn xuống đồi đất.

3

Họ lăn xuống một chỗ bằng phẳng, bão cát vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, sương mù đen kịt vẫn bao trùm mọi thứ xung quanh. Mặc cho cơ thể đau nhức, Đường Phong kéo Lương Viện bò dậy rồi tiếp tục lao như bay về phía mà mình cũng không biết là đâu. Cả quãng đường, Đường Phong dừng lại vài lần, gọi tên Makarov và Hàn Giang nhưng không ai trả lời.

Cũng không biết bao lâu sau, Đường Phong cảm nhận anh và Lương Viện đã vượt qua mấy ngọn đồi trong sương mù dày đặc và hình như họ đã leo lên một ngọn núi cao. “Chắc là chúng ta đã cách xa địa mạo Nhã Đan rồi!”, Đường Phong thở hắt hắt, nói với Lương Viện.

Lương Viện cũng hắt hắt nói: “Nhưng đây là đâu? Sương, mù vẫn chưa tản đi!”.

"Hình như chúng ta đã leo lên một ngọn núi rồi...", Đường Phong nói giữa sương mù đen dày đặc.

“Toi rồi, chúng ta đã lạc đường rồi, lỡ không ra ngoài được nữa thì sao...?, Lương Viện bật khóc.

“Không! Chúng ta có thể ra ngoài! Ban

nãy chúng ta leo lên từ lưng núi bên này, bây giờ chúng ta leo xuống từ phía bên kia!", Đường Phong đã không còn nhận ra phương hướng nhưng anh vẫn cố động viên Lương Viện.

"Liệu có gì đang chờ đợi chúng ta ở phía bên kia ngọn núi?"

"Có gì nhỉ?", Đường Phong tự hỏi.

"Phải chăng đều là những thứ khiến người ta khiếp sợ!",

Lương Viện do dự nhìn dốc núi bị sương mù đen 'hi bao trùm.

"Biết đâu lúc chúng ta xuống dưới thì sương mù đã tản đi hết thì sao!", Đường Phong an ủi Lương Viện.

Đã đến nước này, Lương Viện cũng không có ý kiến nào hay hơn. cô đành đi

theo Đường Phong. Hai người bắt đầu đi xuống từ phía bên kia sườn núi. Đường Phong để ý thấy đất cát trên sườn núi rất khô nhưng càng đi xuống, cát càng ẩm ướt. Sương mù dày đặc vẫn chưa tản đi, tuy trên ngọn núi cát này không có lấy một ngọn cây, nhưng Đường Phong vẫn không thể trông rõ tình hình dưới núi

"Cát ở đây càng lúc càng ẩm ướt, phía dưới.. không phải là một dòng sông chứ?", Lương Viện cũng nhận ra sự khác lạ.

"Sòng giữa sa mạc ư?", Đường Phong lẩm bẩm, suy nghĩ về đáp án không thực tế này.

"Hoặc lại.. lại là một hồ nước!"

"Hồ nước!", Đường Phong nghe Lương

Viện suy đoán vậy thì gật gù, “Cẩn thận dưới chân, dưới ngọn núi này rất có thể là một hồ nước, cẩn thận kéo trượt chân xuống thì nguy”

Hai người cẩn thận xuống núi, địa hình giờ đã bằng phẳng hơn lúc nãy rất nhiều, nhưng sương mù vẫn chưa tàn đi, mà ngược lại còn dày đặc hơn. Đột nhiên, Đường Phong dừng lại, dừng sừng sững trên mặt cát ẩm ướt, dòng tai nghe ngóng: “Oạp, oạp. oạp..’ anh nghe thấy âm thanh khiến mình khó lòng tin được. Càng nghe, mắt Đường Phong càng mở to. Lương Viện cũng nghe thấy âm thanh này, cô há hốc miệng kinh ngạc, mãi lâu sau mới ngạc nhiên kêu lên: “Tiếng nước, là tiếng nước!”

Đường Phong gật đầu: “Hơn nữa lại là tiếng nước rất to, anh... anh không tin vào tai mình nữa”.

“Cỏ gì mà không tin được, em đã đoán được phía dưới núi là một hồ nước từ trước rồi mà!”, giọng; Lương Viện có vẻ đắc ý.

"Hồ nước? Những hồ nước chúng ta trông thấy trước đây đều phẳng lặng như gương, làm gì có tiếng nước vỗ vào bờ to như vậy đâu?"

Đờn Plioní nói vậy khiến Lương Viện lúng túng. “Đúng vậy! Tiếng nước này giống.. giống.. ”, Lương Viện ấp úng mãi mà không nói ra được phán đoán của mình.

Sương mù vẫn chưa tan đi, Đường Phong

kéo Lương Viện, di chuyển về phía có tiếng nước, mỗi bước di đều vô cùng cẩn thận. Chẳm bao lâu sau họ đã di tới mép nước.

Đường Phong không thể nhìn rõ thế giới phía sau lớp sương

mù dày đặc. anh cúi người xuống nhìn mặt nước, trong vắt. Nhurna điều Đường Phong ngạc nhiên không phải là chất nước mà là do nước ở đây đang chuyển động giống như nước biển vậy. Nước không ngừng vỗ vào bờ, trong nháy mắt đã ngập ướt giày của Đường Phong.

Đường Phong giật mình lùi lại phía sau, anh thấy nước không tiếp tục trào lên phía trước mà dừng tại đó rồi lại rút về. Đường Phong khẽ thờ phào, than thờ:

“Hiện giờ anh đang có cảm giác như mình đang ở một thế giới khác vậy”.

“Đúng vậy! Chúng ta đang ở trong sa mạc hay là ở cạnh bờ biển đây?”, Lương Viện cũng ngạc nhiên.

"Điều này cũng không có gì kỳ lạ, em đã nghe nói về Cư Diên Hải chưa?", Đường Phong hỏi Lương Viện.

Lương Viện ngẫm nghĩ: “Hình như có chút ấn tượng, em còn nhớ là trong sử sách có ghi chép tại rằng sa mạc Badan Jaran thời nhà Hán là một hồ nước tuyệt đẹp với nhiều loại thủy thảo phong phú, được gọi là ‘Cư Diên Hải’ Sau này khí hậu khắc nghiệt nên mặt nước càng ngày càng nhỏ hẹp, cuối cùng đã hoàn toàn biến thành sa mạc Gobi”.

Đường Phong gật đầu: “Đúng là như vậy, bởi vậy sa III.1C Badan Jaran khác với những sa mạc khác, sau khi Cư Diên Hải biến mất, trong sa mạc Badan Jaran còn sót lại rất nhiều hồ nước lớn nhỏ”.

“Những hồ nước trước đây chúng ta gặp diện tích đều kịènu rộng, bởi vậy nên đều rất phẳng lặng, chẳng có lầy một gợn sóng nào!”

"Có lẽ chúng ta đang ở bên một hồ nước lớn!", Đường Phong suy đoán.

"Hồ nước lớn? Theo anh thì nó lớn chừng nào?", Lương Viện tò mò nhìn mặt nước dưới chân. Lúc này nước lại trào tới vị trí họ đang đứng, kèm theo những tiếng “oàm oạp”

“Chưa chắc, có khi chúng ta đang ở rất

gần ốc đảo trone, truyền thuyết”.

“Ốc đảo chết chóc? Vậy thì ở đây chắc hẳn rất nguy hiểm”.

“Sương mù vẫn chưa tản đi, chúng ta chẳng nhìn rõ gì cả, có lẽ nguy hiểm đang ở quanh chúng ta đây!”

“A! Anh tìrnu có dọa em!”, Lương Viện mờ to mắt, hoảng hốt, hình như cô muốn nhìn xuyên qua lớp sương mù dày đặc này.

“Biết đâu... biết đâu đây chỉ là một cái hồ bình thường...”, nói tới đây, Đường Phong hình như đã nghĩ ra điều gì đó, “Anh hiểu rồi!”

“Hiểu gì cơ?”

“Sương mù dày đặc thế này! Trên sa mạc Gobi vốn là nơi cực kỳ khô hạn, vậy tại

sao trong Khe Sói I loang lại có sương mù nhiều như vậy?”

"Y anh muốn nói hồ nước này?", Lương Viện bán tín bán nghi nhìn Đường Phong.

"Anh nghĩ là vậy, hơi nước từ hồ nước bốc lên khi gặp không khí khô nóng của sa mạc Gobi đã biến thành sương mù dày đặc như thế này", Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

"Có khi anh nói đúng, nhưng, em vẫn không tin, vì sương mù dày đặc như thế này thì trừ phi... trừ phi hồ nước này rất rộng, lượng nước rất lớn...".

"Anh thấy hồ nước trước mặt rất rộng, chắc là có thể chứng minh cho suy đoán của anh", Đường Phong vừa nói vừa nhặt một cành lau bị nước cuốn lên bờ, đánh

clầu lên đó rồi cắm xuống cát, nói với Lương Viện: “Nếu không tin thì chúng ta hãy đi vòng quanh hồ nước này xem, sao nào?”

“Sao nào’ gì nữa, giờ thì chỉ có mỗi cách này thôi!”

Lương Viện chán nản miễn cưỡng nói. Rất nhiều đồ dùng trang bị của Đường Phong và Lương Viện đều đã bị mất, hai người sắp xếp lại đồ dùng còn sót lại, rồi thận trọng đi men theo hồ nước. Họ không biết hồ nước này rộng chừng nào, cũng không biết cứ đi như thế này thì sẽ đi tới đâu, càng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, nhưng giờ họ đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Đường Phong và Lương Viện đi men

theo bờ hồ, mỗi lần đi họ đều vô cùng cẩn thận, bởi vì sương mù vẫn chưa chịu tản đi, nên họ chỉ có thể nhìn được cảnh vật trong bán kính hai mét. Đường Phong đi trước, một tay nắm tay Lương Viện như sợ cô sẽ bị lạc trong sương mù dày đặc và biến mất không thấy tăm hơi, còn tay kia thì giữ chặt lấy khẩu súng của mình, đây là khẩu súng ngắn TT-33 anh đã tìm thấy trong lô cốt. Đường Phong rất muốn trông thấy thế giới phía sau lớp sương mù, nhưng ngoài sương mù ra thì chẳng còn gì khác, anh cảm thấy đầu mình đang căng lên, còn tim thì đập loạn xạ. Phía trước sẽ có gì? Bầy dã thú hay những gã áo đen?

Đường Phong kéo Lương Viện đi vài

bước về phía bờ hồ, đứng cách mép nước khoảng hai, ba mét. Lúc này anh lại bắt đầu lo lắng, biết đâu có thử gì đó đột nhiên vùng lên từ dưới nước... Lương Viện hiểu nỗi lo lắng của Đường Phong, cô bám chặt theo sau Đường Phong. Hai người đi ven hồ hơn mười phút, cảnh vật xung quanh không có bất cứ sự biến đổi nào, mặt nước yên tĩnh, cát vàng mịn màng, sương mù dày đặc, ngoài ra không có gì cả.

Hai người lại đi tiếp về phía trước khoảng hơn mười phút nữa, Đường Phong nhảm rằng họ đã đi được gần nửa tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa đi tới nơi cắm cây lau ban nãy, hồ nước này quả thực rất rộng. Đường Phong thảm nhảm

tính, chân vẫn tiếp tục tiến lên phía trước. Dẫm lên cát vàng ẩm ướt, tìm Đường Phong lúc trôi lên lúc thụt xuống, anh cũng để ý cát vàng dưới chân, tìm kiếm xem có dấu vết nao xuất hiện không, nhưng trên cát mịn, ngoài vết chân của anh và Lương Viện ra thì không có bất cứ dấu vết

nào khác. Lẽ nào từ trước tới nay không có người nào tới đây? Thậm chí cũng không có bất cứ động vật nào.

Lương Viện cũng cảm thấy kỳ lạ: “Chúng ta đi quang hồ lâu như vậy rồi mà vẫn chưa quay lại điểm xuất phát, hơn nữa ven hồ cũng không có chút dấu vết nào của động vật”.

"Có lẽ ở đây vốn không có sinh vật nào

cả."

"Thật sự là khu vực không bóng người!
Không, không chỉ là khu vực không bóng
người mà là khu vực không có sự sống"

"Khu vực không có sự sống?!", cơ thể
Đường Phong khẽ rung lên, khu vực
không có sự sống, điều này nghĩa là gì?

"Nhìn kia! Đó là gì vậy nhỉ?", Đường
Phong vẫn đang chìm trong suy tư thì
Lương Viện đột nhiên kêu lên.

Đường Phong nhìn theo hướng ngón tay
Lương Viện chỉ trên cát sa mạc cách đây
không xa thấp thoáng hiện lên một màu
đỏ. Đường Phong kéo Lương Viện chạy
thật nhanh về phía đó, đó là một vớ bao
thuốc lá. Lương Viện định đưa tay ra
nhặt bao thuốc liền bị Đường Phong kéo

lại. Lương Viện tỏ ý không hiểu thì Đường Phong khẽ nhắc nhở "Nhìn xem dấu giày!"

Lúc này Lương Viện mới để ý thấy trên nền cát xuất hiện hai chuỗi dấu giày, một chuỗi hình như là từ phía trên đồi cát trải dài xuống dưới, đi thẳng xuống mép nước. Chuỗi còn lại men theo mép nước tiến thẳng về phía họ, còn quanh bao thuốc màu đỏ, rõ ràng dấu giày này rất hỗn loạn. I 43

“Hình như em đã trông thấy bao thuốc này ở đâu đó”, Lương Viện nhìn bao thuốc, nói.

Đường Phong rón rén lại gần bao thuốc, sau đó cẩn thận nhặt bao thuốc lên. Đường Phong nhận ra trên bao thuốc có

chữ tiếng Nga: ”Đây chắc là bao thuốc của lão Mã”.

"Đúng, hình như bác ấy hút loại thuốc này". Lương Viện cũng nhớ lại.

"Lão Mã" Lương Viện phẫn kích định hét lên gọi tên Makarov nhưng đã bị Đường Phong bịt miệng lại: "Em không muốn sống nữa sao?!"

"Sao vậy?", Lương Viện mở to đôi mắt vô tội nhìn Đường Phong.

"Chúng ta chỉ có thể đoán là bao thuốc của lão Mã chứ vẫn chưa thể khẳng định, ngộ nhỡ là người khác thì sao?"-, Lương Viện hiểu ý "người khác" mà Đường Phong muốn nói. Đường Phong nói tiếp: "Còn cả những dấu giày này nữa, rốt cuộc bọn chúng có mấy người?".

“Chỉ có một chuỗi vết chân từ trên đồi cát xuống thì còn có thể có mấy người được?”

Đường Phong ngồi xồm xuống, tỉ mỉ nhận biết dấu giày xung quanh bao thuốc lá, rõ ràng những dấu giày này rất hỗn loạn chứng minh sự hoang mang chân chừ ở chủ

nhân của nó. Mãi lâu sau, Đường Phong mới khẳng định: “Quả thực là dấu giày của một người. Lẽ nào thật sự là lão Mã? Ông tới ven hồ và dừng lại nghỉ ở đây một lúc, nhưng X gần đây không trông thấy đôt thuốc bị dụi. Lão Mã hình như rất do dự, hơn nữa bước chân rất hỗn loạn, hoặc là có thể ông đã phải chuyện bất trắc gì đó hên hồ nước?”

Đường Phong giống như đang lằm bằm, lại giống như đang phân tích. Lương Viện thúc giục anh: “Đừng quan tâm nhiều thế nữa, chúng ta mau chóng đi theo vết giày này về phía trước thôi!”.

Đường Phong không nói thêm gì, cùng Lương Viện bước nhanh về phía trước. Chẳng mấy chốc Đường Phong phát hiện vết giày ven hồ càng đi về phía trước càng hồ loạn. trong quá trình đi còn có vài lần đan vào nhau trên cát nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục trải dài, đi sâu vào trong màn sương mù dày đặc, vô bờ bến. Đường Phong và Lương Viện húc nhanh hơn, nhưng hai người đi ven hồ gần nửa tiếng đồng hồ, ngoài những vết chân miên man không dứt trên mặt đất ra thì không

có bất cứ phát hiện nào. còn cát và hồ nước bên cạnh vẫn bị sương mù bao trùm, Đường Phong càng lúc càng cảm thấy bất an, rốt cuộc hồ nước này rộng nhường nào?

Đường Phong như một cỗ máy đi theo những dấu giày la. may mà có một mục tiêu, nếu như dấu giày này đột ngột biến mất thì... Khi Đường Phong đang nehT ngợi mông lung thì trong sương mù phía trước bỗng thấp thoáng hiện ra một mảng màu vàng. “Đó là gì vậy?”, Lương Viện ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong dừng lại, quan sát một lúc rồi nói: “Lau sậy. là lau sậy!”

Hai người đi chậm lại. gần đến nơi họ mới phát hiện ven hồ xuất hiện một bãi

lau sậy. Lúc này sương mù đã tản bớt đi, nhưng Đường Phong vẫn không thể nhìn rõ quy mô của bãi lau sậy. "Lau sậy ở đây cao hơn rất nhiều ở Đại Bạch Tuyền, đây là lần đầu tiên em trông thấy lau sậy cao như vậy đấy!", Lương Viện vừa nói vừa đi tới cạnh bãi lau sậy.

Đường Phong kéo ngay Lương Viện lại cảnh báo: "Cẩn thận, đừng có lại gần bãi lau sậy!", Lương Viện cố chấp nói: "Anh xem, dấu giày này đi tới gần bãi lau sậy mà!".

Quả nhiên, dấu giày kéo dài tới cạnh bãi lau sậy. Lương Viện vùng khởi tay Đường Phong, cô chạy tới bên cạnh bãi lau sậy. Trông thấy dấu giày đó tiến vào trong bụi lau sậy. Đường Phong có phần

do dự. thấy vậy Lương Viện quay lại giục: “Anh làm gì thế? Chui vào trong thôi!”

"Em không sợ bên trong, nguy hiểm sao?"

Có anh ở đây thì em sợ gì chứ?"

Đường Phong nghe vậy nhưng trong lòng vẫn do dự. Lương Viện lại nói: “Nếu người dó đúng là lão Mã thì chúng ta phải đi tìm xem sao!”.

Đường Phong không còn gì để phản bác, đành theo Lương Viện khom lưng, chui vào bụi lau sậy cao lớn trước mặt. Bãi lau sậy rậm rạp vốn không có đường đi, họ đạp lên bùn đất, bước thấp bước cao, có lúc còn không phân biệt rõ vết giày nào với vết giày nào. Đường Phong sợ

những vết giày này sẽ mất hút trong đám lau sậy ngút ngàn, anh chăm chú nhìn những vết giày liên tiếp trước mặt. Cứ như

vậy. hai người dò dẫm một hồi trong bãi lau sậy, cuối cùng đi theo vết giày dò ra được khỏi bãi lau sậy, trở lại bãi cát ven hồ nước.

"Lão Mã hay thật đấy, chui vào bãi lau sậy đi lung tung một vòng rồi lại chui ra?", Lương Viện thở hỏn hển nói.

"Kệ đi, anh càng lúc càng sợ cái hồ nước đi mãi không hết này rồi đấy!", Đường Phong cũng thở hỏn hển nói.

"Anh sợ rồi ư?"

"Ai mà biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Hồ nước này quả thật hết sức

kì lạ!”

“Vậy giờ chúng ta đi đường nào?”

Đường Phong quay lại nhìn, sương mù dày đặc hình như đã tản đi rất nhiều, vết giày xuất hiện trên bãi cát sau khi chui ra khỏi bãi lau sậy cũng không tiếp tục men theo bờ nữa mà hướng lên một đồi cát nhỏ ven hồ: “Em nhìn liáv, từ đây vết giày này không còn đi ven hồ nữa, bởi vậy chúng ta có thể tiếp tục theo vết giày này đi lên đó”

“Anh muốn ngắm toàn cảnh hồ nước này à? Em thay..à em thấy sương mù sắp tản đi hết rồi...”. Lương Viện đứng ven hồ nước, nhìn sương mù trắng mênh mông, lúnh như cô cũng không cam tâm khi chưa nhìn được toàn cảnh hồ nước này.

Đường Phong không nói gì nữa, anh đứng ven bờ. Lặng lẽ nhìn hồ nước kỳ lạ bị sương mù bao trùm trước mặt, anh thực sự muốn nhìn rõ toàn bộ diện mạo của hồ nước này. Nhưng mười phút nữa trôi qua mà sương mù trên mặt nước vẫn chưa bay đi. “Xem ra chúng ta không có duyên với nó rồi!”, Đường Phong bình tĩnh nói, “Mau đi thôi, nếu không đi trời sẽ tối đó!”.

Lương Viện vẫn không cam tâm, cô liếc nhìn hồ nước bị sương mù bao phủ, rồi đành theo Đường Phong leo lên đồi cát. Chẳng mấy chốc hai người họ đi theo dấu giày bí ẩn vượt qua đồi cát không cao lắm này. Tuy đã đứng trên đồi cát nhưng họ vẫn không thể nhìn rõ hồ nước

phía dưới, dù vậy, họ lại phát hiện sương mù phía bên kia đồi cát đã từ từ tản đi, Đường Phong thấp thoáng trông thấy phía bên kia đồi cát là cát vàng miên man ngút ngàn.

Đường Phong choáng váng, lại là cát vàng. Anh không biết nơi này sẽ dẫn tới đâu, vết giày đó vẫn kéo dài, hai người đành tiếp tục di tiếp như một cỗ máy theo sự dẫn lối của vết giày lạ. Một tiếng đồng hồ sau, xung quanh họ vẫn là những đồi cát miên man, vết giày trên nền cát vẫn trải dài về phía trước, chỉ có điều vết giày đó càng lúc càng hỗn loạn.

Họ lại đi tiếp một tiếng nữa, mặt trời đã lặn về hướng tây, Đường Phong không khỏi lo lắng, lẽ nào lại phải qua đêm trên

sa mạc? Trong tâm trạng do dự, Đường Phong kéo Lương Viện leo lên một đồi cát cao lớn. Lúc này, hai người đã sức cùng lực kiệt, nhưng điều khiến Đường Phong thất vọng là, vết giày từ nãy đến giờ dần dất họ đã thật sự biến mất sau khi để lại một đống hỗn loạn trên đồi cát cao lớn.

"Thế... thế này là thế nào?", Đường Phong tuyệt vọng đứng trên sườn đồi. phía dưới đồi cát vẫn bị sương mù bao phủ.

"Vết giày biến mất rồi? Sương mù lại xuất hiện?",

Lương Viện nhìn xung quanh, hoảng hốt kêu lên.

“Không! Không thể như vậy! Sao vết

giày lại đột

nhien biến mất? Lẽ nào... còn cả sương mù này nữa, sao tự

nhien nó lại xuất hiện..”, Đường Phong sức cùng lực kiệt, bắt lực nhìn xuống phía dưới đồi cát bị sương mù bao phủ.

Thật kỳ lạ, Đường Phong vừa dứt lời, sương mù dưới đồi cát bỗng tản đi, một mặt hồ phẳng lặng như gương hiện ra phía dưới đồi cát Khi chút sương mù cuối cùng tản đi hết, ven hồ thấp thoáng hiện lên hai căn lều Mông Cổ.

"Nhìn kia, phía dưới có người!", Lương Viện mừng reo lên.

"Xem ra... xem ra chúng ta đã ra khỏi Khe Sói Hoang. Đường Phong nói xong thả lỏng thấy hai mắt tối um lại. chân tay

mềm nhũn, mất hết tri giác..

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 3

Hồ nước không có giới hạn

Hồ nước này lúc to lúc nhỏ, trôi dạt vô định, có lúc xuất hiện ở chỗ này, có lúc lại xuất hiện ở chỗ khác. Có lúc mặt nước rất minh mông, nhưng cỡ lúc lại biến mất không để lại dấu vết. Nh g tóm lại, hồ nước này không thể trôi khỏi Khe Sói Hoang.

“Rào rào - rào rào ' tiếng nước chảy không ngừng đập vào tai Đường Phong,

Đường Phong từ từ mở mắt, nhìn quanh, thấy mình đang nằm trên bãi cát ven hồ nước. Đây là đâu? Đường Phong định ngồi dậy nhưng anh vừa cử động anh liền cảm thấy vô cùng đau đớn. “Viện Viện.. ế Viện Viện.é.Đường Phong yếu ớt gọi Lương Viện, nhưng ngoài tiếng nước ra thì không có bất cứ hồi âm nào, thậm chí đến tiếng gió cũng ngưng bật.

Đường Phong định eọi lại nhưnè cảm thấy cơ thể mình đã không còn chút sức lực nào nữa. Anh nghiêng đầu.

trông thấy bên phải mình là hồ nước, còn phía bên kia lại rã) là đồi cát không trông thấy neon, xung quanh hoàn toàn bị sương mù bao trùm, trở thành một vùng trắng xóa.

Đường Phong nằm duỗi thẳng chân tay, mở mắt nhìn ^ không gian trắng xóa.

Mình đang ở đâu? Hình như vẫn đang ở ven hồ nước mênh mông không giới hạn bị sương ^ mù bao phủ. Nhưng... nhưng rõ ràng mình đã cùng Lương Viện đi khỏi hồ nước, sao lại quay trở lại đây?

Đường Phong ra sức hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy ra, nhưng kí ức trước đó lại trống trơn. Viện Viện đâu? Không được, phải mau đi tìm Lương Viện! Nghĩ tới đây, Đường Phong vừa dùng tay phải chống người gượng dậy, vừa gọi to:

"Viện Viện... Viện Viện..."

Nhưng Lương Viện không xuất hiện mà chỉ có một bóng đen chậm chậm di ra từ trong đám sương mù. Không!

Bóng đen đó không phải đi ra, mà là... bay! Không, cũng không phải bay. Đường Phong không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả sự di chuyển của bóng đen đó. Chỉ trong nháy mắt, bóng đen đó đã tới cạnh Đường Phong, hoàn toàn không chút tiếng động!

Đường Phong giật mình nhìn bóng đen vừa quen lại vừa lạ - người đàn bà đeo mặt nạ! Khi Đường Phong gặp lại người đàn bà đeo mặt nạ, toàn thân anh ớn lạnh. Trong hốc mắt trống trơn của người đàn bà đó dường như có một ánh nhìn bí ẩn, lúc Đường Phong mắt chạm mắt với bà ta, anh lại kiệt sức ngã ra đất.

Giống như những lần trước, vẻ ngoài của người bà đeo mặt nạ vẫn như vậy - áo

choàng diễm lệ, chiếc mũ cao. phục sức giống như phụ nữ quý tộc Đàng Hạng, còn cả chiếc mặt nạ kỳ dị lấp lánh...

"Chúng ta lại gặp nhau rồi hạn của tôi!", người đàn bà đeo mặt nạ cất tiếng nói.

"Đúng vậy, sao bà... bà lại xuất hiện ở đây?"

"Anh đã tìm thấy 1 lạn Hải Mật Thành chưa?", người đàn bà đeo mặt nạ không trả lời câu hỏi của Đường Phong mà hỏi lại.

"Chưa, nó quá... quá xa, cũng... cũng quá bí hiểm, nhưng tôi nghĩ chúng tôi... đã ở rất gần nó rồi!", Đường Phong thều thào nói.

"Tôi đã khuyên anh lừ trước rồi, Hạn Hải Mật Thành là cấm địa của người

Đàn Hạng, anh sẽ không thể tìm thấy nó đâu. những gian khó nguy hiểm trên đường đủ để cướp đi sinh mệnh của anh đây! Bây giờ anh đã hối hận chưa?"

"Không, tôi không hối hận."

"Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đây!"

"Không... chỉ cần tôi chưa chết. sẽ... sẽ không thể từ bỏ!" % Đường Phong nghiêng răng nói.

Người đàn bà đeo mặt nạ im lặng. Mãi lâu sau, Đường Phong gắng gượng đứng dậy, anh phát hiện người đàn bà đeo mặt nạ lại từ từ giơ tay phải lên. Động tác này khiến Đường Phong trở nên căng thẳng, bà ta định làm gì? Đường Phong đang hoang mang thì bỗng anh cảm thấy cơ thể mình như bị một sức mạnh khủng

khiếp nào đó nâníJ lên, giúp anh đứne, dậy một cách dẫ dàng.

"Là.. là bà sao?", Đường Phong ngây người đứng trước mặt người đàn bà đeo mặt nạ, hỏi một câu hỏi kỳ lạ. Người đàn bà đeo mặt nạ từ từ hạ tay xuống, vẫn im lậitg, nhưng Đường Phong cảm thấy hình như bà ta đang dầu. Cứ như vậy hai người mặt dứng đốit mặt nhìn nhau, cũng không biết bao lâu sau, Đường Phong định mở miệng thì người đàn bà đeo mặt nạ lại nói trước: "Vậ mà ta đứra cho anh có còn không?"

"Ý bà nói... là miếng ngọc bội phải không?", Đường rhong bỗng cảm thấy hình như tay mình dang nắm một .il gì đó, lạnh lạnh, theo phản xạ anh mở ra nhìn,

chính là Itiêng ngọc bội đó!

"Có còn nhớ lúc đưa vật này cho anh, ta đã nói gì không?"

"Lúc đó... lúc đó hình như bà nói rằng, nếu tôi có thể ùm thấy Hạng Hải Mật Thành thì hãy mang vật này tới đó.

Nếu như tôi không thể tìm thấy Hạng Hải Mật Thành nhưng 'ình an rời khỏi đây thì vật này sẽ dành cho tôi, còn nếu tôi không tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, cũng không bình an rời khỏi đây, thì vật này chính là vật tùy'táng của tôi", lúc này Đường Phong cảm thấy tinh thần mình đã khá hơn ban nãy rất nhiều.

"Anh nhớ tốt đấy! Lúc đó anh có ba số phận, hiện giờ ình vẫn có ba số phận, còn số phận thực sự của anh như thế nào

thì còn phải xem vào sự lựa chọn của anh", người đàn bà đeo mặt nạ bình tĩnh nói.

"Tôi rất rõ về lựa chọn của mình.",
Đường Phong tự tin đáp.

"Vậy được thôi, hãy cứ làm gì anh thích!".

Nói xong người đàn bà đeo mặt nạ định quay người bỏ đi. Đường Phong cũng không hiểu mình lấy dũng khí từ đâu ra hét lên với bà ta: "Xin hãy đợi đã, tôi vẫn còn việc muốn hỏi!"

"Ô?" người đàn bà đeo mặt nạ hình như có chút bất ISỒ trước hành động này của Đường Phong.

"Bà... bà có thể nói cho tôi biết đây là đâu không?"

“Đây ư? Đây là Vãng Sinh Hải”, đằng sau chiếc mặt nạ kim loại lấp lánh vọng ra một giọng nói kỳ dị, giọng nói này hình như hơi khác với giọng nói trước đây, giống như vọng lại từ một nơi xa thẳm.

“Vãng Sinh Hải ư?”, Đường Phong ngạc nhiên.

“Đây là cái tên được truyền lại từ cổ xưa”.

“Vậy bà có thể cho tôi biết Vãng Sinh Hải rộng chừng nào không?”

“Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ. lúc to thì nuốt chửng Hạm Hải, vô bờ bến. lúc nhỏ lại giống như hạt chân châu, không thấy tăm hơi”.

Đường Phong không hiểu như vậy nữa là gì. Trong lúc Đường Phong vẫn đang nghiên ngẫm câu nói này, thì người đàn bà đeo mặt nạ từ từ quay người đi, để lại một lời cảnh báo: “Nhưng anh phải cẩn thận, kiếp trước có thể thoát khỏi nghiệp chướng của kiếp này nhưng lại khiến cho kiếp này không gặp thiện duyên!”, nói xong bà ta bỗng biến mất trong sương mù mênh mông.

Mọi thứ lại trở lại bình thường, Đường Phong một mình lặng lẽ đứng bên Vãng Sinh Hải, anh vẫn đang ngẫm hai câu nói cuối cùng mà người đàn bà đeo mặt nạ vừa nói. “Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, lúc to thì nuốt chửng Hạng Hải, vô bờ bến, lúc nhỏ lại giống như hạt trên châu,

không thấy tăm hơi”. Đây nghĩa là gì? “Lúc to lúc nhỏ” còn dễ hiểu, nhưng mấy câu sau quả thực khiến I)irong Phong không hiểu nổi. “Lúc to thì nuốt chùng Hạng Hải vô bờ bến”, như vậy to đến chùng nào? “Lúc nhỏ lại I'.iong như hạt chân châu, không thấy tăm hơi”. Lại còn hiển mất không thấy tăm hơi, đây là nguồn nước gì mà lại biến hóa như vậy nhỉ?

Câu cuối cùng “Nhưng anh phải cẩn thận, kiếp trước . thể thoát khỏi nghiệp chướng của kiếp này nhưng lại khiến cho kiếp này không gặp thiện duyên!”, câu nói toát lên trí tuệ nhà Phật này khiến Đường Phong thật sự không hiểu. Vãng Sinh Hải? Riêng cái tên này vốn dĩ đã rất kỳ

lạ. Đường Phong nghĩ mãi, đến lúc thấy đầu đau không chịu được thì đành tự nhủ không nghĩ về nó nữa, anh ra sức lắc lắc đầu, nhưng ngay lúc đó, anh phát hiện sương mù càng lúc càng dày đặc, đến nỗi không trông thấy người (rước mặt).

Đường Phong nghĩ ngay tới Lương Viện, Lương Viện đi đâu rồi? Còn cả Makarov, Hàn Giang, Yelena, họ đều đi đâu cả rồi? Đường Phong bắt đầu đi ven bờ tìm kiếm. Trong sương mù dày đặc, Đường Phong khó nhọc tiến lên phía trước. Bên bờ hồ, ngoài vết giày do anh để lại ra, không có bất cứ dấu vết nào của sự sống. Nửa tiếng trôi qua, một tiếng trôi qua, hai tiếng trôi qua, ba tiếng trôi qua. Đường Phong đã kiệt sức. Sương mù

càng lúc càng dày đặc. hồ nước mênh mông vô bờ bến, không trông thấy bất cứ dấu vết nào của sự sống, Đường Phong bắt đầu nghi ngờ lự hỏi liệu mình đang ở trên trái đất hay một hành tinh nào khác? Đột nhiên, ven hồ bị sương mù hao trùm xuất hiện một vệt màu vàng, là bụi lau sậy. Sương mù quá dày, Đường Phong không thể phán đoán phạm vi của bụi lau. Anh định đi vòng qua bụi lau nên đã đi men theo bên ngoài bụi lau tiếp tục tiến lên phía trước. Nhưng chưa đi được bao lâu anh bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng phụ nữ khóc thút thít, lại giống như tiếng gió. Đường Phong giật thót tim, anh nhận ra hình như âm thanh đó vụng ra từ bụi lau.

Đường Phong bị tai lại để không phải nghe âm thanh đó nữa, rồi tiếp tục đi bên ngoài bụi lau, nhưng âm thanh kỳ lạ đó vẫn không ngừng vọng ra. Đang đi, bỗng trong đầu Đường Phong hiện lên khuôn mặt của Lương Viện, lẽ nào âm thanh đó là của Lương Viện? Nghĩ tới đây, Đường Phong dừng lại, đóng tai chăm chú lắng nghe âm thanh đó, âm thanh đó quả thực vọng ra từ bụi lau. Đường Phong càng lo lắng hơn, khuôn mặt Lương Viện không ngừng hiện lên trong đầu anh...

Trong vô thức, Đường Phong bước thật nhanh vào bụi lau sậy cao lớn. Chưa đi được mấy hước, Đường Phong cảm giác chân mình va phải một vật gì đó bị buộc

chặt, anh cúi xuống nhìn, trong bùn đất hiện lên vài thứ màu trắng. Đường Phong nhặt lên, vuốt bùn đi, thì thấy hóa ra đó là một mâu xương người - đoạn xương ống chân, nhìn tiếp, xương sọ lộ ra càng lúc càng nhiều, tất cả đều là xương người.

Bụi lau sậy dường như cũng vô bờ bến, không thấy điểm kết thúc như Vãng Sinh Hải. Đường Phong giẫm lên hùn lầy và xương cốt, khó nhọc tiến lên phía trước. Anh hồng phát hiện ra, nước dưới chân đang rút dần mặc dù anh ilang tiếp tục đi về phía có nước, nhưng nước vẫn không dinh ướn mặt giày anh.

Cuối cùng, Đường Phong tới cuối bụi lau sậy. Sương mù từ từ tản đi, lúc này anh

mới nhìn rõ nước đã rút đi hơn chục mét so với lúc trước khi anh vào đây, hình thành một bãi bùn có chiều rộng hơn chục mét giữa mặt nước và cát vàng khô hạn. Trên bãi bùn, ngoài lau sậy ra thì không có bất cứ vật gì khác, thậm chí đến cá nhỏ, tép nhỏ cũng không thấy.

Mực nước tiếp tục rút xuống, đột nhiên, một chiếc đầu lâu màu trắng nhô lên từ mặt nước, ngay sau đó lại thêm một cái nữa. Sương mù vẫn chưa tản đi, Đường Phong vẫn không thể nhìn rõ toàn cảnh Vãng Sinh Hải. Đúng lúc này,

Đường Phong phát hiện từ hốc mắt của chiếc đầu lâu trườn ra một con rắn, con rắn này phải dài chừng hai mét, thân nhỏ hơn hốc mắt của chiếc đầu lâu, nên nó có

thể tự do chui lẹa chui vào chiếc đầu lâu đó, Đường Phone không biết đây là loài rắn gì. Trone lúc anh đang vô cùng kinh ngạc, thì con rắn liền trườn tới chỗ cạn nước, đột nhiên ngóc đầu lên. lao bổ về phía Đường Phong. Đường Phong không hề đề phòng, anh cảm giác đùi mình bỗng vô cùng đau đớn rồi mất hết tri giác...

Đường Phong rùng mình một cái rồi tỉnh lại, khuôn mặt xinh đẹp của Lương Viện xuất hiện trước mắt anh, ngay sau đó lại là một khuôn mặt quen thuộc khác - lão Mã.

"Chắc cậu ta lại nam mơ thấy ác mộng rồi!", Makarov nói với Lương Viện, sau đó quay lại hỏi Đường Phong, "Tiểu tử, tôi nói có duna không?"

“Ác mộng?”, Đường Phong ra sức day day thái dương, cố gắng nhớ lại tất cả những gì vừa xảy ra ban nãy - người đàn bà đeo mặt nạ, hồ nước vô bờ bến, hài cốt và cả con rắn độc hung tợn... Đường Phong ngồi phất dậy, nhìn đùi mình, không đau đớn, cũng không bị thương, chỉ cảm thấy hơi mỏi. Lẽ nào những việc ban nãy thực sự chỉ là một cơn ác mộng? Khi đã tỉnh táo lại, Đường Phong nhìn ngó xung quanh, đây là một căn lều Mông cổ, lúc này anh đang nằm

Trên một chiếc giường, Lương Viện và Makarov đang lo lang nhìn anh: “Lão Mã. sao bác... bác lại ở đây?”

‘Tại sao tôi lại không được ở đây? Tôi còn đến đây ,»rm hơn hai người đây!’,

Makarov cười, nói.

“Thật ư? Tôi đang ở đâu vậy?”

Lương Viện nói: “Anh bây giờ còn không bằng cả em, vừa trông thấy lều Mông cổ một cái mà đã ngã nhào ra”.

Nghe Lương Viện nói vậy, Đường Phong nhớ ra căn lều Mông Cổ mà mình nhìn thấy trong khoảnh khắc cuối cùng: “Sao, ở đây cũng có người ở ư?”

“Đúng vậy, đây là lều của một cặp vợ chồng mục dân Iiguri Mông cổ”, Lương Viện kể.

“Ồ! Không phải Khe Sói Hoang là khu vực không hổng người sao?”, Đường Phong cảnh giác hỏi.

“Em cũng cảm thấy kỳ lạ nên đã hỏi hai cô chú, chú nói ở đây là bên ngoài Khe

Sói Hoang!”.

‘Bên ngoài Khe Sói Hoang? Hóa ra chúng ta đã đi ra ngoài Khe Sói Hoang...’, Dường Phong nhớ lại những gì 'lặp phải trên đường.

"Nhưng, nhưng...", Lương Viện hình như cố điều gì muốn nói.

“Nhưng gì cơ?”

“Nhưng thân phận của vợ chồng chủ nhà có vẻ đặc biệt”.

“Ồ? Đặc biệt thế nào?”

“Em vốn tưởng rằng họ là người dân tộc thiểu số I 59

của vùng sa mạc Badan Jaran, nhưng họ lại nói rằng họ là người Đảng Hạng”, Lương Viện thắc mắc.

“Gì cơ Người Đảng, Hạng? Không... không thể như vậy!”, Đường Phong không tin.

Ban đầu em cũng không tin, nhưng, cuối cùng chú ấy đã nói với em tên của mình.”

“Tên ông ấy là gì?”, Đường Phong nóng lòng muốn biết.

“Chú ấy nói chú ấy họ Ngôi Danh, tên là Ngôi Danh Trờna Trị. Chú ấy còn một họ lấy theo người Hán là họ Lý..”, giọng Lương Viện càng nói càng nhỏ, bởi vì cô phát hiện sắc mặt của Đường Phong trở nên rất phức tạp

“Ngôi Danh? Ai cũng biết đây là họ của hoàng tộc Tây Hạ. Họ Lý là quốc họ do Hoàng thượng triều nhà Đường đặt cho

tổ tiên Nguyên Hạo. Nhưng... nhưng không phải người Đấng Hạng đã biến mất rồi sao?”, Đường Phong lắc đầu lia lia.

“Đừng quên gia tộc Một Tạng mà chúng ta đã gặp ở phía tây Tứ Xuyên, còn cả Hắc Vân...”, Lương Viện nhắc nhở Đường Phong rồi lại lẩm bẫm, “Hắc Vân, không biết hiện giờ cô ấy thế nào rồi. Sau này cô ấy nói với em rằng không quen với cuộc sống, ở thành phố nên đã quay về rồi...”

“Hắc Vân? Lẽ nào ngoài Hắc Vân ra vẫn còn người Đấng Hạng tồn tại? Hơn nữa lại còn là hậu duệ của hoàng tộc Tây Hạ?”

Đường Phong chìm trong suy tư, mãi lâu

sau, đường Iilm (la hạ quyết tâm, anh khẽ nói: “Xem ra ngày mai anh I'luti Mọi chuyện với ông chú họ Ngôi Danh này mới được”.

'Ngày mai?', Lương Viện vừa nghe thấy vậy liền nói “Ngốc ơi. trời sắp sáng rồi, đã là hôm nay rồi”.

lúc này Đường Phong mới để ý thấy bên ngoài cửa của căn lều vẫn là màn đêm, nhưng đã có chút ánh sáng, xem ra anh đã ngủ cả một ngày một đêm. Nghĩ tới đây, Đường Phong lại nhớ lại cơn ác mộng kỳ dị đêm qua.

4

Đúng lúc Đường Phong đang nhớ lại cơn ác mộng kỳ dị thì lão Mã vồ vai anh, giục: “Tiểu tử, kể về cơn ác mộng ua cậu

xem nào!”.

Không, tạm thời chưa nói tới cơn ác mộng của cháu "I. hãy quan tâm tới vấn đề thực tế của chúng ta trước đã- Hàn Giang và Yelena đâu?", Đường Phong nhìn Makarov rồi lại nhìn sang Lương Viện.

"Kể từ lúc chiếc xe Jeep bốc cháy, sương mù ập !cn. tôi đã mất liên lạc với hai người đó, nhưng tôi nghĩ với bản lĩnh của hai đứa thì chắc hiện giờ cùng không có chuyện gì lớn lắm xảy ra, hi vọng là cả hai đứa vẫn ở cạnh nhau", giọng Makarov trầm xuống.

"Đúng vậy, có thể sau khi trời sáng bọn họ cũng tìm được đến đây", Lương Viện phụ họa theo.

“Hai người lạc quan thật đây! Thật ra trước đây cháu cũng là một người lạc quan, nhưng kể từ khi đi vào chỗ này cháu đã trở thành người bi quan, rất nhiều chuyện khó hiểu đã liên tiếp xảy ra”, Đường Phong chau mày nói.

“Ồ, tôi thấy vẫn giải thích được đây chứ, trừ.Ế.”, Makarov ngập ngừng, định nói nhứn lại thôi.

“•Trừ gì ạ?”

“Trừ cái hồ đó!”

“Chiếc xe Jeep tự nhiên bốc cháy là thể nào ạ?”, Đường Phong hỏi.

“Đường Phong, trên vùng đất nhiều điều kỳ lạ này, cậu không nên nghĩ rằng chuyện gì cũng có thể giải thích rõ ràng được. Ví dụ như chiếc xe Jeep tự nhiên

bốc cháy, tôi nghĩ chắc là liên quan tới mùi hắc ín và mùi lưu huỳnh mà chúng ta ngửi thấy. Cậu cũng thấy rồi đấy, đầu chì có mỗi chiếc xe Jeep của chúng ta, chiếc Hummer đi trước cũng cháy đấy thôi, hơn nữa tôi có the khẳng định, hoàn cảnh chiếc Hummer bị cháy giống hệt như chúng ta vậy”, Makarov suy đoán.

“Nhưng. . . nhưng lần này người đàn bà đeo mặt nạ không xuất hiện?”, Lương Viện lại nhớ tới chiếc Hummer bị thiêu cháy tại Hắc Thạch.

“Bất luận là ở Hắc Thạch hay là Khe Sói Hoang thì lưu huỳnh và hắc ín tự nhiên cũng cần phải có sự tác động nào đó mới bốc cháy được. Người đàn bà đeo mặt nạ... ”,

Đường Phong cảm thấy hoảng hốt, “Còn làn này, cách giải Xthích duy nhất mà cháu có thể nghĩ ra được đó là có khả năng do chúng ta đang xuống dốc, tốc độ xe rất lớn, bánh l' quay nhanh nên đã tạo ra ma sát lớn với mặt đường...”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Điều tôi quan tâm làm hơn không phải việc xe tự bốc cháy mà là người trên chiếc Hummer

“Gì cơ!”, Makarov nói.

"Cháu cũng nghĩ tới người trên chiếc Hummer đó, cháu nghĩ chắc bọn chúng là người của Tướng quân, thậm chí có khả năng Tướng quân cũng trên chiếc xe đó", Đường suy đoán.

“Nêu là vậy thì bây giờ những người đó ới đâu rồi?”,

Đường Phong để ý thấy lúc Makarov nói chuyện với mình,

ông vẫn nắm chặt súng, giống như sợ nguy hiểm có thể xuống bất cứ lúc nào.

"Có thể bọn chúng đã rút lui khỏi Khe Sói Hoang, liệu đã gặp phải chuyện gì bất trắc, cũng có khả năng... cũng có khả năng Hàn Giang và Yelena đã đụng phải bọn chúng". Đường Phong nói ra suy nghĩ của mình.

"Em cảm thấy khó hiểu nhất là hiện tượng hang núi bốc sương mù và hồ nước mênh mông vô hình",

Lương Viện bỗng nói.

"Nguyên nhân có sương mù anh đã đoán được lúc tới hồ nước, còn về hồ nước thì đúng quả thực rất kỳ lạ!",

Đường Phong lại nhớ tới hai câu nói cuối cùng của người đàn bà đeo mặt nạ. Tuy là mơ, nhưng hai câu nói đó đã khắc sâu trong tâm trí anh.

"Hồ nước vô bờ bến..", Makarov nghe Lương Viện nói vậy cũng không ngừng lẩm bẩm.

"Đúng rồi, lão Mã, vết chân mà bọn cháu phát hiện bên hồ nước là của bác phải không? Còn cả bao thuốc lá nữa?", Đường Phong hỏi Makarov.

Makarov sờ sờ lên người, lúc này ông mới phát hiện mình bị mất bao thuốc:

"Đúng vậy, sau khi bị lạc mất dấu của hai người, tôi mò mẫm trong sương mù dày đặc, cũng không hiểu thế nào tôi lại đi tới ven hồ".

“Cơn ác mộng của cháu ban nãy bắt nguồn từ đó! Đó đúng là một cái hồ thật kỳ lạ, như thể nó không có bờ bến. Sao trong sa mạc lại có cái hồ rộng lớn như vậy nhỉ?”

“Ồ! Cậu mơ thấy gì vậy?”

“Cháu mơ thấy cái hồ kỳ dị đó, còn cả rắn độc, hài cốt và người đàn bà đeo mặt nạ. Vậy là Đường Phong kể lại tất cả những gì đã gặp trong mơ.

“Đáng sợ vậy sao! Lẽ nào hồ nước này vẫn còn có thứ đáng sợ mà chúng ta chưa biết?”

Lưone Viện nghe xong rất ngạc nhiên, còn Makarov lại chìm trong suy tư.

Đường Phong phải kể đầy ông mấy lần, ông mới định thần lại: “Tôi lại nhớ lại

một chuyện không thể ngờ trong quá khứ, nhưng... nhưng từ đầu tôi đã không thể xác định được việc đó rốt cuộc có xảy ra hay không; nên từ trước đến giờ chưa hề kể với mọi người” “ồ? Chuyện gì vậy ạ?”, Đường Phong và Lương Viện cảm thấy hứng thú. “Đó là ngày cuối cùng tôi và Branch vào trong Khe Sói Hoang tìm kiếm nguồn nước...”, tư duy của Makarov lại trứ về với quá khứ xa xôi. Sau khi Makarov và Branch đi tìm nước trong Khe Suối Hoang trở về, không biết là do tinh thần trách nhiệm Cao hay là do tính tò mò mãnh liệt, Makarov lại vào Khe Jillij! Sui I loang lần nữa để tìm kiếm nguồn nước, nhưng lần này Miji chỉ đi một mình.

Makarov đi theo tuyến đường lần trước, chẳng mấy chốc ông đã tiến vào hang núi rộng rãi đó. Giống như những gì đã thấy trước đây, trong hang núi toàn màu xanh, liên những ụ đất hoang rất nhiều thực vật màu xanh vẫn lív. oan cường chen nhau mọc lên. Nhưng Makarov đã lái 0 Trong hang núi này một lúc lâu vẫn không trông thấy hồ nước lần trước, đầu óc anh bắt đầu quay cuồng. Trong lòng Makarov bắt đầu nghi ngờ, anh lùi xe lại, trông thấy mấy (loạn xương trắng trên cát, có của độn vật. cũng có của luời, lẽ nào ở đây chính là hồ nước lần trước?

Makarov nhảy xuống xe cẩn thận quan sát, địa hình xung quanh có vẻ giống lần trước, nhưng Makarov vẫn kiểng dám

chắc chắn dây chính là hồ nước mà mình đã từng trông thấy khi đi cùng với Branch. Nếu như dây chính là hồ nước trông thấy lần trước vậy thì chỉ sau một mùa nước trong hồ chảy đi đâu mất rồi? Sao nó có thể biến mất một cách vô căn cứ như vậy chứ? Tuy hồ nước không rộng nhưng theo như ước tính của Makarov lần trước thì lượng nước cũng đủ cho gần trăm con người trong căn cứ dùng trong hai tháng. Tại sao chỉ mới qua một đêm mà nó đã bốc hơi sạch như vậy?

Có lẽ... có lẽ là do mình nhớ nhầm, hồ nước đó vẫn đang ở phía trước! Nghĩ tới đây, Makarov quyết định tiếp tục tiến lên phía trước thăm dò. Nhưng sau khi

Makarov lái xe được hơn chục phút, địa hình xune quanh ông bắt đầu biến hóa. Hang núi vốn rộng rãi bắt đầu trở nên nhỏ hẹp, hai bên vách núi cũng cao lên. Makarov cảm thấy hình như anh đã tiến vào một hang núi khác. Đây chắc chắn không phải là nơi mà lần trivớc Branch đưa mình tới

Makarov không dám mạo hiểm tiến vào, vậy là anh quay đầu xe, trở về đường cũ. Bảy, tám phút sau, Makarov lái xe ra khỏi hang núi nhỏ hẹp đó, đường đi lại rộng rãi. Makarov tưởng rằng mình đã quay trở lại hang núi lúc đốn nên cho xe tăng tốc. Nhưng đi được vài phút, Makarov liền phát hiện thấy có gì đó dị thường, hình như ừ đâu đó có sự khác

lạ... chỗ nào khác lạ nhỉ? Mãi một lúc sau. Makarov mới phát hiện ở đây toàn cát, ban này còn có một vài chỗ màu xanh, còn giờ đã biến mất rồi, đường đi cũng khúc khuỷu, phía trước toàn là nhừn cùn cát miên man. Điều khiến Makarov giật mình hơn là cát ở đây toàn là màu trắng!

Tại sao mình lại lạc vào vùng cát trắng này? Makarov dừng xe lại, lặng lẽ ngẫm nghĩ, nhưng không tài nào nhớ ra được mình đã đi vào vùng biển cát này như thế nào. Makarov tiến thoái lưỡng nan, nghĩ đi nghĩ lại, anh quyết định lùi lại lần nữa, tuy anh không chắc chắn mình có thể bình an ra khỏi hang núi này hay không. Nhưng Makarov vừa mới lùi xe đã lập

tức bị lún 66 I xuống cát trắng mềm mịn. Makarov nhảy xuống xe kiểm tra. Anh cảm thấy bất ngờ với cùn cát màu trắng dưới chân mình không ngờ chúng lại mềm như vậy, chi cần anh dùng chân giẫm lên bề mặt cát, cát cũng đã lún xuống rồi, chứ đừng nói tới chiếc xe Jeep nặng cả tấn?

Makarov thừ dùng xena sắt đào cát bên cạnh lớp xe. nhưng anh càng đào, xe càng lún sâu xuống. Makarov hoảng loạn, cuối cùng anh từ bỏ việc đào cát, thất vọng> vác những đồ đạc cần thiết, chuẩn bị di bộ quay trở về căn cứ.

Makarov di được khoảng nửa tiếng đồng hồ trong hiện cát nhưng vẫn không tìm thấy hang núi lúc đến. ngược lại còn

hoàn toàn bị lạc giữa biển cát trắng mênh mông. Makarov bắt đầu hoang mang, anh bắt lực quan sát xung quanh, phía xa có thể trông thấy rặng núi màu đỏ thấp lè tè, còn lại hoàn toàn là cát trắng miên man. Makarov quyết định tiến thẳng về phía rặng núi màu đỏ. cứ như vậy, Makarov lại đi thêm nửa tiếng đồng hồ trong biển cát, rặng núi màu đỏ đó hình như ở rất gần anh. Nhưng đúng lúc này, không biết từ đâu bay tới một làn sương mù dày đặc, lập tức bao trùm lấy anh. Cảm giác lo sợ ập đến với Makarov, tại sao giữa vùng biển cát mênh mông khô hạn không mưa lại có sương mù? Makarov không hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tệ hại hơn là anh đã hoàn toàn mất

phương hướng.

6

Dựa vào trí nhớ, Makarov tiếp tục tiến về phía rặng núi màu đỏ, nhưng sau khi vượt qua mấy chục cồn cát lớn nhỏ, anh vẫn chưa tới được rặng núi màu đỏ đó. Khi đã sức cùn, lực kiệt, Makarov cảm thấy thất vọng tràn trề, lúc này anh mới nhớ lại lời cảnh cáo của Branch - Khe Sói Hoang là nơi nguy hiểm dị thường! Đúng lúc thất vọng nhất, Makarov phát hiện trước mặt mình xuất hiện một đồi cát cao lớn. ngọn đồi cát bị sương mù bao trùm. Có lẽ... có lẽ leo lên ngọn đồi cát cao lớn này có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh. Makarov mang theo tia hi vọng cuối cùng cố hết sức leo lên lưng

đồi cát, nhưng sương mù ở đây không tản đi, anh đứng giữa sương mù dày đặc, chẳng thể trông rõ cảnh vật gì xung quanh. Makarov chán nản đi về phía bên kia đồi cát, đây là một đoạn dốc, sương mù càng lúc càng dày đặc. Makarov chỉ cặm cụi bước đi trong vô thức, bỗng anh cảm nhận đôi boot của mình hình như cấ bị ướt. Nhìn xuống, Makarov mới để ý thấy mình đã đi vào inột vùng nước, anh vội vàng lùi lại, cách mép nước một khoảng. Đây là một hồ nước ư? Makarov nghi nờ ngồi xổm xuống kiểm tra chất nước, nước tronga hồ rất trong, có thể nhìn thấy cát trắng mịn dưới đáy. Makarov vô cùnơ mừne rõ, mình đang đến đây vì nguồn nước, cở lẽ dày chính là sự sắp

đặt của số phận, để mình sau khi lạc
clườnolại tìm thấy một nguồn nước tốt.
Hơn nữa xem ra hồ nước này rất rộng,
thậm chí còn rộng hơn cả hồ nước lân
trước mình và Branch trông thấy. ;p|T
Makarov ngẫm nghĩ, phần khởi đi men
theo hồ nước, anh JNgtf cắm một cành
lau xuống mặt cát ven hồ. Trong lòng anh
tính toán rằng, đi không bao xa là có thể
đo được hồ nước này. Nhưng chẳng mấy
chốc, anh phát hiện ra mình đã sai.

Makarov đã đi men hồ nước chẵn một
nghìn bước chân nhưng vẫn chưa nhìn
thấy nơi cắm cành lau. Xem ra ilietị tích
hồ nước này hoàn toàn vượt xa sự tính
toán của iinh. đây là một hồ nước rất
rộng, lượng nước chắc chắn phong phú,

Makarov không biết nên phấn khởi hay nên ngạc nhiên.

Makarov tiếp tục tiến lên phía trước, đi mãi. đi mãi, giác phấn khởi đã dần biến mất, thay vào đó là cảm giác ngạc nhiên, rồi từ ngạc nhiên chuyển sang hoảng hốt. sự hoảng hốt khủng khiếp! Makarov lại đi men theo hồ một nghìn bước chân nữa, nhưng vẫn không; trông thấy cành lau mà anh đã cắm xuống! Cuối cùng Makarov dừng lại, thân thờ đứng ven hồ, mở to mắt, hi vọng có thể nhìn rõ thế giới đằng sau lớp sương mù đặc, nhưng không nhìn thấy gì cả, anh không thể nhìn rõ hồ nước này rộng thế nào. Mồ nước thật kỳ lạ, rốt cuộc nó to bằng chừng nào đây?

Tính cố chấp của Makarov lại trở dậy,

anh vẫn muốn xem rõ cuộc hồ nước trong sa mạc rộng chùng nào, nên lại tiếp tục đi về phía trước, men theo hồ nước đi thêm một nghìn bước, rồi hai nghìn bước, ba nghìn bước, nhưng anh vẫn không trông thấy cảnh lau đâu cả.

Makarov tuyệt vọng rtei bệt xuống ven hồ, thở hên hên. Bất luận thế nào anh cũng không thể tin trong sa mạc lại có một hồ nước lớn như vậy, lẽ nào đây chính là cảnh trong giấc mơ của mình, hoặc lài cả chỉ là ảo giác?

Thấy trời sắp tối, Makarov vô cùng lo lắng, nhưng anh kliôna, biết phải làm thế nào. Sương mù vẫn chưa tản đi, sau cùng, anh quyết định không tìm hiểu thêm gì về cái hồ nước kì lạ đó nữa nên bó đi!

Makarov lấy kim chi nam mang theo bên mình ra xem rồi đi theo hướng bắc, đó là phương hướng của căn cứ Tiên Tiến.

Trona sương mù dày đặc. Makarov leo lên phía bắc đồi cát. nhưng hình như phía bắc đồi cát rất cao, trong làn sương mù, Makarov cảm giác mình đã leo rất lâu mà vẫn chưa tới sườn đồi cát. Anh ngạc nhiên, không ngừng bước đi nhanh hơn. Cả một ngày chưa ăn chưa uống, anh đã kiệt sức. Nhưng tới khi anh leo được lên sườn đồi cát, nhìn xung quanh mình vẫn là làn sương mù dày đặc, trong lòng Makarov không khỏi cảm thấy tê lương. Sương mù. sự hoang hốt, đói khát, tuyệt vọng cùng ủa tới tận công anh, Makarov chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, hai chân

mềm nhũn, ngay sau đó anh dần mất hết cảm giác..

7

Nehe Makarov kể lại xong, Dưona Phong giật mình tựa vào tường: "Thật khôna ngờ có những lúc bác cũng gặp phải những chuyện như vậy, thậm chí còn đi xa hơn cả chúng cháu!"

"Không... đến bây giờ tôi vẫn không thể khẳng định việc tôi kể ban nãy có thực sự xảy ra hay khôna... mãi cho... mãi cho đến hôm qua, khi cùng hai neirời gặp phải làn sương mù đó... tôi mới nhớ lại..Makarov ngập ngừng nói.

"Tại sao bác lại nghi ngờ rằng lần gặp gỡ đó không hiết có thật sự xảy ra không?". Lương Viện không hiểu. hỏi.

“Bởi vì... bởi vì lúc tôi tỉnh lại, tôi đã nằm trên giường...”

‘Nhu vậy nghĩa là sao?’

"Branch nói rằng họ đã tìm thấy tôi gần hang núi đó, lúc đó tôi bất tỉnh nhân sự, ngất xỉu trên sa mạc Gobi, cách chỗ chiếc xe Jeep của tôi không xa, bởi vậy họ cho rằng do lòi mết quá nên đã ngất đi. Nhưng tôi cũng chỉ có thể nhớ rõ ràng tôi thật sự đã lái xe vào trong hang núi đó và không trông thấy hồ nước nhỏ như lần đi cùng với Branch. Ngoài ra, những thứ khác tôi chỉ nhớ mang máng, bởi vậy mãi sau này tôi vẫn không phân biệt được đó rốt cuộc là những gì thật sự gặp phải hay chỉ là ảo giác sau khi tôi ngất đi, hay chí là một cơn ác mộng”.

“Bởi vậy bác không dám khẳng định’?”,
Đường Phong hỏi lại.

Makarov gật đầu: “Sau đó tôi không tới
Khe Sói Hoang nữa, rồi nhiều năm qua
đi, đoạn kí ức này cũng dần phai nhạt, dù
thỉnh thoảng có nhớ lại nhưng tôi cũng
cho rằng đó chẳng qua chỉ là một cơn ác
mộng sau khi mình ngất đi mà thôi!”.

“Vậy những gì chúng ta gặp hôm qua lẽ
nào cũng chỉ là ác mộng thôi sao?”,
Đường Phong âm thầm suy nghĩ và lẩm
bẩm.

“Không! Chắc chắn không phải là mơ!
Hàn Giانه và Yelena đều không ở đây,
hơn nữa... hơn nữa lần này tôi
chắc chắn là thực sự đã trông thấy hồ
nước rộng lớn vô bờ bến đó!”, Makarov

kêu lên.

‘Đúng! Chắc chắn không phải là mơ!’,
Lương Viện cũng nói.

"Bời vậy... bời vậy lần này bác mới không cần tìm hiểu gì về cái hồ đó nữa mà chỉ đi ven hồ một đoạn rồi leo thẳng lên đồi cát bên cạnh và tới đây?". Đường Phong nói.

Makarov lại gật đầu: “Đúng vậy, khi tôi và hai người lạc nhau, tôi đi tới ven hồ thì kí ức mờ nhạt trong quá khứ lại trôi dạt, tất cả đều trùng hợp với những gì tôi gặp phải cách đây mấy chục năm - surune; mù dày đặc, hồ nước vô bờ bến rất kỳ lạ, lạc mất phương hướng, bời vậy sau khi ý thức được điều này, tôi đã lập tức thay đổi đường đi”.

Đường Phong ngẫm nhĩ một lúc rồi đột nhiên hỏi Makarov: "Việc xảy ra cách đây mấy chục năm đó bác có kể cho ai không ạ?"

Makarov lắc đầu rồi lại gật đầu, nói: "Tôi có kể ột người - Branch, lúc đó anh ấy bảo rằng chắc chắn tôi đã nảy sinh ảo giác, sau này tôi cũng tin rằng tất cả những thứ đó đều là ảo giác, tại sao trong sa mạc lại có sương mù dày đặc được? Cũng làm sao có hồ nước rộng vô bờ bến được?"

"Đúng vậy, cháu cũng đano nghĩ đến chuyện đó, nhưng nghĩ mãi cũng không ra..

Đường Phong vừa dứt lời. ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói sang sảng:

“Trong Khe Sói 1 loang chẳng có điều là không kỳ lạ cả, chẳng có gì đáng, để ngạc nhiên”

Đường Phone giật mình, Lương Viện nói: “Chú Ngôi ? Danh đấy!”

Trong lúc ba người đang nói chuyện thì một người ilán ông râu quai nón, thân hình trung bình và một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đẩy cửa bước vào, lúc này Diròng Phong mới để ý thấy bên ngoài trời đã sáng rõ. Người đàn ông đó trông thấy Đường Phong, cười sáng khoái, nói: “Người anh em, sao rồi? Khỏe hơn rồi chứ?”

"Không sao ạ, cảm ơn chủ đã cứu mạng!"

“Cậu đừng khách sáo, chúng tôi vẫn thường xuyên giúp đỡ những người gặp

nạn trong sa mạc mà”.

“Ồ, còn có người khác tẻ. tới đây ư?”

Đường Phong tò mò hỏi.

“Có, nhưng không nhiều, một năm cũn chỉ có mấy người, đều là những lữ khách từ phương xa tới thăm hiểm!”.

Lúc này, người phụ nữ rót trà sữa mời mọi người. Người đàn ông giới thiệu với Đường Phong: “Đây là bà nhà tôi!”

Đường Phong và người phụ nữ chào hỏi nhau, đôi vợ chồng này xem ra rất nhiệt tình, nhưng Đường Phong không thể không, nghi ngờ. Ở sâu trong sa mạc như thế này lấy đâu ra mực dân, hơn nữa, tiếng Hán của họ tuy có pha âm địa phương nhưng nói chung là chuẩn, điều này cũng khiến Đường Phong nghi ngờ:

“Tiếng phổ thông của chú khả thật!”.

"Cũng tầm tầm thôi!"

"ở đây là trong lãnh thổ Trung Quốc hay đã sang lãnh thổ Mông Cổ rồi ạ?"

"Tôi cũng không phân biệt được đâu là lãnh thổ Trung Quốc đâu là lãnh thổ Mông cổ. Mục dân chúng tôi sống theo có nước, kể từ khi hiểu chuyện tôi đã ở vùng này thả dê nuôi lạc đà rồi”.

“0! Nhưng dài đất này đều là sa mạc Gobi mà?”

“Đây là đất đai của tổ tiên chúng ta, tôi, bởi vậy chúng tôi dè dặt kiếp kiếp sống ở đây. Càng ngày khí hậu nơi này càng khắc nghiệt, những người có thể đi chỗ khác sinh sống thì cũng đã đi rồi, còn chúng tôi thì không muốn đi!”.

“Nhưng trong sa mạc thì chẵn thả gia súc như thể nào được ạ?”

"Người anh em, có những điều mà cậu không biết, thời cô đại, nơi này từng là một vùng thủy thảo phong phú tuyệt đẹp. tuy hiện aiờ biến thành sa mạc nhưng trong sa mạc vẫn còn để lại những hồ nước lớn nhỏ, chúng tôi du mục trên dải đất này chính là tìm kiếm những hồ nước đó để sống".

Đường Phone muốn tìm kiếm chút manh mối từ câu trả lời của người đàn ông mục dân này, nhưng hiện giờ vẫn chưa có gì. Vậy là Đường Phong tiếp lời Ngô Danh, hỏi: “Ồ! Vậy chú chắc là rất thông thạo về những hồ nước trên dải đất này?”

"Trong phạm vi mấy trăm cây số quanh

đây tôi đều đã đi qua, nhưng...”, N«ôi Danh đang nói thì im lặng.

“Nhưng gì cơ ạ?”, Đường Phong giật mình, anh dự cảm rằng người đàn ông trung niên này sẽ nói với anh về một số điều quan trọng

‘Người anh em, thật sự không giấu cậu, ban nãy trước khi tôi vào đây, ở ngoài cửa đã nghe thấy vài câu mọi người nói, có phải mọi người muốn tới Khe Sói Hoang phải không?’

Đường Phong thầm giật mình, anh tức tốc suy nghĩ xem nên trả lời thế nào. Vì Ngôi Danh đã nghe thấy chuyện họ nói nên cũng không nhất thiết phải giấu giếm, nghĩ tới đây, Đường Phong gật đầu:

“Đúng vậy, chúng cháu muốn tới Khe Sói

Hoang. Nếu chú không hỏi, cháu cũng muốn thình giáo chú đấy ạ! Đây là đâu ạ? Ở trong Khe Sói Hoang hay là bên ngoài Khe Sói Hoang?”

Trước một loạt câu hỏi của Đường Phong, Ngô Danh cười: “Người anh em, cậu đừng sốt ruột, tôi đang định nói với cậu chuyện đó. Ban này tôi nói rằng trong phạm vi mấy trăm cây số quanh đây tôi đều đã đi qua, chỉ có duy nhất một nơi chưa từng đến..”

“Khe Sói Hoang!”, Đường Phong đã đoán được ý của Ngô Danh.

Ngô Danh nặng nề gật đầu: “Đúng vậy, kể từ khi tôi hiểu chuyện, các trưởng bối đã cảnh cáo chúng tôi rằng không được phép vào trong vùng hang núi màu đỏ,

nếu không thì một đi không trở lại!” “Tại sao?”, Đường Phong và Lương Viện đồng thanh hỏi.

"Nghe nói rằng khí hậu trone hang núi biến đổi nhiều, địa hình phức tạp, cực kỳ nguy hiểm, đến ngay cả chim chóc và dã thú cũng không dám vào trong đó. Hồi nhỏ tôi đã từng tới hang núi đó một lần, ở đó xương trắng chất đầy như núi. khiến tôi sợ đến nỗi cả đời này cũng không dám vào trong đó thêm lần nào nữa!".

Xem ra địa phận này đã ra khỏi Khe Sói Hoang?!, Đường Phong nghĩ tới đây, cười, nói: “Truyền thuyết này cũng một nửa đúng, một nửa sai!”

“Ồ!”, &gôi Danh rất ngạc nhiên, “Sao người anh em lại nói vậy?”

“Không dám giấu chú, chúng cháu vừa mới từ Khe Sói Hoang ra đây!”, giọng Đường Phong cùn cố ý ra điều đặc ý.

Quà nhiên, Ngòi Danh mặt thất sắc, thốt lên: “VẬY... vậy các cậu đã tìm thấy tòa...”.

Vừa nói đến vậy, Ngòi Danh lập tức nhận ra mình lỡ lời nên nuốt những từ cuối cùng lại. Nhưng Đường Phong đã đoán được mấy từ' đó, anh vội vàng truy hỏi: “Ý chú muốn hỏi bọn cháu đã tìm thấy tòa thành cổ đó hay chưa pji phải không ạ?”

Ngòi Danh sững sờ, ông bung cốc trà, uống một

ngụm mới gật gật đầu, hỏi lại: “Vì tòa thành cổ đó nên các cậu mới xông vào

Khe Sói Hoang ư?”

" Đường Phong cảm giác hình như Ngôi Danh biết gì đó, nhưng không muốn nói cho họ biết. Anh nghĩ ngợi một

Hồi rồi quyết định không vòng vo với Ngôi Danh nữa: “Chú Ngôi Danh, chúng ta thẳng thắn với nhau nhé, năm người hung cháu dane gánh vác sứ mệnh tìm kiếm tòa thành cổ Tây Hạ đó nên mới vào trong Khe Sói Hoang. Nếu như chú biết điều gì. hi vọng chú sẽ nói cho chúng cháu, bởi vì đang có một thế lực gian ác khác cũng đang có ý đồ tìm kiếm tòa cổ thành Tây Hạ đó. Thời gian của chúng cháu không còn nhiều nữa rồi, chúng cháu bắt buộc phải tìm thấy Hạng Hải Mật Thành trước bọn chúng”.

Khi Đường Phong thành khẩn nói ra bốn từ "Hạn I lai Mật Thành", người Ngòi Danh khẽ rung lên, ông trầm ngâm rất lâu mới cất lời: "Người anh em, trông các cậu cũng không giống kẻ xấu, tôi cũng không giấu gì cậu. ban nãy tôi nói rang Khe Sói Hoang nguy hiểm dị thường là để khuyên ngăn các cậu, không để các cậu tiến vào Khe Sói I loang, chứ không phải tôi bịa ra để lừa gạt các cậu đâu". Đường Phong gật đầu: "Chúng cháu đã lĩnh giáo sự nguy hiểm dị thường của Khe Sói Hoang, nên chúng cháu lá biết chú không nói quá!"

"Tôi nói với các cậu như vậy chi là để thực thi trách nhiệm của tôi một cách tốt nhất mà thôi", Ngòi Danh nói.

"Thực thi trách nhiệm của chú?", Đờna, Phong.

Lương Viện và Makarov đều ngạc nhiên.

"Đúng vậy!", Ngôi Danh nhìn ba người rồi mới chậm rãi nói: "Điều này phải bắt đầu kể từ họ tên

I lôm qua tôi đã nói về họ tên của mình với cô gái và lão tiên sinh đây".

"Cháu đã biết rồi, họ tên của chú là họ tên của hoàng thất Tây Hạ".

"Đúng vậy, tôi chính là hậu duệ của hoàng tộc Tây Hạ, người trong Rĩa tộc chúng tôi từ khi ra đời đã gánh vác một sứ mệnh quan trọng, đó là nRăn chặn người ngoài thâm nhập vào trong Khe Sói Hoang. Để bảo vệ bí mật của tòa thành cổ, tổ tiên chúng tôi đã gặp phải

đại nạn, cộng thêm việc sinh sống trong Khe Sói Hoang không dễ dàng gì nên cuối cùng họ đã di rời khỏi đó. Vậy là tổ tiên của chúng tôi thêu dệt nên hàng loạt những truyền thuyết đáng sợ, để người ngoài khiếp sợ Khe Sói Hoang mà không dám vào trong đó. Nhưng những truyền thuyết này không phải [à vô căn cứ..”.

"Bói vậy ban nãy cháu mới nói rằng 'Một nửa là thật, một nửa là giả', Khe Sói Hoang không hoàn toàn giống như chú nói 'tất cả những ai vào trong đó đều một đi không trở lại', không phải chúng cháu đã từ đó đi ra đây thôi?", Đờna Phong hỏi lại.

Ngôi Danh lắc đầu: “Tôi hỏi cậu, cậu đã vào trong Khe Sói Hoang từ đâu và đi

tới đâu?”

“Chúng cháu đi vào dó từ hang núi mà ban nãy chú bảo rằng chất đầy xương trắng, đi tới vùhng Ma Quỷ thành, chính là khu vực địa mạo Nhã Đan. Sau dó xe của chúng cháu đột nhiên bốc cháy, rồi chúng cháu aặp phải một làn sương mù đáng sợ nên cả nhóm tan tác, cuối cùng đã tới 78 I chồ chú đây!”.

Nehe Đuờne Phong tường thuật xong, Neôi Danh cười, nói: “Người anh em, xin lượng thứ cho tôi nói thẳng, các cậu mới chỉ đi có một đoạn ngắn, thậm chí nghiêm túc mà nói thì đoạn đường mà các cậu đi đó đều không thể tính là Khe Sói Hoang!”.

"Hả?", ba người cùng kinh ngạc kêu lên.

"Vậy thì ở đâu mới là Khe Sói Hoang?",
Đường Phong vội hỏi.

"Nói theo nghĩa rộng thì mấy chục hang
núi lớn nhỏ trong rặng núi màu đỏ này
đều có thể gọi là Khe Sói 1 loang.

Nhưng Khe Sói Hoang thật sự cũng chính
là Khe Sói Hoang quan trọng nhất, quái
dị nhất, khiến người ta khiếp sợ nhất thì
phải đi qua Ma Quỷ thành, cũng chính là
khu vực địa mạo Nhã Đan mà các cậu
nói, lúc đó mới được gọi là tiến vào
trong", Ngòi Danh giải thích.

"Hóa ra là như vậy! Xem ra chúng ta
mới chỉ thăm dò đường, đến cửa chính
của Khe Sói Hoang mà vẫn chưa tiến
vào!", Lương Viện thất vọng nói.

Đường Phong và Makarov nghe xong

những gì Ngô Danh giới thiệu ban nãy mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, họ vẫn chưa tiến vào khu vực trung tâm quan trọng của Khe Sỏi Hoang, chỉ mới đi được một đoạn ngắn mà đã gặp bao nhiêu nguy hiểm rồi. Nếu như tiến vào khu vực trung tâm của Khe Sỏi Hoang thì không biết sẽ gặp phải điều khủng khiếp gì nữa?

Đường Phong không dám nghĩ tiếp, anh ngâm nghĩ rất lâu mới hỏi: "Nahe chú nói vậy thì chắc là chú đã vào trong Khe Sỏi Hoang rồi ạ?"

Ngô Danh gật đầu rồi lắc đầu: "Khe Sỏi Hoang thì tôi đã từng vào rồi, nhưng cũng, siêng các cậu. chỉ đi tới vùng Ma Quỷ Thành thì không dám tiếp tục đi nữa,

chi có dicu..”

“Điều gì ạ?”

“Chỉ có điều số lần tôi vào trong đó nhiều hơn các cậu, tôi cũng từng bị lạc đường, rồi vô tình đã đi tới ven hồ nước đó”.

Nghe Ngô Danh nói vậy, mọi người đều kinh ngạc: "Nói như vậy tức là chú biết về hồ nước đó?"

“Dĩ nhiên, tôi không những biết mà còn từng tới đó vài lần. đó cũng là nơi xa nhất trong Khe Sói Hoang mà tôi đã đi tới”.

“Vậy rốt cuộc đó là nơi như thế nào?”

Ngô Danh nghe xong câu hỏi này, chần chừ một lúc mới đáp: “Rất khó nói rành rọt về chỗ đó, bởi vì đó không phải là

một nơi cụ thể”

Ba người hội Đương Phong mù mịt hết đầu óc trước câu trả lời này của Ngôi Danh. Ngôi Danh đã nhận ra phản ứng của họ nên chậm rãi giải thích: “Đó là bởi vì hồ nước đó phiêu dạt bất định”.

“Phiêu dạt bất định?”, Đường Phone càng nghe càng mòng lung.

"Đúng vậy, hồ nước đó lúc to lúc nhỏ, phiêu dạt bất định. Lúc thì xuất hiện ở nơi này, lúc lại xuất hiện ở nơi khác, lúc thì mặt nước rất rộng, lúc lại biến mất không thấy tăm hơi. Nhưng tóm lại, hồ nước này không thể trôi ra khỏi Khe Sói Hoang”, Ngôi Danh giải thích.

"Biến mất không thấy tăm hơi?", Đường Phong không tin, “Cỏ phải là biến thành

vô số hồ nước nhỏ không ạ?”

“Cậu có thể cho rằng như vậy. Tóm lại, đây là hiện tượng không thể ngờ nhất trong Khe Sói Hoang. Còn tại sao lại xuất hiện hiện tượng đó thì tôi cũng không biết!”.

Những gì Ngôi Danh nói khiến Đường Phong nhớ lại cơn ác mộng lần trước, người đàn bà đeo mặt nạ từng nói với anh - Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, lúc to thì rộng vô bờ bến, nuôi chừng Hạng Hải; lúc nhỏ lại như hạt chân châu, biến mất không thấy tăm hơi. Nghĩ tới đây, Đường Phong lại hỏi Ngôi Danh: “Hồ nước này có tên gọi không ạ?”

Ngôi Danh ngẫm nghĩ, nói: “Tôi nghe các lão bối nói, hồ nước này hình như

tên là Vãng Sinh Hải!”.

“Á...”, Đường Phong lại lần nữa kinh ngạc thất sắc.

Lương Viện và Makarov cũng kêu lên:

“Giống hệt như tên eoi mà Đường Phong nghe thấy trong cơn ác mộng!”

“Ồ, mọi người đã nghe thấy cái tên này rồi ư?”, Ngôi Danh ngạc nhiên hỏi.

Đường Phong không biết phải trả lời thế nào, anh ngứ người ra một lúc mới hỏi:

“Chú này, lúc chúng cháu phát hiện thấy hồ nước này nó bị sương mù bao trùm, rất kỳ lạ, bởi vậy chúng cháu không nhìn được toàn bộ diện mạo của nó. Chú đã từng trông thấy toàn bộ diện mạo của hồ nước chưa ạ?”

“Đúng vậy, hồ nước này rất đặc biệt, các

bô lão chỗ tôi từng kể rằng, đến mười lần thì chỉ một, hai lần nhìn thấy được diện mạo thật của nó. Vài lần tôi tới đây, Vãng Sinh Hải đều bị sương mù bao trùm, chỉ đúng có một lần lúc tôi chuẩn bị rời khỏi đây thì sương mù đột nhiên tản đi hết, lúc này tôi mới có cơ hội trông thấy diện mạo thật của Vãng Sinh Hải - mặt nước rộng mênh mông vô bờ bến. Ngoài rặng núi màu đỏ ở phía xa ra, phía mặt nước mênh mông? bên kia có thể thấp thoáng trông thấy một chút màu xanh. Tôi định tiến lại đó, đi tới chỗ màu xanh, nhưng hôm đó trời đã tối, hơn nữa... hơn nữa tôi sợ truyền thuyết đó”.

"Truyền thuyết?"

“Đúng vậy, một truyền thuyết đáng sợ

liên quan tới Vãng Sinh Hải. Truyền thuyết nói rằng, thời kỳ Tây Hạ, Khe Sói Hoane là vùng thủy tảo phong phú tuyệt đẹp duy nhất trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đây. Tổ tiên của chúng tôi gánh vác sứ mệnh bí mật, cư trú trong hang núi, pft chúng tôi đã xây dựng thành phố hùng vĩ với mong muốn ^Ngir sẽ đời đời kiếp kiếp sinh sống ở đây. Lúc vương triều suy

vong, cuộc sông điên viên mục ca cũng kết thúc. Tô tiên của chúng tôi từng chiến đấu với đại quân của Thành Cát

Tur Hãn trong Khe Sói Hoangẻ Họ đã lợi dụng địa hình phức tạp trone hang núi và sự biến đổi đột ngột của khí hậu dé hết lần này đến lần khác đánh bại kị binh

Mông cổ đến xâm phạm, thậm chí còn khiến cho Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa trong hang núi, sau đó vì bệnh tình quá nặng mà mất mạng! Sau khi Tây Hạ vong quốc, tổ tiên của chúng tôi vẫn kiên trì ở đây trấn thủ hàng chục năm”.

Đường Phong nghe tới đây, troniì lòng thầm giật mình, truyền thuyết này gần như trùng hợp với tình hình mà họ nắm được. Na,ôi Danh ngừng một lúc, rồi lại tiếp tục nói: “Sau đó Đại Hãn Mông cổ phân nô, phát mười vạn binh đi từ cửa hang - chính là cửa hang chát đầy xương mà các cậu trông thấy - tiến thẳng vào Khe Sói Hoang. Do năm nào cũng chiến tranh khiến phần lớn người Đẻn Hạng bị chết, hị thương, cộng thêm việc bị đại quân

Mông Cổ phong tỏa, trong hang không thông được với bên ngoài, vật tư thiếu hụt nên cuối cùng đại nạn diệt vong của người Đảng Hạng đã đến. Mười vạn đại quân Mông cổ rút kinh nghiệm từ những bài học trước, nên chẳng mấy chốc họ đã tấn công tới gần Vãng Sinh Hải. Người Đảng Hạng đã đặt tia hi vọng cuối cùng vào Vãng Sinh Hải, đây là bức bình phong cuối cùng che chắn cho thành cổ. Điều đáng sợ nhất của Vãng Sinh Hải chính là sương mù dày đặc bao trùm. Đại quân Mông cổ mò đến Vãng Sinh Hải trong sương mù. Lần này, thống soái của họ là người rất thận trọng, hẳn ta lo sợ trong sương, mù dày đặc quân Mông cổ sẽ bị người Đảng Hạng tập kích, vậy

là hấn lệnh cho đại quân rút ra ngoài han? núi, chỉ để lại một nhóm người ở lại Vãn Sinh Hải. để quan sát sự biến hóa ở đây, bất cứ khi nào sương mù tản đi, sẽ lập tức thông báo cho đại quân tấn công, đồng thời hấn vẫn cắt cử quân mai phục tại cửa hang. Người Đãng Hạng không biết đây là kế. tưởng rằng đại quân Mông cổ đã rút sạch quân nên đã phái quân tinh nhuệ nhân lúc sương mù tản đi để xuất thành, không ngờ quân Đãng I [ạng tới cửa hang liền bị quân mai phục của Mông Cổ giết sạch. Chút tinh nhuệ cuối cùng của người Đãng Hạng cũng bị cạn kiệt”.

“Thảo nào ở hang núi lại xuất hiện nhiều xương cốt đến như vậy!”, Đường Phong

thốt lên.

Ngôi Danh lại nói: "Nhưng cho dù như vậy, đại quân Mông Cổ vẫn không thể nào vượt qua được Văn Sinh Hải. Sương mù dày đặc mãi vẫn không tản đi, cũng có đôi lúc ngán ngủ tản đi nhưng khi đại quân Mông cổ tới nơi. Văn Sinh Hải lại bị sương mù bao trùm. Lần cuối cùng, đại quân Mông cổ bị sương mù bao trùm là trong lúc chúnơ nít quân ra khỏi hana núi, vì vậy bọn chúng ớ bị lạc đường. Mười vạn đại quân đầu óc quay cuồng, không tài nào quay ra được khỏi hang núi. Chỉ trong ba ne, ày hai đêm, binh sĩ Mông cổ chết đói, chết khát không đếm xuể. Đúng lúc lòng quân tan rã thì điều thần kì đã xảy ra. Đó là may man của

quân Mông cô Iihurne lại là sự bất hạnh của người Đàng Hạng - ngày tận thế của người Đàng Hạng đã đến. Đúng lúc đại quân Mông cô sắp suy sụp đến nơi, họ lại đi tới ven hồ nước. Quân sĩ đói khát bất chấp thống soái

ngăn cản, uống nước trong Vãng Sinh Hải. Kết quả uống nước xong họ không những không làm sao, ngược lại còn thấy tinh táo hơn. Không chỉ có vậy, đại quân Mông cô sau khi uống no nước vốn định rút lui khỏi Khe Sói Hoane. nhưng đũa lúc này, màn sương mù bao trùm quanh Vãng Sinh Hải bấy lâu đột nhiên tản đi, đây đúng thật là ông Irừi đã giúp đại quân Mông cô! Thống soái của bọn chúng quyết tâm san bang thành cố nên

đã hạ lệnh cho quân chia thành ba nhóm tiến theo ba hướng, hai nhóm men theo bên trái và bên phải bờ hồ tiến quân, nhóm thứ ba cưỡi ngựa hăng qua dòng nước!”.

“Nói như vậy tức là nước trong Vãng Sinh Hải vốn không sâu?”, Đường Phong lập tức tóm được manh mối có giá trị.

“Tôi không biết nước trong Vãng Sinh Hải có sâu hay không, truyền thuyết mà tổ tiên chúng tôi truyền lại là như vậy. Đại quân Mông cổ chia thành ba hướng, cuối cùng đã tàn công vùng đất cuối cùng của người Đàng Hạng. Người Đàng Hạng đã bị giết sạch, chỉ' cở một số người thoát khỏi sự truy sát. Nghe nói, để ngăn ngừa người Đàng Hạng quay lại định cư

lại trong Khe Sói Hoang, đại quân Mông cổ đã dùng thi thể của người Đẳng Hạng xây thành một tòa thành đầu lâu đáng sợ”.

“Thành đầu lâu?!”, Đường Phong ngạc nhiên, anh lập tức nhớ tới kinh quan mà mình từng trông thấy tại Thiên Hộ Trấn, thành đầu lâu sẽ như thế nào nhỉ? Nhưng kinh quan trong Thiên Hộ Trấn vẫn còn kém xa quy mô của “một tòa thành”, lẽ nào... lẽ nào là một tòa kinh quan không lồ? I loặc tất cả đều chỉ là truyền thuyết.

Ngôi Danh xem ra vẫn rất bình thản:

“Đừng vậy, lão tiên bối kể như vậy đây - một tòa thành đầu lâu khổng lồ và chính nó đã chặn đứng lối đi vào thành cổ. Kể từ đó tổ tiên của chúng tôi không thể vào

trong tòa thành cổ nữa, tất cả đã chôn vùi trong cát vàng".

“Bởi vậy các chú đã rời khỏi Khe Sói Hoang?”, Lương Viện hỏi.

Ngôi Danh nặng nề gật đầu. Đường Phong bỗng nhớ ra điều gì đó. “Thành đầu lâu đã bị kín lối đi, vậy.. vậy thì không phải chúng cháu sẽ không vào được trong thành cổ ư?”

Ngôi Danh lắc lắc đầu: “Tôi không biết, tất cả những chuyện này đều chỉ là truyền thuyết mà lão tiên bói truyền lại. Nghe nói rằng thành đầu lâu được xây dựng giống như một mê cung không lối, như tí ai đi vào đó khó mà ra ngoài được. Cho dù có người vào trone thành đầu lâu, tìm thấy thành cổ cũng chưa bao giờ thấy ai

quay trở lại”.

“Không, Misha...”, Makarov nhớ tới Misha.

“Đúng vậy, chắc là Misha đã tìm thấy thành cổ, còn cả Mã Xương Quốc nữa”, Lương Viện cũng khẽ lẩm bẩm.

Đường Phong nahe đến đây thì lại chìm trong suy tư. Mãi lâu sau, anh mới chậm rãi ngẩng, đầu lên, hỏi lại Ngô Danh: “Neu như vậy thì lối đi tới thành cổ vẫn không phải hoàn toàn bị bịt kín, vẫn còn có người có thể ra khỏi thành đầu lâu đó?”

“Tôi không chắc, bởi vì tôi chưa từng tới đó, tôi chỉ kể lại câu chuyện mà các lão tiên bối truyền lại ọi người nghe mà thôi!”, Ngô Danh rất bình tĩnh nói: “Bởi

vậy tôi khuyên các cậu, tốt nhất không nên vào Khe Sói Hoang nữa, nếu không ắt sẽ lành ít dữ nhiều!”.

“Chi cần còn một tia hi vọng, cháu sẽ không hao giờ từ bỏ, không phải vì kho báu, cũng không phải vì gì khác, chỉ vì bao nhiêu người đã chết!”, Đường Phong nói không to nhưng kiên định lạ thường.

10

Ngôi Danh kể xong truyền thuyết đáng sợ cổ xưa thì dặn dò Đường Phong nghỉ ngơi cho tốt, rồi di ra khỏi lều. Đường Phong bỗng gọi RIệt Neôi Danh lại:

“Chú, cháu vẫn muốn hỏi chú một việc, ngoài chúng cháu ra, gần đây có còn ai

tới đây không, có còn ai hỏi chú về Khe Sói Hoang không ạ?”

“Không, hai tháng gần đây, các cậu là người duy nhất ừ nơi khác tới mà tôi gặp!”, Ngôi Danh nói xong liền cùng vợ ra khỏi lều. Đường Phong nhìn theo bóng hai người xa dần, khẽ nói: “Hai người này thật kỳ lạ, không những cứu chúng ta mà lại còn kể cho chúng ta nghe một truyền limyết thú vị như vậy!”.

“Truyền thuyết thú vị? Em thấy nó là truyền thuyết đáng sợ thì đúng hơn!”, Lương Viện nói.

“Truyền thuyết đó đúng là đáng sợ nhưng cũng rất (hú vị đấy chứ!”

Đường Phong trầm ngâm một lúc: “Cháu không biết, nhuna sâu trong sa mạc như

thế này... lại kể cho chúng ta nolle về truyền thuyết cổ xưa như vậy..”

“Nhưng em thật sự không thấy họ có ý gì muốn hại chúng ta, em nghĩ anh đúng là thần hồn nát thần tính đấy!”, Lương Viện nói.

“Có thể, có thể...”

“Có thể gì cơ?”

“Có thể họ muốn giúp chúng ta...”

“Anh đừng có nghĩ linh tinh nữa!”, Lương Viện khuyên. “Ngoài ‘Ngôi Danh thú vị ra, truyền thuyết mà ông kể cho chúng ta nghe tuy rất đáng sợ, nhưng cũng rất hay ho!”, Đường Phona bỗng quay lại nói.

“Ồ?”, Makarov và Lương Viện đều muốn nghe cao kiến của Đường Phong.

“Đặc biệt là Vãng Sinh Hải mà ông ấy nhắc tới, nó giống hệt như những gì mà người đàn bà đeo mặt nạ đã miêu tả cho cháu trong mơ. Hai người có còn nhớ những gì bà ta nói không? 'Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, lúc to thì rộng vô bờ bên suốt chừng Hạng Hải, lúc nhỏ lại giống hạt chân châu, không thấy tăm hơi'. Trong truyền thuyết mà Ngôi Danh kể cũng nói về Vãng Sinh Hải như vậy, hơn HUMB den tên gọi đều giống hệt nhau. Hai người không cảm thấy như vậy rất kỳ lạ sao?”

Nghe Đường Phong nói vậy, Makarov trầm ngâm gật gù: "Cậu nói như vậy đúng là rất thú vị!".

"Không chỉ có vậy đâu, Ngôi Danh còn

kể một câu chuyện, chính là chuyện đại quân Mông cổ đã chiến đấu với người Đảng Hạng ở đây, phần mở đầu hoàn toàn phù hợp với tình hình trước đây chúng ta nắm được ở tuyến iherone, phía nam!”.

“Đúng vậy, lúc nghe thấy em cũng giật mình”, Lương Viên nhớ lại.

“Điều thú vị hơn còn ở phía sau, sau đó Ngô Danh đã kể về một đoạn mà chúng ta không hề biết. Nếu như đoạn phía sau đúng thật là lịch sử, vậy thì cũng có thể giải thích cho việc tại sao người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành cuối cùng đã bị diệt vong”.

“Đúng vậy, ở Thiên Hộ Trấn chúng ta đã suy đoán rằng về sau đại quân Mông cổ

chắc chắn đã báo thù việc người Đấng Hạng thảm sát Thiên Hộ Trấn, đây cũng chính là lý do khiến Hạng Hải Mật Thành bị diệt vong. Nếu như truyền thuyết đó không phải do người ta bịa ra thì sự thật sẽ đúng là như vậy!”, Lương Viện trở nên phấn khích.

Đường Phong gật gù: “Bởi vậy anh mới nói truyền thuyết này rất thú vị. Còn cả truyền thuyết về thành đầu lâu nữa, ban nãy lúc chú Ngôi Danh nói, anh đã nghĩ ngay tới việc đó có phải lại là một tòa kinh quan không?”

“Kinh quan? Nhưng kinh quan mà chúng ta trông thấy ở Thiên Hộ Trấn đâu phải rất to, chắc còn kém xa quy mô của thành đầu lâu”, Lương Viện không hiểu.

"Đúng vậy, anh cũng đang nghĩ tới chuyện đó, nếu như đại quân Mông cổ chất xác người Đàng Hạng xây thành thì chắc chắn phải là một tòa kinh quan khổng lồ! Thật không thể tưởng tượng nổi!", Đường Phong lắc đầu lia lịa

"Nhưng chú Ngôi Danh nói rằng thành đầu lâu mà đại quân Mông cổ xây là để bịt kín lối đi tới Hạng Hải Mật Thành, vậy chúng ta còn có thể vào trong đó không?", Lương Viện có chút lo lang hỏi.

"Đây chính là điều thú vị nhất trong cả truyền thuyết! Phần lớn thời gian Vãng Sinh Hải đều bị sương mù bao trùm, nhưng cũng có lúc mây khói tản đi hết, điều này đã có chủ Ngôi Danh làm chứng Trong truyền thuyết, khi sương

mù bất ngờ tan đi đại quân Mông cổ đã tấn công Hạng Hải Mật Thành, bởi vậy sương mù rất quan trọng. Chúng ta muốn tiến vào Hạng Hải Mật Thành cũng bắt buộc phải chờ đợi sương mù tan đi! Còn cả việc lồi đi bị bịt kín, anh nghĩ Misha và Mã Xước Quốc đã từng vào trong Hạng Hải Mật Thành nên chắc chắn sẽ có đường đi. Chỉ có điều... có điều nêu đúng như những gì xảy ra trong truyền thuyết thì nếu chúng ta muốn tìm thấy lồi đi này chắc chắn không hề đơn giản”. Đường Phong suy đoán một hồi, cuối cùng anh bổ sung thêm: “Dĩ nhiên tất cả những gì anh vừa 90 I nói đều dựa trên truyền thuyết đó, nếu như truyền thuyết đó không tồn tại thì coi như suy đoán của

anh cũng không

cỏ ý nghĩa gì .

“Nếu đúng là vậy thì đối với chúng ta mà nói đây chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt!”, Makarov nghe Đường Phong nói xong liền nhận xét.

“Ồ. lão Mã, ý bác là sao ạ?”

"Tôi nghĩ đối thú cũ của chúng ta cũng không thể dễ 1 y lạ dàng tìm thấy lối đi tới Hạng Hải Mật Thành được đâu!", — Makarov khẳng định.

Đường Phong gật gù: "Đúng vậy, cơ hội đối với mỗi bên đều ngang nhau".

Ba người bàn bạc một lúc trong căn lều Mông cổ và quyết định ngày mai sẽ khởi hành sớm. Đường Phong thấy gia đình Ngô Danh nuôi vài con lạc đà nên đã bỏ

tiền thuê lại lạc đà của ông. Ban đầu Ngô Danh còn ra sức khuyên họ không nên vào Khe Sói Hoang, nhưng thấy thái độ kiên quyết của ba người nên cuối cùng ông cũng đồng ý cho họ thuê lạc đà. Đường Phong và Makarov thích nghi rất nhanh Irạng thái liên tục lắc lư trên lưng lạc đà, còn Lương Viện thì do đày lần đầu tiên cưỡi lạc đà nên cô vừa bál ngờ vừa sợ hãi, cứ chóc chóc lại hét toáng lên. Đường Phong và Makarov phải mất cả một buổi chiều để giúp Lương Viện học cách cưỡi lạc đà. Chẳng mấy chốc, màn đêm buông xuống. Ăn tối xong, cả ba người lại quay trở lại lều Mông cổ, đi ngủ thật sớm, còn cả một hành trình mới phía trước đang chờ đợi họ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 4

Bóng đen trong lô cốt

Đột nhiên, Makarov nhìn thấy trên mặt đất phía sau lưng xuất hiện một cái bóng - một cái bóng không phải của mình. Ông quay ngoắt đầu lại, nhưng không trông thấy gì cả! Phía soa là một khoảng không được đèn tường chiếu sáng, đằng sau nữa lại là một vùng tối đen.

Đêm tối. Makarov mặc quần áo ấm, một mình ra ngoài căn lều Mông cổ, ông leo qua mấy dồi cát, chẳng mấy chốc đã tới

ven hồ nước. Makarov cảm thấy kỳ lạ, ông muốn gọi Đường Phong, nhưng không có ai bên cạnh.

Đúng lúc Makarov đang hoài nghi, ông bỗng phát hiện thấy Giô mặt hồ trước mặt có chút biến đổi, chẳng mấy chốc nước đã ngập mặt giầy của ông. Makarov cảm thấy bất an, vội Sgr vàng lùi lại phía sau. Tốc độ nước dâng lên khiến Makarov giật mình, ông liên tục lùi lại phía sau, nước bám sát dâng theo và nhanh chóng ngập lên chỗ cát khô hạn ban này.

Makarov bất ngờ loạng choạng, ngã sõng soài ra cát.

Tại sao mực nước lại dâng lên nhanh như vậy? Chẳng để Makarov nghĩ ngợi

lâu, mực nước vẫn tiếp tục dâng cao. Makarov vội vàng đứng dậy, tiếp tục lùi về bãi cát phía sau. Sau mấy chục bước, Makarov quay đầu lại nhìn, ông mới phát hiện ra mình đã từ mép nước lùi lên tận sườn đồi cát, nhưng xem ra mực nước vẫn không có dấu hiệu rút đi mà tiếp tục dâng lên. Makarov mờ to mắt, hoảng hốt nhìn mặt nước phẳng lặng trước mặt, ông không biết dưới mặt nước có thứ đáng sợ gì đang khuấy động hồ nước này mà ảu khiến ặt nước vốn yên à bỗng dâng lên một cách (lang sợ, tưởng như muốn nuốt chửng mọi thứ!

Trong đêm tối, Makarov không nhìn rõ phía dưới đồi lát sau lưng; có gì, có lẽ vượt qua đồi cát này là có thể ihoát khỏi

bị nước tấn công! Nhưng... Makarov lại nhìn sau lưng, phía dưới đồi cát là một vùng bóng tối. Makarov tin thấy hơi chóng mặt, nhưng khi ông nhìn lại, mặt nước .ìn đang dâng cao về phía mình một cách đáng kinh ngạc. Makarov chần chừ, ông đứng chết trân trên sườn đồi cát, cảm giác lo sợ, không vững tâm đang xâm chiếm tâm trí ông. Nước đã ngấm tới sườn đồi cát, cũng đã ngấm tới mặt f' iay của Makarov, dòng nước yên ả sau khi dâng tới lưng đồi cát thì lập tức trở nên hung tợn. Makarov cảm thấy đồi cát dưới chân bắt đầu ẩm ướt và lắc lư. Makarov không do dự nữa, ông biết mình phải nhanh chóng chạy khỏi đây. Nhưng đúng lúc ông đang định bỏ chạy

thì đòi cát cao lớn clirúi chân bồng sục xuống..

Makarov rùng mình, ôna tỉnh dậy - hóa ra sự việc vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng. Ông thở dài, chậm rãi quệt mồ hôi lạnh toát trên trán, miệng khẽ lẩm bẫm: “Tất cả là do cái hồ nước đó gây nên!”.

Nhưng khi mắt Makarov thích nghi được với khune cảnh ở đây, ông bỗng nhận ra rằng mình khônR hề nằm trong căn lều Mông cổ mà đang nằm trên nền xi măng lạnh toát. Ông đưa mat nhìn xung quanh, hình như đây là một tòa kiến trúc được xây dựng bằng bê tông cốt thép, không gian rất rộng lớn. Makarov toàn thân run rẩy, mình đã tới đâu đây?

Theo phản xạ, Makarov mò mẫm lần sờ

trên tường, chẳng mấy chốc tay ông đã chạm phải một vật giống như công tắc, ông khẽ ấn xuống, ánh đèn điện tỏa sáng. Lúc này Makarov mới nhìn rõ mình đang ở trong một hành lang rộng rãi, trên tường bên cạnh hành lang có mấy chiếc đèn đang sáng. Đây là đâu? Hình như... Makarov lập tức nghĩ tới lô cốt số 23. Nhưng Makarov vẫn không dám khẳng định, chẳng phải lô cốt đó đã bị phá hủy rồi sao? Makarov nghĩ ngợi một lúc rồi tiến lên phía trước. Ông đoán rằng hành lang phía trước chắc cũng sẽ có đèn, trên tường chắc sẽ có công tắc, vậy là ông tiến ba chục bước về phía trước, vào trong phòng bóng tối nhưng không hề thấy công tắc trên tường, đúng như ban nãy.

Makarov không khỏi nghi ngờ, ông mở to mắt, nhìn về phía trước, hành lang rộng rãi tối om không biết thông tới đâu. Đột nhiên, Makarov nhìn thấy trên mặt đất phía sau lưng xuất hiện một cái bóng-một cái bóng không phải của mình. Ông quay ngoắt đầu lại. nhưng không trông thấy gì cả! Phía sau là một khoảng không được đèn tường chiếu sáng, đằng sau nữa lại là một vùng tối đen. Makarov bước nhanh vài bước, xuyên qua không gian sáng trong rồi lại tiến vào một hành lang tối đen. Ông đi chậm lại. vừa cẩn thận tiến lên phía trước, vừa thò tay tìm kiếm công tắc trên tường. Năm bước, mười bước, hai mươi bước, ba mươi bước, bốn mươi bước.. Ế khi

Makarov đi được năm mươi bước, tay ông rớt cuộc cũng đã chạm tới vị trí trên bức tường lạnh lẽo. Makarov dừng lại, ấn công tắc "Tách..." một âm thanh lạnh lạnh vang lên, công tắc đã được bật nhưng không có đèn sáng. Lúc này, Makarov mới phát hiện ra mình đã cách vùng sáng một đoạn khá xa.

2

Makarov ấn đi ấn lại mấy lần cái công tắc đó nhưng xung quanh vẫn không có bất cứ thay đổi gì. Makarov nhìn không gian tối đen quanh mình, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Ông quay lại nhìn khoảng không gian sáng trưng phía xa, có lẽ.. có lẽ trong hành lang tối đen này, đó là ánh sáng duy nhất. Makarov định quay

trở lại đứng trong ánh sáng đỏ, nhưng sự tò mò khủng khiếp đã thôi thúc ông tiến lên phía trước, đi tìm kiếm điểm cuối cùng của hành lang và rời khỏi đây!

Nhưng... nhưng phía trước có khả năng là một mê cung khổng lồ! Lúc Makarov đang chần chừ do dự, ông loáng thoáng nghe thấy một âm thanh khe khẽ vọng ra từ hành lang trước mặt. Makarov nín thở, dỏng tai nghe ngóng. Âm thanh đó hình như vọng lại từ nơi rất xa, "Bịch.. bịch... hịch", trống ngực Makarov đập mạnh từng hồi. Ông nhạy cảm nhận ra, đó là tiếng bước chân, đang có một người đi từ trong hành lang tối đen tới đây!

Tim Makarov bắt đầu đập dồn dập. tuy là người từng trải nhưng giây phút này

ông vẫn không thể không chế được sự loạn nhịp của trái tim mình. Sự hoảng sợ khủng khiếp ập tới với ông, bao trùm lấy ông. Theo phản xạ, Makarov lùi lại phía sau, nhưng ông gần như không nghe thấy tiếng bước chân của mình, trong hành lang tối đen im lìm chỉ có tiếng bước chân của người đó từng bước từng bước đập vào màng nhĩ Makarov!

‘Một, hai, ba, bốn, năm..’, Makarov đếm từng tiếng bước chân, đó cũng là tiếng bước chân ông rút lui. Khi Makarov đếm nhầm tròn đúng con số ba mươi, ông phát hiện người đó đã dừng lại, hành lang tối đen bỗng trở nên im lìm đáng sợ!

Makarov cũng dừng lại. Không có tiếng bước chân, không có tiếng động, thậm

chí đến tiếng thở cũng không có, mọi thứ dường như đều bất động. Trạng thái ấy kéo dài trong năm phút, rồi Makarov bỗng cảm thấy mình đang đứng dưới ánh đèn sáng trưng. Nếu đúng là có một người đi từ sâu trong hành lang ra, vậy thì lúc này người đó có lẽ đang đứng trong bóng tối nhìn mình chằm chằm! Makarov không thể chịu được không khí khiến người ta nghẹt thở này thêm được nữa, ông lên tiếng trước: “Có ai không?”.

Không có ai tiếng trả lời. Khi câu nói ngắn ngủi của Makarov bị bóng đen nuốt chửng, mọi thứ đều im lìm giống hệt như ban nãy.

Makarov cố gắng trấn áp nhịp tim đang

đập loạn xạ, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nói: “Ta biết người đang ở đó. người đang nhìn ta!”.

Vẫn im lặng. Makarov không chịu thêm được nữa, ông muốn hét lên, muốn gào lên, muốn lao ra khỏi bóng tối! Nhưng dùng lúc này, một giọng. nói khàn khàn vọng ra từ trong hành lang tối đen: “Ivan, bao nhiêu năm rồi, hình Iilur anh chẳng thay đổi gì cả!”.

"Sao, người biết ta?", Makarov giật mình.

“Anh vẫn mạnh động như vậy!” người đó không trả lời thẳng câu hỏi của Makarov.

"Tóm lại người là ai?". Makarov tức giận gào lên.

Trong hành lang tối đen không có âm

thanh vọng lại, cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua, Makarov không chịu được nữa, ông định lên tiếng. Ngay lập tức ông lại nghe thấy tiếng bước chân đó - vẫn là tiếng bước chân vọng ra từ bóng tối trong hành lang. Nhưng tiếng bước chân đó đang di ra xa hay là đang tiến lại gần mình?

Dựa vào kinh nghiệm đặc công được huấn luyện nhiều năm, Makarov đã nhận ra, tiếng bước chân này không quay đi mà đang tiến lại gần mình. Theo phản xạ Makarov lại tiếp tục lùi lại phía sau, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, năm bước... Khi Makarov lùi tới bước thứ tám thì tiếng bước chân đó biến mất. Makarov lập tức đoán rằng chắc là

người đó đi nhanh hơn mình bảy bước chân, tức là tổng cộng người đó đã tiến lên phía trước mười lăm bước.

Mọi thứ lại trở nên im lặng, Makarov quyết tâm lần phải tìm chế. Trong hành lang yên tĩnh tới nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập. nhưng Makarov không nghe thấy tiếng tim đập của người đó, hấn là người hay là ma? Đúng lúc Makarov đang suy nghĩ mông lung thì người đàn ông đó mở miệng trước: “Tôi chính là người mà các ông cần tìm!”. “Ông... ông là Tướng quân!”, mặc dù đã cố gắng tìm chế cao độ, nhưng trong giọng nói của Makarov vẫn toát lên cảm xúc phức tạp, là sự kích động, hoan hi cao độ. là nỗi sợ hãi và cả sự thù hận

khắc cốt ghi tâm!

Dối phương phát ra một âm thanh kỳ dị, hình như là đane cười: “Ivan, tuy bọn ông đã gây thêm bao phiền phức cho tôi. nhưng tôi vẫn cảm ơn các ông đã đưa chúng tôi tới đây. Mọi thứ đều sắp sáng tỏ, sau khoảng thời gian mòn mỏi chờ đợi, chúng ta sắp trông thấy quân bài cuối cùng rồi. Nhưng giữa hai chúng ta sẽ chỉ có một người ở lại đến phút chót để trông thấy quân bài đó”.

“Nói như vậy thì ông đã thừa nhận ông là Tướng quân rồi, vậy rốt cuộc ông là ai?”, Makarov nóng lòng hỏi.

“Tôi nói rồi, giữa hai chúng ta sẽ chỉ có một người có thể trông thấy quân bài cuối cùng!”, giọng nói đó từ tốn, bình

thần đến mức Makarov không nghe thấy bất cứ sự thay đổi cảm xúc nào trong đó.

"Ông cũng là quân bài cuối cùng?"

"Lẽ nào không phải sao? Tôi cũng là một phần của quân bài cuối cùng!"

"Được rồi, vậy thì tạm thời tôi không hỏi ông chuyện này nữa!". Makarov định thân lại, ông muôn cô gắng hết sức để nói chuyện với giọng nói này, từ đó tìm ra manh mối. "Tôi muôn biết tất cả những điều này bắt đầu như thế nào. Là do Victor phát hiện ra mật thất dưới tầng hầm của Cung điện Mùa đông?"

"Đó chỉ là một vài thứ - một vài thứ rất nhỏ lộ ra ngoài ánh sáng".

"Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, đó chỉ là một góc nhỏ trong âm mưu to lớn ghê

tởm của các ông! Âm mưu đó đã có từ lâu rồi, có từ năm 1964. năm 1964 bị thất lạc đó!", Makarov càng nói càng kích động.

"Năm 1964?", giọng nói đó ngừng lại một lúc, "Hừm, đó cũng không phải là khởi nguồn của mọi chuyện!"

"Ồ? Vậy.. mọi chuyện bắt đầu từ khi nào?"

"Định mệnh!"

Makarov giật thót tim, hình như ông đã nghe thấy từ này ở đâu. Đúng vậy, Đường Phong và Hàn Giang đã từng nhắc tới từ này, ở nơi cắm trại của đoàn thám hiểm trước đêm xảy ra chuyện, từ này được khắc rất sâu lên trên thân một cây hồ dương chết khô!

“Định mệnh ư?”

“Đúng vậy, tất cả những chuyện này đều là do số phận I 99

an bài, số phận đã bắt buộc tôi phải tìm thấy tòa thành cổ đã biến mất đó”.

“Các ông có quan hệ như thế nào với Hắc Lạt ma và Mã Viễn?”

“Hừm, họ chỉ là những người lướt qua trong dòng lịch sử, nhưng có những người lại có thể vĩnh viễn ghi danh trong sử sách!”.

“Ví dụ như Kozlov đã phát hiện ra Hắc Thủy Thành?!” , Makarov hỏi.

Giọng nói đỏ tròng xuống. Makarov im lặng chờ đợi một lúc, giọng nói đó mới chậm rãi thốt lên: “Không! đó chẳng qua chỉ là sự may mắn của ông ta, ông ta là

một kẻ tiêu nhân vong ân bội nghĩa và là một gã trộm cướp!”

“Tất cả những gì ông làm lẽ nào khác ông ta sao? Không phải vì truyền thuyết mơ hồ và kho báu bí ẩn của vương triều Tây Hạ sao?”

"Không, không chỉ vì kho báu mà còn vì tình yêu, sự thù hận và tương lai!", giọng nói dó hình như ẩn chứa một sức mạnh khủng khiếp, rốt cuộc Makarov cũng đã nhanh nhạy nắm bắt được chút cảm xúc mong manh trong giọng nói đó.

4

Tòa lô cốt lại chìm trong im lặng. Makarov sợ rằng giọng nói đó sẽ từ từ biến mất, nên đã cướp lời: “Tôi đã biết ông là ai rồi, chắc chắn chúng ta đã từng

gặp nhau!"

"Dĩ nhiên, chúng ta đã từng gặp nhau!", giọng nói đó khẳng định.

Vậy thì, được thôi, người bạn cũ của tôi, anh bạn thân mến, tôi biết đó là anh!", Makarov nói ra tên của Branch.

Giọng nói đó bật cười lạnh lùng: "Ivan, người mà ông nói đã chết từ lâu rồi!".

"Nói như vậy tức là ông cũng biết Branch? Rốt cuộc anh là ai?". Giọng nói đó lặng thinh. Makarov không kìm chế được, lại hỏi: "Isakov?"

Giọng nói đó vẫn im lặng trong bóng tối. "Brainin?"

Giọng nói đó vẫn im lặng.

"Stechkin? Không, không thể là ông ta!",

tự Makarov là phú định Stechkin.

Trong bóng tối. hành lang phía bên kia vẫn im lặng.

"White...", Makarov bán tín bán nghi hỏi.

Không có âm thanh nào vọng ra từ sâu trong hành lang tối đen.

Sau một hồi im lặng, mắt Makarov bỗng sáng lên: Ông... ông không phải là ai đó một trong số những học viên chứ?

Không, các học viên đều chết hết rồi..".

Lần này, giọng nói đó đã vang lên: "Ivan, ông đừng cố đoán lung tung nữa!".

Makarov bỗng cảm thấy hình như giọng nói này có chút quen quen, nhưng ông không tài nào nghĩ ra được đã nghe thấy ở đâu. "Không! Tôi biết ông, chắc chắn

là tôi biết ông!", Makarov gào lên khiến cho trong lô cốt tối đen vang lên tiếng ong ong.

“Thôi đi, ngay từ đầu tôi đã nói rồi. giữa hai chúng ta sẽ chỉ có một người có thể trông thấy quân bài cuối cùng. Nếu như bây giờ tôi để ông trông thấy quân bài cuối cùng của tôi. vậy thì...”, aiọng nói đó đột nhiên dừng lại.

“Vậy thì sao?”, Makarov hỏi lại.

Giọng nói đó không trả lời, những tiếng bước chân lại vone, lại từ trong bóng đen ra, “Cộp... cộp... cộp...” một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... tiếng bước chân bước đi cứng nhắc và nặng nề. Tiếng hức chân này từ màng nhĩ mỏng manh của Makarov truyền vào cơ

thể ông, đập vào tim ông. Theo phản xạ, Makarov cùng lúc lùi lại phía sau, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... không chỉ vì căng thẳng mà còn vì hoảng sợ. Sau khi bước chân đó dừng lại, Makarov vẫn tiếp tục lùi lại phía sau vài bước rồi mới dừng lại hẳn. Lúc này, ông nghe thấy giọng nói đó vang lên rất kiên định: “Nếu như bây giờ tôi cho ông thấy quân bài cuối cùng của tôi thì số phận của ông cũng sẽ kết thúc!”.

Makarov nghe thấy vậy liền run bắn lên, theo phản xạ, ông lùi lại phía sau. Ông biết rằng đó đang ở rất gần mình, nhưng hắn vẫn trốn trong bóng tối, không chịu lộ diện, còn mình lại lồ lộ dưới ánh đèn. Người đó chỉ cần một phát đạn, là có thể

kết thúc mạng sống của mình.

Do thói quen nghề nghiệp, Makarov định nấp đi, nhưng trong đầu ông bỗng nảy sinh một ý nghĩ - tại sao mình lại phải nấp đi? So với những số phận đã kết thúc thì mình sống cũng đủ lâu rồi! Nchĩ tới đây, Makarov cố gắng trấn tĩnh lại, từ tốn phán kích: "Ồ? Ông tự tin vậy sao? Lẽ nào ông không muốn xem quân bài cuối cùng của tôi?"

"Quân bài cuối cùng của ông?", giọng nói đó rõ ràng ngạc nhiên trước câu trả lời của Makarov, nhưng giọng nói đó cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại: "Ivan, đừng cố tỏ ra mình nắm thế chủ động. Nếu ông muốn xem quân bài cuối cùng của tôi đến như vậy thì tôi sẽ cho ông

toại nguyện. Vĩnh biệt bạn của tôi!”.

Người bí ẩn đó nói xong, trong hành lang tối đen lại vung lên tiếng bước chân đáng sợ, “Cộp... cộp... cộp”, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.. Makarov cảm giác tiếng bước chân đó dang càng lúc càng gần mình, tim ông đập loạn nhịp. Hình như ông trông thấy trong tay gã đó có một khẩu súng đang nhắm về phía mình, đạn đã lên nòng.

Có lẽ... có lẽ khi mình nhìn thấy diện mạo của người đó viên đạn trong súng sẽ lao vun vút xuyên qua ngực mình!

Lúc này, tiếng bước chân cứng nhắc và nặng nề như trở thành đồng hồ hẹn giờ trên quả bom, Makarov không thể trấn tĩnh lại được, theo phản xạ, ông vội lùi

lại. Khi ông lùi lại bước đầu tiên, đôi chân của gã đó bước ra từ bóng tối, nhưng ông vẫn không trông rõ mặt hắn. Makarov lại lùi lại bước nữa, đuôi của gà lộ ra. Makarov cảm giác mình sắp tắt thở, ông không biết tiếp theo xảy ra chuyện gì, cũng không biết ván bài cuối cùng đó có gì đáng kinh ngạc.

Lại là một tiếng bước chân khủng khiếp, nửa thân trên của gã đó đã lộ ra dưới ánh đèn. Makarov nhớ ra khẩu súng của mình, nhưng ông lần sờ khắp người mà không thấy nó đâu. Ông tuyệt vọng tựa vào bức tường lạnh lẽo ẩm ướt. Thở hổn hển. chờ đợi khoảnh khắc quân bài cuối cùng lật ngửa, cùng như chờ đợi thời khắc cuối cùng trước khi cái chết kéo

tới.

Nhưng khi gã đó vừa nhấc chân lên, chuẩn bị bước lên phía trước một bước, Makarov bỗng nghe thấy phía sau lưng mình - ở nơi sâu thẳm trong, lô cốt tối đen lại vang lên một tiếng bước chân. Tiếng hươc chân đó kiên định, chắc nịch, vọng lại từ sâu trong lô cốt. Makarov không biết phải làm thế nào. ông vô cùng hoảng hốt, bước chân di từ đầu bên kia tới là của ai đây mà lại kiên định đến như vậy?

Makarov mở trừng mắt, ông phát hiện người mình mướt mát mồ hôi và vẫn nằm trong căn lều Mông cổ. Ông ngồi dậy, trông thấy Đường Phong đang nằm cạnh mình, Lương Viện nằm ở đầu bên kia,

xem ra mọi thứ đều bình thường.

Nhưng... nhưng ban nãy mình hế.. Makarov thờ dốc. hỏi tướng lại những gì mình vừa trải qua. Nhất thời Makarov không thể xác định được nhữìg gì xảy ra ban nãy có phải là giấc mơ hay không. Ông cố gắng hỏi tướng lại, bắt đầu là... hồ nước đó. hồ nước mênh mông vô bờ bên đó đột nhiên dâng lên! Ngay sau đó mình đã tỉnh lại... Không! Mình không hề tỉnh lại, mà là.. mà là một giấc mơ lồng trong giấc mơ!

riếp theo mình đã mơ thấy lô cốt, lô cốt số 23! Ở đó III inh trông thấy Tướng quân! Không, mình vẫn chưa thật .ự Iròng thấy diện mạo của Tướng quân. Mình và Tướng quân đã nói chuyện với nhau,

thậm chí còn nói rất nhiều. Makarov ra sức hỏi tường lại nội dung cuộc nói chuyện, mãi cho tới cuối cùng, khi Tướng quân sắp lộ diện, phía hèn kia lộ cốt lại vane lèn tiếng bước chân. Thế này là thế nào? Người đó là ai?

Makarov nahĩ di n^liĩ lại mà vẫn không hiểu chuyện ui đã xảy ra. Khi nghĩ tới giây phút cuối cùng, khi Tướng quân sắp bước ra khỏi bóng tối, và gương súng bắn về phía mình, Makarov kliôngy, khỏi lạnh toát cả người. Ông vội vàng mò khẩu súng của mình dưới gối, khẩu súng vẫn còn đó! Lúc này Makarov mới yên tâm lại. nhưng những cảnh tượng miên man trong mơ cứ lớn vờn trong đầu óc ông, cứ nghĩ tới gã Tướng quân sắp xuất

đầu lộ diện mà Makarov cảm thấy đầu
đau như muốn nứi ra!

Makarov eảm thấy bức bối trong lòng
nên đã đi ra khỏi căn lều Mông cổ. Ông
nhìn lên trời, bầu trời đầy sao, phía đông
đã cở chút sắc trắng, nhưng bóng đêm
vẫn bao trùm mặt đất. Căn lều của vợ
chồng Ngôi Danh không chút động tĩnh,
xem ra họ vẫn đang ngủ say. Makarov
vòng qua căn lều của họ, đi tới ven hồ
nước bên cạnh hồ nước này quả thực rất
nhỏ, chưa tới hai mươi mét vuông, chính
xác thì nó chỉ là một ao nước, đây chính
là nguồn nước của gia đình Ngôi Danh
Makarov ngồi ven hồ. thần thờ nhìn
những đồi cát im lìm xung quanh. Đột
nhiên sau lưng có người vỗ vai ông. Nếu

là trước đây, với thói quen nghề nghiệp, Makarov chắc chắn không để ai đó lại gần mình như vậy. Nhưng hiện giờ tâm trí ông đang không tập trung, mãi tới khi người đó lắc lắc người ông, Makarov mới giật mình quay lại nhìn, hóa ra là Đường Phong.

"Ồ, cậu cũng dậy rồi à? Hôm nay chúng ta còn phải lên đường sớm, sao không ngủ thêm một chút?"

Đường Phong cười cười: "Không phải bác cũng dậy sớm ạ? Nhìn bác là cháu biết bác đang có tâm sự!".

"Tôi lại nằm mơ!"

"Ác mộng ạ?"

"Khó nói lắm...", vậy là Makarov kể lại giấc mơ của mình cho Đường Phong:

nghe.

"Một giấc mơ thật kỳ lạ!", Đường Phong nghe xong lẩm bẩm nói.

"Đúng là rất kỳ lạ, nhưng giấc mơ này khiến tôi có suy nghĩ mới..", Makarov nói giữa chừng bỗng im bặt, giống như đang chìm trong suy tư.

Đường Phong không dám quấy rầy ông nữa. Makarov trầm ngâm rất lâu, khi phía dône hửng lên vệt mây trắng giống như bụng cá, ông bỗng kêu lên: "Tôi nghĩ... tôi nghĩ rằng người bạn cũ của tôi... Branch... rất có thể chính là Tướng quân!".

"Branch chính là Tướng quân lẩn trốn mãi trong bóng tối?", với những phát hiện trong lô cốt trước đây,

Đường Phong cũng bắt đầu nghi ngờ đó là Branch, nhưng khi Makarov thốt ra tên của Branch, anh vẫn cảm thấy hơi bất ngờ.

“Bạn thân mến, tôi đã trông thấy quân bài cuối cùng của ông!”, rõ ràng Makarov rất tự tin.

“Nhưng không phải ông ta đã chết rồi sao?”, Đường Phong hỏi lại.

“Đây chính là yếu tố không thể ngờ nhất, hiện giờ tôi vẫn chưa dám khẳng định, nhưng trực giác nói với tôi rằng, Branch chắc chắn là người tở tường mọi chuyện, người tham gia, thậm chí là chủ mưu tron^ toàn bộ âm mưu này!”. Makarov ngáp ngừng, rồi nói tiếp: “Tạm thời không quan tâm tới giấc mơ của tôi vội,

chúng ta hãy bắt đầu đi từ manh mối đã nắm được. Trước tiên, điều khiến tôi nghi ngờ anh ta là do hình vẽ bí ẩn đó, trên người những gã áo đen có hình xăm đó, và trên người rất nhiều học viên năm đó cũng đều có hình xăm này. Lúc đó Branch đã cho tôi một lời giải thích xem ra có vẻ hợp lý, khiến tôi không thể dựa vào hình xăm đó để nghi ngờ một người đã chết. Nhưng tôi lại bỏ sót một nghi vấn lớn nhất!”.

“Nghi vấn lớn nhất?”

“Đúng vậy, nghi vấn này thật ra ngay từ lúc mới quen anh ta tôi đã nghi ngờ rồi. cấp trên phái tôi và anh ta tới Mông Cổ để thực thi nhiệm vụ, quân hàm của anh ta cao hơn của tôi nhưng anh ta lại nghe

tôi chỉ huy, nói rằng để lấy chuộc tội. Bây giờ tôi đã biết được rằng chính vì anh ta dè dặt xảy ra chuyện lớn trong quá trình xây dựng lô cốt số 23 nên mới bị xử phạt, và lô cốt số 23 này lại càng khiến tôi nghi ngờ hơn nữa. Branch là một người làm việc vô cùng cẩn trọng, sao anh ta có thể dc xảy ra sai sót nghiêm trọng khi phụ trách một công trình quan trọng như vậy?”

"Ý bác là ông ta cố ý?", Dưone Phone neac nhiên. Makarov gật đầu: "Tôi nghĩ khả năng này rất lớn, điều này đã được chứng minh sau khi chúng ta phát hiện ra lô cốt. Vậy thì sẽ nảy sinh một vấn đề, tại sao anil ta lại cố tình làm sai để dẫn đến việc lô cốt số 23 không thể đưa vào sử

dung?”.

“ Để huấn luyện học viên... không, không thể như vậy khi lô cốt xây dựng xong vẫn còn chưa có căn cứ Tiên Tiến!", Đường, Phong lắc đầu phủ nhận.

"Ngược lại. rất có thể là như vậy đây!"

"Sao cơ ạ? Lẽ nào ông ta đã đoán trước được sự việc?" "Không phải là đoán trước được, mà bởi vì đó chính là một phần của một âm mưu khủng khiếp! Giả dụ Branch cố ý làm sai, khiến cho lô cốt số 23 không thể sử dụng được, vậy thì chắc chắn ông ta có mục đích. Mục đích đó là gì? Hiện giờ tôi không biết nguyên nhân cụ thể khiến cho lô cốt không thể sử dụng được, nhưng thông qua bản đồ cố mà cậu giải mã được phía sau kệ tranh

ngọc và một loạt những chuyện xảy ra gần đây. tôi nghĩ tới một nguyên nhân, nguyên nhân này có liên quan mật thiết tới Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta không thể tìm kiếm”.

"Y bác muốn nói tới vị trí của lô cốt?"

'Đúng vậy, lô cốt rất sát biên giới, cũng gần với Khe Sỏi Hoang, vẫn đề nằm ở chỗ đó. Trong thời kỳ xây dựng lô cốt. kỹ thuật quân sự phát triển rất nhanh, chính phủ luôn coi trọng việc chiến đấu ăn sâu, bởi vậy các công sự kiên cố quy mô lớn đều xây dựng ở khu vực có độ sâu nhất định và cách xa biên giới, không thể xây dựng trong Um vực gần kề biên giới như thế này. Nếu như lô cốt xây dựng trong khu vực ngay sát biên giới, một khi bị

công kích thì chẳng mấy chốc sẽ bị kẻ địch phá hủy. Tôi nghĩ đây có thể là nguyên nhân chính khiến cho lô cốt số 23 bị hò hoang, dĩ nhiên còn có cả nguyên nhân khác như kết cấu nội bộ chẳng hạn. Vậy thì liên tưởng tiếp tới cự ly ở đây và Khe Sói Hoang sẽ càng khiến người ta sinh nghi!”.

"Cũng có nghĩa là Branch vì Khe Sói Hoana, nên đã cố ý xây dựng lô cốt tại nơi sát biên giới dẫn tới việc lò cốt bị bỏ hoang?", Đường Phong ngẫm nghĩ rồi lại nói, “Kể cả những gì bác nói là thật đi chẳng nữa, nhưng tại sao Branch lại biết được bí mật của Khe Sói Hoang? Chúng ta cùng phải hao tổn biết bao công sức mới tìm được đến đây!”.

“Dĩ nhiên từ đầu chắc ông ta cũng không thể biết được ngay là Hạng Hải Mật Thành nằm trong Khe Sói Hoang, nhưng ông ta hoặc đồng bọn của ông ta chắc chắn biết được Hạng Hải Mật Thành ở trong vùng sa mạc này, Khe Sói Hoang vốn vô cùng thần bí, bởi vậy đã thu hút được sự chú ý của họ. Ngoài như vậy ra thì còn có cách giải thích nào khác?”

“Nhưng làm như vậy mục đích của ông ta là gì? Huấn luyện học viên?”

“Huấn luyện học viên là việc sau này. tôi nghĩ ban đầu ông ta muốn xây dựng lô cốt số 23 thành căn cứ Tiên Tiến của mình?”

“Căn cứ Tiên Tiến của ông ta?”

“Chính là căn cứ Tiên Tiến để có thể tiến

vào sa mạc tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành!”.

“Ồ! Cháu hiểu ý bác rồi!”.

“Tôi nghĩ âm mưu này được hình thành từ năm 1964, chính là năm 1964 bị thất lạc trong hồ sơ mật đó. Thông qua những manh mối năm bắt được, chúng ta đã biết ba người phụ trách bảo vệ Mislia năm 1964 là Brainin, Isakov và Stechkin. Hơn nữa sau này chúng ta còn liên kết được mối liên hệ giữa ba người này với Branch thông qua việc các học viên bạo động, điều này có thể giải thích cho câu hỏi trước đó của cậu - Làm thế nào mà ông ta biết được bí mật của Hạng Hải Mật Thành và kế tranh ngọc. Đừng quên, Misha là người gần nhất với bí

mật!” Nói tới đây, dường như Makarov đã suy luận xong một cách hoàn mỹ.

7

Makarov nói vậy khiến Đường Phong chìm trong suy tư, mãi lâu sau, Đường Phong mới chậm rãi lắc đầu, nói: “Lão Mã, cháu thấy hác suy luận như vậy vẫn chưa chắc chắn, vẫn còn rất nhiều sơ hở. Thứ nhất, tại sao Misha lại dễ dàng tiết lộ bí mật của Hạn Hải Mật Thành và kê tranh ngọc ấy đặc công đó?”

Makarov cũng không dám chắc Misha có tiết lộ bí mật về kê tranh ngọc và Hạn Hải Mật Thành cho Stechkin và những người khác hay không. Ông mím môi rồi nói; “Điều này thì phải hỏi Misha mới rõ! Nhưng Stechkin và ba người khác

cuốn vào việc này đều là đặc công và lần lượt bảo vệ Misha trong năm 1964. đây là sự thật, thậm chí tôi còn nghi ngờ trong năm 1964 đó vẫn còn một đặc công khác từng bảo vệ Misha”.

“Ý bác nói tới Branch?”

Makarov gật đầu nói: “Bạn có còn nhớ hai trang bị xẻ trong hồ sơ không?”

“Tất nhiên là nhớ ạ, phần bị khuyết mất chính là đoạn hồ sơ trone, năm 1964!”.

“Đừng quên rằng, Branch đã từng làm việc trong Cục hồ sơ KGB, tôi nghĩ rằng trong đó ông ta vẫn còn một số mối quan hệ và thủ đoạn!”.

“Tóm lại, cháu vẫn không thể tán thành với bác về điều này. Với phán đoán của cháu về Misha, ông ta không thể dễ dàng

tiết lộ bí mật của Hạng Hải Mật Thành và kế tranh ngọc cho Stechkin và những người khác được. Nếu như suy luận của bác là đúng, vậy thì ngoài Misha ra, họ chắc chắn còn có nguồn thông tin khác đáng tin cậy hơn!”

“Nguồn thông tin đáng tin cậy hơn? Còn có ai nữa? Chẳng lẽ vẫn còn có ai gần bí mật hơn cả Misha ư? Makarov cũng không hiểu rõ vấn đề này.

Đờnạ Phong lại nói tiếp: “Điều thứ hai, manh mối trước chỉ chứng minh Brainin, Stechkin cùng những người khác đều liên quan tới vụ học viên bạo động, nhưng lúc đó Branch đã chốt từ lâu rồi nên không thể nhận thấy họ và Branch liên quan trực tiếp tới nhau. Trừ khi Branch

chưa chết, done thời vẫn âm thầm lãnh đạo đám học viên đó!"5.

"Đây chính là điều mà tôi lo lắng nhất!", cặp lông mày bạc trắng của Makarov chau lại.

"Sao vậy. bác lo là Branch vẫn chưa chết? Năm đó chính bác đi nhận xác của ông ta mà!", Đường Phone ngạc nhiên.

"Chính vì do tôi đi nhận xác ông ta nên tôi càng lo lắng, lẽ nào... lẽ nào mấy chục năm trước tôi đã phạm phải một sai lầm lớn?!, Ờ. Makarov tỏ ra vô cùng căng thẳng.

"Được rồi, cứ cho là Branch vẫn chưa chết, cứ cho rằng suy luận của bác vừa rồi là sự thật, nhưng sự việc sau đó giải thích thế nào ạ? Tại sao Branch lại giá

vờ chết? Học viên huấn luyện suốt một thời gian dài như vậy tại sao không tiến vào trong sa mạc tìm kiếm Hạng Hải Mật I lùinh mà lại gây bạo động? Đây cũng là điểm thứ ba mà cháu nói ban nãy”.

“Điều này thì tôi không rõ, có thể là kế hoạch của bọn chúng đã thay đổi...”, Makarov bị ba điểm nghi vấn của Đường Phong làm cho đuối lý, ông lại nhớ tới giấc mơ đó, chỉ muộn một chút thôi là ông có thể nhìn thấy chân tướng. Nghĩ tới đây, Makarov đột nhiên lấy lại tinh thần: “Đường Phong, nhưng giấc mơ ban nãy của tôi hoàn toàn phù hợp với những gì tôi suy đoán. Tướng quân đó biết tôi, hơn nữa liông qua những gì ông ta nói, tôi có thể nhận ra rất có thể ông ta chính

là Branch!”

Nghe tới đây, Đường Phong cười: “Lão Mã. bác một đời làm đặc công sao lúc này lại hồ đồ vậy. Giấc mơ của bác là do mấy hôm nay bác bắt đầu nghi ngờ Branch nên lúc nằm mơ đã lấy Branch làm mục tiêu giả tưởng, làm sao có thể lấy giấc mơ ra để chứng minh được ạ?”

Makarov bị Đường Phong phản bác thì chỉ im lặng.

Đường Phong cười, nói: “Lúc ở trong lô cốt, chúng cháu cũng đã từng nghi ngờ Branch, nhưng bác cứ kiên quyết rang Branch đã chết, sao bây giờ lại nhất quyết cho rằng Branch đã can dự vào âm mưu này, thậm chí còn chính là Tướng quân, người chủ mưu? Cháu nghĩ tất cả là

do giấc mơ đó của bác tác động thôi!”.
"Vậy sao?", Makarov cũng bắt đầu nghi
ngờ phán đoán của mình có thể là sai
lầm. Rốt cuộc đâu là sự thật, đâu là sự
tưởng tượng và đâu là mơ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: [http://www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 5

Cung đế vương

Duy Thiên Thụ Lễ Pháp Diên Tô Thập
Nhất Niên Cứu Nguyệt, chi rõ thời gian
cụ thể xây dựng công cung đế Vương
này. Thiên Thụ Le Pháp Diên Tô chính là

niên hiệu cuối cùng mà Nguyên Hạo sử dụng, năm thứ II cũng chính là năm cuối cùng Nguyên Hạo tại vị, nhưng thực ra trong năm này, ông chỉ tại vị có một ngày.

1

Đường Phong và Makarov nói chuyện rất lâu, tới khi trời đã sáng tỏ mà họ vẫn chưa đi đến thống nhất chung. Tuy Đường Phong đã chỉ ra điểm sơ hở của Makarov, Makarov cũng bắt đầu nghi ngờ suy luận của mình có thể có sai sót, nhưng cuối cùng Makarov vẫn kiên quyết cho rằng chắc chắn Branch có vấn đề - hoặc là ông ta chưa chết, hoặc là phía sau ông ta vẫn còn một nhân vật bí ẩn! Nhóm Đường Phong vẫn lo lắng cho Hàn

Giang và Yelena nên không dám ở lại đây lâu. Ăn sáng xong, ba người từ biệt Ngôi Danh, khẩn trương cưỡi lạc đà lên đường.

Đường Phong và Lương Viện cưỡi chung một con lạc đà, còn Makarov một mình cưỡi một con lạc đà khác, đi theo tuyến đường hôm trước họ tới đây, bên cạnh đó họ cũng tham khảo tuyến đường mà Ngôi Danh chỉ cho họ. Chẳng mấy chốc, họ đã tiến vào trong sa mạc mênh mông, quay lại nhìn đã không còn trông thấy hồ nước nhỏ và căn lều Mông Cổ của Ngôi Danh đâu nữa. Trong lòng Đường Phong không khỏi trào dâng cảm giác kỳ lạ, hồ nước và căn lều Mông Cổ của Ngôi Danh bỗng trở nên hư ảo trong mắt anh. Hồ nước

phẳng lặng và căn lều Mông cổ của Ngô
Danh có thật sự tồn tại hay không? Có lẽ
họ đều được ông trời an bài, là cao nhân
ngoại thế được phái tới để cứu mình
chẳng?

Nghĩ tới đây, Đường Phong bất giác thở
dài, anh bỗng (ròng thấy Lương Viện
dùng một chiếc khăn quần chịt dầu lại:
“Chiếc khăn này ai cho em vậy?”

Lương Viện quay lại nhìn Đường Phong,
khi ấy Đường Phong bỗng phát hiện xung
quanh hai mắt của Lương Viện được bôi
hai vòng tròn đen sì nên anh ngạc nhiên
kêu lên: “Lúc này mà em còn rồi hơi hóa
trang cơ à! F)âv là thứ gì vậy? Mỹ phẩm
mới nhất à?”

uMỹ phẩm gì chứ, đây là than hoa mà!”

"Than hoa? Đầu óc em bị sao vậy, sao lại
bôi than hoa lên mắt?"

"Hừm, anh thì biết gì, đây là cô Ngôi
Danh dạy em

dây! Ban imày trên sa mạc nhiệt độ cao,
hơn nữa lại không có cây cối chắn nắng,
da của chúng ta sẽ không chịu được, bái
vậy dims khăn ướt quấn lên đầu, rồi
dùng than hoa bôi quanh mắt để đề
phòng da quanh mắt bị rạn", Lương Viện
giải thích

"Lại còn vậy nữa!".

"Đường Phong! Lương Viện nói đúng đó.
trước đây chúng tôi tập luyện dã ngoại
trên sa mạc cũng dùng cách này",
Makarov phụ họa theo.

"Nhưng cháu cảm thấy nhiệt độ ở đây có

cao lắm đâu ạ!” , Đường Phong nhìn lên bầu trời, hôm nay là một ngày đẹp trời, mặt trời chiếu trên sa mạc nhưng không quá nóng.

“Đúng vậy! Nhưng ai mà biết được trong Khe Sói Hoang sẽ thế nào?”. Makarov cũng ngược lên nhìn trời.

"ít nhất hôm nay cũng không thể xuất hiện sương mù được!". Đường Phong cảm thấy may mắn.

“Không biết được, trong Khe Sói Hoang địa hình phức tạp. khí hậu biến đổi lớn. chúng ta vẫn phải chuẩn bị thật kỹ!” , Makarov ưu tư nói.

Ba người lại vượt qua mấy ngọn đồi cát cao lớn, họ bỗng ngạc nhiên phát hiện ra phía đường chân trời trước mặt, hai bên

trái phải đều xuất hiện rặng núi màu đỏ.
Đường Phong lẩm bẩm: “Một nơi thật kỳ
 lạ, hình như chúng ta lại tiến vào Khe
 Sói Hoang rồi!”.

“Nhưng chúng ta đâu nhìn thấy kí hiệu
 đánh dấu nào?”

“Đừng quên những gì Ngôi Danh đã nói.
 ông nói lằng đọa hang núi mà chúng ta
 đi qua trước đây chỉ là khu vực bên
 ngoài của Khe Sói Hoang, vốn dĩ ta chưa
 hề đi vào trong khu vực trung tâm!”,
 Makarov nhắc nhở.

"Khu vực trung tâm? Đâu mới là khu vực
 trung tâm ạ?", Lương Viện không hiểu.

"Anh thấy ít nhất chúng ta cũng phải quay
 về khu địa mạo Nhã Đan trước đã, có
 lỗ... có lẽ đó chính là cổng để tiến vào

khu vực trung tâm!” , Đường Phong nhìn về vùng cát vàng miên man phía xa xa, nói.

“Cồng? Cánh cồng không gì có thể sánh được!” , Lương Viện nhớ tới bức thư mà Misha viết cho ông nội cô.

“Mong là như vậy!”

"Mọi người nhìn xem, khu vực địa hình trũng xuống trước mặt là gì vậy?" Lương Viện bồng chi về phía trước, hét lên.

Bên trái phía trước cách họ khoảng năm trăm mét xuất hiện một cánh lau bay phát phơ trong gió. Khu vực rộng lớn phía trước cánh lau không phải là cát vàng mà là bùn lầy. Ba người nháy xuống lạc đà, tiến lại gần kiểm tra. “Xem ra cách đây không lâu nơi này vẫn là một hồ nước,

hoặc là một phần của hồ nước!",
Makarov lập tức phán đoán.

"Lẽ nào... lẽ nào truyền thuyết đó đều là thật? Những gì người đàn bà đeo mặt nạ nói với cháu trong mơ đều là thật.ẽ.",
Đường Phong lẩm bẩm liên hồi.

"Đường Phong, ý cậu là gì?"

"Vãng Sinh Hải..", Đường Phong nhấn mạnh.

"Ý cậu là vùng khô hạn này chính là một phần của Vãng Sinh Hải?", Makarov hỏi lại.

"Đúng vậy. hơn nữa rất có thể đây chính là hồ nước rộng vô bờ ben mà chúng ta đã bị lạc hôm trước!", Đường Phong nói.

"Không thể như vậy được, mới hôm trước vẫn còn mặt hồ rộng lớn, sao hôm

“nay lại cạn khô thế này được?”, Lương Viện lắc đầu, như không thể tin vào mắt mình.

“Mọi người quên rồi sao, hôm nay chúng ta đã đi theo tuyến đường trong trí nhớ hôm trước để tới đây. Vậy thì rất có thể chúng ta sẽ trông thấy hồ nước mênh mông không bến bờ đó một làn nữa.

Nhưng chúng ta đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn không trông thấy hồ nước nào cả, chỉ có vùng bùn lầy khô hạn rộng lớn này, bởi vậy anh mới đoán rằng đây là một phần của hồ nước! Vãng Sinh Hải trong truyền thuyết lúc to lúc nhỏ? mặt nước chắc là không ngừng biến hóa”, Đường Phong giải thích.

Mắt Lương Viện bỗng chớp chớp, cô

nói: “Hôm nay không có sương mù, vậy là chúng ta có thể đi men theo đèo này để nhìn rõ phạm vi của cả hồ nước này rồi!”

“Không, nhiệm vụ trước mắt của chúng ta là phải tìm thấy Hàn Giang và Yelena. Nếu như họ không việc gì, chắc vẫn đang ở nơi chiếc xe Jeep bốc cháy để đợi chúng ta”.

Đường Phong kiên định nói

‘ Đúng vậy! Tôi nghĩ chúng vẫn chưa đi xa được đâu, eluic là vẫn ở quanh đó’, Makarov cũng đồng ý với ý kiến của Đường Phong.

“Cũng không biết hai người họ thế nào rồi! Kể cả khi xe cháy họ không việc gì đi chẳng nữa thì hai hôm nay chôn chân ở

cái nơi quái quỷ ấy cũng khó tránh khỏi sẽ gặp phai dã thú hoặc bị thứ ai đó đáng sợ tấn công”, Lương Viện lo lắng nói.

“Còn cả những gã trên chiếc Hummer nữa, nếu bọn chúng là người của Tướng quân thì e rằng Hàn Giang và Yelelan khó tránh khỏi việc phải quyết chiến với chúng một trận!”, Đường Phong nói.

Sau khi bàn bạc xong, ba người lại lên lạc đà, đi men i theo đằm lầy một đoạn, nhưng vẫn không có phát hiện gì mới. Đường Phong thúc lạc đà đi lên một ngọn đồi cát cao lớn phía trước.

2

Khi vượt qua ngọn núi cát cao lớn, Lương Viện ngồi trên lưng lạc đà bị xóc long sòng sọc nên không ngừng la hét.

Vượt qua sườn núi, tới một con dốc, lạc đà lao như bay lại khiến Lương Viện sợ đến nỗi hét tướng lên, mắt nhắm chặt lại. Đường Phong sợ rằng tiếng la hét của Lương Viện sẽ gọi dã thú và đám người áo đen tới. Anh đang định mắng Lương Viện, bảo cô im miệng thì ai ngờ con lạc đà cao lớn này bỗng lắc mạnh một cái, làm Đường Phong cũng giật bản mình. Tốc độ của lạc đà càng lúc càng nhanh, Đường Phong hoàn toàn không còn khống chế được nó. Rốt cuộc, Đường Phong cũng sợ tới nỗi nhắm nghiền mắt lại, mặc cho con lạc đà lao như bay trên biển cát Gobi.

Cũng không biết con lạc đà lao như vậy bao lâu trên sa mạc Gobi, Đường Phone

chỉ nghe thấy tiếng gió bèn tai, lục phủ ngũ tạng đều lộn nhào cả lên. Rốt cuộc, tiếng eió bên tai cũng nhỏ đi. đường đi cũng không xóc long sòng sọc nữa.

Đường Phong mở mắt. anh phát hiện lạc đà đang húc thong clong từng bước trong một thế giới yên tĩnh, còn phía trước chính là địa điểm quen thuộc của họ - những đôi đất cao lớn đủ hình thù quái dị nối tiếp nhau, dường như vò tận. “Chúng ta.. chúng ta đã quay lại vùng Ma Quý Thành rồi.”, Đường Phong lầm bầm.

Phía sau vang lên tiếng gọi của Makarov, ông dana gọi tên Hàn Giang và Yelena. Đường Phong quay lại nhìn. Makarov vẫn đang bám sát theo sau. Anh biết rằng

việc lớn tiếng gọi như vậy rất có thể khiến mình bị lộ, nhất là sẽ gọi bọn áo đen tới nên anh đã nắm thật chặt súng trong tay.

Lương Viện cùng hét lên gọi theo.

Đường Phong cảnh giác rút súng, chăm chú quan sát xung quanh anh bỗng cảm thấy hình như sau mỗi đôi cát xung quanh đều có một cặp mắt đang nhìn họ “Hàn Giang!”, Đường Phong cũng gọi lo, nhưng chỉ nghe thấy tiếng vang từ xa vọng lại.

Lạc đà vẫn bước từng bước thong dong, ba người đều im lặng. Đường Phong bỗng cảm thấy con đường mà họ đang đi có gì đó dị thường, quan sát kỹ, hóa ra con đường này thẳng hơn. rộng hơn

những con đường khác trong Ma Quỷ Thành Đồi cát hai bên cũng ngay ngắn hơn những chỗ khác, Đường Phong cảm giác mình đã từng trông thấy cảnh tượng này ở đâu đó. Đúng, trong Ma Quỷ Thành gần Nguyệt Nhi Tuyền! Đó cũng là một vùng địa mạo Nhã Đan, cũng có những đồi cát hình thù quái dị như thế này. cũng có một con đường thẳng tắp. Lúc đó anh ngồi trên xe nên không thể trông thấy toàn cảnh như đang ngồi trên lưng lạc đà cao cao hiện giờ. Đường Phong lập tức nhận ra một chi tiết quan trọng - phía bắc và phía nam trong địa mạo Nhã Đan đều có một con đường rộng rãi, thẳng tắp như thế này, lẽ nào chi là sự trùng hợp?

Không, đây chắc chắn không phải do trùng hợp!

Đường Phong nhìn đồi cát hai bên, cảm giác nơi này có vấn đề. Chẳng mấy chốc họ đã đi tới cuối con đường, cũng chính là điểm cuối cùng của Ma Quỷ Thành, phía trước mặt họ là những núi cát cao lớn miên man. Đường Phong ngồi trên lưng lạc đà anh vẫn không thể trông thấy thế giới phía sau dãy núi cát. Điều khiến anh cảm thấy hứng thú nhất vẫn là thế giới phía sau núi cát, còn hai bên con đường dần tới núi cát là hai đồi đất tro trọi sừng sững - hai đồi đất không lồ hình tròn!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đường Phong lại có cảm giác quen thuộc. Đúng

vậy, ở điểm cực bắc của khu Ma Quỷ Thành mà nhóm Đường Phong từng tới cũng có hai

dồi đất không lồ hình tròn như thế này, lúc đó họ còn trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ ciurme trên đồi đất đó! Nghĩ tới đây, Đường Phong bắt đầu căng thẳng, anh không nóng vội đi tới gần đồi đất này, mà lặng lẽ ngồi trên lưng lạc đà quan sát rất lâu. Lúc này mặt trời đã gần tới chính Ngọ, nhiệt độ trên sa mạc bắt đầu tăng cao. Đường Phong nheo mắt nhìn đồi đất không lồ hình tròn trước mặt, không trông thấy Hàn Giang và Yelena, cũng không trông thấy bọn áo đen, cũng không trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ, đến một con chim, thậm chí

là mọi sinh vật nào đó cùng không xuất hiện! Lương Viện sốt ruột giục: “Anh còn đợi gì nữa, qua đó xem sao thôi!”

“Em không cảm thấy hai đồi đất này trông rất quen ư?”, Đường Phong hỏi lại.

“Dĩ nhiên là em thấy chứ, nên mới bảo anh tới đó xem mà!”.

“Đừng quên người đàn bà đeo mặt nạ có thể xuất hiện!”

“Em nhìn nửa ngày rồi, lấy đâu ra người đàn bà đeo mặt nạ, hơn nữa em cũng, đâu có sợ bà ấy!”, Lương Viện tự tin nói.

Đường Phong cũng không chờ đợi nữa mà, quyết định tới đó xem xét, vậy là anh khẽ vồ lạc đà, lạc đà ngoan P]ĩ ngoan bước từng bước chậm rãi tới hai đồi đất

hình tròn đó. Đường Phong vẫn nhìn đôi đất không chớp mắt, anh lo

sợ sẽ có thứ gì đó khủng khiếp nhảy ra từ phía sau đôi đất. Khi lạc đà tới gần đôi đất hình tròn, Đường Phong không nó dừng lại mà thúc nó vòng qua đôi đất một vòng, khi đã chắc chắn phía sau đôi đất không có người, anh mới dừng lạc đà lại, nhảy xuống.

Makarov cũng xuống theo, ba người tập trung tại eo c M ui dưới chân đôi đất, đi quanh đôi đất một vòng nhưng không thu hoạch được gì. Căn cứ vào Inróne. nằm và hình dáng của đôi đất, Đường Phong cảm giác đây là một đôi đất nhân tạo, hoặc ít nhất nó cũng đã từng được con người cải tạo nhưng khi lên trên đôi đất

này, anh không hề trông thấy bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh cho quan di ếm của mình.

Ánh mắt của Đường Phong lại di chuyển tới phía đồi đất bên phải, anh phát hiện đồi đất này thấp hơn một đoạn so với đồi đất bên trái. Nhìn kĩ lại, hóa ra bên cạnh đồi đất này vẫn còn một đoạn đồi đất nhỏ nữa, nếu không nhìn kĩ sẽ tưởng đó chỉ là một ụ cát. Đường Phong bước tới, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đồi đất bên phải, bên trên còn rõ dấu tích bị sụp đổ, đoạn đồi đất nằm trên mặt đất này hóa ra chính là phần bên trên của đồi đất bên phải sụp xuống.

Cẩn thận quan sát, đoạn đồi đất bị sụp đổ, Đường Phong đã nhìn thấy dấu vết

khá rõ của lau sậy và gỗ, mắt anh mở to: “Nhìn này, anh không nhìn nhầm, hai dãi đất hình tròn này là do con người tạo nên, ít nhất cũng đã từng được con người cải tạo!”.

Makarov cũng nhìn ra manh mối, ông nhìn xung quanh, nói: “Lẽ nào chúng ta đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành?”

“Không, đây không thể là Hạng Hải Mật Thành, nơi này hoàn toàn không phù hợp với cánh tượng hùng vĩ trong truyền thuyết!”, Đường Phong phú định suy đoán của Makarov

Đường Phong ngồi xuống một lúc rồi tiếp tục đi quanh ụ đất hình tròn, tỉ mỉ quan sát xem có phát hiện dấu vết gì không. Khi Đường Phong vòng qua

ngách bên phải phía đôriii ụ dất, một lần nữa anh lại mở to mắt - anh trông thấy một kí hiệu trong mặt cát phía dưới đồi đất, hoặc có thể nói là dấu vết của văn tự.

4

Đường Phong cẩn thận đọc từng chữ trên dòng chữ mờ ảo đó. rồi bỗng kêu toáng lên: “Là một dòng chữ Hán!”, rồi anh chậm rãi đọc to dòng chữ Hán này lên: "Duy Thiên Thụ Pháp Diên Tộ Thập Nhất Niên Cừ Nguyệt, Nại Trường Sinh Thiên Tí Hựu, Thiên Giáng Thần Khuyết Vu Thành Chi Nam Bắc, Le Thành "Nghĩa là gì vậy?". Lương Viện hỏi.

Đường Phong im lặng ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh hiểu rồi, hai đồi đất không lồ hình

tròn này là hai cái cung”.

“Cung? Cung là cái gì vậy?”. Lương Viện mù mị hết đầu óc.

“Trước cung đình và lăng mộ của đế vương thời cổ đại đều dựng hai chiếc cột cao lớn để thể hiện rõ sự uy

Thời kỳ đầu thường là hai cột gỗ hoặc cột đá sau này phát triển, người ta dùng gạch đá xây thành những cổng cung lầu gác hoành tráng, cũng có khi dùng cột đá chạm khắc những hoa văn tinh xảo. loại cung này cũng được coi là biểu tượng của kiến trúc Trung Hoa”, Đường Phong giải thích.

"Biểu tượng kiến trúc Trung Hoa? Giống hai cột trụ phía trước cổng Thiên An Môn phải không ạ?", Lương Viện hỏi lại.

‘Đúng vậy, đồ cũng là một loại cung’.

"Nhưng hai đôi đất lùn tròn trước mắt chúng ta, em nhìn kiểu gì cũng không thấy giống biểu tượng kiến trúc Trung Hoa?", Lương Viện vẫn không hiểu.

"Đúng là không giống với biểu tượng kiến trúc Trung Hoa mà chúng ta trông thấy thời nhà Minh. Người Đảng Hạng vốn sùng bái sự giản dị, irone các kiến trúc, họ thường dùng đất đỏ xây dựng cho tiện lợi. Nếu ớ dày mà dùng gạch đá de xây dựng nên công cung cao lớn, hoặc là dùng bạch ngọc đời nhà Hán điêu khắc đều lãng phí công sức và thời gian, bởi vậy, anh nghĩ rằng người Đảng Hạng đã lợi dụng đôi đất có sẵn ở đây tể tiến hành cải tạo thành công cung huy hoàng

trước mắt chúng ta đây”.

Nghe Đường Phong nói vậy, Makarov cũng nhớ lại rồi: “Đúng rồi, tôi nhớ là trước cửa vương lăng của Tây Hạ hình như cũng có đôi đất như thế này!”.

“! Vậy thì cấp bậc địa vị ở đây chẳng phải càng cao hơn ư?” Makarov vốn rất am hiểu văn hóa truyền thống Trung Quốc, ông biết rằng kiến trúc cổ đại của Trung Quốc ứ đâu cũng thể hiện rõ đẳng cấp và lễ chế.

Đường Phong cũng nghĩ tới điều này, anh nhìn hai đôi đất khổng lồ hình tròn trước mặt và con đường ban nãy họ vừa đi qua mà không khỏi thốt lên: “E rằng đúng là như vậy! Nếu cháu đoán không nhầm thì hai cổng cung này và cả con đường han

nãy chúng ta tới đây, xét về cả quy mô và phong cách kiến trúc đều vượt xa bất cứ tòa vương lăng nào trong vương lăng Tây Hạ!".

"Sao cơ? Vậy tại sao tự nhiên ở đây lại xuất hiện hai cổng cung cấp bậc cao như vậy?", Lương Viện vẫn còn nghi ngờ.

"Điều này mà vẫn cần anh nói sao?", Đường Phong hỏi lại Lương Viện.

"Ý anh là.. do Hạng Hải Mật Thành?", Lương Viện nói ra điều mình đang bán tín bán nghi.

Đường Phong khẽ gật đầu: "Chúng ta hãy xem lại câu nói này: Duy Thiên Thụ Le Pháp Diên Tộ Thập Nhất Niên Cầm Nguyệt, chỉ rõ thời gian cụ thể xây dựng công cung đế vương này. Thiên Thụ Lễ

Pháp Diên Tô chính là niên hiệu cuối cùng mà Nguyên Hạo sử dụng, năm thứ cũng chính là năm cuối cùng Nguyên Hạo tại vị, nhưng thực ra tron? năm này, ông chỉ tại vị có một ngày”.

“Một ngày?”, Makarov và Lương Viện đều ngạc nhiên, “ừm, chỉ một ngày. Chính trong ngày mùng 1 tháng giêng năm đó, Nguyên Hạo mở đại tiệc cho quân thần.

Trong đêm đó, thái tử Ninh Lệnh Ca, dưới sự điều khiển của Một Tạng Nga Bàng, đã nhân lúc Nguyên Hạo say rượu vào cung hành thích, chém Nguyên Hạo trọng thương. Ngày hôm sau, hoàng đế Nguyên Hạo một đời kiêu hùng đã băng hà. Sau đó, Một Tạng Nga Bàng đã viện

có rằng Ninh Lệnh Ca giết cha, giết vua đại nghịch bất đạo để giết lui Ninh Lệnh Ca, lập con trai mới sinh của em gái mình là Lượng Tộ làm hoàng thượng. Bởi vậy, trong năm đó Nguyên Hạo chỉ tại vị đúng một ngày duy nhất”.

"Cũng có nghĩa là khi hai công cung này xây dựng xong xuôi thì Nguyên Hạo đã không còn sống nữa?", Lương Viện hỏi.

Đường Phong gật đầu: "Đúng vậy, anh nghĩ thời gian xây dựng xong công cung cũng vào khoảng thời gian đó, điều này lại làm anh nhớ tới một truyền thuyết xa xưa".

"Truyền thuyết xa xưa?", Lương Viện và Makarov đều không hiểu gì cả.

"Hai người có còn nhớ Đại Lạt ma bcn

bờ liề Thất Sắc Cẩm Hải không?”

“Dĩ nhiên là nhớ rồi! Nhưng điều này thì có liên quan gì tới công cung trước mắt chúng ta đây?”, Lương Viện vẫn không hiểu.

“Đại Lạt ma đã từng kể với chúng ta về lịch sử gia tộc của ông và còn kể cả lịch sử của Hạng Hải Mật Thành”

“Ồ! Tôi nhớ ra rồi!”, Makarov đã nhớ ra, “Lúc đó Đại Lạt ma kể rằng, trước khi Nguyên Hạo chết, ông đã ra lệnh một nhánh người đem theo một lượng lớn báu vật tới biên cương phía bắc xa xôi của đế quốc, và xây dựng nên Hạng Hải Mật Thành ở đó!”

“Đúng, phát hiện của chúng ta hôm nay đã chứng minh cho truyền thuyết đó.

Điều này cho thấy quả thực Hạng Hái Mậu Thành đã được bat đầu xây dựng trước khi Nguyên Hạo chết, và mấy năm sau khi ông qua đời thì thành cổ về cơ bản đã được hoàn thiện rồi”, nói tới đây, Đường Phong đã quên hát mỗi một, lòng anh tràn đầy sự lierne phẫn.

“Nhưng câu sau đó 'Thiên Giáng Thần Khuyết Vu Thành Chi Nam Bắc nghĩa là gì nhỉ?’, Lương Viện lại hỏi.

Đường Phong định giải thích cho Lương Viện, nhưng anh vừa mới mở miệng bỗng im bặt. Đường Phona ngậy người nhìn chăm chăm vào hàng chữ trước mắt và 112ây người ra một lúc lâu. Đột nhiên anh đứng lên, di tới dưới đôi đất hình tròn hên trái. Đường Phong di liền mấy

vòng quanh đồi đất, cuối cùng anh ngồi xổm xuống mặt phía nam đồi đất, cúi rạp người xuống, lấy tay nhẹ nhàng vuốt bụi và cát trên mặt đồi đất, dần dần, anh lại thấy một dòng chữ hiện lên, đây là một dòng chữ Tây Hạ.

Lương Viện và Makarov thấy lạ cũng lập tức đi theo Đường Phong. “Ồ, ở đây cũng có chữ!”, Lương Viện ngạc nhiên kêu lên.

Đây là một dòng chữ Tây Hạ, anh vừa đọc xong, ý nghĩa của nó giống với chữ Hán bên dưới đồi đất bên phải!”, Đường Phong hào hứng nói.

Nghĩa giống nhau, thế thì có gì đáng để anh phấn khích như vậy?”, Lương Viện không hiểu không hiểu, quan trọng nhất

chính là chữ này!” , ! Đường Phong lấy ngón tay chỉ vào một từ trong dòng chữ Tây Hạ, “Chữ Tây Hạ này anh không biết, nhưng từ hai câu này có thể suy đoán ra từ chữ Hán đối ứng với nó chính là từ ‘Khuyết’, ‘Khuyết’ có nghĩa là ‘cung’ đấy!”.

"Như vậy thì nói lên điều gì?"

“Từ này đã từng xuất hiện trên bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc, hơn nữa nó đã ám ảnh anh rất lâu rồi!”, nói xong Đường Phong liền lấy bức ảnh chụp tấm bản đồ cổ trong ba lô ra, chỉ cho Lương Viện và Makarov xem. “Chính là chữ này, giống hệt như chữ Tây Hạ la vừa phát hiện ở phía dưới đồi đất bên trái. Hơn nữa chữ này còn xuất hiện hai lần trên tấm bản đồ

cổ, một lần ở Nguyệt Nhi Tuyền trên
luyện đường phía nam, một lần chính là
ở đây. Lúc đó anh đã nhận ra từ đầu tiên
trong/địa danh của tuyền đường phía nam
là từ 'Nam'. Sau này ở căn cứ Tiên Tiến
anh cũng đã sai nghĩa được từ đầu tiên
trong địa danh của tuyền đường phía bắc
là từ 'Bắc', nhưng lại không biết từ phía
sau nghĩa là gì. Bây giờ cuối cùng anh
cũng biết được rồi, hai địa danh này, một
chính là "Nam Cung", còn từ kia là 'Bắc
Cung'!".

"Như vậy cftng có nghĩa là có hai công
cung..", Lương Viện vẫn có chút mông
lung.

"Điều này không phải vừa hay chứng
minh cho phán đoán về vị trí Hạng Hải

Mật Thành của chúng ta trước đây sao?", giọng Đường Phong đầy tự tin. Makarov hiểu ý Đường Phong: “Trước lăng mộ và cung điện của đế vương có công cung. Hạng Hải Mật Thành do Vương Hạo hạ lệnh xây dựng. Hơn nữa từ những tình hình chúng ta đã nắm bắt được thì Hạng Hải Mật Thành được xây dựng chủ yếu là để phục vụ hoàng gia, người Đàng Hạng? ở đây chủ yếu là thân thích trong hoàng tộc Ngôi Danh, bởi vậy nơi đây có địa vị rất cao, hơn nữa quy mô cũng vượt xa công cung trước lăng mộ hoàng đế Tây Hạ. Nam Cung và Bắc Cung cũng có thể hiểu là công nam và công bắc của Hạng Hải Mật Thành. Điều này chứng tỏ phán đoán trước đây của

chúng ta là hoàn toàn chính xác. Hạng Hải Mật Thành nằm trong Khe Sói Hoang, nó có hai đường đi!”.

“Và như vậy, từ dòng chữ trước mặt chúng ta đây cũng có thể giải thích câu 'Thiên Giáng Thần Khuyết Vu Thành Chi Nam Bắc'. 'Thiên Giáng Thần Khuyết', có nghĩa là “trời ban cho thần cung" anh đoán rằng hai đồi đất hình tròn này, bao gồm cả hai đồi đất hình tròn phía nam sừng sừng có từ trước là do tạo hóa đã đặt chúng tại đây, chỉ có điều là người Đảng Hạng đã tiến hành cải tạo chúng, bởi vậy nên mới gọi là 'Thiên Giáng Thần Khuyết'; 'Vu Thành Chi Nam Bắc'-điều này đủ để chứng minh cho suy đoán của chúng ta trước đây, 'Thành' ở đây rõ

ràng là chỉ Hạng Hải Mật Thành, ‘Nam Bắc’ cho thấy phía nam và phía bắc của Hạng Hải Mật Thành đều có một cổng cung. Điều này có thể thêm một bước nữa chứng minh rằng, có hai ilirt'mji có thể tiến vào Khe Sói Hoang - một tuyến đường phía nam, một tuyến đường phía bắc. Thật ra khi tới tuyến đường phía nam, chúng ta đã ở rất gần Khe Sói Hoang.

Thậm chí còn rất gần với Hạng Hải Mật Thành, nhưng lại bị bão cát đen và người đàn bà đeo mặt nạ đáng ghét đó làm cho sợ chết khiếp nên bỏ chạy...”. Nói tới đây, Đường Phong bất giác thở dài và chuyển chủ đề câu chuyện: “Hiện giờ chúng ta đã tới Bắc Cung, chúng tôi dù

trước đây chúng ta đã đi rất nhiều đường vòng, nhưng tuyến đường là chính xác. Tiến vào Bắc Cung có thể coi là đã tiến vào khu vực trung tâm của Khe Sói Hoang, cũng tức là càng lúc càng ran tới Hạng Hải Mật Thành rồi!”.

Đường Phong nói một tràng dài khiến Lương Viện nghe xong ong hết cả đầu, cô tóm lược lại: “Nói một cách Jợn viản tức là cổng cung này chính là cổng chính phía bắc của Hạng Hải Mật Thành, em hiểu như vậy có đúng không?”

“Đúng vậy!”, Đường Phong gật gù.

“Vậy thì chúng ta còn chờ đợi ỉii nữa? Cứ đi theo con đường này tới khi trời tối thôi!”, Lương Viện cười, nói.

Đường Phong dứnR dậy, nhìn xung

quanh, vẫn không ihầu bóng dáng Hàn Giang và Yelena đâu cả. Anh buồn bã nói' “Nhưng chúng ta không thể bỏ mặc Hàn Giang và Yelena được! Hơn nữa, người của chúng ta quá ít!” .

Ba người chìm trong im lặng Lương Viện nhìn về phía núi cát cao lớn phía trước thần cung, bỗng đề nghị:

“Có lẽ... có lẽ chúng ta leo lên ngọn núi cát đó trước, biết đâu lại có thể trông thấy Hàn Giang và Yelena, đó chắc là chỗ cao nhất trong khu vực này”.

Đường Phong và Makarov quan sát một hồi, quả thật như vậy, hai người nhìn nhau, tạm thời không có cách nào tốt hơn nên đành nghe theo lời Lương Viện Vậy là ba người lại leo lên lạc đà, thong thả

đi về ngọn núi cát cao lớn phía trước

6

Lạc đà bước lên phía trước một bước, Đường Phong lại ngoái nhìn thàn sau. anh sợ rằng sẽ bỏ rơi I làn Giang và Yelena phía sau. Dưới ánh nắng chính ngọ, con đường rộng rãi thẳng tắp phía sau không thấy một bóng người. Những thương gia ăn mặc cầu kì kiêu cách thể hiện sự giàu có và tướng sĩ khải hoàn trở về đã từng đi qua con đường này, nhưng giây phút này tất cả đã hoàn toàn biến mất, không còn chút dấu vết gì để lại. Lịch sử dường như vĩnh viễn ngưng đọng trong một thời khắc nào đó cách đây hàng trăm năm, cảnh vật thật yên tĩnh, như thể vĩnh hằng bất biến! Lúc này đây,

hai thân cung cao lớn hiện lên trắng lệt và thần bí làm sao, Đường Phong không khỏi thốt lên: “Đây mới thật sự là cung đế vương!”.

Nhưng Đường Phong vừa dứt lời, anh bỗng nghe thấy tiếng súng rền vang, tim anh thót lại. Con lạc đà đane chở anh bị kinh động, nó rú lên thảm thiết, sau đó phi như bay. Đường Phong thất sắc, anh kẹp chặt hai đùi vào thân lạc đà, SỢ bị ngã khỏi lưng nó. rồi lại lấy tay ôm chặt lấy Lương Viện, Lương Viện cũng hét lên thất thanh. Đường Phong nhắm mắt lại, từng cảnh tượng vụt lóe lên trong il.iu anh: tiếng súng, gã áo đen, Stechkin, Tướng quân... Nhưng chẳng bao lâu sau, lạc đà đã chạy chậm lại. Đường Phong

vội vàng mờ mắt ra, anh nhận ra lạc đà không lao thẳng tới núi cát trước mặt mà đã chạy mấy trăm mét lên sườn núi bên phải.

Phía trước ngoài cát vàng ra thì chẳng có gì cả, anh không hiểu tại sao lạc đà lại chạy về hướng này. Đường Phong quay lại nhìn, phát hiện Makarov đang ở phía sau, còn phía sau họ, bên trái sườn núi đang có một người tay cầm súng chạy về phía họ. Phía sau lưng người này hình như vẫn còn một người nữa, nhưng người đó đứng im một chỗ. trên mặt đất bên cạnh người đó có một người đang nằm sõng soài.

Người đang chạy càng lúc càng tiến lại gần, miệng không ngừng la hét câu gì đó.

Rốt cuộc, Đường Phong nghe thấy người đó đang gọi tên mình. Ai vậy nhỉ? Đường Phong điều khiển lạc đà quay lại, Lương Viện là người đầu tiên nhận ra người này: “Là Hàn Giang, đội trưởng Hàn!”

“Hàn Giang?”, hình như Đường Phong cũng đã nhận ra giọng Hàn Giang, anh vội nhẹ lạc đà, đi về phía Hàn Giang.

Makarov cũng nhận ra, ông gọi to: “Hàn Giang! Người phía sau hình như là Yelena!”.

Đường Phong và Makarov thúc lạc đà tiến lên, chẳng mấy chốc họ đã đứng trước mặt Hàn Giang: “Đúng là hai người rồi!”, Hàn Giang không tin vào mắt mình

"Ban này anh nổ súng đấy à?", Đường

Phong hỏi Hàn Giang.

"Đúng vậy! Nếu tôi mà không nổ súng thì mọi người có để ý tới tôi không?", Hàn Giang thẳng thắn

"Mẹ kiếp, anh làm lũ lạc đà hoảng sợ, xem chút nữa là lấy mạng bọn tôi rồi đó!", Đường Phong tức giận gào lên.

"Tôi đã xem bói cho cậu rồi, mạng của cậu rẻ mạt lắm!"

"Này, anh có ý gì vậy?"

"Cậu chưa từng nghe thấy sao? Mạng rẽ thì dễ sống, gặp hung ắt hóa cát, gặp nạn chắc chắn sẽ được phù hộ!".

"Xời! Mạng anh mới rẻ! Rẻ hơn cả tôi đây! Thật quá đáng!". Đường Phong cắn răng.

Hai người tranh cãi một hồi mới dể cho Makarov hỏi Han Giang: “Mấy hôm nay hai người sống thế nào?”

“Ôi! Một lúc không nói hết được bác ạ!”.

Hàn Giang nhìn hai con lạc đà, neạc nhiên hỏi: “Mọi người lấy lạc đà ở đâu ra vậy, xem khí sắc thì có vẻ hai hôm nay mọi người cũng không đến nỗi nào!”.

“Bọn tôi là người may mắn ắt có thiên tướng! Được quý nhân phù trợ!”, Lương Viện cười.

“Còn bọn tôi mới đen đui, sương mù chết tiệt hại tôi và Yelena đi lung tung trong đó, cũng không biết đi như thế nào mà lại tới ven một hồ nước..”

Dường Phong vừa nghe thấy vậy liền ngạc nhiên: anh cũng trông thấy hồ nước

đó sao?"

"Thấy, nhưng khòne, rõ, cả hồ nước bị sương mù bao phủ chúng tôi chỉ có thể trông thấy chỗ ven hồ nước. Mà hồ nước đó kỳ lạ thật, bọn tôi đi men theo hồ rất lâu nhưng không, tài nào đi hết được. Sao, mọi người cũng đi tới ven hồ nước đó ư?" Hàn Giang nói.

"Đúng vậy, bọn tôi cũng không nhìn rõ hồ nước đó..". vậy là Đường Phong kể lại những gì gặp phải ven hồ nước, cả những gì Makarov gặp phải năm nào và cả giấc mơ kỳ lạ của mình.

Makarov lập tức nhận ra chút manh mối, ông liền hỏi Hàn Giang: "Hai người đi ven hồ bao xa?"

"Bao xa nhi? Cháu nhớ không rõ, nhưng

cũng phải tới bảy, tám ki lô mét. Lúc đầu chúng cháu đánh dấu ở ven hồ, nhưng đi quanh hồ bầy, tám ki lô mét vẫn không quay lại được nơi đánh dấu”.

Nghe Hàn Giang nói vậy, Makarov chau mày rồi hỏi:

"Vậy thì hai người có trông thấy dấu vết gì khác ở ven hồ không? Ý tôi là vết chân của người hoặc là lau sậy được dùng để đánh dấu ấy”

Hàn Giang suy ngẫm một hồi, lắc đầu:

“Không, chúng cháu không phát hiện thấy gì cả”.

“Như vậy càng kỳ lạ hơn! Tôi và Đường Phong không trông thấy vết chân hay kí hiệu đánh dấu nào của hai người, hai người cũng không trông thấy của chúng

tôi. Và chúng

tôi cũng đã đi quanh hồ rất xa, phạm vi của cái hồ đó thật đáng kinh ngạc!”, Makarov cảm thán.

Nghe Makarov nói vậy, Hàn Giang cũng gật đầu đồng tình: “Đúng vậy, phạm vi của cái hồ đó quả đáng kinh ngạc!”.

7

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, lát sau, họ đã tới gần chỗ Yelena. Makarov và Yelena ôm chầm lấy nhau, mát rung rung. Đường Phong bên cạnh hỏi Hàn Giang: “Vậy sau đó hai người thế nào?” “Sau đó? Sau đó tôi quyết định không đi tiếp nữa nên đã rời khỏi đó. Bọn tôi hoàn toàn không phân biệt được phương

hướng. Sau khi vượt qua vô số những đồi cát lớn nhỏ, bọn tôi bỗng phát hiện ra một chuỗi dấu giày trên sa mạc. bọn tôi không biết chuỗi dấu giày này là của ai. Tôi nghĩ tới mọi người, nhưng chân Lương Viện không thể to như vậy được. Còn chân của cậu tôi cũng biết rồi, cũng không giống của cậu, tôi lại nghĩ tới lão Mã. nhưng cũng không chắc chắn. Dĩ nhiên tôi cũng nghĩ tới có thể là người ^ trên chiếc Hummer, bởi vì tôi phát hiện thấy dấu giày này pi|f rất hỗn loạn, rất giống những chuỗi vết chân chúng ta phát hiện ra sau khi bám theo chiếc Hummer. Vậy là, tôi và Yelena quyết định đi theo những dấu giày ấy”, Hàn Gianny. 136 I kể lại những gì trải qua sau đó.

“Hai người đã quay lại vùng địa mạo Nhã Đan này?”

"Đúng vậy, bọn tôi đi theo chuỗi dấu giày đỏ và hôm qua đã quay trở lại vùng địa mạo Nhã Đan. Chuỗi vết dấu KIúy đỏ vẫn kéo dài về phía trước, nhưng bọn tôi lo iảng ọi người nên quyết định không đi theo những dấu mày đỏ nữa mà ở đây đợi mọi người". Hàn Giang dừng lại, rồi chỉ về phía một người đang nằm sõng soài trên mặt đất cách đó không xa:

“Nhưng bọn tôi chờ đợi các cậu cả một ngày cũng không thấy ai. Vậy là sáng hôm nay Yelena đề nghị hai chúng tôi thử tiếp tục đi theo chuỗi dấu giày này, xem chủ nhân của chúng đi tới đâu. Kết quả không bao lâu sau, chúng tôi đã đi tới

đây, phát hiện ra gã này!”.

“Gã này là ai?”, Đường Phong lảo đảo chân đá nhẹ lên người nằm trên mặt đất.

“Hình như hẳn chết rồi!”, Lương Viên khẽ nói.

Yelena gật gù: “Đúng vậy. người này chết rồi. Ban nãy tôi đã kiểm tra sơ bộ, nmrời này khoảng bốn mươi tuổi, có vẻ là người Trung Quốc, nhưng trên người không có bất cứ thứ gì có thể chứng minh cho thân phận và quốc tịch, chỉ có thứ này”.

Mọi người thấy Yelena rút một khẩu súng trong người ra, “Phát hiện thấy trong người gã?”, Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, sau lưng người này có hình xăm”.

“Ình tô tem đó?”, Makarov hỏi lại.

“Vâng, hơn nữa còn xăm kín cả lưng”

“Ó?”, Makarov ngạc nhiên.

Yelena lật xác người đó lại, quả nhiên lô tem sói và chim ưng được xăm kín cả lưng, chính là hình tô tem bí ẩn xuất hiện không biết bao nhiêu lần. Makarov lẩm bẩm: “Xem ra gã này cũng khá quan trọng đấy”.

"Ngoài ra, trên người gã này có vết bỏng rất nặng!", Yelena chỉ ọi người nhìn. Quả thật, sau lưng, eo và trước ngực n^ời này đều có vết bỏng. Yelena lại nói tiếp: "Nêu như bình thường thì vết hồng này không đến nỗi mất mạng, nhưng ở đây chẳng có cách nào chữa trị, cộng thêm gã này cũng giống hệt như chúng ta, bị lạc

đường, nên cuối cùng đã chết gục ở đây!”.

“Vậy thì xem ra phán đoán trước đây của mọi người là đúng đấy!”, Makarov nói.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, gã này là người của Tướng quân! Dấu giày hỗn loạn khiến tôi nghĩ tới những dấu giày xuất hiện sau khi chúng ta phát hiện chiếc Hummer bị cháy. Lúc đó chúng ta đoán rằng rất có thể người đó đã bị thương, vậy thì..”, Yelena dừng lại, nhìn mọi người rồi mới nói tiếp: “Vậy thì chiếc Hummer bị thiêu cháy đi trước chúng ta gần như có thể chắc chắn là của hội Tướng quân. Năm người trên xe, có một người lúc đó đang lái xe, nên bị bỏng do không kịp nhảy sớm khỏi xe, đó chính là

người đang nằm trước mặt chúng ta đây. Ngoài hẳn ra thì bốn người khác chắc không hề hấn gì nên đã tháo chạy thành công”.

“Vấn đề là bọn chúng đi đâu rồi? Ngoài gã này ra, trên cả hai đường đi chúng ta đều không gặp bốn gã khác...”, Makarov ngẫm nghĩ, lại nói: “Tôi đoán là gã xăm kín hình tô tem sau lưng này có vị trí không hề thấp trong tổ chức của Tướng quân; mà hẳn lại đích thân lái xe, vậy thì những người khác trên xe tôi cho rằng thân phận có lẽ còn cao hơn!”.

“Bác nghi ngờ bốn gã kia đều là ‘cá to’, thậm chí chính Tướng quân cũng có thể ở trên chiếc Hummer bị cháy đó?”, Đường Phong hỏi ngược lại.

Makarov gật gù: “Mọi người phải biết rằng hiện giờ đã là thời khắc cuối cùng rồi, Hạng Hải Mật Thành đang ở trước mắt, ván bài cuối cùng sắp được lật ngửa, lẽ nào Tướng quân vẫn ngồi im được sao? Tôi nghĩ chắc chắn hẳn ta đang ở quanh chúng ta!”

Sau một lúc im lặng, Makarov lại nói tiếp: “Điều này đồng nghĩa với việc lộ trình tiếp theo của chúng ta sẽ càng nhiều nguy hiểm hơn, nguy hiểm và hoạn nạn chí mạng có thể giáng xuống đầu chúng ta bất cứ lúc nào!”.

Nghe Makarov nói vậy, Dương Phong bỗng lạnh toát sống lưng, mặc dù anh đang đứng giữa trời hè nóng nực.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 6

Vực Phù Đồ

Năm người khó nhọc bỏ từng bước chậm chạp trên nền cát lún, lách qua những bộ hài cốt khủng khiếp. Bò được hơn trăm mét, Đường Phong đang chỉ chăm chăm cầm đầu bò trên cát bỗng va phải một thứ cứng đơ. Anh ngẩng đầu lên nhìn, giữa dòng cát lún trượt bỗng mọc ra một cái đầu người đơng nhìn anh mỉm cười.

1

Nhóm Đường Phong mỗi người một tay một chân chôn người này xuống cát, sau

đó thu xếp lại mọi thứ rồi quyết định tiếp tục lên đường. Đường Phong nói hai lạc đà kiêu gì cũng không chở được năm người, nhưng Hàn Giang lại nói: “Tôi thấy hai con lạc đà này cao lớn, khỏe mạnh, chở mấy người chúng ta không thành vấn đề đâu.

Như thế này đi, Yelena và lão Mã cười một con; tôi, Đường Phong và Lương Viện cùng cười một con”.

Yelena không có ý kiến gì nhưng Đường Phong lại kêu lên: “Mẹ ơi, anh nặng nhất lại còn bon chen với hai chúng tôi! Cộn thêm mấy cái túi của chúng ta nữa, anh định để cho con lạc đà bé nhỏ này kiệt sức mà chết à?”.

“Cứ quyết định vậy đi! Phải nghe theo sự

sắp xếp của lãnh đạo chứ!” , nói xong Hàn Giang liền cuõ lên con lạc đà của Đường Phong. Đường Phong hết cách, đành cùng Lương Viện leo lên lạc đà. Con lạc đà cõng ba người trên lưng, khó nhọc dừng dậy, sau đó chậm chạp tiến về phía núi cát.

Đường Phong ngạc nhiên trước sự nhẫn nại và sức chịu đựng của con lạc đà này. Khoảng mười lăm phút sau, hai con lạc đà chở năm người họ khó nhọc leo lên lưng núi cát. Cảnh tượng hiện ra trước mặt khiến cả nhóm vô cùng chấn động. Ngay dưới đồi cát này, hình như phía dờng chân trời bỗng nhô lên một ngọn núi đá khổng lồ màu đỏ, vách núi đá đỏ tỏa ra một cảm giác bí ẩn dưới ánh nắng

mặt trời, hiển hiện ngay trước mặt họ. Trong khi mọi người còn chưa hết kinh ngạc thì Đường Phono là người đầu tiên trông thấy chính giữa ngọn núi màu đỏ khổng lồ có một khe núi nhỏ hẹp âm u sâu hun hút giống như dãy núi đã bị tạo hóa dùng dao sắc khổng lồ chém làm đôi.

“Đây có được coi là khu vực trung tâm của Khe Sói Hoang không nhỉ?”, Đường Phong suy nghĩ mông lung rồi ihúc lạc đà đi xuống núi. Chẳng mấy chốc, họ đã tới chân ngọn núi đá màu đỏ, cổng khe núi khá hẹp sâu hun hút

Tại cửa khe núi, điều đầu tiên thu hút sự chú ý của Đường Phong không phải là khe núi này mà là một tấm bia đá nằm

ngay phía ngoài cổng: “Ồ, ở đây có một tấm bia này! Hơn nữa còn là một tấm bia cổ!”, Đường Phong đã nhìn ra tấm bia này là một cổ vật có niên đại lâu đời.

Đường Phone lập tức nháy xuống, đến trước tấm bia đá, phủ bụi trên mặt bia, chùi trên tấm bia dần dần hiện ra trước mắt anh: “Lại là chữ Bát Tư Ba!”.

“Chữ Bát Tư Ba? Bia của người Mông cổ dựnii nên sao?”, Hàn Giang nhớ ra tấm bia gãy có chữ Bát Tư Ba mà mọi người từng trông thấy bên ngoài Thiên Hộ Trấn.

“Đúng vậy, bia của người Mông cổ dựna, nên, chữ kí để lại vẫn là Tổng quản phủ Diệc Tập Nãi Lộ, nội dung khắc trên tấm bia là ‘Vực Phù Đồ, nơi

Thành Cát Tư Hãn

ngã ngựa’!”.
“Cái gì mà khó hiểu vậy, tám bia viết vậy sao?”, Hàn Giang hỏi.

“Đúng vậy, câu chữ Bát Tư Ba này dịch ra có nghĩa đại khái là như vậy!”, Đường Phong dừng lại rồi nói tiếp: “Nlưng anh đừng coi thường nó, một câu ngắn như vậy thôi nhưng lại chứa đựng hai tin tức quan trọng”.

“Ồ?”, mọi người đều quây lại.

«- " class="shape" align="left" height="18" hspace="30" width="23">“Thứ nhất, ‘Vực Phù Đồ’ rõ ràng là một địa danh, vậy Ỉt thì ỈÓ chỉ chỗ nào? Tôi nghĩ chính là khe núi âm u nhỏ hẹp ụt trước mặt chúng ta đây”.

“Vực Phù Đồ?”, Lương Viện lẩm bẩm, “Cái tên thật kỳ lạ, tại sao ở đây lại gọi là Vực Phù Đồ nhỉ?”.

"Em hỏi anh thì anh biết hỏi ai? Cô nhân gọi như vậy đây!", Đường Phong nói.

“Khône; đúng! Theo em biết thì Thù Đồ’ là cách nói của Phật giáo, lẽ nào khe núi này có liên quan gì tới Phật Giáo sao? Không biết chừng hên trong lại có một ngôi chùa vàne ngọc huy hoàng cũng nên!", Lương Viện tự hỏi tự trả lời

"Phí lời, anh cũng biết Phù Đồ nghĩa là gì, nhưng em thấy trong này đến một bóng ma cũng chẳng thấy đâu thì có thể có ngôi chùa nào không?", Đường Phong căn vặn Lương Viện.

“Anh chưa vào trong đó thì làm sao biết

được trong đó có chùa hay không?”,

Lương Viện không chịu thua

"Được rồi, vậy đợi lúc nữa một mình em vào trong đó xem bên trong có chùa không nhé!".

Nghe Đường Phong nói vậy, Lương Viện mở miệng định cãi lại, nhưng cô vừa liếc nhìn khe núi âm u hùng khiếp một cái thì lập tức nuốt lời lại.

2

Nhìn bộ dạng Lương Viện vừa không cam tâm chịu thua lại vừa sợ hãi, Đường Phong thấy buồn cười quá nhưng anh cố nín cười, rồi tiếp tục nói: "Tin tức quan trọng thứ hai, đây chính là nơi Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa, về sự kiện này thì sử sách đã từng ghi chép, làn cuối cùng

Thành Cát Tư Hãn chinh phạt Tây Hạ, ông đã bị ngã ngựa trone, một khe núi nào đó ở phía bắc Tây Hạ, bởi vậy mới đờ bệnh. Sau khi Thành Cát Tư Hãn tiêu diệt Tây Hạ, ông cũng từ giã cõi đời.

Nhưng trong sử sách không nói rõ Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa ở khe núi nào, việc phát hiện ra tấm bia này đã chứng minh rằng đây chính là nơi Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa'’.

“Tấm bia này còn ghi gì nữa không?”, Hàn Giang hỏi.

Đờim Phong cẩn thận đọc một lượt các chữ trên tấm bia, đọc mãi tới dòng cuối cùng, anh lắc đầu thất vọng nói: “Không cở manh mối nào cở giá trị, ý nghĩa lương tự như nội dung tấm bia cấm ước

mà chúng ta thấy ở bên ngoài Thiên Hộ Trấn - mở đầu nói rằng Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa ở đây, sau đó nói rằng khe núi này âm u chật hẹp, bên trong tối tăm khủng khiếp, thường có những âm thanh quái dị, cuối cùng cảnh báo binh lính và dân chúng không nên vào trong đó, nếu không tự chịu hậu quả. Nhưng ở đây có một điều rất đáng để tâm lý!”.

“Ô! Điều gì vậy?”

“Trên bản via không nói rõ Thành Cát Tư Hãn bị người Đãng Hạng tập kích nên ngã ngựa, hay là do nguyên nhân nào khác dẫn đến ngã ngựa”

“Khi đọc xong cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài ở Thiên Hộ Trấn không phải chính cậu đã suy đoán rằng rất có thể

Thành Cát Tư Hãn da bị người Dàng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành lập kích nên mới ngã ngựa bị thương đây sao?”, Hạng Giang hỏi lại.

Đường Phong nhớ kỹ lại cuộn sô ghi chép của Dã Luật Sở Tài: “Không sai, lúc đó tôi đã mạnh dạn suy đoán rằng rất có thể Thành Cát Tư Hãn bị người Đàng Hạng mai phục trong hang núi. Nhưng vừa nãy tôi đã nghĩ kỹ lại, nguyên văn câu nói của Dã Luật Sở Tài là ‘Thành Cát Tư Hãn công phá Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa trong hang núi, toàn quân tan tác, rồi lại bị Tây Hạ tập kích, Thành Cát Tư Hãn đã thất lạc các chư hầu khác. Câu nói ‘rồi lại bị Tây Hạ tấn công’ cũng có nghĩa là Tây Hạ kéo tới tập kích sau khi

Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa, đại quân Mông Cổ trong lúc hoảng loạn mới bị đánh bất ngờ’

Suy đoán của Đường Phôní’ khiến mọi người đều cảm thấy diròng như trận đại chiến kinh thiên động địa năm xưa đang hiện ra trước mắt mình. Khi đại quân của Thành Cát Tư Hãn đi qua khe núi âm u quanh co nhỏ hẹp, không hiểu vì nguyên nhân gì mà con ngựa Thành Cát Tư Hãn đang cưỡi bỗng bị kinh động khiến ông bị ngã. Đại quân Mông Cổ lúc đó hoảng loạn không biết làm thế nào. Đúng lúc này, một đội phục binh của quân Đàng Hạng lao ra. Trong lúc hỗn loạn, hàng trăm hàng nghìn quân sĩ Mông cổ quây lại hào vệ cho Thành Cát Tư Hãn. Dững

sĩ Đảng Hạng dũng mãnh [ạ thường khiến quân sĩ Mông cổ ở vòng ngoài làn lượt ngã xuống, nhưng liên tiếp có quân sĩ Mông cổ khác xông lên. Do binh sĩ của người Đảng I lạng ít nôn đành phải hất lực đứng nhìn đại quân Mông cổ cứu Thành Cát Tư ! lãn thoát khỏi hang núi ở Trong khe núi Phù Đồ uốn lượn, sâu hun hút chỉ còn lại mấy trăm bộ hài cốt và máu chảy thành suối.

Hàn Giangs gật gù: “Tôi nghĩ là như vậy. Nếu như không phải người Đảng Hạng bất ngờ tập kích dẫn đến việc Thành Cát Tư Hãn bị ngã ngựa thì còn có nguyên nhân nào khác nhi?”. Hàn Giang không hiểu.

"Ví dụ như khi xuyên qua khe núi con

ngựa bỗng đột nhiên bị kinh động chẳng hạn!", Đường Phong buột miệng nói.

"Tại sao ngựa lại bị kinh động?"

"Vậy thì phải hỏi cái vực núi Phù Đồ này thôi!", Đường Phong vừa nói vừa nhìn vào trong hang núi tối om. uồn lượn quanh co, không thể trông rõ địa thế bên trong.

3

Nám người bàn bạc trước cửa khe núi một hồi, rốt cuộc vẫn quyết định tiến vào bên trong. Họ đổi lại vị trí khi lên lạc đà, Lương Viện và Đường Phong ngồi trước, Hàn Giang ngồi sau, tất cả thận trọng tiến vào trong khe núi này.

Càng đi sâu vào trong, vực Phù Đồ càng nhỏ hẹp, chiều ngang ban đầu còn đủ cho

hai con lạc đà đi hàng ngang, nhưng sau đó chỉ đủ cho từng con đi một. Càng đi vào trong, không gian càng tối tăm, Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, ánh sáng phía trên gần như chỉ là một vệt dài le lói còn khoảng cách từ đáy vực lên trên đó ít nhất cũng phải cao bằng sáu, bảy tầng lầu, những tia sáng trên đó không có cách nào rọi xuống chỗ họ được

Điều đặc biệt của Vực Phù Đô không chỉ có vậy, họ

Đi vào trong đó không bao lâu, vực núi bắt đầu uốn lượn, đây là điều mà mọi người chưa từng trông thấy cũng chưa từng nghe nói tới. “Khe núi nhỏ hẹp thế này mà sao lại có nhiều khúc quanh co

như vậy thì?”, Đường Phong không khỏi nghi ngờ.

Vòng qua hai khúc ngoặt, đoạn phía trước hình như là yìg một con dụcme thẳng, nhưng Đường Phong không trông rõ canh vật trước mặt. Bởi vì có một hòn đá khổng lồ từ trên đỉnh núi rơi xuống chặn chính giữa vách đá phía trước chỉ để lại một khe hở để đi qua. Chốc chốc mọi người lại ngẩng đầu lên, cảnh giác quan sát tình hình bên trên vì sợ có người mai phục trên đó. Ai cũng hiểu rằng, nếu như lúc này phía trên có người bất ngờ tấn công, không cần súng ống đạn dược, chỉ cần ném vài hòn đá từ trên đó xuống, cho dù không rơi trúng họ thì cũng có thể khiến họ bị mắc kẹt trong này

Trong lòng ai cũng lo lắng, nhưng sau mười phút căng thẳng, họ đã tới trước hòn đá khổng lồ đó mà không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Khoảng trống phía dưới hòn đá khổng lồ không đủ để mọi người cưỡi lạc đà đi qua đó nên họ đành phải nhảy xuống, kéo lạc đà đi qua. Đi qua khe hở âm u dưới tảng đá, phía trước hình như sáng hơn rất nhiều, khe núi vốn nhỏ hẹp từ nãy đến giờ cũng trở nên rộng rãi hơn một chút, lúc này mọi người mới bớt lo lắng.

Đường Phong và Lương Viện lại cưỡi lạc đà, Yelena và Makarov cũng leo lên lạc đà, chỉ có Hàn Giang hát hát tay nói: “Mọi người cưỡi đi, tôi đi dưới này!”. Mọi người tiếp tục đi về phía trước rồi

lại vòng qua một khúc cua. Đờn
Phonì bỗng cảm thấy phía trước có một
con gió mát thổi tới. Đang giữa mùa hè
nóng nực bỗng cảm thấy mát rượi, ai nấy
đều thấy dễ chịu hẳn, nhưng con lạc đà
hên cạnh anh bỗng dừng lại. Đường
Phong lấy dây thừng quất nhẹ lên lạc đà,
con lạc đà này nhấc nhấc chân nhưng vẫn
đứng im không chịu nhúc nhích Con lạc
đà của Makarov và Yelena cũng đang
đứng im không chịu đi.

“Thế này là thế nào?”, trong lòng Đường
Phong bỗng trào dâng một dự cảm chẳng
lành, theo phản xạ, anh rút súng ra, rồi
ngước nhìn lên, phía trên không chút
động tĩnh. Lại một cơn gió lạnh, gió thổi
mạnh hơn ban nãy, vài hòn đá vụn từ hai

bên vách núi rơi xuống dưới. Đường Phong càng thêm lo lắng, lòng bàn tay đang nắm chặt súng của anh ướt đầm mồ hôi. Anh lại quát mạnh con lạc đà một cái, miệng còn liên tục lẩm bẩm: “Cung ơi, ngoan nào, mày đi đi chứ!”.

Lạc đà hơi khẽ nhúc nhích nửa bước, nhưng một cơn gió to ập tới liền khiến nó lùi ngay lại. Cùng với cuồng phong là một chuỗi âm thanh vang lên, âm thanh này giống như có người đang khóc lóc, lại giống như có người đang la hét, tiếng ngựa hí, tiếng quân sĩ chiến đấu lao vào nhau. Đường Phong kinh ngạc, Lương Viện hoàng hốt nhìn phía trước: “Đó... đó là âm thanh gì vậy?”.

Mọi người không nhìn lên đỉnh đầu nữa,

ai cũng nhìn chăm chăm về phía khe núi âm u uốn lượn quanh co trước mặt. Ở đó sẽ có gì xuất hiện? Đại quân của Thành Cát Tư

Hãn? Dũng sĩ Đảng Hạng dũng mãnh thiện chiến? Hay là những gã áo đen dưới tay của Tướng quân? Hoặc là... hoặc là một quái thú đáng sợ nào đó?

Đường Phong cảm nhận rõ sự bất an của con lạc đà, hai con lạc đà bắt đầu lắc lư, bốn chân liên tục nhấc lên rồi lại hạ xuống, hình như có gì đó khiến chúng khó chịu. Đường Phong thúc mạnh con lạc đà một cái, lần này nó lại lùi lại một bước, áp sát vào con lạc đà của Makarov và Yelena. Đường Phong không dám tiếp tục thúc lạc đà nữa, anh íայ chân kẹp chặt

vào thân lạc đà, rồi ôm chặt lấy Lương Viện. Lúc này, những âm thanh kỳ dị đó càng lúc càng to, gió cũng càng lúc càng mạnh, lúc thì thổi tung cát, đá, lúc lại như gầm rít, gào thét. Phá tan sự tĩnh lặng vốn có của khe núi. Nhưng đợi hồi lâu cũng không có thứ gì xuất hiện từ khe núi trước mặt. Đúng lúc Đường Phong đang kinh ngạc, anh bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân hình như khẽ rung lên, cơ thể anh đã không còn thuộc về chính anh nữa.

Anh ôm chặt lấy Lương Viện, sau đó bám chặt lấy bươu lạc đà, mặc cho lạc đà quẫy thế nào anh cũng không buông tay. Con lạc đà vốn hiền lành bỗng giống như phát điên, chồm hai chân trước lên.

Đường Phong và Lương Viện thấy mình
ngồi không vững sắp bị lạc đà hất xuống.
Bỗng nhiên, một đôi tay vạm vỡ tóm chặt
lấy dây dắt lạc đà, khiến nó không thể hất
ngược ra đằng sau nữa. Đường Phong
định thần lại,

hóa ra là Hàn Giang. Lúc này, cũng chỉ
có thể là Hàn Giang ra tay cứu giúp. Tay
còn lại của Hàn Giang cũng không để
không anh đang tóm chặt lấy sợi dây
thừng của con lạc đà bên phía Makarov
Con lạc đà đó cũng giống như đang phát
điên, chồm hai chân lên cao.

Hai con lạc đà cao lớn rồ rãng đã bị kinh
động mạnh nên chồm lên, thân dốc ra
dằng sau. Hàn Giang giữ chặt lấy dây
thừng, kéo hai con lạc đà về phía trước,

không dè cho hội Đường Phong bị rơi xuống. Đây là một cuộc đọ sức giữa người và thú, là cuộc đọ sức giữa một mình Hàn Giang và hai con lạc đà!

Rõ ràng sức của hai con lạc đà khỏe hơn, Hàn Giang không buông tay, anh bị chúng kéo đi một đoạn, nhưng lát sau Hàn Giang lại đứng vững được, không bị lạc đà kéo đi nữa. Đôi tay Hàn Giang đã bị dây thừng cọ sát rớm máu. mặt mũi đỏ gay nhưng anh vẫn nghiến răng bám trụ. Đường Phong rất muốn nhảy xuống giúp Hàn Giang, nhưng lúc này đây anh không tài nào nhúc nhích được trên lưng lạc đà. Đường Phong mắt thấy mà lòng sốt ruột. Thấy Hàn Giang sắp không thể chịu được nữa, Đường Phong liền nhắm mắt lại, anh

ctã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Nhưng ai ngờ, sau khi anh nhắm mắt, liền cảm thấy người mình dốc về phía trước trên thân lạc đà, sau đó rơi bịch xuống đất.

Đường Phong vội vàng mở mắt quan sát, hóa ra hai con lạc đà đã đứng im một chỗ, lúc này đột nhiên chúng lại trở về trạng thái hiền lành ban đầu. Đây là sức mạnh thần

công của Hàn Giang, hay là... Đường Phong im lặng chăm chú lắng nghe, tiếng gió gào thét ban nãy đã biến mất, âm thanh kỳ dị ban nãy cũng đã bay xa, thảo nào đám lạc đà lập tức bình tĩnh trở lại.

Đường Phong vội vàng nháy xuống, quan tâm hỏi Hàn Giang: ‘Tay anh sao rồi?’

Đưa tôi xem nó chảy máu nhiều không nào!”

Nhưng Hàn Giang không buồn để ý:
“Không sao, chi trầy xước chút da thôi”.

Yelena lấy bông gạc mang Uro băng bó cho Hàn Giang. Đường Phong bồng vồ đầu, ngạc nhiên nói: “Tôi liêu lại sao lúc đó Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa ở đây rồi!”.

“Ý cậu là đại quân Mông cổ cũng gặp phải tình huống giống chúng ta ban nãy?”. Hàn Giang lập tức hiểu ý Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: “Không sai, điều đó có thể «iài thích cho việc tại sao trong cuốn sổ ghi chép của mình đã. Đã Luật Sờ Tài lại nói rằng Thành Cát Tư

Hãn ngã ngựa trước, sau đó mới bị người Đàng Hạng tấn công".

“Nhưng... nhưng việc ban này là thế nào? Lẽ nào... ể. lẽ nào những cô hôn da quý chết ở đây hiền linh?”, Lương Viện nhất gan căng thẳng nói.

“Em đừng có mê tín như vậy được không?”, Đường Phong (rách mắt).

“Vậy anh nói xem thế là thế nào?”, Lương Viện không chịu thua.

“Anh nghĩ... nghĩ rằng khả năng là có liên quan tới cấu tạo địa chất đặc biệt ở đây!”, Đường Phong chỉ nói chung chung một câu như vậy.

Lúc này, Makarov tiếp lời Đường Phong: “Đường Phong nói có lý đấy, vực Phù Đồ này vừa hẹp lại vừa dài, đã thế

lại còn quanh co, rất có thể do gió thổi vào khe núi đá phát ra âm thanh đáng sợ đó. Ngoài ra do cấu tạo khe núi đặc biệt nhỏ hẹp nên khiến cho gió lưu thông trong lối đi nhỏ hẹp sẽ có sức mạnh rất lớn, cuốn theo cát sỏi, gió lạnh gào rú khiến cho động vật sợ hãi mà phản ứng như vậy rồi

“Ban nãy may mà Hàn Giang không cười lạc đà, nếu không chắc chắn chúng ta sẽ bị lạc đà hất ngã mà đi dờn rồi!”, Yelena búng bó cho Hàn Giang xong liền cười hỏi anh: “Hay là anh tính được trước?”

Hàn Giang cười cười: “Anh biết xem bói đây! Có cần anh xem một quẻ giúp mọi người không?”

“Được rồi, đừng đùa nữa, bây giờ mau

ra khỏi đây đã rồi tính tiếp, muốn ra khỏi khe núi này chắc vẫn phải tiến lên phía trước thôi!", Hàn Giang dừng lại rồi nói tiếp, "Mọi người đừng cuời lạc đà nữa, dắt nó đi đi!".

Mọi người gật đầu, dắt lạc đà, lặng lẽ tiếp tục tiến lên phía trước.

5

Trong vực Phù Đồ trời nên tĩnh lặng, ngoài tiếng bước chân của mọi người ra, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, khe núi lúc rộng lúc hẹp, uốn lượn quanh co.

"Bác nói tới nước?", Đường Phong có chút ngạc nhiên,

"Chính là nước! Cậu nhìn xem, vách đá màu đỏ hai bên khe núi thực ra rất yếu,

chi cần dùng vật cứng gõ nhẹ nhỏ là sẽ dễ dàng rơi rụng”, vừa nói Makarov vừa dùng báng súng gõ gõ, quả nhiên, vách đá màu đỏ liền rụng xuống một mảng, “Cộng thêm cả sức nước chảy qua đã tạo nên hình dạng như hiện giờ”

“Sức nước chảy qua? Mạnh đến chừng nào nhỉ?”

“Đủ mạnh để tách cả ngọn núi!”, Makarov khẳng định.

“Á..”, Lương Viện kinh ngạc ngẩng lên, ngược nhìn khe trời, “Vậy... vậy năm đó đã từng có nước chảy từ tí trên cao như vậy xuống đây à?”

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong thích thú:

Dễ anh nói cho em nghe nhé! Rất nhiều

năm trước, khối nham thạch khổng lồ này cao gần bằng những núi cát quanh đây, nhưng do liên tục bị luồng nước mạnh tấn công nên nứt ra rồi tạo ra khe núi và càng ngày càng nứt thêm, cuối ùng biến thành khe núi sâu này”.

“Vậy nếu bây giờ cũng có nước tuôn trào...”

Đường Phong hiểu Lương Viện muốn nói gì nên lờm cô một cái, Lương Viện liền vội nuốt lời lại.

Mọi người lại chìm trong im lặng. Đi mãi đi mãi, đột nhiên Đường Phone cảm thấy vực Phù Đồ có chút không bình thường. Chỗ nào không bình thường nhỉ? Đường Phong nhìn xung quanh, bỗng phát hiện vách đá hai bên vốn màu dò dane

dần dần thay đổi. màu trên vách đá càng lúc càng nhạt, cuối cùng đã hoàn toàn biến thành màu trắng: “Mọi người có để ý thấy màu sắc vách núi biến đổi không?”

"Không chỉ vách đá biến đổi mà mặt đất dưới chân chúng ta cũng biến đổi đây!"

Mọi người nhìn theo ánh mắt Hàn Giang, quả nhiên, ở phía trước cách đó không xa, mặt đất vốn kiên cố đã biến thành mặt cát, hơn nữa lại là cát trắng. “Cát này kỳ lạ thật!”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Khe núi cũng trở nên rộng rãi hơn, phải rộng đến hơn mười mét, có lẽ đây là đoạn rộng nhất mà chúng ta từng trông thấy ở đây”, Yelena chỉ hai bên vách núi nói.

“Nhưng phía trước hình như là vách đá, không trông thấy khe núi thông tới đầu cầ”, Lương Viện không hiểu liền hỏi.

Hàn Giang tới sát mép bãi cát nhìn về phía trước, anh chỉ có thể trông thấy cuối khe núi có một vách đá màu trắng không lồ, nhưng... sau khi Hàn Giang đứng im hồi lâu, anh nói: “Không, dưới vách đá chắc là có đường đi”.

“Đi tới đó là biết ngay mà!”, Đường Phong vừa nói vừa nhắc chân bước đi, kéo theo cả lạc đà. Nhưng khi chưa bước được mười bước trên nền cát trắng, anh bỗng cảm thấy chân mình vấp phải một thứ gì đó rất cứng. Anh cúi đầu nhìn, trong cát mịn hiện lên một đoạn xương người màu trắng, không, không chỉ là một

đoạn mà là một đồng hài cốt hỗn loạn! Đường Phong kinh ngạc, định lùi lại nhưng anh giật mình phát hiện ra mình đã không thể nhấc chân lên được nữa. Đôi chân của anh đang lún từng chút từng chút một xuống cát trắng mịn, con lạch đá phía sau cũng đang lún xuống: “Mọi người đừng di tiếp, tôi bị lún xuống rồi!”.

Mọi người ngạc nhiên. Trong lúc hoảng loạn, Đường Phong đã dùng hết sức bình sinh, định nhấc người lên khỏi cát, nhưng không những không có tác dụng gì, ngược lại còn khiến anh lún sâu hơn.. Makarov vốn là người từng trải, từ phía sau, ông kêu to: “Đường Phong, đừng nhúc nhích! Đây là cát chảy, cậu càng giãy giụa sẽ

càng bị lún sâu đấy!”

Hàn Giang định chạy lên kéo Dương Phong nhưng bị Makarov tóm lại: “Đừng đi kéo cậu ấy, nếu không cậu cũng lún xuống đó, sẽ giống như những đồng xương kia!”.

Lúc này, ánh nắng thay đổi góc độ, một chùm tia sáng soi rọi xuống khe núi sâu, càng lúc càng nhiều xương trắng lộ ra trong cát mịn, có xương người, cũng có cả xương ngựa, còn có cả vài yên ngựa và những thứ binh khí khác chưa phân hủy hết...

6

Dương Phong và con lạc đà càng lúc càng lún sâu. Hàn Giang cũng cảm giác một chân mình đang lún xuống, may mà

anh kịp phản ứng, nhanh chóng rút chân lên, hoảng hốt nói: “Xem ra những hài cốt này đều là thi thể của đại quân Thành Cát Tư Hãn năm đó rồi!”.

“Đúng vậy, họ đã bị rơi vào bẫy cát lún chí mạng, vĩnh viễn không thoát ra được!”, Makarov nói.

Lúc này, Đường Phong không giãy giụa nữa, nhưng cơ thể anh vẫn đang từ từ chìm xuống. Lương Viện sợ hãi tới nỗi khóc thành tiếng: “Nghĩ cách gì đi... cứu Đường Phong với..”

Yelena giữ chặt lấy Lương Viện, sợ Lương Viện không giữ được hình tĩnh sẽ lao xuống dòng cát. Makarov hét về phía Đường Phong: “Hít sâu thờ đều, từ từ bò lên trên, nhớ chú ý người về phía trước,

nhấc chân lên một chút rồi lại ngã người xuống cát”.

Đường Phong làm theo chỉ dẫn của Makarov, cẩn thận rón rén nhấc chân lên từng chút một, cuối cùng để người hoàn toàn nằm trong cát. Từng giây từng phút căng thẳng trôi qua, mãi cho tới khi Đường Phong khẽ nhấc một chân còn lại ra khỏi cát, cả người hoàn toàn bò trên cát, mọi người mới hết lo lắng.

Còn con lạc đà của Đường Phong thì hơn một nửa thân hình to lớn của nó đã chìm trong cát. Nó ngóc đầu lên, ngóng nhìn về phía vách đá màu trắng trước mặt như thể không can tâm chịu chết rồi rống lên thảm thiết. Nó dồn hết sức lực, muốn leo lên khỏi dòng cát. Mọi người cảm thấy

mặt đất dưới chân khẽ rung lên, nhưng mặc cho con lạc đà gắng sức đến đâu, rốt cuộc cũng chỉ vô ích.

Con lạc đà còn lại cũng kêu lên thảm thiết, giống như muốn tới cứu bạn nhưng lực bất tòng tâm. Trong tiếng kêu tuyệt vọng của hai con lạc đà, vang lên tiếng hét của Lương Viện: “Trời ơi, phải làm thế nào bây giờ?”

Makarov vẫn giữ được bình tĩnh - ít nhất là từ vẻ ngoài cho thấy như vậy, ông hét về phía mọi người: “Bỏ lại lạc đà, dỡ hết đồ đạc trên lưng lạc đà xuống, sau đó giống như Đường Phong lúc nãy, bò qua bãi cát này!”.

“Bò giống thằn lằn ư?”, trong đầu Hàn Giang bỗng hiện lên cảnh tượng anh

chiến đấu với thần lằn cát.

“Đúng vậy, giống như các loài bò sát ấy!”, Makarov khẳng định.

Yelena và Hàn Giang vội vàng gỡ hết đồ đạc trên lưng lạc đà xuống, Makarov kéo Lương Viện cẩn thận rón rén bò trên cát. Mỗi động tác đều vô cùng cẩn thận. Makarov nhanh chóng bò tới chỗ con lạc đà đang thoi thóp, gỡ hết ha lô trên lưng lạc đà xuống, sau đó kéo ba lô, từ từ áp sát Đường Phong.

Năm người khó nhọc bò từng bước chậm chạp trên nền cát lún, lách qua những bộ hài cốt khủng khiếp. Bò được hơn trăm mét, Đường Phong đang chi chằm chằm cầm đầu bò trên cát bỗng va phải một thứ cứng đơ. Anh ngẩng đầu lên nhìn, giữa

dòng cát lún trượt bỗng mọc ra một cái đầu người đang nhìn anh mỉm cười.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 7

Tô tem rỉ máu

Tô tem rỉ máu? Tất cả mọi người đều kinh ngạc. Anh nắng chói chang rọi xuống hình tô lem màu đỏ đỏ, từng giọt nước màu đỏ tựa như máu từ từ nhỏ xuống vách đá màu trắng khiến người ta run sợ.

1

Đường Phong hoảng hốt lùi lại phía sau,

nhưng do cơ thể đang trườn trên cát nên không tiện cử động, theo phản xạ anh đành phái nghiêng người lăn một vòng, lăn tới phía bên kia mà vẫn giật mình hoảng sợ! Nhưng khi Đường Phong trấn tĩnh lại, anh bỗng cảm giác có gì đó không ổn, tại sao trong cát chảy lại có đầu người? Nếu đúng là đầu người đi chãng nữa thì nó cũng phải phân hủy thành xương sọ lâu rồi mới phải chứ! Đường Phong lấy hết dũng khí định thần nhìn lại, “đầu người” trước mặt có mắt có mũi, sống động như thật, nhưng hóa ra nó không phải là đầu người thật, mà là đầu nia một pho tượng Phật. Trên pho tượng có phun lớp kim luyện nhưng phần lớn đã bong tróc, có chỗ thậm chí còn lộ

ra cả đất bên trong, có lẽ đây là một thứ đồ cổ. Nhìn kĩ lại, Đường Phong nhanh chóng dựa vào phong cách nghệ thuật phán đoán ra đây là tượng Phật từ thời kỳ Tây Hạ.

"Đây là cái gì mà sao nhìn kinh vậy?", Hàn Giang và Mining nười khác cũng đã trông thấy vật này.

"Là tượng Phật, tượng Phật thời Tây Hạ", Đường Phong giải thích.

"Tại sao tượng Phật lại nằm trong cát chảy? Thân của nó đâu rồi?", Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong nhất thời cũng không biết thân của pho tượng Phật này nằm ở đâu, nhưng khi tỉ mỉ quan sát lượng Phật trước mặt, anh phát hiện phía dưới đầu

tượng Phật hình như vẫn còn có thứ gì đỏ, chắc là thân của pho tượng, nhưng tại sao tượng Phật này lại bị lún trong cát?

Lúc này, Lương Viện vừa nghe thấy “đầu người” chính là tượng Phật, cô không những không sợ hãi mà còn vui mừng: “Thế nào? Em nói không sai chứ! Vực núi này gọi là Phù Đồ thì nhất định có liên quan tới Phật giáo!”.

Đường Phong cũng đành chịu: “Cứ cho là em nói đúng đi, vậy mời em giải thích xem tại sao tượng Phật lại chạy tới đây?”

“Em làm sao mà biết được, đây không phải thứ mà anh cần nghiên cứu sao?”

Đường Phong không tranh luận với Lương Viện nữa, tiếp tục bò lên phía

trước. Anh phát hiện hài cốt ở đây không còn nhiều như ban nãy, nhưng vẫn có vài bộ xương ngựa, xương người lác đác giữa những bức tượng Phật đủ hình đủ dạng. Đột nhiên. Đường Phong phát hiện một cán dao đã rỉ loang lổ đang cắm chính giữa đầu một pho tượng Phật. Đầu tượng Phật bị nứt ra thành hai phần từ chính giữa đỉnh đầu, nhưng không tách hẳn ra, cán dao đó vẫn cắm chính giữa đỉnh đầu, trông rất đáng sợ!

Đường Phong trông thấy vậy không khỏi rùng mình. Đây là thù hận gì mà đến nỗi người ta phải chém tượng Phật? Đường Phong phát hiện bên cạnh pho tượng Phật này xuất hiện một đống xương hỗn loạn. Anh nhận diện một lúc thì nhận ra là

xương sọ của một con ngựa và một chiếc đầu lâu, giữa đống xương hỗn loạn còn có vết tích của yên ngựa và mũi tên, lẽ nào đây chính là hài cốt của đại quân Thành Cát Tư Hãn năm đó?

Đường Phong vừa suy nghĩ mông lung vừa trườn lên phía trước. Bò tiếp được năm, sáu chục mét, Đường Phong cảm giác cát trắng ở đây không còi Vĩi iềm như ban nãy nữa, anh thử đứng dậy. Quả nhiên, anh đã thoát khỏi vùng cát lún, dưới chân anh là nền cát tương đối chắc chắn.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, quay lại nhìn, con lạc đà bị lún trong cát đang thoi thóp, chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt, nó cũng không còn sức để

giãy giụa nữa, chi biết chờ đợi cái chết tới. Nó tuyệt vọng cử động chiếc cò vẫn chưa bị cát trắng nuốt chửng, buồn bã nhìn bạn nó một cái.. Con lạc đà không bị lún trona cát chảy vẫn rống lên từng hồi, lo lắng chồm chân liên tục. Hàn ỡiang thấy vậy liền rút súng ra. anh muốn kết thúc nhanh chóng nỗi đau khô của con lạc đà, nhưng đã bị Makarov ngăn lại: "Đừng nổ súng, ngộ nhớ kinh động tới.."

Hàn Giang hiểu ý Makarov nên đành lim súng về.

Con lạc đà rống lên tiếng kêu cuối cùng rồi gục đầu xuống, mọi thứ dường như yên tĩnh trở lại. Con lạc đà còn lại cũng không kêu gào nữa, chi có điều mãi lâu

sau nỗ vẫn chưa chịu bỏ đi.

“Khô thân con lạc đà quá!”, mắt Lương Viện ươn ướt.

"Thôi nào, hãy mau tìm đường ra cho chúng ta đi!".

Hàn Giang ngược nhìn lên chút bầu trời trên đỉnh đầu, đã không còn ánh nắng soi rọi xuống khe núi, mặt trời đã lặn.

“Hình như ở đây có chữ...”. Yelena khẽ kêu lên khi phát hiện thấy thứ gì đó trên vách đá bên cạnh.

Đường Phong bước đến, trên vách đá trắng quá nhiên thấp thoáng vài vết chữ màu đen. “Là chữ Tây Hạ, nhưng rất mờ”. Đường Phong xem xét một hồi, cuối cùng, anh chậm rãi đọc to từng chữ từng chữ một: “Sắc - Kiến - Phù - Đồ -

Đàn - Tụ”.

“Ha ha. đây (lúng là một ngôi chùa rồi nhé!”, Lương Viện đắc ý reo lên.

Đường Phong quay lại nhìn không gian khe núi xung quanh, tuy rộng rãi hơn rất nhiều so với khe núi lúc trước, nhưng cũng chỉ rộng hơn chục mét, xây dựng chùa trong một không gian nhỏ hẹp thế này ư? Hơn nữa lại còn có cát lún, gió lạnh kêu gào quái dị, ai cư trú tu hành ở chốn này nhi? Nghĩ mãi, nghĩ mãi, trước mắt Đường Phong bỗng, hiện lên tấm bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc, anh vội vàng lấy tấm ảnh kệ tranh ngọc ra kiểm tra. Quả nhiên cách phía nam cổng bắc không xa đánh dấu một địa danh có tên - Lưu Sa An Hà, đồng thời chú thích bìa

chữ nhỏ hơn ngay phía sau “Chỗ này cẩn thận có chùa Phù Đồ”.

“Chùa Phù Đồ? Lưu Sa An Hà... xem ra đây chính là Lưu Sa An Hà(,) được đánh dấu trên bản đồ cổ, chúng ta đi đúng tuyến đường rồi! Chỉ có điều tại sao ở đây lại có một ngôi chùa...”

Đường Phong đang nói, Yelena bỗng phát hiện thêm vết tích trên vách đá:

“Hình như phía sau vẫn còn chừa, không ít đâu nhé!”

Đường Phong vội vàng kiểm tra, phía sau mấy chữ to, lơ mờ hiện lên vài dòng chữ nhỏ, vẫn là chữ Tây Hạ: “Cát chảy ăn thịt người, nơi này có rất nhiều oan hồn dạ quỷ xuất hiện, mỗi lần như vậy, gió lạnh gào thét, thê lương, theo mệnh

lệnh của Hạo vương, xây dựng chùa ở đây, trấn an những oan hồn”.

“Hóa ra là vậy!”, Đường Phong đọc xong đoạn này, liền lẩm bẩm.

Lưu Sa: tiếng Hán Việt, có nghĩa là “cát lún”.

“Cái gì mà ma ma quý quý thế, nghĩa là gì vậy?”, Hàn Giang sốt ruột hỏi.

- "Đoạn văn tự này nói về nguyên nhân xây dựng chùa Phù Đồ. Bởi vì cát lún ở đây thường xuyên lấy mạng người, mỗi khi gió lạnh gào thét, người Đàng Hạng liền cho rằng đó là những cô hồn dạ quỷ bị cát lún nuốt chửng xuất hiện quấy phá. Vậy là họ đã phụng mệnh Nguyên Hạo, xây dựng chùa Phù Đồ ở đây, dùng để trấn những cô hồn dạ quỷ, cũng là clé

siêu độ những oan hồn này”, Đường Phong giải thích một hồi.

“VẬY NHỮNG HÀI CỐT MÀ CHÚNG TA TRÔNG THẤY THÌ SAO?”,

Hàn Giang lại hỏi.

“TỪ NHỮNG DI VẬT CỦA HẢI CỐT NÀY CHO THẤY, CHẮC ĐÂY LÀ ĐẠI QUÂN MÔNG CỔ, NHƯNG KHÔNG BIẾT HỌ LÀ ĐẠI QUÂN CỦA Ì HÀNH CÁT TƯ MÃN HAY LÀ ĐẠI QUÂN MÔNG CỔ SAU NÀY TẤN CÔNG HỦY DIỆT HẠN HÀI MẬT THÀNH”.

“VẬY THÌ NHỮNG TƯỢNG PHẬT LÚN TRONG CÁT CHẢY CHÍNH LÀ TƯỢNG PHẬT CỦA CHÙA PHÙ ĐỒ RỒI?”

“TÔI NGHĨ LÀ VẬY. NGƯỜI ĐẢNG HẠNG ĐÃ ĐỂ NHỮNG LƯỢNG PHẬT NÀY VÀO TRONG CÁT CHÀY, KHI KỶ BINH MÔNG CỔ ĐỘT NHẬP VÀO

hang núi, do ở đây tối tăm, cộng thêm
căng thẳng nên họ không phân biệt được
thật giả, nhầm tưởng những tượng Phật
này là kẻ thù, vậy là lao vào tấn công
những ‘kẻ thù’ này. Phần lớn binh mã vẫn
còn chưa tới gần ‘kẻ thù’ đã bị ngập
trong cát lún, thỉnh thoảng mới có vài kỵ
binh lao tới được gần tượng Phật, thậm
chí còn

vung dao chém tượng Phật, nhưng kết
quả cuối cùng có thể tưởng tượng ra
được. Khi họ phát hiện ra mình chỉ chém
vào những pho tượng thì đã muộn, cả
người lẫn ngựa đều bị cát lún vô tình
nuốt chửng”, Trước mắt Đường Phong
lại hiện lên một trận chiến sóng gió ác
liệt.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi tiếp tục lên đường. Vách núi phía trước quả đúng như những gì Hàn Giang phán đoán, đi đến cuối đường mới phát hiện ra ở đây lại có thêm một ngã rẽ, mọi người lần lượt đi qua Vòng qua ngã rẽ này, Đường Phong phát hiện khe núi ở đây lại trở nên nhỏ hẹp, bầu trời trên đỉnh dần càng lúc càng tối lại, xem ra bóng đêm sắp buông xuống.

Lại là một ngã rẽ, sau khi vòng qua ngã rẽ này, khe núi bỗng trở nên rộng rãi, độ cao của vách đá hai bên sườn núi cũng giảm dần. Đường Phong cảm nhận rõ tim mình bắt đầu đập nhanh, anh dự cảm họ sắp đi ra khỏi hang núi đáng sợ này, nhưng anh không chắc chắn sẽ có gì đang

chờ đợi họ phía trước, biết đâu lại gặp ác quỷ đáng sợ hơn!

Khi mặt trời lặn xuống phía tây, đoàn người rút cuộc cũng đã ra khỏi vực Phù Đồ, hiện lên trước mặt họ là biển cát mênh mông - biển cát trắng. Tuy không có thứ gì đáng sợ hơn xuất hiện, nhưng trên mặt ai cũng tràn đầy thất vọng, bởi vì biển cát trắng mênh mông này biết đâu chính là thứ đáng sợ nhất.

Sau khi bàn bạc một hồi, mọi người quyết định đêm nay sẽ cắm trại ngoài cửa hang. Ngày mai sau khi trời sáng sẽ chinh phục biển cát này. Hàn Giang bố trí Yelena, Đường Phong và mình trực đêm. Mọi người đều quá mệt mỏi rồi, đêm nay chẳng có ai suy nghĩ mông lung

nữa, họ chỉ muốn tranh thủ thời gian ngủ thêm một chút cho lại sức.

Đường Phong phụ trách trực nửa đêm trước, tới nửa đêm, Hàn Giang tới thay ca, thế là Đường Phong lăn ra ngủ li bì. Trên sa mạc ban ngày còn như thiêu như đốt, vậy mà đêm đến đã lạnh thấu xương. Đường Phong ngủ tới khi trời sắp sáng bỗng bị đánh thức vì lạnh, anh thấy rét run cầm cập nên ngồi dậy. Lúc này, đang đến lượt Yelena canh gác. Đường Phong đang định hỏi thăm Yelena thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thét thất thanh. Yelena cũng nghe thấy, theo phản xạ cô rút súng ra. Những người khác cũng vội vàng tỉnh dậy.

“Chuyện gì vậy?”, Hàn Giang ngái ngủ,

dụi mắt hỏi.

“Hình như... hình như là tiếng kêu thảm thiết!”, Đường Phong nhớ kỹ lại âm thanh ban nãy.

“Cậu không nghe nhầm đấy chứ? Không phải là dã thú kêu đấy chứ?”

“Chắc là không phải!”

“Là tiếng người kêu! Hơn nữa còn vọng ra từ trong Vực Phù đồ!”, Yelena khẳng định.

“Em chắc chắn chứ?”, Hàn Giang hỏi lại

“Dĩ nhiên, em khôn? nghe nhầm đâu!”, Yelena khẳng định

“Tất cả mọi người mau tập trung, chuẩn bị chiến đấu!”, Hàn Giang vùna dậy, tức tốc thu dọn đồ đạc.

Năm người thu dọn đồ đạc xong xuôi, ngoài Lương Viện ra thì Đường Phong, Hàn Giang, Yelena và Makarov đều cầm súng, nhắm thẳng về phía cửa hang núi. Nhưng họ đứng trực ở đây gần nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy có ai chui ra.

Đường Phong đứng tại nghe ngóng: “Hình như bên trong không có động tĩnh gì cả”.

Đường Phong rũ rũ cánh tay đã mỏi nhừ, Hàn Giang và Yelena cũng buông súng xuống, chỉ còn lão Mã vẫn giữ chặt súng, nhìn vào cửa hang tối đen.

Yelena và Hàn Giang khuyên lão Mã nên hạ súng, nghỉ ngơi một chút, nhưng Makarov vẫn không động tĩnh gì. “Đứa chết tiệt nào vậy, gào lên to như thế làm

cho ông đây buồn ngủ cũng không được ngủ!”, Hàn Giang tức giận chửi rủa.

Yelena bỗng nói: “Mọi người không phát hiện có gì dở không bình thường sao?”

“Có gì không bình thường?”, Hàn Giang và Đường Phong nhìn xung quanh.

“Hình như... hình như có sương mù rồi!”, Lương Viện đứng sau lưng họ khẽ nói.

Lúc này, biển cát mênh mông trong đêm đã bị bao phủ trong sương mù, sương mù trắng xóa đang tuôn ra từ cửa hang.

Mãi cho tới khi trời sắp sáng tỏ, trong vực Phù Đồ mới không còn động tĩnh gì vọng ra, nhưng sương mù càng _ lúc càng dày đặc. Nhưng hôm nay không phải là ngày âm, một lúc sau, mặt trời ló ra từ tầng mây, lớp sương mù hình như

cũng dần tan đi.

Hàn Giang nhìn lên trời, lạc quan nói: “Hôm nay là ngày đẹp trời, không thể có sương mù nhiều như vậy. chúng ta đợi thêm một lúc, không biết chừng lát nữa sương mù sẽ tan đi hết đây!”

Mọi người cũng không còn cách nào khác, đành đứng im chờ đợi. Quả nhiên, khi mặt trời đã lên cao, sương mù cũng bắt đầu tan đi, nhiệt độ trên sa mạc tăng lên, mọi người đều mồ hôi ròng ròng.

“Thời tiết chết tiệt, hết sương mù lại đến nắng nóng!”, Hàn Giang càu nhàu.

"Không, Hàn Giang, cậu không thấy nhiệt độ tăng lên như vậy là quá nhanh sao?", Makarov bỗng? hỏi một câu.

“Quá nhanh?”, mọi người im lặng một

lúc để cảm nhận. “Đúng vậy, nó nóng hơn rất nhiều so với hôm trước, hơn nữa kể từ khi trời sáng tới giờ, chưa tới một tiếng đồng hồ mà nhiệt độ đã tăng nhanh thế này!”, Đường Phong vuốt mồ hôi trên trán, nói

“Mọi người mau nhìn xem, kia là cái gì vậy?”, Lương Viện bỗng kêu lên.

Mọi người vội vàng nhìn theo hướng tay Lương Viện chỉ, khi sương mù tản đi, trên vách đá màu trắng trên đỉnh đầu họ, ánh nắng chói chang soi rọi một hình vẽ khổng lồ « hình vẽ này chiếm trọn cả bề mặt vách đá.

“Á! Lại là một hình tô tem!”, Đường Phong kinh ngạc thốt lên.

“Tại sao tôi qua chúng ta không để ý thấy

nhi... Yelena đang nhớ lại tình hình tối hôm qua.

“Lần này là một hình tô tem màu đỏ. Hàn Giang cũng ngạc nhiên.

“Không! Là... là máu! Bức tô tem đang rỉ máu!” Makarov kinh ngạc hét lên.

TÔ tem rỉ máu? Tất cả mọi người đều kinh ngạc. Ánh nắng chói chang rọi xuống hình tô tem màu đỏ đó, từng giọt nước đỏ giống như máu từ từ nhỏ xuống vách đá màu trắng khiến người ta run sợ. Đúng lúc mọi người dồn hết tập trung lên vách đá, đột nhiên từ vực Phù Đồ bỗng xông ra một đám người áo đen. Nhưng gã này ngay lập tức rút súng bắn về phía hội Đường Phong.

“Cẩn thận!”, Đường Phong hét lên, đẩy

Lương Viện ngã xuống đất, hai người lãn tới phía dưới một đồi cát. Hàn Giang, Yelena và Makarov cùng kịp thời nằm xuống đất.

“Rốt cuộc bọn chúng cũng xuất hiện l ôi!”, Mãn Giang hậm hực nói.

“Nhưng... nhưng sao người của bọn chúng lại đông vậy? Không phải chi có bốn tên sao?”, Đường Phong phát hiện có mấy chục tên áo đen từ cửa hang xông ra.

Xem ra lần này Tướng quân đồ hết cả sào huyệt tới đây rồi.” Hàn Giang khẽ nói.

Đối diện với quân địch lực lượng mạnh, Hàn Giang và Đường Phong vốn không đủ sức đề đáp trả, đành nấp sau đồi cát,

đến đâu cũng không dám nhô lên. Mạv mà có sương mù. chính sương mù dày đặc đã che chắn rất tốt cho hội Đường Phong.

Kể cũng kỳ lạ, đúng lúc bọn áo đen lao ra khỏi vực Phù Đồ. Mặt trời chói lóa liền bị mây che kín, sương mù sắp tản đi hết lại trở nên mù mịt. Rõ ràng sương mù đã ảnh hưởng tới tầm bắn của bọn áo đen, bọn chúng dừng lại không bắn nữa. Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Ivan, Yelena, Hàn Giang, Đường Phong, các người đừng trốn nữa, bọn ta đã bao vây các người rồi, hôm nay các người không chạy thoát được đâu!”.

Mọi người nhìn nhau, không ai lên tiếng

cả. “Là Stechkin!”, Makarov nhận ra giọng nói này, ông khẽ kêu lên.

“Lại là cái lão đáng ghét này!”, Yelena giờ súng nhắm thẳng về phía giọng nói phát ra, nhưng sương mù khiến cô không thể nhìn rõ vị trí của Stechkin.

“Ta biết cái nơi quái quỷ này khiến các người rất khó chịu!”, Stechkin lại lên tiếng: “Chúng ta có thể không tính toán hiềm khích trước đây, cùng hợp tác, cùng nhau tìm thấy Hạng Hai Mật Thành, đến lúc đó chúng ta có thể chia đôi chiến lợi phẩm, các người thấy sao?”

vẫn không có ai lên tiếng. Makarov cũng đang

chăm chú nhìn về nơi giọng Stechkin vang lên, sương mù trước mặt bỗng

nhiên tản đi, ông đã thấp thoáng trông thấy Stechkin. Yelena cũng trông thấy Stechkin, cô định nỏ súng, nhưng cô lập tức ý thức rằng nếu bắn một phát không trúng thì họ sẽ bị bại lộ. Đúng lúc cô đang do dự thì Makarov bỗng khẽ nói: “Yelena, có trông thấy người bên cạnh Stechkin không?”

“Đó là ai? Cự li xa quá con không trông thấy!”

“Trông hần giống thủ lĩnh của lũ người này!”

“Ý cha là.. Tướng quân?”, Yelena ngạc nhiên.

“Cha không biết, nhưng.”

Makarov vẫn chưa nói xong, từ bãi cát trước mặt lại bay ra một loạt đạn.

Makarov và Yelena vội vàng cúi đầu xuống, đạn làm cát bắn tứ tung lên người họ Stechkin không nói gì nữa, bọn áo đen lại tiếp tục nã đạn.

5

Mọi người cùng bàn bạc một lúc, trước hỏa lực lớn mạnh như vậy của địch, không thể khoan tay chờ chết, cũng không thể tùm tùm lại như thế này. Vậy là, Hàn Giang Yelena và Makarov quyết định xuất kích từ các hướng khác nhau, còn Đường Phong phụ trách ở lại bảo vệ Lương Viện.

Hàn Giang, Yelena, Makarov đã tách ra hành động. Chẳng mấy chốc, Đường Phong ở nguyên vị trí cũ đã nghe thấy tiếng súng nổ từ các phía khác nhau, anh

giật thót

tim. Ở cái nơi quái quỷ này, hi vọng Hàn Giانه, Yelena, Makarov đều không xảy ra chuyện gì, nếu không tất cả sẽ đổ xuống sông xuống bể.

7

Một lúc sau, tiếng súng hình như đã nhỏ lại, Đường

Phong không khỏi lo lắng ình và Lương Viện. May mà sương mù càng lúc càng mù mịt, anh kéo Lương Viện liàp sau một đôi cát.

Sương mù đã hoàn toàn bao trùm lấy họ, cách hai mét trước mặt không trông thấy gì, bọn áo đen không trông thấy họ, nhưng Đường Phong cũng khôníti trông thấy kẻ thù. Nếu có gã nào đột nhiên từ

trong sương mù xông tới, thì... Nghĩ tới đây, Đường Phong liền nắm chặt khẩu súng trong tay.

Khoảng nửa tiếng sau, tiếng súng nhỏ dần, cuối cùng thì dứt hẳn, đồi cát trống trải, yên tĩnh tới nỗi không một tiếng động. Đường Phong thu hết can đảm đứng dậy. Sương mù hình như không có vẻ gì là sẽ tản đi, anh muốn hét lên ọi hội Hàn Giang, nhưng lại không dám, nên cứ đứng trân trân giữa đồi cát hoang vu như vậy.

Lại một lúc nữa qua đi, Đường Phong nghe thấy tiếng động khe khẽ, là tiếng bước chân. Anh và Lương viện nấp sau đồi cát, mãi cho tới khi trông rõ người đang đi tới là Hàn Giang, anh mới thò

đầu lên. Năm phút sau, Yelena cũng quay lại.

“Sao rồi, có thu hoạch được gì không?”, Đường Phong hỏi.

“Sương mù dày quá, chẳng nhìn rõ gì cả!”, hai người đều lắc đầu.

“Vậy lão Mã đâu rồi?”, Đường Phong sốt sắng hỏi.

Hàn Giang thở hắt hắt, nhìn sang Yelena. Yelena cũng nhìn Hàn Giang, hai người cùm hoảnơ hốt Lại khoản; mười phút nữa trôi qua, vẫn không thấy Makarov quay lại, mọi người bắt đầu lo lắng. Hàn Giang rầu rĩ nói: “Sao mãi mà lão Mã vẫn chưa quay về nhỉ? Cũng không nghe thấy tiếng sune?”

“Đúng vậy! Bác ấy cố thể đi đâu được

nhì?”, Đường Phong chau mày nói.

“Ngay từ đầu ba người chúng ta đã tản ra, mỗi người chiến đấu một hướng, bởi vậy.. Yelena lo lắng nhìn xung quanh, nhưng cô không trông thấy gì cả

“Lão Mã, không phải bác... bác ấy.. xảy ra...”, Lương Viện nói đến nửa chừng liền bị Đường Phong trừng mat ra hiệu nên im re, nhưng mọi người đều hiểu ý cô

“Yelena, anh nhớ rằng lúc anh tách khỏi hai người, lão Mã còn đi cùng em cư mà! Em nghĩ kĩ lại xem, hai người rẽ hai hướng ở đâu?”, Hàn Giang nhắc Yelena.

“Hàn, sau khi em và cha tách khỏi anh, ngay sau đó em và ông cũng tách ra, toàn là sương mù, em thật sự không nhớ

được...”, Yelena lo lắng sắp khóc. Hàn Giang khẽ ôm Yelena: “Đừng lo lắng quá, bao nhiêu sóng gió ông đã từng trải qua rồi. lần này sẽ không có chuyện gì đâu!”.

Yelena gục lên vai Hàn Giang ngẫm nghĩ, rồi cô bỗng khẽ kêu lên: “Đúng rồi, lúc cha và em chuẩn bị tách ra, ông nói rằng phải đi tóm người đó”.

“Tóm ai cơ?”, Hàn Giang không hiểu.

"Chính là người bên cạnh Stechkin. Trước đó cha nói với em rằng người bên cạnh Stechkin trông có vẻ là thù lĩnh của bọn áo đen! Mọi người nehĩ xem. thú lĩnh của bọn áo đen là ai?"

"Tướng quân!", ba người cune đồng thanh.

Yelena mắt ngấn lệ, gật đầu: “Tôi đoán là cha nghĩ vậy!”

”Rốt cuộc Tướng quân cũng sắp lộ diện rồi!”, Hàn Giang phấn kích nói.

Nhưng Đường Phong thì thận trọng hơn: “Tướng quân không dễ dàng xuất đầu lộ diện như vậy đâu!”.

Hàn Giang đang định nói gì đó thì đúng lúc này, từ trong sương mù vọng lại một tiếng động, mọi người đồng tai nghe núng. “Có người tới đây?”, Hàn Giang cảnh giác nói.

Hàn Giang và Yelena đều giương súng lên. “Có vẻ là có hai người!”, Yelena bỗng nói.

“Hai người ư? Lẽ nào không phải là lão Mã?”, Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho hai người im lặng, mọi người đều im lặng, nín thở, lặng lẽ chờ đợi hai người đi ra từ trong sương mù.

Cả ba khẩu súng của Đường Phong, Hàn Giang và Yclena đều nhắm thẳng về hướng vọng lại tiếng bước chân. Đường Phong nghe rõ tiếng tim mình đập, cả tiếng bước

chân đều đều nữa. là ai nhỉ? Trong lúc họ đang mãi suy nghĩ rồi bời thì đã thấy Makarov giương súng áp giải một người đi từ trong sương mù bước ra.

Thấy Makarov bình yên vô sự, mọi người mới thở phào. Khi cả hai lại gần hơn, nhóm Hàn Giang mới nhìn rõ, người bị Makarov áp giải là một người đàn

ông, chắc năm mươi tuổi. mũi ắt sâu. tóc vàng mắt xanh, nhìn là biết ngay hẳn là người nước ngoài. Ai vậy nhi? Lẽ nào ông là Tướng quân?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 8

White

Rừng nhiệt đới mênh mông ngút ngàn, ở đây sát biên giới, quân Cộng sản, quân du kích địa phương, còn có cả dã thú có lẽ đang ẩn nấp cách đây không xa nữa!

Makarov áp tải người đó tới trước mặt mọi người, vừa dùng súng gí vào thái dương gã tây cao lớn, vừa tức tốc tìm kiếm trong trí nhớ của mình, nhưng ông vẫn không nhớ ra mình đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu. Người này đảo qua đảo lại đôi mắt xanh, thở hồn hển, liếc nhìn Makarov. Hai người nhìn nhau một lúc, rồi hấn bật cười mĩa mai. Makarov cảm thấy mình bị người này miệt thị, ông tức giận gí chặt súng vào thái dương gã, sau đó gầm lên: “Nói, người tên gì? Người nước nào?”

Gã đó cười nhạt, chậm rãi nói bằng tiếng Nga: “Ivan, thật ra chúng ta biết nhau từ lâu rồi!”.

“Cái gì?””. Makarov càng ngạc nhiên,

“Người biết tên ta? Nhưng ta không quen người, chúng ta từng gặp nhau ở đâu sao?”

"Đã từng một lần có duyên gặp gỡ!"

“Một lần có duyên gặp gỡ?” Makarov vẫn không hiểu.

“Được rồi, người bạn tốt. Đừng đối đãi với tôi như vậy, tôi biết sự lợi hại của anh, cũng biết rằng anh muốn biết điều gì. bỏ súng xuống, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện!", người đó định thử thoát khỏi sự khống chế của Makarov và Hàn Giang, nhưng đã bị hai người ghi chặt.

Makarov và Hàn Giang nhìn nhau, Makarov khẽ gật đầu, ra hiệu có thể buông hẳn ra, gã này cũng không thoát

được sự không chế của họ! Vậy là Hàn Giang khẽ buông tay ra, Makarov cũng thu khẩu súng dang gi vào thái dương của gã về, nhưng ông vẫn nắm khu khur khẩu súng trong tay, đề phòng bất trắc.

Gã này rữ rữ người nhưng ngậm miệng không nói và liên tục nhìn ngó xung quanh, hình như đang hi vọng có ai đó đột nhiên xông ra từ trong sương mù ứng cứu hắn.

“Đừng nhìn nữa. không có ai tới cứu ông đâu, kể cả có người đến tôi cũng để cho hắn ra về tay không!”, Hàn Giang nói xong liền xoay xoay khẩu súng trong tay. Người đó nhìn Hàn Giang một lúc, hình như không hiểu Hàn Giang nói gì. Hàn Giang nổi cáu, mắt công phồng mang

trợn mắt nửa ngày mà gã này chẳng hiểu nổi câu nào ư! Hàn Giang đưa mắt ra hiệu cho Yelena, ý bảo cô lên. Vậy là Yelena giở súng vào eo người này, nói bằng tiếng Nga: “Tôi biết ông là Tướng quân, Tướng quân nấp trong bóng tối!”. “Tướng quân?”, người này hiểu Yelena muốn nói gì lim bật cười: “Tướng quân... Tướng quân, ha ha, tại sao các người lại biết ta là Tướng quân?”

Mọi người bị tiếng cười của gã này làm cho ngớ người. Yelena nhất thời cũng không biết phải làm thế nào. Makarov nhanh chóng phản ứng kịp. kê sát gã này, gằn giọng "Chắc chắn người đã biết về thủ đoạn của KGB, nếu người không nói ta sẽ dùng thủ đoạn lợi hại nhất của KGB

đề đối phó với người, người nghĩ cho kĩ đi!”.

Gã này vừa nghe thấy vậy liền im bật, nhìn Makarov rất lâu mới chậm rãi nói: “Được rồi, tôi nói! Ivan và cả các người nữa, Đường Phong, Hàn Giang, Yelena, các người có thể đã từng nghe thấy tên tôi, tôi tên là White!”.

“White! Ông chính là White ư?”, Yelena không tin, cô cố yǎng nhớ lại bức ảnh của White khi ông ta bị tóm trong vụ án tàu gián điệp được lưu lại trong hồ sơ của KGB, nhưng không thể liên tưởng được cái gã White trong ảnh với người đàn ông trung niên trước mặt mình liên quan đến nhau.

“Như vậy có nghĩa ông là người Mỹ?”,

Makarov hỏi lại.

Người đó gật gật đầu. “Đúng, tôi là người Mỹ. hơn nữa còn từng là đặc công của Cục tình báo”.

“Quả nhiên là ông! Xem ra hướng điều tra của tôi và Yelena đã đúng, năm đó chính ông là người có ý đồ cập cảng Vladivostok để đón đám học viên đó đi?!”

White gật gật đầu

“Còn... còn cả vụ tàu gián điệp năm 1986, gã White đó cũng chính là ông?”, không kịp đợi White trả lời, Makarov đã lại hỏi tiếp: “Nhưng... nhưng Shchedrin đã từng gặp ông, nhưng khi tôi đưa bức ảnh được lưu trong hồ sơ vụ án đó cho ông ấy nhận diện thì ông ta lại không

nhận ra ông, thế là thế nào?”

"Khà khà. White cười nhạt, “Đó đều là chuyện sau này rồi!”.

“Còn nữa, rốt cuộc ông và Branch quan hệ thế nào?”, Makarov lại truy hỏi.

“Có phải ông ta chính là ‘Tướng quân’ không?”, Yelena càng nôn nóng muốn biết được chân tướng sự việc.

“Cỏ thuốc không?”, Ichông ai ngờ đối diện với sự việc nghiêm trọng thế này mà White bỗng thốt ra một câu tinh bơ như vậy

Makarov lần sờ trên người, không biết bao thuốc của ông biến đi đâu từ lúc nào, có thể đã bị rơi trong Khe Sói Hoang, cũng có thể đã rơi ở ven hồ. ông nhìn sang Hàn Giang, thuốc của Hàn Giang

cũng hết lâu rồi. Lúc này Yelena lôi từ trong người ra một bao thuốc lá dành cho phụ nữ. đưa cho White. White chán chừ một lúc nhưng vẫn cầm lấy, châm lửa rít một hơi rồi khẽ nhả khói ra, hình như rất thích thú với điều thuốc lá dành cho phụ nữ này. Sau khi rít vài hơi, White chậm rãi hỏi lại Makarov: “Ivan, tuy ông không có ấn tượng về tôi, nhưng tôi lại rất ấn tượng với ông đây, ban nãy ông hỏi tôi đã gặp ông ở đâu. Ông có còn nhớ thư viện Gorky không?”

“Thư viện Gorky?”, Makarov ra sức lục soát trong trí nhớ, ông hồi tưởng lại... thư viện Gorky... ông đã từng tới đó không chỉ một lần, một mình tới đó, cùng người khác tới đó, đi cùng Branch tới đó.

nhưng... nhưng cái gã White sao ông không thể nào nhớ ra được.

White thấy Makarov không nhớ ra được liền cười, nói: "Không nhớ ra được cũng đúng thôi, bởi dù sao đó cũng là việc từ đời nào rồi, hơn nữa chúng ta cũng mới chỉ có duyên gặp nhau một lần!", nói xong, White rít hơi thuốc cuối cùng, sau đó rất chậm chậm nhả khói ra. Trong khói thuốc, trí nhớ của ông ta lại trở về với quá khứ xa xôi...

Mãi lâu sau, White mới thở dài, nói: "Lúc đó tôi còn rất trẻ, là lim học sinh người Mỹ của trường Đại học Mátxcơva, nhưng tôi vẫn còn một thân phận khác - đặc công của Cục tình báo. Ivan, chắc ông cũng biết rằng thời đó người Mỹ

muốn tới đất nước các ông không dễ, chứ đừng nói tới việc đi tìm kiếm thu thập thông tin tình báo, bởi vậy Cục tình báo đã nhắm tôi, một lưu học sinh trẻ tuổi để kết nạp vào tổ chức của họ. Lúc đó tôi chỉ cảm thấy làm đặc công thật thích thú, hay ho, không nghĩ ngợi nhiều nên đã nhận lời đề nghị của Cục tình báo và đã gia nhập với họ.

Sau hai tháng tập huấn, tôi đã đến Mátxcova.

Nhưng tôi không ngờ công cuộc làm gián điệp tại Mátxcova lại nhàm chán đến vậy, loáng một cái hai năm trôi qua, tôi gần như không thu hoạch được gì, cấp trên rất không hài lòng về tôi. Tệ hại hơn ờ chỗ, tôi càng ngày càng có cảm giác

hình như có một đôi mắt đang ở sâu trong bóng tối theo dõi mình. Tôi ne, hĩ có thể là mình đa nghi, nhưng cùng với thời gian trôi đi, cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt. Tôi nghĩ tới KGB, tôi tin rằng mình đã bị KGB theo dõi. Những ngày tháng hoang mang đó không thể kết thúc, vậy là tôi đã báo cáo lên cấp trên, hi vọng được quay về nước. Cuối cùng cấp trên cũng đã đồng ý với đề nghị của tôi, chỉ đợi hai tháng nữa, sau khi kỳ học kết thúc là tôi sẽ được về nước, kết thúc sự nghiệp gián điệp thất bại của mình. Nhưng trong hai tháng cuối cùng, sự xuất hiện của một người đã thật sự thay đổi cuộc đời tôi...”.

Mùa đông ở Matxcơva đến rất sớm.

Hôm đó, White đã tới thư viện Gorky để mượn hai cuốn sách. Giống như mọi lần, anh đi tới vườn hoa cạnh tòa nhà chính để đọc sách. Đây là thói quen của anh, anh không thích đọc sách trong phòng đọc nên thường ra ngoài đọc sách, kể cả giữa tiết trời cuối thu lạnh giá.

White chuẩn bị tận hưởng nốt hai tháng cuối cùng ở Mátxcova, anh gần như quên mất một vai trò khác của mình. Nhưng chiều hôm nay, trong lúc anh đang ngồi trên ghế, tay cầm một cuốn tiểu thuyết tiếng Nga, thì một bóng đen cao, gầy xuất hiện trước mặt anh. White vẫn tập trung đọc tiểu thuyết, nhưng bóng đen đó vẫn đứng im sừng sững trước ghế. Sự tò mò thúc giục White ngược lên, nhìn người

đó. nhưng người này đứng lấp bóng mặt trời nên White không nhìn rõ mặt, chỉ có thể nhìn ra đây là một người cao và gầy. Lúc này, bóng đen đó cất tiếng hỏi: “White?”

White giật mình, người anh khẽ rung lên, anh vội vàng gấp quyển sách lại, lần nữa quan sát kĩ người trước mặt. Người đàn ông này khá cao và gầy, ông ta khoác một chiếc áo măng tô màu đen, khuôn mặt lạnh tanh, vô cảm, đặc biệt là đôi mắt màu tro sẫm hoắm, đầy sát khí. White không dám đấu mắt với người đó, bởi vì anh chưa từng trông thấy đôi mắt nào lạnh lùng như vậy. White lần tránh đôi mắt này nhưng lại không thể trốn tránh câu hỏi của ông ta nên đành khẽ gật đầu:

“Sao, ông... ông có việc gì vậy?”

“Cậu là người Mỹ?”, người đó lại hỏi.

White cảm giác người này đang hỏi mình nhưng lại giống như đã hoàn toàn nắm rõ được tình hình của mình.

White không khỏi cảm thấy căng thẳng, một dự cảm chẳng lành trào dâng trong lòng anh, anh khẽ gật đầu: “ừm, tôi... tôi là người Mỹ, đến... đến Mátxcova du học...”

Người đó vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng, hỏi tiếp:

“Nếu tôi nói không sai thì cậu vẫn còn một thân phận khác, đặc công của Cục tình báo, phải không?”

Lúc White bị bóc mẽ thân phận, anh giật mình tới nỗi làm cuốn sách trong tay rơi

xuống đất. Tim anh đập thình thịch, đầu óc trống rỗng, miệng hoàn toàn mất kiểm soát: “Không, ông nhận nhầm người rồi!” “Hừm”, người đó cười nhạt, “Không thể nhận nhầm được, tôi quan sát cậu không chỉ một hai ngày đâu”.

Dự cảm của White càng lúc càng không ổn, điều mà anh lo sợ cuối cùng cũng đã tới. Đúng lúc anh đang lo lắng nghĩ ngợi, không biết phải làm thế nào thì người đó lại nói: “Nào, làm quen một chút. Boolean Kennedy Branch, thiếu tá KGB”.

“Thiếu tá... Branch?”, lúc này White chỉ muốn bỏ chạy khỏi đây, bỏ trốn khỏi Mátxcova. Nhưng thiếu tá KGB Branch này lại không hề móc súng hay còng tay

ra để bắt giữ anh, mà rút thẻ công tác của ông ta ra đưa qua đưa lại trước mặt White, sau đó chậm rãi ngồi xuống cạnh anh

White không hiểu gì cả. Đã không biết bao lần anh bị ác mộng ám ảnh, anh toàn nằm mơ thấy một đám đặc công KGB cao lớn cùng lúc xông lên quật ngã mình xuống đất, sau đó dùng nắm đấm dấm cho anh sống dở chết dở rồi còng tay anh lại, áp tải anh tới phòng hỏi cung, dưới ánh sáng cao áp, họ ép anh phải nói hết ra những bí mật - tất cả đều giống như trong phim 007 vậy. Nhưng hiện giờ thân phận của anh đã bị một thiếu tá KGB bóc mẽ, nhưng may là không có những gã vạm vỡ xông lên, cũng không có ai còng

tay anh lại, anh không hiểu rốt cuộc cái gã tên là Branch này định làm trò gì?

3

Branch bình thản ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi mới từ từ thốt ra: “Cậu không phải căng thẳng, hôm nay tôi không mang theo súng, cũng chẳng có cò nơ tay”.

White cảm giác thân phận của mình đã bị người đàn ông này nắm rõ như lòng bàn tay nên cũng không cần phải ma vờ nữa, ngược lại anh còn thấy trấn tĩnh hơn nên đã hỏi lại: “Ông đã biết thân phận của tôi như vậy rồi, là người của KGB, lẽ nào ông không cần bắt giữ tôi sao?”

Branch nghe thấy vậy liền cười. Cười xong, ông ta mới giải thích: “Đúng, đối

với quốc gia của tôi, cậu là kẻ thù, đáng lẽ ra tôi phải bắt cậu, nhưng đối với tôi mà nói thì cậu không phải là kẻ thù của tôi, thậm chí cậu còn có thể trở thành bạn của tôi nữa”.

White vẫn không hiểu ý đồ của Branch, anh quyết định không vòng vo nữa, mà hỏi thẳng: “Vậy tại sao ông lại tìm tôi?” “Bởi vì tôi cần cậu giúp tôi một việc!”, Branch dụi tàn thuốc trên tay di, quay ra nhìn White nói.

White cảm giác thái độ của Branch khi nói câu này khác hẳn ban nãy, không khí cuộc nói chuyện giữa hai người lúc này rõ ràng đã dịu xuống. White điều chỉnh lại cảm xúc, hỏi lại Branch: “Ồ! Vậy tôi có thể giúp gì ngài?”

“Rất đơn giản, giới thiệu tôi với sếp của cậu!”, giọng Branch rất kiên định, không có gì đáng để nghi ngờ.

White hơi ngớ người ra, anh đã nhận ra ẩn ý trong lời nói của Branch. White lại hỏi lại: “Tôi có thể cho rang ngài muốn phục vụ chúng tôi, đúng không?”

“Cậu có thể nghĩ như vậy, nhưng tôi thì không!”, Branch lại nói lấp lờne.

“Vậy ý của ngài là...”

“Hợp tác!”, Branch kiên định nói.

“Hợp tác? Hợp tác eì cơ?”. White không hiểu “Tôi sẽ cung cấp điều thú vị cho các cậu, đồng thời tôi sẽ phát triển một số người trong KGB, tôi tin rằng chắc chắn các cậu sẽ cảm thấy thích thú với thứ mà tôi cung cấp” ề “Tôi làm thế nào

đề tin ngài đây?”

“Tôi nghĩ người của các cậu không phải là thùng nước gạo. Tôi sẽ cung cấp trước cho các cậu một số tình báo không quá quan trọng nhưng cũng đủ để chứng minh cho thực lực của chúng tôi” ề

“Vậy ngài hi vọng có được gì?”

“Được điều đáng được hưởng!”

White cười cười: “Tiền không thành vấn đề...”

Branch ngát lời White: “Đối với các cậu tiền dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng đối với chúng tôi tiền cũng không thành vấn đề. Chúng tôi cần các cậu một lời cam kết!”

“Ồ! Xem ra các ngài đến đây không phải vì tiền, ít nhất cũng không đơn giản là vì

tiền mà đến đây!”.

"Dĩ nhiên không phải. Chúng tôi cần các cậu, ý tôi muốn nói là lời cam kết của sếp cậu - cũng có nghĩa là khi chúng tôi không tiện làm việc cho các cậu thì hãy giúp chúng tôi rời khỏi đây, đồng thời tiếp nhận chúng tôi!”

"Điều này thì đương nhiên rồi, tôi lại tưởng ông có yêu cầu gì đó đặc biệt!", White cảm thấy yêu cầu này của Branch hình như không quá đáng.

"Mong cậu hiểu đúng về yêu cầu của tôi. ở đây bao gồm hai điều: thứ nhất, tôi nói là 'chúng tôi', không phải một mình tôi; thứ hai, như tôi đã nói 'khi chúng tôi không tiện làm việc cho các cậu", thế nào gọi là 'khi chúng tôi không tiện làm

việc cho các cậu’, điều này không phải do các cậu quyết định mà là do chúng tôi tự quyết! Thế nào? Cậu có thể quyết định chứ?”

White dần dần hiểu ra điều kiện của Branch: “Tôi hiểu ý của ngài, tôi sẽ xin ý kiến cấp trên của tôi, tôi tin rằng sếp tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của ngài”.

Không ngờ, Branch lại lắc đầu: “Chàng thanh niên, cậu nên biết rằng tôi đây đã đối diện với nguy hiểm với cái chết để đến tìm cậu, hỏi vậy cậu nhất định phải cân trọng! Bỏ qua sếp của cậu ở Mátxcova đi, trực tiếp hỏi ý kiến tổng bộ của các cậu, nếu không cậu sẽ mất cơ hội tuyệt vời này đây!”.

“Tại sao? Như vậy là trái quy định!”

“Tôi không quan tâm quy định gì của các cậu, tôi cần đảm bảo cho an toàn của chúng ta. Bởi vậy nếu cậu không muốn làm hỏng chuyện này thì hãy làm theo lời tôi nói”

White vẫn không hiểu tại sao Branch lại làm như vậy: “Nhưng tôi không có kênh nào để liên lạc trực tiếp với tổng bộ”.

“Hừm, có cần tôi cho cậu biết số điện thoại tổng bộ của các cậu không?”

“Gọi thẳng điện thoại quốc tế? Làm như vậy không đúng quy định, cũng không an toàn!”

"Nhớ kỹ, 8 giờ 15 đến 8 giờ 40 phút tối nay, cậu tìm một bất điện thoại công cộng gọi thẳng tới số điện thoại tổng bộ của các cậu, không có ai nghe lén đâu.

Tôi chỉ liên lạc với cậu thôi. Nhất định không được lằng nhằng, bên phía các cậu cũng có người của chúng tôi, nếu tôi chỉ cần phát hiện thấy chỗ nào có vấn đề thì sẽ lập tức cắt đứt liên lạc với cậu”.

Branch dặn dò xong xuôi liền đứng dậy, mắt hút rất nhanh sau vườn hoa, chỉ còn lại White vẫn đang nghiền ngẫm về tất cả mọi chuyện vừa xảy ra với mình.

4

White ngồi một mình trên ghế rất lâu, đột nhiên, anh cảm giác nhìn xung quanh, trời đã tối, nhưng không phát hiện thấy chỗ nào khả nghi. White hồi tưởng lại từng chi tiết cuộc gặp gỡ Branch ban nãy. Khi anh nhớ lại ánh mắt khiến người ta ớn lạnh của Branch, người anh bỗng run

bắn lên: “Lẽ nào đây chính là đôi mắt theo dõi mình trong bóng tối bấy lâu nay?”. Trong lòng White đã hiểu ra rất nhiều, có lẽ mình đã bị KGB không chế từ lâu rồi, may mà... may phi mà đây là Branch, nếu không mình đã thành tội phạm của Ngqir KGB từ lâu rồi! Nghĩ tới đây, White cảm thấy sợ hãi, anh không biết đôi với mình đây là việc tốt hay việc xấu, Nếu như cấp trên đồng ý với điều kiện của Branch, vậy thì kế hoạch về nước như dự định của mình sẽ tan thành mây khói, mình phải tiếp tục ở lại đây, trở thành người liên lạc của họ. Nhưng sau khi nghĩ đi tính lại, White vẫn khó lòng cưỡng được sự dụ dỗ của việc lập công. Anh nghĩ tới việc mình đã đến

Mátxcova được hai năm rồi, như thế này là từng có được chút thành tích. Chi cần thu nạp một thiếu tá của KGB cũng đủ để cho tổng bộ phần khởi rồi, hướng hồ không chí có một mình Branch, có lẽ... có lẽ phía sau ông ta vẫn còn một nhân vật tầm cỡ nào đó. Nghĩ như vậy White lại tràn đầy niềm tin vào tương lai.

Tối hôm đó, White căn đúng giờ như Branch đã dặn, gọi điện quốc tế báo cáo cho sếp tổng của anh. cấp trên lập tức chỉ thị cho anh đồng ý toàn bộ yêu cầu của Branch, đồng thời lệnh cho anh tiếp tục ở lại Mátxcova, làm người liên lạc của Branch, tất cả đều liên lạc theo một tuyến.

Sáne, hôm sau, theo đúng địa điểm và

thời gian đã hẹn. White truyền đạt lại mệnh lệnh của tổng bộ. Sau khi Branch nghe xong, chỉ lạnh lùng gật đầu, sau đó lấy một chiếc phong bì to bằng giấy màu nâu ra. đưa cho White:

'Tôi nghĩ rằng chắc chắn các anh rất thích thứ ở trong này'”

White đọc lướt qua, tất cả đều là tài liệu về căn cứ quân sự của Liên Xô tại vùng Viễn Đông. White gật gù:

“Quả thực chúng tôi rất hứng thú với điều này!”.

Nói xong. White đưa cho Branch một chiếc phong bì nhỏ: “Đây là 3000 đô la Mỹ”.

Branch không buồn mở phong bì ra kiểm tra, nhận phong bì xong liền cất ngay và

vội vàng bỏ đi.

Cứ như vậy, cách một khoảng thời gian, lúc gặp nhau Branch lại giao một phần thông tin tình báo cho White, White sẽ căn cứ vào chất lượng tin tình báo để đưa tiền cho Branch. Lần nào cũng giống như lần đầu tiên. Branch không bao giờ kiểm tra tiền trong phong bì mà đút thẳng vào túi áo rồi ra về. Nhưng những điều tốt lành chẳng kéo dài được bao lâu, chẳng bao lâu sau White đã mất đi sự hứng thú ban đầu. Nguyên nhân chủ yếu là do cấp trên ngày càng không hài lòng về chất lượng tình báo mà Branch gửi tới. Họ vốn hi vọng rằng Branch có thể cung cấp càng nhiều tình báo hay ho hơn, nhưng ngoài những phần tình báo có chút

giá trị lúc ban đầu ra, sau này những tình báo mà Branch cung cấp phần lớn đều là “hàng chợ”, vốn chẳng có mấy giá trị.

White quyết định tìm gặp Branch để nói cho ra nhẽ, vậy là anh căn đúng giờ hẹn để đến thư viện Gorky - đây là một địa điểm mà anh và Branch thường đến để trao đổi.

“Tổng hộ rất không hài lòng với những tình báo mà ông cung cấp gần đây”, White chát vắn thắn Branch.

“Điều này có thể đoán được!”

“Vậy tại sao ông không cung cấp những tình báo có giá trị hơn?”

‘‘Ngay từ đầu tôi đã nói với cậu rồi, chúng ta đang hợp tác, cậu không thể yêu cầu quá nhiều ở tôi!’’

"Chúng tôi không yêu cầu cao, chỉ cần ông cung cấp những tình báo có giá trị!"

"Tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng thời gian gần đây hoàn cảnh của tôi không tốt lắm", nét bất an thoáng hiện lên trong ánh mắt của Branch.

Lần đầu tiên White thấy Branch như vậy, nhưng sự bất an tồn tại trong mắt Branch chỉ thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất.

"Sao, ông gặp phải điều phiền phức gì vậy?", White quan tâm hỏi.

Branch chần chừ một lúc mới nói: "Tôi đã làm hỏng một việc, bởi vậy hiện giờ tôi tạm thời đang bị đình chỉ công tác".

"Đình chỉ công tác?", White gần như đã tìm ra nguyên nhân chất lượng tình báo kém đi mà Branch cung cấp. Branch bị

treo chức đồng nghĩa với việc ông tạm thời rất khó tiếp xúc với những tin tức tình báo có giá trị, cũng đồng nghĩa với việc Branch đã không còn giá trị với họ, White không khỏi thất vọng.

Tuy White không thể hiện sự thất vọng trên mặt, nhưng Branch đã nhìn thấu tâm can anh, ông khẽ thở dài, nói: “Nhưng đây chỉ là tạm thời, hơn nữa mấy người bạn tôi hiện giờ đang được trọng dụng, chẳng bao lâu nữa họ sẽ còn có được càng nhiều những tình báo có giá trị hơn”.

“Bạn ông? Tôi có thể gặp iicê> không?”, rõ ràng White rất hứng thú với những người bạn của Branch.

“Có thể, chẳng vấn đề gì cả. Nhưng tôi

phải sắp xếp đã!”.

“Vậy được, tôi đợi tin tức của ông!”.

White khôn® ngờ Branch lại trả lời dứt khoát như vậy, trong lòng anh rất mừng rỡ.

Một tuần qua đi, Branch không liên lạc với White. Lại một tuần nữa qua đi, tới cuối tuần, White ḍane định tới tham gia lễ hội khiêu vũ trong trường, nhưng đúng lúc anh đang chuẩn bị đi thì nhận được điện thoại của Branch. Branch dùng ám ngữ mà họ đã giao hẹn với nhau để thông báo cho White biết tối nay anh có thể gặp hạn của ông ta.

Vậy là White đã theo địa điểm mà Branch chỉ định tới trước bia tường niệm Pushkin, Branch lái xe, White ngồi bên

cạnh. Branch lái xe rất nhanh ra khỏi thành phố. “Chúng ta đi đâu vậy?”, White hỏi.

“Tới nơi cậu sẽ biết!”, Branch không chịu tiết lộ. “Nơi đó có an toàn không?”, White không khỏi lo lắng. “Rất an toàn!”, Branch luôn giữ chữ tín.

White không hỏi thêm gì nữa, anh đoán rằng xe đang chạy về ngoại ô phía bắc Mátxcova. Trời đã tối hẳn, nếu tiếp tục đi về phía bắc thì White sẽ không biết là đâu nữa. Con đường lỉngòan ngoèo giống như không có điểm kết thúc, White nhìn ra ngoài cửa sổ, một vùng tối đen, ngoài đèn đường màu vàng ra thì không còn ánh đèn nào khác.

Xe đi được khoảng hơn một tiếng đồng

hồ, đúng lúc White đang lim dim ngủ thì Branch đã dừng xe trước một nhà máy bỏ hoang. White phát hiện ra ở đây đã cách xa đường cái, đèn cả ánh đèn đường cũng không có, anh 190 I không khỏi giật thót tim. Tuy quen biết Branch chưa lâu, nhưng anh đã biết được sự lợi hại của Branch. Nếu như hôm nay Branch có ý đồ gì thì chắc chắn anh sẽ không còn đường sống sót.

White đi theo Branch vào trong khu xưởng tối đen. trèo qua một đoạn tường thấp, họ tiến vào một cái sà. Trong sân hình như là một công xưởng bỏ hoang, Branch đẩy cánh cổng công xưởng, tiếng cọt két ghê tai phát ra. Branch đi vào trong căn phòng tối đen, sau đó vỗ tay

bốn cái. Sau một lúc im lặng dãn sợ, vài chùm ánh sáng đèn pin sáng rực nhắm thẳng vào White. White giật mình lùi lại phía sau và va phải một đoạn ống thép hòng, tiếng ống thép vang ong ong khắp căn phòng.

Một chiếc đèn trong góc xưởng vụt sáng, White đang hồn xiêu phách lạc lúc này mcVi nhìn rõ ngoài anh và Branch ra, trong công xườn? còn có ha người đang ngồi dưới ngọn đèn - một người cao lớn, một người trông tính ranh, một người trông già dặn. Branch cười cười, giới thiệu với White: “Đây chính là bạn của tôi, vị này là thiếu tá Isakov, kỹ năng đây mình, dũng cảm hơn người”.

“Vasily Alekseevich Isakov”, người đàn

ông cao lớn vạm vỡ vừa nói vừa bắt tay White, anh đưa tay ra bắt và biết ngay sức lực đáng kinh ngạc của người này.

“Còn vị này là thượng úy Strenov, bắn súng rất cừ, cậu cũng có thể gọi ông ấy là Stechkin”.

“Nicholay Dmitrievich Popovich Strenov”, Stechkin cũng bắt tay White.

“Còn vị này là trung tá Brainin, ông ấy hiện giờ đang là ngôi sao mới nổi của KGB, đang rất được cấp trên tín nhiệm”.

White đưa tay ra, định bắt tay Brainin, nhưng Brainin vẫn ngồi nguyên trên ghế, White đành ngại ngừng thu tay về

“Các ông là một nhóm ư?” White hỏi.

‘Đúng vậy, có thể coi chúng tôi là một nhóm, vì mục đích chung nên đã tập hợp

nhau lại”

“Mục đích chung?”, White không hiểu ý Branch

Branch cũng không giải thích, nói tiếp: “Tất nhiên, trong nhóm của chúng tôi không chỉ có mỗi bốn người, còn rất nhiều thành viên khác, bốn chúng tôi là thành viên chủ chốt”.

“Ồ, rất vui khi được làm quen với các ông. Hi vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!”

Cứ như vậy, White làm quen với nhóm của Branch và phát triển thêm rất nhiều thành viên. Nhưng, điều khiến anh buồn phiền là tuy những người này địa vị đều không thấp, nhất là Brainin, họ hoàn toàn có thể có được nhiều tình báo có giá trị

hơn, nhưng những tin tình báo mà Branch giao cho anh phần lớn chỉ là những tài liệu tình báo không có giá trị, chỉ thỉnh thoảng có một hai tình báo được coi là quan trọng.

White và Branch tiếp tục gặp gỡ tại địa điểm và thời gian giao ước, rất ít khi gặp mặt những lúc khác, trừ khi có tình hình đặc biệt, ví dụ như lần hẹn gặp máv thành viên kill'll: Trong nhóm lần trước. Nhưng hôm nay, Branch lại vội yều cầu hẹn gặp White, địa điểm gặp mặt vẫn là thư viện Gorky trong trường đại học Mátxcova.

White đến thư viện theo đúng thời gian vừa hẹn trước đó. anh chờ mãi cho tới khi quá giờ hẹn nhưng vẫn không thay

bóng dáng của Branch đâu. White biết Branch là một lìgười rất đúng giờ, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì ông ta sẽ không bao giờ trễ hẹn!

White bèn chồn không yên đi đi lại lại trong hành lang thư viện, anh bắt đầu cảm thấy khùng hoảng. Anh lo sợ Branch bị bại lộ thì hàn thân mình cũng gặp nguy hiểm.

Anh chăm chú quan sát từng người đi qua mình. Đến khi anh đi tới cuối hành lang thì bỗng có một đôi tay vạm vỡ kéo anh lại, quay lại nhìn, chính là Branch. “Sao ôiR lại đến muộn vậy?”, White gầm lên.

“Bị vướng chút việc!”, Branch lạnh lùng đáp.

“Còn có việc gì quan trọng hơn sao?”,
White truy hỏi “Gặp gỡ chủ tịch KGB.”

“Sao cơ? Nikolayevich Shelepin gọi ông
tới?”

Branch gật gật đầu.

“Ông sắp thăng chức hay là sắp gặp
chuyện đen đui gì vậy?”

“Tôi không biết, nhưng tôi chỉ có thể nói
với cậu rằng tôi sắp tới Mông Cổ”.

“Tới Mông Cổ?”, White ngạc nhiên.

“Đúng, tới đó để thực thi một nhiệm vụ
quan trọng.”

"Nhiệm vụ gì? Do ông phụ trách sao?"

"Không, tôi chỉ lấy công chuộc tội, là
phụ tá, người phụ trách là thiếu tá
Makarov. Tình hình cụ thể sau khi tôi đi

sẽ có người nói rõ với cậu, hiện giờ tôi không còn nhiều thời gian nữa. ngày mai tôi phải lên đường rồi!”

Branch vừa dứt lời, từ phía đầu hành lang bên kia có một sĩ quan trẻ ngoài ba mươi tuổi đi tới. Branch thấy vậy, khẽ dặn dò: "Người đó chính là thiếu tá Makarov, cậu mau đi đi! Nhớ kỹ giao hẹn của chúng ta trước đây đây!”.

‘Giao hẹn?’, While ngó người ra, nhưng anh bỗng hiểu ngay ra ý của Branch.

Makarov đã trông thấy họ, trong lúc Branch và Makarov chào nhau thì White cúi đầu vội và đi qua Makarov.

“Hóa ra cậu chính là cậu sinh viên trẻ tuổi đó!”, Makarov nghe White kể lại xong thì vô cùng ngạc nhiên.

"Đúng vậy, đó chính là lần gặp gỡ duy nhất của chúng ta. Thật không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp nhau ở đây".

Điều khiến Makarov ngạc nhiên hơn là, Branch đã phản bội tổ quốc từ lâu rồi, ông ta chấp nhận phục vụ cho người Mỹ, đây là điều mà Makarov không thể tin được. "Branch, không... không những... từ lâu rồi... mà Brainin, Stechkin, Isakov... không những quen biết nhau từ trước đó, mà còn là một hội", Makarov ngạc nhiên tới nỗi miệng liên tục lẩm bầm.

"Đúng vậy, nhưng.. White nói nửa chừng. "Nhưng gì cơ?", Makarov tóm lấy ngực áo White.

"Nhưng từ đầu đến cuối bọn họ cũng

không cung cấp được mấy tin tình báo có giá trị cho chúng tôi".

“Stechkin và Isakov thì e rằng không tiếp xúc được với tình báo nào có giá trị thật, Branch thì tôi không chắc. Nhưng lẽ nào Brainin cũng không cung cấp được tình báo giá trị nào cho các anh sao?”

“Brainin hình như không muốn hợp tác cùng chúng tôi lắm”.

“Nhưng vụ tàu gián điệp chắc ông ta đã giúp các anh!”

White gật gù: “Đó là chuyện sau này”.

“Vậy được, chúng ta tiếp tục nói chuyện sau này”, Makarov cố để trấn tĩnh lại, ông buông White ra rồi hỏi,

“•Vậy thì sau này anh và Branch liên lạc với nhau bằng cách nào?”

“Gần như không liên lạc”.

“Không liên lạc?”

“Đúng vậy, mấy năm đó ngày nào ông cũng ở cùng ông ta, ông có thấy ông ta có liên lạc gì bất thường với thế giới bên ngoài không?”

“Không, không thấy, nhưng tôi không tin sau này các người không liên lạc với nhau”.

“Sự thật là trong mấy năm sau đó tôi cũng không gặp lại Branch, sau khi ông ấy di khỏi Mátxcova, tôi cũng được lệnh trở về nước”.

“Lẽ nào các anh từ bỏ nhóm của ông ta?”

White chần chừ một lúc mới nói:

“Dĩ nhiên là không, nhưng chúng tôi đã thay đổi kế hoạch, không hi vọng trong

một thời gian ngắn họ có thể cung cấp cho chúng tôi nhiều tin tình báo có giá trị, mà thay đổi sang chiến thuật ‘chôn đinh’”

Makarov hiểu ý nghĩa của từ “chôn đinh”: “Cỏ nghĩa là bình thường các anh sẽ không liên lạc. nhưng tới thời khắc quan trọng sẽ phát động họ?”

White gật gù: “Trong khoảng hai năm sau đó, tôi không hề liên lạc gì với họ, mãi cho tới một hôm, tôi bỗng nhận được một bưu kiện quốc tế gửi từ Irkutsk tới...”, White lại ngược dòng suy tư trở về buổi sáng sớm chan hòa ánh nắng đó.

7

“Buổi sáng sớm đẹp trời như thế này, đáng lẽ nên đi chạy bộ hoặc đánh tennis

mới phải”, White vừa lái xe trên đường về nhà sau ca trực đêm vừa nghĩ như vậy. Tới nơi, anh đánh xe vào hầm để xe ở nhà và xuống xe. Đang định bước vào cửa, bỗng White quay ngoắt lại nhìn hòm thư ngoài cổng. Trực giác mách bảo anh bên trong có thứ gì đó đang chờ đợi mình. Anh mở hòm thư ra. quả nhiên có một bưu kiện và một bức thư ở trong đó. White vừa liếc nhìn bưu kiện một cái, tâm trạng vui vẻ của anh ban nãy.

Trên bưu kiện viết hai loại chữ tiếng Nga và tiếng Anh, người nhận là mình, người gửi là một người tên là Sergei Vladimir Ivanovich Simonov”, đây là một cái tên điển hình của người Nga, cũng là một cái tên quen thuộc đối với White - đó chính

là bí danh mà anh và Branch giao hẹn khi liên lạc với nhau.

Còn bức thư thì được gửi từ Mátxcova tới từ hôm trước, người gửi thư tên là “Filippo Masi Petrova Lyudmila Ivan a”, mới nhìn thì ai cũng đoán đó tên của một phụ nữ người Nga. Nét chữ trên phong thư cũng rất đẹp, nhưng White thì biết ngay rằng đây chính là thư của Brainin, vì đó là bí danh mà anh và Brainin đã giao hẹn với nhau.

Hai năm không liên lạc với họ, White cũng cảm thấy kỳ lạ. Lúc đó sau khi vội vàng từ biệt Branch tại Mátxcova, anh đã từng gặp Brainin và Stechkin. Brainin luôn kiêu ngạo khiến White cảm thấy rất khó chịu. Cuối cùng. Brainin và anh giao

ước với nhau. Branch sẽ liên lạc với anh vào lúc thích hợp, không can White chú động liên lạc với họ.

Giao hẹn này từng khiến White rất thất vọng, điều này đồng nghĩa với việc anh sẽ mất đi thành quả duy nhất.

Mỗi lần tiếp xúc với Branch, White luôn có một cảm giác rất kỳ lạ, anh không hiểu cảm giác này đến từ đâu.

Anh luôn cảm thấy mình toàn ở thế bị động mỗi lần đứng trước Branch, mọi thứ hình như đều do Branch nắm giữ, điều này khiến White cảm thấy thật bức bối, cũng khiến cho cấp trên rất không hài lòng với công việc của anh. về lý mà nói thì Branch phải nhiệt tình và phụ thuộc vào họ, nhưng sự thật lại... White

đã nghĩ về chuyện này không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc van đề nam ở chỗ nào.

Lúc này, đối diện với gói bưu kiện kỳ lạ trước mặt, White bỗng có chút phấn khích, nhưng cũng có phần hoang mang không biết nên làm thế nào. Rốt cuộc Branch đã chú động liên lạc với mình? Ông ta muốn nói gì với mình? White nhanh chóng mở bưu kiện ra. Bên trong chỉ có một cuốn sách, đây là một cuốn sách tiếng Nga, một cuốn tiểu thuyết trinh thám bằng tiếng Nga không đề tên. Lúc White cầm lấy cuốn tiểu thuyết này, người anh run bắn lên, đây là một ám hiệu mà cách đây vài năm Branch và mình đã giao ước với nhau!

White vội vàng bóc thư ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, trên trang giấy không có bất cứ chữ nào mà là một dãy số. White hiểu ngay đây là một chuỗi mật mã, anh bắt đầu đối chiếu với nội dung cuốn sách để giải mã chuỗi mật mã này. Từ đơn thứ 7 hàng thứ 3 trang thứ 1, từ đơn thứ 4 hàng thứ 6 trang thứ 13, từ đơn thứ 1 hàng thứ 16 trang thứ 22, từ đơn thứ 5 hàng thứ 10 trang thứ 45, từ đơn thứ 11 hàng thứ 2 trang thứ 67, từ đơn thứ 7 hàng thứ 3 trang thứ 92... Ghép những từ đơn này lại với nhau, White chậm rãi đọc: Ngày 23 tháng này tới Việt Nam, sẽ có người liên lạc với cậu, có tình báo quan trọng, đừng quên!

“Việt Nam? Tình báo quan trọng? Ngày 23?”, White lẩm bẩm, anh không hiểu Branch nói như vậy là ý gì, xem ra lần này mình lại bị Branch xỏ mũi rồi.

Trong lòng còn vương vấn mỗi nghi ngờ nhưng White vẫn đáp máy bay quân dụng tới Việt Nam, khi ấy vẫn còn trong thời kì kháng chiến. Khi White vừa mới đặt chân tới căn cứ quân sự của Mỹ tại vùng ngoại ô Sài Gòn thì có một quan chức tình báo của Đại sứ quán Mỹ đưa cho anh một phong thư. Đây là một bức thư được gửi tới từ Campuchia, trên bì thư không đề người gửi mà chỉ viết là “White ở Đại sứ quán Mỹ tại Sài Gòn nhận thư”.

Không cần phải bóc bức thư này ra,

White cũng biết rằng đây chắc chắn là thư của hội Branch gửi tới, ngoài họ ra không còn ai khác biết anh sẽ xuất hiện ở đây vào ngày 23. Quả nhiên, trong phong thư chỉ có một trang giấy, trên trang giấy không có dòng thư nào, chỉ có một dãy số và chữ cái dài. Nghĩa là gì nhỉ? White nhìn dãy số và dãy chữ cái này một lúc, hoảng hốt, đây là một kí hiệu đánh dấu, kí hiệu đánh dấu này đại diện ột địa danh. White vội vàng, cầm tấm bản đồ quân dụng tỷ lệ lớn lên tìm kiếm trên đó. nhưng khi anh tìm thấy khu vực được đánh dấu thì phát hiện đó là một vùng rừng nhiệt đới thưa thớt bóng người! Đầu óc White quay cuồng, anh hiểu ý của Branch, đây là nơi anh phải đến để gặp

gỡ ai đó. Anh lúc tối đập bàn, anh rất muốn gọi một cuộc điện thoại quốc tế để chất vấn Branch hoặc là Brainin, Stěchkin. Rồi cuộc bọn họ đang chơi trò gì vậy?! Tại sao lại muốn mình đến cái nơi hẻo lánh khó tìm thấy trên bản đồ kia? Nhưng khi bình tĩnh lại, White hiểu rằng anh không thể cư xử như vậy.

8

White đành vội vàng thu dọn hành trang, sáng sớm hôm sau rời khỏi Sài Gòn, dưới sự bảo vệ của quân đội Mỹ, anh đã tới một thị trấn nhỏ cách địa điểm được đánh dấu ba mươi cây số. Sĩ quan chỉ huy nói với anh: “Phía trước cách biên giới rất gần rồi, chúng tôi chỉ có thể đưa anh tới đây, cần Ihận nhé! Khi nào

xong việc, quay lại thị trấn này thì liên lạc với chúng tôi, chúng tôi sẽ đến đón anh!”.

White chán nản khoác ba lô, bước ra khỏi xe bọc thép. Anh không, biết nơi mình sắp tới là đâu, cũng không biết lần này đi có gặp được nhân vật quan trọng nào hay không. Tóm lại, tất cả đều không biết được. White lao vào rừng rậm mênh mông, đi một ngày một đêm trong rừng, cuối cùng cũng tới một khu vực.

White căng thẳng nhìn xung quanh, rừng nhiệt đới mênh mông ngút ngàn, ở đây sát biên giới, quân Cộng sản, quân du kích địa phương, còn cả dã thú có lẽ đang ẩn nấp cách đây không xa nữa! White đợi một lúc, phát hiện trong rừng rậm phía

trước vọng ra âm thanh khe khẽ, anh đoán có người đang đến!

Anh nhẹ nhàng tới nấp sau một thân cây to, mãi cho tới khi có một người chui ra khỏi một bụi rậm. “Stechkin!”, White đã nhận ra người đó nên ló ra từ sau thân cây.

“Xem ra cậu rất đúng giờ!”, Stechkin nói bằng quơ một câu.

“Đúng giờ? ông cũng rất đúng giờ! Nhưng trong thư các ông đâu có hẹn giờ?”, White không hiểu, hỏi lại.

“Đúng là không hẹn giờ, nhưng chúng tôi đã đoán chuẩn giờ. Cậu xuất hiện lúc này cho thấy cậu đã rất đúng — giờ!”. Stechkin cười đáp.

"Nếu tôi không kịp thời xuất hiện thì

sao?”

"Vậy thì tôi sẽ ở đây đợi cậu ba ngày", Stechkin nói rất thoải mái.

"Ồ đây? Đợi tôi ba ngày? Đây là rừng rậm nhiệt đới đấy." White ngạc nhiên.

"Khà khà, chuyện đó với tôi thì nhàm nhò gì", Siechkin nói.

White cẩn thận quan sát Stechkin. không có ba lô. xem ra ông ta không mang theo tư trarm hay thực phẩm gì, chỉ có một khẩu súng trường giắt ở hông và một khẩu súng tiểu liên khoác trên vai. White nhìn khẩu súng tiểu liên sau vai Stechkin, là một khẩu M16 do Mỹ chế tạo. White không khỏi nghi ngờ: "Sao ông lại tới Việt Nam?"

"Thực thi nhiệm vụ bí mật!"

"Nhiệm vụ gì?"

Stechkin chân chừ một lúc: "Nhiệm vụ này không liên quan gì tới việc của chúng ta, cũng không nằm trong phạm vi hợp tác của chúng ta"

White rất không hài lòng với câu trả lời của Stechkin, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào: "Vậy các ông gọi tôi từ Mỹ tới đây để làm gì?"

Stechkin ngẫm nghĩ, chậm rãi nói:

"Chúng tôi có một kế hoạch lớn rất quan trọng, hi vọng các cậu có thể phối hợp. Nếu như các cậu đồng ý phối hợp. chúng tôi sẽ thật sự hợp tác toàn diện với các cậu, không giống như trước đây, chỉ hợp tác dưới dạng hình thức".

"Ồ?", rõ ràng White đã cảm thấy hứng

thú trước kế hoạch to lớn mà Stechkin nói: “Kế hoạch như thế nào?”.

“Nói ở đây không tiện, tôi cũng không còn nhiều thời gian. Tất cả nội dung kế hoạch đều có hết trong này, cậu quay về nghiên cứu cho kĩ Trong đó còn có phương thức liên lạc của chúng tôi sau này, ngoài ra còn có một phần hậu lễ thể hiện thành ý của chúng tôi”, nói xong, Setchkin đưa cho White một phong bì to bằng giấy nâu.

White mở phong bì ra, liếc nhìn bên trong, anh thấy bên trong là một chiếc băng ghi âm và một cuộn giấy. White đóng phong bì lại, nói: “Được rồi, chỉ vậy thôi sao?”

“Cậu còn muốn bao nhiêu nữa?! Chi

mang những thứ này đi đã khiến tôi tốn bao tâm sức rồi!”, Stechkin nói.

Hai người nói xong liền chia tay nhau, White bỗng quay lại hỏi: “Branch vẫn ổn chứ?”

“Không ổn lắm, nhưng anh ta không sao cả!”.

“Tôi nhận được một bưu kiện ông ta gửi cho tôi từ Irkutsk, ông ấy hiện giờ đang ở Mông cổ sao?”

Stechkin gật gù: “Đúng, anh ta vẫn ở đây!”.

White định nói thêm, nhưng Stechkin đã vội vã hát hát tay, rồi lẩn rất nhanh vào rừng, biến mất trong màn mưa dày đặc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 9

Hồ nước ăn thịt người

Đó là những mẫu xương trắng. Có xương của người, của trâu, của ngựa, của dê.

Nhưng Đường Phong bỗng phát hiện ra trong đống xương này có những mẫu xương mà anh chưa từng trông thấy, anh cầm những mẫu xương này lên để mọi người nhận biết, nhưng không có ai nhận ra được đây là xương của sinh vật nào.

1

White đã dừng kể chuyện nhưng Makarov vẫn quyết không tha, ông muốn

biết hết những bí mật mà White biết:
‘Trong buro kiện là gì vậy?’

Nhưng lúc này, Hàn Giang lại lo lắng về nơi mà họ đang ở, anh bồn chồn nhìn sương mù xung quanh: “Nơi này không an toàn, những gã đó có thể từ trong sương mù xông ra bất cứ lúc nào, trước tiên hãy di chuyển tới nơi an toàn đã!”.

“Nơi an toàn? Ở đây lấy đâu ra chỗ nào an toàn?”, Yelena cảnh giác nhìn xung quanh.

Dù gì cũng không thể ở đây, những gã đó có thể quay lại tìm chúng ta bất cứ lúc nào!”.

Không ai phản đối, vậy là Hàn Giang áp giải White, mọi người bắt đầu tiến về phía trước, đi trong sương mù dày đặc.

Sáu người khó nhọc nhac từng bước chân trong cát âm ướt, tuy vậy, may mắn là họ không gặp lại nũrne eã áo đen đỏ, cũng không gặp bất cứ nguy hiểm nào. Nhưng càng đi, Đường Phong lại càng cảm thấy khó thở, bước chân cũng mỗi lúc một nặng nề hơn. Đường Phong cảm giác hình như mình đang vượt qua một ngọn núi, một ngọn núi cát cao lớn.

Đường Phong nghĩ tới những truyền thuyết về Khe Sói Hoang — Khe Sói Hoang bị rất nhiều mạch núi chia cắt thành những hang núi khác nhau. Liệu có phải họ lại đang vượt qua một ngọn núi không nhỉ? Phía bên kia ngọn núi sẽ có gì? Trong lòng mọi người đều bất an. Trong vô thức, họ đã bắt đầu đi xuống.

Hàn Giang và Yelena, người trước người sau áp lại White, gã này cũng khá nghe lời, không thấy có biểu hiện gì là muốn chạy trốn. Makarov dẫn đầu bỗng nhiên Đường Phong nghe thấy giọng Makarov vọng ra từ trong sương mù: “Chết tiệt! Sao chúng ta lại đi tới ven hồ nước nhỉ?”.

Đường Phong nghe xong liền húc thật nhanh tới cạnh Makarov. Quá đúng là họ đã tới bên hồ nước sương mù bao trùm mặt hồ tĩnh lặng khiến họ không thể nhìn được cảnh vật xa hơn ba mét. “Lẽ nào chúng ta lại đi tới hồ nước hôm 11/0?”, Đường Phong cảm thấy không thể hiểu nổi.

"Không, chắc chắn không thể!", Makarov

kêu lên. '

“Cháu cũng khòne tin”, Lươnò Viện cũng lắc đầu.

Sau một hòi im lặng, Makarov bõng quay lại gí súng vào White chát vắn: “Các anh có gặp hồ nước này không? I lò nước không có giới hạn ấy!”.

White nhìn Makarov, rồi lại di chuyển ánh mắt về phía mặt nước, lạnh lòng nói: “Các ông tởne rằng tóm đợc ta là sẽ tóm đợc Tướng quân sao? Các ông tưởng rang tiến đợc vào Khe Sói Hoang thì sẽ tìm thấy đợc tòa ihành cồ dó? vắn còn rất nhiều chuyện sẽ xảy ra ở phía trước, tôi khuyên các ông nên chuẩn bị tinh thần trước đi!”.

“Nghe giọng điệu của ông thì hình như là

ôna, biết được chút gì đở roi?' Yelena nói.

“Tôi chẳng biết hơn các người mấy, cái hồ này chúng tôi cũng từng gặp rồi, nhưng... nhưng chúng tôi rời khỏi đó rất nhanh!”.

“Ồ! Chiếc Hummer bị thiêu cháy ở khu địa mạo Nhã Đan là của các ông phải không?”, Yelena tiếp tục hỏi.

White gật đầu: “Đúng, đở là xe của chúng tôi. Chẳng hiểu sao tự nhiên chiếc xe đó lại bốc cháy”.

“Các anh có tổng cộng năm người, ngoài anh và lái xe đã chết ra, vẫn còn ba người, tôi nói có đúng không?”, Makarov hỏi.

Người White khẽ rung lên rồi ngay lập

tức trở lại bình thường. Makarov tiếp tục nói: “Vì anh không phải là Tướng quân, vậy thì một trong số ba người còn lại chính là Tướng quân, còn một người chắc là Stechkin. Vậy có thể nói cho tôi biết người còn lại là ai không?”

"Tôi cũng không biết người đó, người đó rất bí ẩn, đội mũ chụp đầu. không trông thấy mặt, nhưng..."

“Nhưng gì cơ?”. Makarov vội vã hỏi.

‘Nhưng đó chắc là inột người... một người Trung Quốc, tôi chỉ biết có vậy’.

“Vậy được rồi, vậy thì chúng ta hãy nói về người mà tôi quan tâm nhất - Tướng quân, rốt cuộc ông ta là ai? Branch?”, Makarov cố gằn giọng.

White ngó người ra rồi chậm rãi nói: ‘

Mọi chuyện mà ông muốn biết đều có thể bắt đầu từ chiếc phong bì màu nâu mà tôi nhận được tại Việt Nam...”

2

Mọi người đều chờ đợi White sẽ vén mở bức màn bí mật, nhưng ông ta lại im bất, ông ta nhìn xung quanh, không hiểu đang tìm kiếm gì “ông đừng hi vọng có ai cứu ông ở đây!”, Yelena cảnh cáo.

“Tôi không hi vọng có người đến cứu tôi. Kể từ khi mở chiếc phong bì mà Stechkin đưa cho tôi ra, tôi đã không hi vọng bất cứ ai có thể cứu mình. Kể cả Tlurong đế cũng không thể cứu tôi!”.

“Vậy ư? Bên trong phong bì có bí mật gì vậy?”, Makarov truy hỏi.

“Là một cuộn băng ghi âm và một cuộn

giây!” , White vẫn nhìn ngang ngó dọc.
“Cuộn băng và cuộn giấy tức là sao?” ,
Yelena hỏi.

"Là một.. một kế hoạch khủng khiếp!" ,
White nói tới đây, bỗng nhảy chồm lên,
không biết sức lực từ đâu ra mà ông ta
đẩy ngã Hàn Giang. Yelena đang định
giương súng lên thì White đã tung chân
đá trúng cổ tay Yelena khiến khẩu súng
trong tay cô bay đi. White lại thoát khỏi
Makarov, lao về phía mặt hồ.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng vùn
vùn chục giây, không kịp đợi Đường
Phong phản ứng, White đã nhảy xuống
nước, cú nhảy mạnh xuống hồ nước sâu
của ông ta làm nước bắn lên tung tóe.

“White, nếu anh còn tiếp tục bỏ chạy tôi

sẽ nổ súng đây!”), Makarov giương súng nhắm xuống mặt hồ mờ sương. Nhưng lúc này phía trước ông chỉ là sương trắng, căn bản không thể trông thấy rõ bóng dáng của White, chỉ có thể thông qua tiếng nước để phán đoán rằng White vẫn chưa bơi được xa lắm.

Hàn Giang bò dậy, tức tối giơ súng định bắn nhưng đã bị Makarov ngăn lại:

“Đừng gây rắc rối không cần thiết!”.

Hàn Giang hiểu ý Makarov, nên đành buông súng xuống: “Tất cả là tại anh muốn đến cái nơi quái quỷ này!”,

Yelena oán trách Hàn Giang.

“Anh làm sao biết được sẽ thành thổ này chứ”, Hàn Giang bao biện.

“Giờ chúng ta phải làm thế nào ạ?”,

Yelena hỏi Makarov.

Mắt Makarov nheo lại thành đường chi, nhưng bất luận cố gắng thế nào ông cũng không thể nhìn xuyên qua màn sương mù.

Đường Phong, Hàn Giang và Yelena không đợi được nữa, định lao xuống nước, nhưng Makarov đã hét lên:

“Không ssược xuống nước!”.

Mọi người ngạc nhiên. Đường Phong và Yelena vội vàng leo lên bờ, Hàn Giang lao xuống trước cũng đứng im trong nước. Mọi người không hiểu ý Makarov, quay lại nhìn ông. Ông lấy tay ra hiệu, ý là: “Mọi người nghe đi!”. Tất cả mọi người đều nín thở, xung quanh im lặng như tờ, mọi thứ hình như đều đã yên ắng trở lại, không còn tiếng nước “ì oạp”

vang lên chứng tỏ White đang bơi nữa.
White đâu?

Sương mù dày đặc bao phủ mặt nước,
cũng bao trùm lấy tất cả mọi người.

“Nếu White thông minh thì có lẽ lúc này
hắn đang đứng yên trong nước!”, Đường
Phong khẽ lâm bảm.

“Có thể hắn đang ở ngay cạnh chúng ta”,
Yelena bỗng quay ngoắt người lại, nhưng
bên cạnh vẫn chỉ là sương mù dày đặc.
Từng giây lừng phút trôi qua, hồ nước
yên tĩnh tới mức đáng sợ, ai nấy đều có
thể nghe rõ tiếng tim mình đập... Đột
nhiên, cách chỗ họ không xa bỗng vang
lên tiếng kêu thét kinh hoàng!

Makarov là người đầu tiên phán ứng, ông
vội gọi Hàn Giang: “Hàn, cậu mau lên

dây, dưới nước cỏ thứ gì đó!”.

Hàn Giang vội vàng lui lên bờ, tiếng kêu thảm thiết kéo dài khoảng nửa phút, và rồi mặt hồ lại yên tĩnh trở lại, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, tĩnh lặng tới mức đáng sợ!

Mọi người nhìn nhau, tiếng gào thét ban nãy rõ ràng |é'i của White, chắc chắn White đã gặp phải chuyện gì đó. Dưới nước có gì vậy? Lẽ nào còn có sự uy hiếp đáng sợ nào khác?

Đường Phong cảm giác tóc Ráy mình đang dựng đứng liih cả lên, cảm giác khủng khiếp này khiến tim anh đập loạn xạ. Con người anh mờ to, căng thẳng nhìn chằm chằm về phía mặt nước bị sương mù bao trùm trước mặt, giống như ở đó

có thứ gì đáng sợ sẽ lao lên, tấn công họ.

hoàng hốt như quyện lại với nhau. Rồi cuộc ban nãy White đã gặp phải thứ đáng sợ gì vậy? Đường Phong, Hàn Giang, Yelena và Lương Viện đều đang nghĩ về một câu hỏi giống nhau. Còn Makarov lại ngồi xồm xuống cạnh xác White quan sát, im lặng không nói năng gì. Mãi lâu sau. Makarov mới đứng dậy, cổ trắn tĩnh nói: “White bị một sinh vật vô cùng khỏe mạnh siết chặt cho đến chết”.

“Siết chặt cho đến chết?”, Đường Phong nghĩ ngay ra điều gì đó, “Ý bác là rắn?”

Makarov gật đầu: “Không phải là rắn bình thường mà là mãng xà khổng lồ!”.

“Mãng xà khổng lồ trong sa mạc?!”,

Đường Phong cảm thấy ớn lạnh.

“Đúng vậy, trên người White gần như không còn mấu xương nào nguyên vẹn, tất cả đều bị gãy, phần mặt còn có vết tích bị mãng xà can”, Makarov phán đoán.

Mọi người kinh ngạc, hóa ra trong hồ nước này còn có mãng xà. “Đáng sợ hơn nữa là trong hồ nước này không chỉ có một con mãng xà khổng lồ thôi đâu! Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà White bị tấn công đến chết, chắc chắn không thể chỉ do một con mãng xà mà là do vài con gây ra!”, Makarov nói.

“Rất nhiều mãng xà sao? Vậy... vậy những con mãng xà này sẽ bò lên bờ rồi!”, Lương Viện hoàng hét

Mọi người lo lắng quan sát xung quanh, sợ rằng những con mãng xà đó sẽ chui xuống cát. Nhưng họ không trông thấy bóng dáng của con mãng xà nào cả, mà chỉ phát hiện có vài thứ bị nước cuốn lên bờ.

Đó là những mẫu xương trắng. Có xương của người, của ngựa, của dê. Nhưng Đường Phong bỗng phát hiện ra trong đồng xương này có những mẫu xương mà anh chưa từng trông thấy, anh cầm những mẫu xương này lên để mọi người nhận định, nhưng không ai nhận ra được đây là xương của sinh vật nào.

Makarov cầm một mẫu xương hình thù kỳ dị lên, chậm rãi nói: “Tôi chưa từng trông thấy loại xương này bao giờ, kích

cỡ gần giống như của gấu, nhưng lại không phải xương gấu, rất giống với của loài động vật linh trường nào đó”.

“Ý bác nói là của khỉ?”, Đường Phong hỏi.

“To hơn một chút so với khỉ bình thường”.

“Tinh tinh? Đường Phong lại nói.

Makarov không biết đúng, hay sai, ông nheo mắt nhìn đoạn xương đó. Đường Phonu không biết Makarov nhìn ra vấn đề gì, miệng lẩm bẩm: “Nhưng sao ở đây lại có tinh tinh được? Kể cả thời cổ đại cũng không thể xuất hiện ở đây!”.

Ai ngờ, Hàn Giang lại nói: “Cậu nói luôn là của người cho rồi!”

“Của người?”, mọi người ngạc nhiên.

Makarov bỏ mẫu xương xuống, lắc đầu: "Không, chắc chắn không phải của người, nhưng rất giống của một loài động vật nhanh nhẹn".

"Nhưng... nhưng những mẫu xương còn lại sao không giống của động vật linh trưởng nhỉ!", Yelena đứng bên cạnh bễ, kêu lên.

Yelena lấy nhữns mẫu xương còn lại trên cát xếp lliàiih hình một bộ khung, tuy không quá hoàn chỉnh nhưng không khó để nhận ra bộ xưone này chắc chắn không thể của loài động vật nhanh nhẹn thông minh!".

"Đây không phải là khung xương của loài động vật khác đấy chứ?", Lương Viện lảm bảm

"Không... chi của động vật đó thôi",
Makarov nhìn khung xương trên cát nói.
"Tại sao bác lại khẳng định như vậy?",
Hàn Giang không hiểu.

"Bởi vì rõ ràng là kliunu xương đó rất lớn, nhìn rất giống của một loài mãnh thú nào đó. Nhưng nó không phải hổ, cũng không phải báo, cànna, không phải sói, đều không phù hợp với những động vật cỡ lớn có thể xuất hiện ở đây, cơ thể nó chắc là rất lớn. Độ cao của bộ xương này phải bằng độ cao của một con gấu trưởng thành khi đứng thẳng".

"Cao như vậy ư, vậy chắc là gấu rồi!",
Lương Viện lẩm bẩm

Makarov lại lắc đầu phù nhận: "Xương gấu tôi đã trông thấy nhiều lần rồi, xương

này không giống xương gấu. Chi trước của nó rõ ràng phát triển hơn chi trước của gấu”.

“Phát triển hơn cả gấu? Một bạt lay của gấu có thể vả chết người, loài vật này còn to khỏe hơn cả gấu? Vậy thì sức của nó...”, Đường Phong không dám nói tiếp.

“Sức mạnh của nó còn kinh khủng hơn cả gấu!”, Makarov tiếp lời Đường Phong.

“Bớ vậy bác đoán rằng đây là khung xương của một loài động vật chưa được biết tới!”, Hàn Giang hỏi lại Makarov.

Makarov không chắc chắn, lại tiếp tục nói: “Còn nữa, khung xương của loài vật này cao gần bằng gấu trưởng thành, nhưng xem ra lại không lo bằng gấu. Chi trước của nó to khỏe vạm vỡ, chi sau

cũng rất phát triển. Bởi vậy tôi iloán rằng loài động vật này mà chạy thì tốc độ sẽ nhanh hơn gấu nhiều”.

"Mẹ ơi! Đây rốt cuộc là con gì mà lợi hại vậy?", Hàn Giang ngạc nhiên.

"Một loài động vật chưa được biết tới", rốt cuộc Makarov cũng nói ra phán đoán của mình, "Loài vật này có trí tuệ của động vật nhanh nhẹn, có sức mạnh của gấu và tốc độ của hổ báo, rất có thể còn có cả sự hung ác tàn bạo của sài lang nữa."

"Đáng sợ vậy ư?" khi nghe xong, tất cả mọi người đều rùng mình.

"Mẹ kiếp, cái nơi quái quỷ này vừa có măng xà không lò, lại có cả quái thú chưa biết tên, còn cả cái hồ chết tiệt lúc

nào cũng bị sương mù bao phủ này, ông đây sắp không chịu được nữa rồi đây!”, Hàn Giang vốn trấn tĩnh như vậy cũng kêu toáng lên

“Hàn, cậu không cần quá lo lắng, chắc loại mãnh thú này giờ không còn tồn tại nữa đâu. rất có thể nó sống ở thời cổ đại”, Makarov an ủi Hàn Giang.

“Sống ở thời cổ đại...”, Hàn Giang vừa nghe thấy vậy liền ngớ người ra. Khi anh và Đường Phong mắt đưa mắt nhìn nhau, Đường Phong bỗng kêu toáng lên: “Mọi người có còn nhớ những xác khô ở Thiên Hộ Trấn không?”

“Ý cậu nói tới những xác khô đáng sợ mà chúng ta phát hiện thấy sau cùng ư?” Hàn Giang cũng nhớ ra những xác khô đó.

“Đừng! Xác nào xác nấy mặt mũi khiếp đảm, cơ thể bị tấn công nghiêm trọng, nội tạng và ruột đều thò cá ra ngoài. Lúc đó tôi đã đoán rane, những quân sĩ đó đã bị một loài dã thú lớn mạnh tan công!”.

“Ý của anh là dã thú tấn công những xác khô ở Thiên Mộ Trần chính là chủ nhân của bộ xương này?!” , mặt Lương Viện thất sắc.

Đường Phong gật gù: “Anh nghĩ vậy, hơn nữa anh đoán rang Loài dã thú này rất có thể là do người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành không chế”.

“Người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành lại cở thể huấn luyện được mãnh thú lợi hại vậy sao?!”, Makarov bán tín bán nghi.

“Đúng vậy, những xác khô bị mảnh thú tấn công mà chúng tôi nhìn thấy tại Thiên Hộ Trấn đều là quân sĩ Mông Cổ, rõ ràng loài mãnh thú này bị người Đảng Hạng dicu khiên, chắc đây là một phần lực lượng vũ trang của họ”, Đường Phong giải thích qua với Makarov và Yelena về những xác khô mà hai người họ chưa từng nhìn thấy.

4

Mọi người lấy cát trắng chôn vùi bộ xương bí ẩn và thi thể đáng sợ của White, sương mù trên mặt hồ vẫn chưa có dấu hiệu tản đi. Lương Viện nhìn mặt hồ bị sươnns mù bao phủ, lòng vô cùng rầu rĩ: “May mà lúc chúng ta xuất phát đã mang theo khá

nhiều nước, nếu khôn thì sẽ phải uống thứ nước đáng sợ này”.

“Em nehì ngờ nước trons hồ có vấn đề à?”, Đường Phong hỏi.

“Em đoán vậy, nước này trông thì rất sạch, nhưng ai biết dượ có độc hay không. Neu không thì tại sao bao nhiêu người, gia súc, còn cả mãnh thú đáng sợ đều chết trong nước hồ này?”, Lương Viện nói

“Biết đâu sinh vật giết chết họ cũng chính là loài đã giết chết White!”, Hàn Gianc; bỗng thốt ra một câu đáng sợ.

“Ý của anh là bọn mãng xà?”, Yelena neac nhiên.

“Anh thấy chất nước ở đây tinh khiết, không giống có vấn đề, vậy vấn đề chỉ có

thể là thử đang ẩn mình trong nước”, Hàn Giang giải thích.

“Tôi không đồng ý với phán đoán của anh. Những xương cốt này xuất hiện trong nước không thể khẳng định là do thứ gì đó trong nước giết chết, cũng chưa chắc đã do chất nước có vấn đề. Nếu như hồ nước này chính là Vãng Sinh Hải trong truyền thuyết, vậy thì theo truyền thuyết Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, biến hóa bất thường. Lúc mặt nước rộng nó có thể cuốn trôi tất cả những thứ trên mặt cát, bởi vậy trong nước hồ xuất hiện những thứ đó là rất bình thường!”, Đường Phong nhớ lại truyền thuyết mà người mục dân tên Ngôi Danh kể cho anh nghe.

Hàn Giang nghe Đường Phong phán đoán vậy, liền phản bác lại: “Trước tiên, đây có phải là Vãng Sinh Hải trong truyền thuyết hay không thì vẫn chưa chắc chắn! Thứ hai, kê cá là Vãng Sinh Hải di nữa thì trên thực tế nó cũng chưa chắc lúc to lúc nhỏ, biến hóa dị thường, tôi không tin hồ nước trong sa mạc Gobi có thể không ngừng biến hóa như trong truyền thuyết”.

“Nhưng những gì chúng ta gặp trên đường đi không phải đang từng bước từng bước chứng thực truyền thuyết đáng sợ đó sao?”, Đường Phong vẫn không chịu thua, anh ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Giờ thì tôi đã hiểu tại sao trên bản đồ cổ lại không đánh dấu hồ nước này rồi. Về lý mà nói thì hồ nước rộng như thế

này chắc chắn sẽ xuất hiện trên bản đồ, nhưng đằng sau kệ tranh ngọc lại không có, như vậy nói lên điều gì? Điều này chứng tỏ hồ nước này chính là Vãng Sinh Hải trong truyền thuyết, lúc to lúc nhỏ, biến hóa vô hình, bởi vậy không thể đánh dấu cố định Iren bản đồ!”.

“Được rồi, hai cậu dừng tranh luận nữa Vãng Sinh Hải cũng được, mãnh thú chưa từng biết cũng được, hiện giờ đó đều không phải là những thứ thật sự uy hiếp chúng ta”, Makarov chen ngang cuộc tranh luận của Đường Phong và Hàn Giang. Ông nhìn mọi người, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Hiện giờ thứ thật sự uy hiếp chúng ta chính là lớp sương mù không chịu tàn đi này, còn cả đám

mãng xà khổng lồ dưới hồ nước nữa!”.

Makarov nói vậy khiến mọi người đều giật mình. “Đúng vậy, sương mù dày đặc như thế này mà mãi vẫn

không chịu tán đi, chúng ta không thể cứ ở bên hồ nước thế này mãi được! Không biết chừng... không biết chừng; sau khi trời tối, những con mãng xà đó sẽ bò lên bờ, đến lúc đó lit ì...”. Lương Viện không dám nói tiếp.

“Em đừng hù dọa nữa, tất nhiên chúng ta không thể ở đây chờ chết!”, Đường Phong nói rất kiên định, “Theo tôi thay thì sương mù thế này chưa chắc đã là chuyện không tốt”.

"Anh nói gì vậy?", "Thế tức là sao?", Lương Viện, Yelena và Hàn Giang đều

không hiểu nên hỏi Đường Phong.

Mình như chỉ có Makarov hiểu ý Đường Phong: “Ý Đường Phong là đối với chúng ta sương mù là điều xấu thì đối với hội Tướng quân đó cũng không phải là điều lành”.

Đường Phong gật gù: “Đúng vậy, hội Tướng quân người đông sức lớn, nếu không có lớp sương mù này, e rằng bọn chúng đã tìm thấy Hạm Hải Mật Thành từ lâu rồi. Sương mù trời chúng ta lại thì chắc chắn cũng trời chúng lại. Có thể bọn chúng đang cách chúng ta không xa, bởi vậy chúng ta nói chuyện nên cẩn thận nhỏ tiếng một chút”

Dùona Phone nói vậy khiến mọi người càng thêm cảnh giác, năm người tùm lại

một chỗ, tất cả các cặp mắt đều căng thẳng nhìn chăm chăm vào trong sương mù. “Nhưng hiện giờ chúng ta nên làm thế nào? Chúng ta không thể cứ đứng đây đợi cho tới khi trời tối được!”, Yelena hỏi.

“Đừne vôi, để tôi phán tloán xem nào!”, Đừne; Phong lôi kim chỉ nam và la bàn điện tử ra. Điều khiến anh không ngờ tới đã xảy ra, kim trên kim chỉ nam chỉ về hướng phía sau đồi cát - đó là hướng nam? Nhưng theo phán đoán của Đừne Phong, phía sau đồi cát phải là hướng bắc. mặt hồ trước mặt mới là hướng nam! Đừne Phong cảm thấy mông lung, mọi người cũng không hiểu rõ cuộc chuyện này là thế nào. Cuối

cùna. Makarov đề nghị: “Chúng ta cứ đi men theo hồ nước một đoạn rồi tính tiếp!”.

Mọi người đồng ý, chầm chậm đi men theo hồ nước. Họ cũng không biết đây là đâu, càng không biết mình sẽ đi tới đâu và phía trước có điều gì đáng sợ đang chờ đợi họ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 10

Bia Khiếp Tiết Quân

Khiếp Tiết quân là đội cấm vệ quân hùng

mạnh do Thành Cát Tư Hãn gây dựng nên. Từ đó cho tới khi triều Nguyên diệt vong, quân Khiếp Tiết vẫn là cấm vệ quân bảo vệ Đại Hãn Mông cổ và hoàng thượng triều Nguyên. Quân Khiếp Tiết không thể rời bỏ Đại Hãn Mông cổ, ra ngoài đơn độc thực thi nhiệm vụ được. Vậy tại sao trên mặt lại có một tấm bia như thế này?

1

Trong sương mù, mọi người men theo hồ nước đi từng bước một, mới đi được khoảng trăm mét mà họ đã mất hơn mười lăm phút. Mọi người đều cảnh giác cao độ, không ai biết tiếp theo nên làm thế nào. Nếu cứ đi như vậy thì... Đúng lúc Đường Phong đang nguy nghĩ mông lung

thì Hàn Giang bỗng hét toáng lên: “Ai?”. Ngay sau đó, Hàn Giang liền nhắm về phía trước nỏ một phát súng. Đường Phong, Yelena và Makarov cũng vội chĩa thẳng súng về phía trước. Nhưng trong sương mù chi thấp thoáng hiện lên một đường viền màu đen, đó không phải là người, cũng không phải là một loài sinh vật.

Đó là gì?

Đường Phong lấy can đảm tiến lên phía trước vài bước, sương mù dày đặc dần dần tản đi, anh trông thấy một bia đá khổng lồ sừng sững trên cát trắng ven hồ nước.

Đường Phong thở dài, thu súng lại, một cảm giác hưng phấn kỳ lạ bao trùm trong

lòng - anh không biết tấm bia đá này sẽ giúp ích gì cho họ, có thể sẽ chẳng giúp được gì cả, nhưng rút cuộc đã có thể tạm thời thoát khỏi tình cảnh khiến người ta ghê tở: "Là một tấm bia đá, làm mình một phen hết hồn!".

Mọi người tới trước tấm bia đá, Hàn Giang liếc tấm bia đá một cái nhưng vẫn cảnh giác chăm chú nhìn xung quanh, không chịu bỏ súng xuống. Đường Phong đưa tay ra vuốt vuốt bia đá, chất đá này hình như không được kiên cố. Đường Phong lo lắng nghĩ, chất đá yếu như thế này, trong sa mạc gió lại to như vậy thì e rằng chữ nghĩa khắc trên bia đá năm nào đã mờ hết rồi!

Trước tiên Đường Phong quan sát qua

hình dạng của tấm bia đá, anh phán đoán: “Chất liệu làm nên tấm bia đá này chắc là được lấy ngay tại đây, bởi vậy chất đá không tốt. Hơn nữa trên bề mặt cũng không chạm khắc hoa văn, rất khó nhìn ra đây là bia đá của thời kỳ nào”.

“Vậy thì chi còn cách phán đoán qua chữ trên bia đá thôi!”, Lương Viện nói.

“Đúng, chỉ có thể thông qua văn tự thôi! Nhưng ở đây Ịtió to như vậy, chất đá lại không tốt, anh nghi ngờ không biết có tìm thấy chữ trên tấm bia không nữa”, Đường Phong cẩn thận tìm kiếm trên bề mặt tấm bia, nhưng không trông thấy vết tích của văn tự. Trong lona Đường Phong không khỏi nghi ngờ, anh lùi lại phía sau hai bước, tới khi lùi lại den bước thứ ba,

anh đã thấp thoáng trông thấy dấu vết của chữ, là mấy chữ rất to — chính diện bia đá có khắc mấy chữ to, nhưng những chữ này... không phải là chữ Hán, cũng không phải là chữ Tây Hạ. Đường Phong lập tức nghĩ ngay tới chữ Bát Tư Ba: “Là chữ Bát Tư Ba, tổng cộng có bốn chữ!”, Đường Phong phấn khởi nói.

“Chữ gì? Không phải là Vãng Sinh Hải chứ!”, LAĩơng Viện đoán mò.

“Vãng Sinh Hải? Không, không phải, anh bảo là bốn chữ cơ mà!”.

“Rốt cuộc là chữ gì? Nói mau lên!”, Hàn Giang thúc giục.

“Đừng vội!”, Đường Phong nói xong liền chạy tới trước bia đá, lấy tay vuốt lớp bụi tích lũy hàng nghìn năm trên bề mặt

bia đá đi, bốn chữ Bát Tư Ba dần dần hiện lên trước mắt anh. Đường Phong lùi lại hai bước, chậm rãi đọc to: “Bia - Khiếp - Tiết - Quân”.

“Gì cơ... Tiết..Huyết.. Quân?”, Hàn Giang nghe không hiểu.

“Là Khiếp Tiết quân”, Đường Phong đính chính lại.

“Khiếp Tiết quân là cái gì?”, Lương Viện hỏi.

Đường Phong giải thích: “Khiếp Tiết quân là một đội cấm vệ quân hùng mạnh do Thành Cát Tư Hãn gầy dựng nên. Từ đó cho tới khi triều Nguyên diệt von?, quân Khiếp Tiết vẫn là cấm vệ quân bảo vệ Đại Hãn Mông cổ và hoàng đế triều Nguyên. Quân Khiếp Tiết không thể rời

bỏ Đại Hãn Mông Cổ, ra ngoài đơn độc thực thi nhiệm vụ được. Vậy tại sao trên sa mạc lại có một tấm bia như thế này nhỉ?”

“Như vậy nghĩa là đây là tên của một đội quân có sức chiến đấu mạnh nhất của người Mông cổ?”, Hàn Giang hỏi lại.

“Có thể cho rằng như vậy, Khiếp Tiết quân là đội quân tinh nhuệ của triều Nguyên. Nhưng thông thường Khiếp Tiết quân không thể rời xa Đại Hãn Mông cổ, đơn độc ra ngoài thực thi nhiệm vụ!”

“Nghĩa... nghĩa là gì?”, Hàn Giang vẫn chưa hiểu.

“Ngốc thật! Nghĩa là Đại Hãn Mông cổ từng dẫn Khiếp Tiết quân đi qua đây, từ đó cho thấy, rất có khả năng là đến để

đôi phó với người Đàng Hạng ở Mật Thành!”, Lương Viện đã hiểu ý Đường Phong.

“Tôi nghĩ như vậy, nhưng nếu chỉ dựa vào mấy chữ này thì rất khó phán đoán cụ thể như thế nào. Theo như tôi nhớ thì ngoài Thành Cát Tư Hãn ra, hình như không có vị Đại Hãn Mông cổ nào từng dẫn Khiếp Tiết quân tới đây.. Đường Phong hoài nghi nhìn tấm bia đá cổ trước mặt.

“Trên tấm bia này chỉ có vài chữ như vậy sao?”, Makarov cũng tò mò hỏi.

“Cháu nghĩ chắc là vẫn còn. Tấm bia này chắc là do quân Khiếp Tiết lập nên, phần lớn những loại bia đá này đều là bia ghi công, rất có thể quân Khiếp Tiết đã từng

đánh một trận quan trọng tại đây nên mới lập bia ghi công, bởi vậy nên không thể chỉ có vài chữ như vậy...”, Đường Phong nói xong liền vòng ra đằng sau tấm bia. Khi anh dùng tay vuốt lớp bụi mỏng trên mặt bia đi. trên đó xuất hiện kín mít những chữ nhỏ.

Đường Phong trông thấy chữ phía sau tấm bia Khiếp Tiết quân, mừng rỡ reo lên: “Chữ ở mặt sau, chi chít, toàn là chữ Bát Tư Ba!”

Mọi người đều quây quanh mặt sau tấm bia đá, quả nhiên Đường Phong chỉ phải nhẹ lớp bụi trên mặt sau tấm bia, hàng vạn chữ Bát Tư Ba chi chít hiện rõ trước mắt mọi người. “Tôi hiểu tại sao người khắc bia đá năm đó lại khắc chữ ra mặt

sau rồi”, Đường Phong chỉ những chữ rõ nét trên mặt bia đá nói.

“Bởi vì mặt này chắn gió nên tránh được bị gió cát bào mòn. Tuy đã trải qua mấy trăm năm gió cát nhưng chữ trên bia đá vẫn rõ nét”, Lương Viện hiểu ngay ý Đường Phong.

“Đúng vậy, người thợ khắc tấm bia đá này năm đó thông minh thật đấy, ở đây không tài nào tìm được phiến đá rắn chắc để khắc bia, nên chắc vì muốn để cho chữ trên bia đá rõ nét, truyền lại uôn đời sau, ông ấy đã chọn cách khắc trên mặt sau tấm bia”, Đường Phong giải thích.

“Được rồi, tôi không quan tâm tới thợ thuyền, chỉ quan tâm trên bia đá khắc gì thôi! Cậu mau dịch ra đi nào!”, Hàn

Giang đang nóng lòng muốn biết nội dung khắc trên bia đá nên giục giã.

Nhưng Đường Phong lại cúi đầu im lặng, anh đang cẩn thận nhận biết những chữ trên bia đá. Tuy có vài chữ Bát Tự Ba khá lạ, nhưng phần lớn mặt chữ anh đều nhận ra. Ghép lại với nhau, Đường Phong có thể hiểu rõ đại thể nội dung trên tấm bia.

Khi Đường Phong đọc tấm bia, mặt anh lúc dò ừng, lúc trắng bệch, lúc thì mím chặt môi, lúc lại há nửa miệng, lúc chau mày giống như suy tư, lúc mặt lại biến đổi giống như vô cùng ngạc nhiên. Mọi người không hiểu, Lương Viện liên tục thúc giục: “Rốt cuộc trên đó viết gì vậy? Anh nói mau đi chứ!”

Đường Phong vội vàng đọc hết tấm bia, vô cùng kinh ngạc, chậm rãi nói: “Đây là một đoạn bí mật lịch sử mà không phải ai cũng biết, còn hơn cả một trận đại chiến ác liệt vượt thời gian, kinh hồn bạt vía. Nguyên văn trên tấm bia dịch ra đại khái là thế này...”

Bia ghi công tạ ơn Khiếp Thiết quân Từ mùa thu năm đầu tiên triều Nguyên tới năm thứ tám triều Nguyên, Đại Hãn nghe tin quản sứ đứng tại Thiên Hộ Trấn bị thăm sát, vô cùng phẫn nộ, định đích thân chinh chiến, trả thù cho quần thần. Mùa xuân năm đó, Đại Hãn lại nghe tin ngicời Đảng Hạng lũ lượt tiến quân xâm phạm châu huyện Tư Lệnh, nên đã tuyên bố với quần thần: 'Liên tiếp nghe tin

quân Đàng Hạng ở Mật Thành vô cùng
dũng mãnh, ngày trước từng đánh hại
quần sư của thái tổ trong Itang núi, khiến
cho cụ nội ta ngã ngựa ốm chết, mãi từ
đó đến giờ vẫn chưa trị được người
Đàng Hạng! Thù lớn đó chưa (rả. lại
nghe tin người Đàng Hạng ở Mật Thành
hết lần này tới lần khác xâm phạm thành
trì châu huyện của ta, thám sát Thiên Hộ
Trần, giết chết vô số quân sĩ của ta, thật
quả ư ngạo mạn! Diện tích lãnh thổ của
vương triều ta rộng lớn, giáo mác nơi
nào cũng cắm. người nơi khác lối không
thể không phục! Chỉ cớ người Đàng Hạng
ở Mật Thành là ngoan cố chống đối,
tranh đấu đến cùng. Nay ta đích thân
tliông lĩnh Khiếp Thiết Quân, các thần

đừng khuyên rợn, ý này đỡ quyết!

Tháng ba, Đọi Hãn đích thân thống lĩnh ba vạn quân Khiếp Thiết, cùng mười vạn đại quân tiến theo các ngã đích thân chinh chiến.

Tháng tư, đại quân tới Hắc Thành, đánh bại người Đàng Hạng ở Mật Thành. Đầu tháng năm, đại quân tiến vào Cini Lý Bào và nhiều nơi khác, hầu hết các quân sĩ đều hoảng loạn, không dám tiến lên, lời đồn đại lan truyền khắp toàn quân.

Đại Hãn nghe vậy vô cùng tức giận, đôn đốc tiến quân, bên ngoài Thiên Hộ Trấn bị người Đàng Hạng tập kích. Người Đàng Hạng ở Mật Thành quả nhiên dũng mãnh khác thường, điều khiển ngòi quỳ(1) cùng nhiều

l Một loài quái vật trong truyền thuyết Trung Quốc, không tồn tại trong thực tế. mãnh thủ khác. Quân ta đại bại. Đại Hãn chút nữa cũng bị ác thú hãm hại, nhờ tướng sĩ Khiếp Thiết quân quên mình chiến đấu, Đại Hãn mới thoát thân. Đại Hãn bị kinh động mà đổ bệnh, hai mươi ngày sau mới khỏi.

Trận chiến đó ta tổn thất hàng vạn tướng sĩ. Đại Hãn chiêu thần và binh sư bàn mưu. Quân thần nói rằng: “Người Đãng Hạng ở Mật Thành dũng mãnh, lại giỏi không chế ác thú, không dễ bao vây ỡ/ê Hãn nói: 'Trước đây bao vây Mật Thành hàng chục năm vẫn không tiêu diệt được, giờ làm thế nào?',m. Quân thần nói: “Có thể để những quân sĩ giỏi bao vây, tìm

loi đi khác đề tập kích ". Đại Hãn nói:
"Tốt Quân sư báo rằng: ẻ'Tiền nghe nói
trong đội quân cỏ lão ứợng quân trước
đây từng theo quân sư của thái tổ đi
chinh chiến, có thể hỏi người đó xem có
đường đi khác có thể tập kích Mật Thành
hay không. Nếu có người biết được
những điều đó theo về thì phải hỏi cho
tỏ, chắc chắn sẽ chiến thắng " Đại Hãn
khen: "Rất tốt

Đại quân phụng mệnh Đại Hãn, trèo núi,
vượt rừng, xây doanh trại, dựng thành lũy
bao vây Mật Thành vài tháng. Người
Đàng Hạng lũ lượt kéo tới xâm phạm đều
bị đại quân của ta lần lượt đánh lùi.
Quân sư tìm kiếm lão tướng quân trong
vô số người, ông cũng đích thân tuyên

chọn quân sĩ tinh nhuệ để đi theo tướng quân, xuvên qua khe núi, đi bộ trên sa mạc, mấy lần gặp nạn;uy hiễm, may lần bị bao vây, rốt cuộc đã tới ven bờ Vãng Sinh Hải. Nhimng hồ nước biến đổi thất thường, vớ cùng nguy hiễm, lúc thì vô hình như Hạng Hải, lúc lại rộng lớn như sa mạc. Tuy nước rất trong, nhưng xương trắng chất đống dưới nước, măng xà trườn bò ngane; dọc, còn có sương mù bao phủ, không biết phạm vi hồ đó rộng bao nhiêu! Lão tướng quân nói với quân sư: “Đại quân Thành Cát Tư Hãn dừng lại tại đây!” rồi phái rút ra ngoài, mấy lần bị kẹt trong hang núi. gió to gào thét, cút bay đá đập, không nhận biết được phương hướng. Quân sư lai nói: “Vùng

đất hiểm trở, mười vạn đại quân không thể tiến vào”

Tháng tám, đại quân đã tiến vào Mật Thành được vài tháng, thiếu lương thực, thiếu nước uống, nóng bức khó chịu, lòng quân dao động, nhiều tướng sĩ và binh lính đều muốn rút quân, Đại Hãn cũng có ý này, nhưng quân sư lại nói: "Đại quân chinh chiến xa xôi, hao binh tốn lực, giờ bị kẹt lại trong Mật Thành mấy tháng, suy nhược ý chí, người Đãng Hạng cũng bị kẹt như vậy, nhưng nếu rút quân tại đây lúc này, chẳng há uống công phí sức? Oucm thần nói: “Onân sư nói có lý! Lần này Đại Hãn đích thân chinh chiến, nếu chúng ta rút lui thì người Đãng Hạng ở Mật Thành càng được thể, sau tất khó mà

không chế được! Đại Hãn nghe thấy vậy thì gật đầu đồng ý.

Các chư hầu, tướng sĩ và quần thần đều đồng loạt quyết tâm: “Ân oán mấy chục năm, giờ ắt phải trả! Không còn phải bàn tới chuyện rút quân!”, lúc này lòng quân mới tạm lắng xuống.

Mấy tháng nay, theo diệu kế của quán sư, ta đã bắt giữ được người Đổng Hạng ở Mật Thành khi chúng đang tìm đường trốn thoát, ân oán với người Đàng Hạng ở Mật Thành vẫn chưa hóa giải nên làm vậy vô ích, kẻ bị bắt giữ

xin được chết! Than ôi! Dũng sĩ Đàng Hạng đông dẫu vậy nhưng chủ nhân lại không biết trong dụng nên mới có nạn vong quốc diệt chủng hôm nay. Rốt cuộc

tới một ngày, quân sĩ Khiếp Thiết bắt được một bà lão người Đàng Hạng, bù tở tình nguyện đi trước dẫn đờng. Đại thần và quân sư dan theo năm nghìn quân Khiếp Thiết tinh nhuệ đi theo bà lão vào hang núi, tới ven bờ Vâng Sinh Hải. Bà lão tiết lộ sự tình: hàng chục năm trước bị mắc kẹt trong Hạng Hải nên số lượng người Đàng Hạng ở Mật Thành đã giảm mat một nửa. Trước đây từng có người chinh phạt Thiên Hộ Trấn, quyết từ lao ra khỏi vòng vây. Thiên Hộ Trấn bị thăm sát, tướng sĩ tinh nhuệ tổn thất hơn một nửa, không còn sức clê đại chiến với chúng ta. Nay đại quân bị mắc kẹt, lương thực trong thành đã cạn kiệt, ăn thịt ngựa để sống qua ngày, người trong thành chỉ

mong được chết. Bà lão muốn được sống nên đã vượt thành ra ngoài, bị quân ta bắt được. Quân sư nói: “Khốn khổ mà giữ thành cô độc, chắc chắn không thể lâu dài, Mật Thành sớm muộn cũng bị tiêu diệt!”

Bà lão lại chỉ Vãng Sinh Hái nói: "Vãng Sinh Hái lúc to lúc nhỏ, đợi tới khi hồ nước nhỏ, cỏ thể tìm thấy đường vào trong Mật Thành Bà lão chưa nói hết, trời bỗng biến sắc, cuồng phong nổi lên, trên mặt hồ Hạng Hải sấm chớp âm âm, mưa như trút nước, bà lão bị sét đánh chết! Toàn quân kinh ngạc, quân sư cũng hoảng loạn! Trong nháy mắt, Vãng Sinh Hái dâng lên, hàng trăm dặm thành biển nước, số phận đại thần và quân sư cùng

toàn quân ngàn cân treo sợi tóc. Lòng quân đại loạn, quân sĩ tháo chạy tứ phía, có người chết đuối, còn vô số người giẫm đạp lên nhau. Nếu lúc này bị người Đàng Hạng tới tấn công, ta chắc chắn thua trận! Trong mưa gió, quân sư hô hào: “Chư quân, đừng hỗn loạn! sống chết có số, tập hợp tại chỗ cao, ta sẽ tụng kinh phù hộ chư quân!”

Đại quân rút lên chỗ cao, nước cũng dâng cao theo, đại quân giống như bị mắc kẹt trên một hòn đảo duy nhất! Toàn quân khiếp sợ, quân sư không vì thế mà di chuyển.

Ông ngồi khoanh chân trên đỉnh đồi, nhắm mắt tụng kinh.

Tiếng tụng kinh vang xa hàng dặm, nước

đang dâng lên gần tới chỗ quân sĩ, toàn quân tự nhủ phen này chắc mất mạng! Không ngờ, mặt nước không dâng lên nữa mà lại rút đi. Tất cả quân sĩ đều quỳ lạy Phật tổ hiển linh, cứu đại quân trong lúc sắp bị nhấn chìm! Tiếng tụng kinh vang vọng khắp Hạm Hải, lay động trời đất. Một lúc sau, mưa tạnh, trời trong, sương mù tản đi, có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Vãng Sinh Hải, mặt nước minh mông, súng xanh êm đềm, không nhìn thấy bến bờ!

Mặt nước rút xuống dần, các tướng lĩnh định dan quản quav trở lại, quân su nói: "Ta được Phật tổ chỉ rằng, hôm nay chính là ngày công phá Mật Thành!" Chư quân lòng đầy hoài nghi. Nếu đúng như những

gì bà lão nói, khi nước rút đi sẽ hiện lên
dường đi thông tới Mật Thành.

Ouón ta lao đi thật nhanh, quả nhiên
trông thay đại thành ở giữa ốc đảo, điện
thờ nguy nga, vàng bạc ngọc ngà huy
hoàng, klĩác hản nhĩn gian! Ốc đảo vô
cùng nguy hiểm,

quân ía tổn thất hàng trăm tướng sĩ, rớt
cuộc mới tới chân Mật Thành. Ngtrời
Đáng Hạng tuy đõ yếu thế, nhưng van
kiên quyết bám trụ giữ thành không chịu
ra là vì lẽ gì?

Lại một ngày nữa trôi qua, sương mù
bông nhiên kéo tới, Mật Thành thoát ản
thoát hiện, không thể trông rõ. Chư quân
nghĩ ngờ người Đản % Họng nhân lúc
sương mù sẽ tới tập kích. Phậ tô đang

phù hộ cho ngài Đàng Hạng, Mật Thành không thể có được! Quân sư lại nói: “Sương mù này chính là Phật tổ hiển linh, tương trợ ta công phá thành!”, vậy là quân sư đem theo hơn chục tướng sĩ tài giỏi, tìm cách bí mật để tiến vào trong, Mật Thành từng bước bị công phá! Quân sư lệnh cho quân sĩ không được giết người bừa bãi, không được cướp bóc, nên lúc thành bị phá, đàn ông Đàng Hạng trong Mật Thành xin chết, đàn bà treo cổ tự sát, lúc đó máu chảy thành sông. Hơn một trăm con ngói quý và những động vật hang dã được quân sư thuần hóa bằng đạo Phật. Đến đêm, trong thành bốc cháy, quân sư lo Icing, lệnh cho chư quân rút lui, chư quân tranh nhau

cướp vàng bạc châu báu nên bao người vì thế mù chết.

Sau đó, quân sư lệnh cho chư hầu đóng quân ven Vãng Sinh Hải, tìm kiếm xác người Mông Cô, Đãng Hạng để xây thành từ những oan hồn. Lúc đó, chư quân hoảng sợ, đều nói rằng: “Vùng đất nguy hiểm này không nên ở lại lâu”. Quân sư mới nói: “Không phải sợ, ta vẫn ở lại đây! Mỗi ngày ta sẽ tụng kinh, siêu độ oan hồn, đợi tới khi yên ổn bình an” Quân sư thấy chư quân vẫn hoài nghi nên nói tiếp: “Ta thấy xung quanh Mật Thành thì thể lộ thiên, hàng chục năm nay tướng quân không được chôn cất, trận đánh này quân ta tổn thất hơn một nửa, người Đãng Hạng lần này bị tiêu diệt, nếu để xác

tướng sĩ chur quân hai bên phơi thây như vậy, thì tội này của ta rất lớn! Như vậy Phật sẽ không phù hộ, mà e rằng sẽ trách tội, bắt phải chết! Sự hoài nghi trong lòng chur quân dần tan biến, trong một tháng đàn thành mới xong. Trong vòng một tháng đó, Vãng Sinh Hải trời trong xanh, gió hiền hòa. không thấy bất cứ dấu hiệu thời tiết xấu nào. Đàn thành xây xong, đại quân trở về, trong hang núi lại nổi mây đen, cuồng phong gào thét, chur quân tướng sĩ nghe lời quân sư, ắt có Bồ Tát hóa thân.

Triều Nguyên chúng ta thiên hạ đồng lòng, đất đai trù phú mệnh mệnh, tứ hải thên thang, không nơi nào không chinh phục được, hướng hồ gì chi là một Mật

Thành còn con? Trận chiến này, Đụi Hãn anh minh, tướng sĩ quyết tử, quân sư đứng trước nguy hiểm không hoảng loạn, nhiều lần hiển kẻ kỳ diệu, thống lĩnh đại quân phá thành, lập công lao hiển hách! Ta cũng không sánh kịp!

Trước đây khi quân sư xây đàn thành đồ từng ngầm ý với ta rằng: “ Thành này có chỗ rất kỳ diệu! ” Ta hỏi chỗ nào kỳ diệu, quân sư chỉ cười không nói, lúc đó ta ngây ngô không hay biết gì! Sau này, ta định viết sách, ghi chép lại cuộc chinh phạt này để con cháu đời sau biết được, để lưu lại trong sử sách dân tộc. Quân sư nói rằng: "Không được, e có người căn cứ vào đủ mà sinh biến! Nếu muốn ghi chép có thể khắc vào bia đá để cảm ơn

và ghi công, dựng bia cạnh Văn Sinh Hải, nên đã có tấm bia này.

Triều Nguyên tới ngày 23 tháng 8 mùa thu năm thứ 9, Quang Lộc đại phu - Thái bào

3

Đường Phong dịch xone hàng vạn chữ li ti trên bia đá liền thốt lên: “Đây đúng là một tấm văn bia quan trọng, ghi chép lại một giai đoạn lịch sử bí mật mà chúng ta chưa từng biết tới. đây vốn dĩ là một phát hiện rất quan trọng. Đôi với việc tìm ra Mật Thành, đoạn mật sử này cũng cung cấp cho chúng ta manh mối quan trọng để hóa giải những bí mật trên đó”. “Cậu có dám chắc những nội dung trên tấm bia này tin được không?”, Hàn

Giang nghi ngờ.

“Tôi nghĩ chắc là không có vấn đề gì. Thứ nhất, tấm bia này được dựng nên ở một nơi khuất nẻo thế này, rất ít người có thể trông thấy nên người khắc tấm bia không cần thiết phải giấu giếm điều gì đó. Thứ hai, người viết lên tấm bia này là Lưu Bình Trung, chắc là sẽ không có vấn đề gì cả”.

“Lưu Bình Trung là ai?”, Hàn Giang lại hỏi. Quang Lộc đại phu: quan cố vấn quốc sách cho hoàng đế. Thái bảo: Quan phụ trách dạy dỗ các thái tử. Trung thư lệnh: chức quan cao nhất thời Nguyễn, trên cả tả, hữu thừa tướng.

“Lưu Bình Trung là ái khanh của Hốt Tất Liệt, là trone, Iliàn đầu tiên của Hốt Tất

Liệt thời gian đầu, ône, bày mưu linh kế cho Hốt Tất Liệt, đồng thời lập kế hoạch thiết [ập Các loại chế độ pháp lệnh của triều Neuyên. Bởi vậy khi nhìn thấy phần đề tên phía dưới văn bia là Lưu Bình Trung, tòi đã rất bất ngờ. thật không ngờ ử nơi hoang vu nguy hiểm như thế này lại bỗng nhiên xuất hiện một tấm bia nhi khác hài văn của Lưu Bình Trung! Khi đọc phần mở đầu lại càng ngạc nhiên hơn, trong đó không những có tự thuật của Lưu Rinh Trung mà còn nhắc tới cả Hốt Tất Liệt và quân sư!”

“Đúng vậy, em có thắc mắc muốn hỏi anh này giờ, quân sư’ trong bài văn này là ai?”, Lương Viện tò mò hỏi.

“Quân sư chính là người sáng tạo ra loại

chữ viết mà chúng ta đang nhìn thấy đây!”

“Ý anh là Bát Tư Ba?”

“Còn có thể là ai nữa? Theo như niên đại trên tấm bia thì lúc đó Bát Tư Ba vừa mới được I lốt Tất Liệt phong thành quân sư, bởi vậy quân sư được nhắc tới ở đây chính là Bát Tư Ba”.

“Bao nhiêu nhân vật quan trọng đều đã từng tới đây, thật là hơi bất ngờ”, hình như Lương Viện đã hiểu ra một chút nội dung trên tấm bia.

Đường Phong gật gù: “Đúng vậy, điều khiến chúng ta ngạc nhiên hơn chính là những nhân vật quan trọng này hóa ra đều đã từng tới đây. Trước đây anh đã kể rằng, Thành Cát Tư Hãn khi chinh phạt

Tây Hạ đã tới đây và bị naurời Đản
Hạng ở Mật Thành tập kích, ngã ngựa bị
thương.

Thật không ngờ, mấy chục năm sau người
Đản Hạng ngoan cường lại dụ được
cháu nội của Thành Cát Tư Hãn tới đây.
Đoạn đầu tiên trên bia đá đã nói về
nguyên nhân dẫn tới sự việc. Do Thiên
Hộ Trấn bị thăm sát nên Hốt Tất Liệt vô
cùng tức giận, muốn đích thân đi chinh
phạt nhưng bị quần thần khuyên năn.
Năm thứ hai, người Đản Mạn tại Mật
Thành lại tấn công châu huyện lân cận,
nên Hốt Tất Liệt đích thân thống lĩnh
ba vạn Khiếp Thiết Quân, tập hợp cùng
hơn mười vạn đại quân từ các ngã đường
tấn công Mật Thành, quân sư Bát Tư Ba

và Lưu Bình Trung cũng hộ tống hai bên. Đoạn ghi chép này đã chứng minh cho phán đoán của chúng ta ở Thiên Hộ Trấn trước đây, cũng chứng minh cho truyền thuyết cổ xưa mà chú Ngôi Danh đã kể cho chúng ta nghe. Sau khi Mật Thành bị diệt vong, người Đàng Hạng vẫn tận dụng lợi thế địa hình ở đây để chiến đấu với đại quân Mông cổ mấy chục năm, mãi cho tới thời kỳ Hốt Tất Liệt, họ mới bị đại quân Mông Cổ tiêu diệt. Nhưng đoạn ghi chép này cũng khiến tôi nảy sinh hai nghi vấn: nghi vấn thứ nhất là từ trước tới nay tôi chưa từng đọc được ghi chép trong sử sách nào nói rằng Hốt Tất Liệt đích thân thống lĩnh đại quân chinh phạt Đàng Hạng - lúc đó ông đang bận

rộn với cuộc chiến thống nhất thiên hạ, làm sao có thời gian hơn nửa năm đích thân tới đây chinh chiến?”

“Em nghĩ rằng do Hốt Tất Liệt muốn bắt đầu cuộc chiến tranh thống nhất thiên hạ nên bắt buộc phải giải quyết người Đảng Hạng ở Mật Thành trước, đề phòng sau này phát sinh hậu họa!”, Lương Viện suy đoán.

“Rất có thể như vậy. Nghi vấn thứ hai. đây là nơi đầu tiên chúng ta trông thấy hai chữ 'Mật Thành' kể từ sau khi chúng ta tiến vào sa mạc. Ngoài trên kệ tranh ngọc ra. đây cũng là lần đầu tiên trông thấy nơi được gọi là 'Mật Thành' trên văn vật cổ đại. Mọi người có nhớ cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài không?”

“Dĩ nhiên là nhớ! Trên cuốn sổ đó ghi chép lại rằng Dã Luật Sở Tài đã vào nhậm Mật Thành, hình như lúc đó ông ta... ông ta không hề eọi thành phố này là ‘Hạn Hải!’, Lương Viện nhớ lại.

“Đúng vậy, không; hiểu vì lí do gì Dã Luật Sở Tài chỉ gọi thành phố mà ông trông thấy là ‘Đại Thành’, anh nghĩ rằng có thể lúc đó vì ông ấy không , hề biết tên thật của thành phố này’.

“Nhưng tới thời Hốt Tất Liệt, người Mông cổ đã biết thành phố trong Hạn Hải gọi là ‘Mật Thành’!

“Đường Phong, ‘Mật Thành’ nghĩa là gì? Tôi vẫn chưa hiểu”, Makarov bỗng hỏi.

Dường Phong liền giải thích: “Đây là một từ có từ rất xa xưa, ‘Mật’ chỉ nơi

khởi nguồn xa xôi, yên bình của dân tộc
Đàng Hạng. Cháu ne;hĩ sở dĩ người Đàng
Hạng đặt tên cho tòa thành cổ trong sa
mạc này là ‘Mật Thành’ có thể có hàm ý
đặc biệt nào đó. Nhưng hàm ý gì thì hiện
giờ cháu vẫn chưa chắc chắn”.

Đường Phong nói tiếp: “Đoạn thứ hai
trên văn bia ghi chép cụ thể về quá trình
đại quân Mông cổ chinh phạt Mật Thành.
Điều quý báu là Lưu Bình Trung đã viết
rất tỉ mỉ về quá trình của cuộc chiến này,
ai úp chúng ta biết được về tình hình
năm đó. Mở đầu của đoạn thứ hai viết
rằng 'Thảng tư, đại quân tới Hắc Thành,
đánh bại người Đàng Hạng ở Mật Thành'
đã khiến tôi bất ngờ. Thảng tư lúc đại
quân Hốt Tất Liệt tới Hạng Hải Mật

Thành, trận đầu tiên họ đã đánh bại người Đảng Hạng, điều khiến tôi bất ngờ là địa điểm mà họ đánh trận đầu tiên lại chính là [lắ TI lảnh'1.

“Chính là Hắc Thủy Thành mà Kozlov phát hiện ra ư?”, Yelena hỏi.

“ừ, chính là Hắc Thủy Thành! Thời nhà Nguyên, Hắc Thủy Thành vẫn được sử dụng và trở thành thủ phủ quản lý khu vực này. Nhưng I lắ Thủy Thành cách Mật Thành mà chúng ta tìm kiếm tận mấy trăm cây số, vậy mà người Đảng [lạng ở Mật Thành lúc đó vẫn có thể di một quãng đường xa như vậy để chiến đấu với đại quân Hốt Tất Liệt sao?”

“Chi là cố giã giụa trước khi chết thôi mà, bởi vì sau này bà lão đó cũnẽ đã nói

ra sự thật!”, Hàn Giang nói.

“Ke cà như vậy thì dũng khí của người Đàng Hạng ở Mật Thành cũng vượt xa sức tưởng tượng của tôi. Tới đầu tháng năm, đại quân Hốt Tất Liệt tiến quân tới Cửu Lí Bảo và những nơi khác, đám quân rỉ tai nhau đến nỗi quân sĩ hoảng sợ không dám đi tiếp. Tôi nghĩ chắc chắn là có liên quan tới truyền thuyết đáng sợ về Mật Thành và người Đàng Hạng, có lẽ năm đó truyền thuyết mà đại quân Mông Cổ nghe được rất giống với những gì chúng ta đã nghe”.

“Đày cũng có thể là chiến tranh tâm lý của người Đàng Hạng”, Hàn Giang nói.

“Rất có thể là như vậy. Tóm lại, cuối cùng Hốt Tất Liệt đã nổi trận lôi đình, ra

lệnh cho đại quân phải tiến quân, bên ngoài Thiên Hộ Trấn lại bị người Đàng Hạng tấn công, đại quân Hốt Tất Liệt đại bại. May mà tướng sĩ quân Khiếp Thiết đã liều chết cứu Hốt Tất Liệt nên ông mới thoát được ải đó. nếu không thì lịch sử đã thay đổi rồi. Nhưnè trong đoạn ghi chép này. điều khiến tôi thật sự ngạc nhiên không phải là những điều đó. mà là câu 'Người Đàng Hạng ở Mật Thành quả nhiên dũng mãnh khúc thường, điều khiến ngòi quý cùng nhiều mãnh thú khác. Quân ta đại bại, Đại Hãn suýt chút nữa cũng bị ác thú hãm hại Dường Phong nói tới đây liền dừng lại, nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt anh đầy hoảng hốt.

Trong sương mù dày đặc, mọi người nhìn nhau. Mãi một lúc sau, Lương Viện mới phá vỡ bầu không khí này:

"Cái con... con ngỗng quỳ này là con gì vậy?"

Đường Phong quay đầu sang một bên, nhìn mặt nước phẳng lặng, lẩm bẫm:

“Anh nghĩ đó chính là loài vật sở hữu bộ hài cốt khó hiểu mà chúng ta vừa trông thấy đó”.

“Một loài ác thú có thể moi gan móc ruột con người!",

Hàn Giang dừng lại rồi nói tiếp: “Xem ra người Đẳng Hạng ở Mật Thành năm đó đã huấn luyện, nuôi dưỡng loài ác thú này và dùng nó để chiến đấu. Thảm sát Thiên Hộ Trấn và chiến dịch này của

người Đẳng Hạ đều dùng tới ngôi quỳ để hòng đánh bại đại quân Mông cổ”.

“Chắc chắn như vậy, loài ác thú này còn suýt chút nữa lấy mạng Hốt Tất Liệt! Tuy Hốt Tất Liệt đã được cứu sống nhưng vẫn bị loài thú này làm cho khiếp sợ, đến nỗi lâm bệnh, hai chục ngày sau mới hồi phục. Tuy tronR vẫn bia. Lưu Binh Trung chi nói là ‘bệnh’, nhưng tôi ne;hĩ đó chi là do Lun Binh Trung sợ phạm húy, vì bệnh mà tận hai chục ngày sau mới khỏe thì chắc chắn là rất nặng! Xem ra ‘ngôi quỳ” này là một loài rất lợi hại!”, Đường Phong nói.

Makarov gật gù: ‘Từ bộ hài cốt này tôi thấy không khó để nhìn ra loài quái thú tên gọi ‘ngôi quỳ’ này chắc chắn vẻ ngoài

rất hung tợn, sức mạnh vô biên, động tác nhanh nhẹn!”

“May mà những con vật đó đều tuyệt chủng hết cổ rồi. nếu không thì em chết cũng không có chỗ chôn cất ở đây mất!”, Lương Viện ra điều may mắn vồ vồ ngực.

“Mong là như vậy!”, Đường Phong lại nói tiếp: "Đoạn thứ ba ghi chép lại rằng, sau trận chiến này, Mốt Tất Liệt cùng Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba dựa trên những kinh nghiệm đã trải qua đề lên kế hoạch. Lưu Bình Trung hiến kế để thoát khỏi vòng vây, trong lòng Hốt Tất Liệt đầy nghi ngờ, ông nói rằng mấy chục năm nay luôn có binh mà tức trực gần Mật Thành, nhưng mãi mà Mật Thành vẫn

chưa bị đánh bại, nếu tiếp tục dùng cách đó thì liệu có tác dụng không? Lưu Bình Trung nói rằng lần này phái toàn quân giỏi đi bao vây, sau đó lại sai người đi tìm kiếm đường đi tới Mật Thành, cũng dùng cách đánh mai phục. Hốt Tất Liệt đã dùng cách của ông ấy. Không thể không nói rằng, dưới trướng Hốt Tất Liệt có một đại thần như Lưu Bình

Trung là một sự may mắn của ông! Địa hình Hạng Hải phức tạp, đại quân của Hốt Tất Liệt tuy đông nhưng không triển khai hết được, bởi vậy sau lần thất bại tiếp theo tại bên ngoài Thiên Hộ Trấn, đại quân Mông cổ đã kịp thời thay đổi kế hoạch, chuyển từ tấn công sang bao vây - đây là một kiểu 'bao vây' tích cực. Mấy

chục năm trước không bao vây cho người Đảng Hạng chết được, tôi nghĩ là do trong Mật Thành ngoài vật chất phong phú, tự cung tự cấp ra, chắc chắn cũng sẽ có những đường khác để liên lạc với bên ngoài. Bây giờ, Lưu Bình Trung tăng cường quân sĩ bịt hết những lối đi thông với bên ngoài. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là thảm cảnh diệt vong của người Đảng Hạng, hơn nữa Lưu Bình Trung không chỉ sử dụng chiêu 'vây' mà còn tích cực cho người đi tìm kiếm đường đi, chuẩn bị đánh úp Mật Thành!”.

“Đây chính là kế dùng, cách của người Đảng Hạng đê dối phó với người Đảng Hạng!”, Lương Viện thốt lên.

“Sau khi Lưu Bình Trung hiến kế, Bát Tư

Ba cũng cảnh báo Hốt Tất Liệt, có thể tìm kiếm lão Ướng quân trong đám quân sĩ năm đó đã từng theo Thành Cát Tư Hãn tới đây, dĩ nhiên quan trọng hơn cũng là chiêu lợi hại hơn là phải moi tin từ nội bộ kẻ thù - nếu có người biết được điều đó theo về, thì phải hỏi cho tỏ, chắc chcm sẽ chiến thắng”.

“Xem ra Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba đều có vai trò quan trọng, nếu làm như vậy thì người Đãng Hạng ở Mật Thành gặp tai ương là chắc chắn rồi!”, Hàn Giang thờ dài.

“Vậy thì anh xem thường những người Đãng Hạng ở

Mật Thành rồi! Đoạn thứ tư ghi chép lại rằng, kẻ hao vây ban đầu rất hữu hiệu, để

đột kích khỏi vòng vây, người Đảng Hạng đã hết lần này tới lần khác chủ động phán công, nhưng đều bị đại quân Mông cổ cố thủ ở đó đánh lùi. Điều này khiến tôi nhớ tới một số công sự phòng ngự mà chúng ta phát hiện thấy gần Lang Oa. Lúc đó chúng ta thấy lạ là tại sao ở đó lại xuất hiện công sự phòng ngự của người Mông cổ. Bây giờ tám văn bia này đã giải thích cho câu hỏi trên, nhưng công sự đó chắc là được xây (lựng sau khi người Mông cổ bị thảm sát tại Thiên Hộ Trấn, phải rút lui về Lang Oa, cũng có thể do Hốt Tất Liệt xây dựng sau khi được Lưu Bình Trung hiến kế”.

Hàn Giang nghe Đường Phone suy đoán, năm nghĩ: “Vậy thì trong sa mạc chắc

chấn vẫn còn không ít nliữne công sự phòng, ngự như vậy”.

“Tóm lại, người Đấng Hạng đã hoàn toàn bị mắc kẹt trong Mật Thành. Lúc này đại quân Mông cổ lại tiến hành một kế hoạch khác - tìm kiếm đường đi tới Mật Thành. Bát Tư Ba đã gọi những lão tướng quân từng theo Thành Cát Tư Hãn tới đây, ‘xuyên qua khe núi, đi bộ trên sa mạc, mấy lần gặp nguy hiểm, mấy lần bị bao vây, rất cuộc đã tới ven bờ Vòng Sinh Hải’ Từ chặng đường mà họ đã đi, mọi người nhận thấy gì không?”, Đường Phong dùng ánh mắt thăm dò nhìn mọi người.

Lương Viện ngẫm nghĩ rồi nói: “Đoạn đường mà họ đi qua hình như.é. hình như

eần giống với của chúng ta!”.

“Đúng vậy, anh nghĩ rằng con đường; mà lão tướng sĩ đưa Bát Tư Ba đi chính là tuyến đường mà mấy hôm nay chúng ta đã đi, tiếp theo đó ‘Nhưng hồ nước biển đổi thất thường, vô cùng nguy hiểm, lúc thì vô hình như Hạm Hải, lúc lại rộng lớn như sa mạc. Tuy nước rất trong, nhưng xương trắng chất đông dưới nước, măng xà trườn bò ngang dọc, còn có sương mù bao phủ, không biết phạm vi hồ đỏ rộng bao nhiêu như vậy không giống hệt với những gì chúng ta sắp ở đây sao?’”

‘Xem ra hàng nghìn năm nay ở đây đều như vậy!’, Hàn Giang ngạc nhiên.

“Quan trọng hơn nữa là đoạn ghi chép này đã chứng minh cho truyền thuyết về

Vãng Sinh Hải - biên đời thất thường, vô cùng nguy hiểm, lúc thì vô hình như Hạng Hải, lúc lại rộng lớn như sa mạc...”, Đường Phone lẩm bẩm, anh phỏng tầm mắt về phía hồ nước bị sương mù bao phủ, chìm trong suy tư.

Mãi lâu sau, Đường Phong nhìn ra xa rồi nói: “Đại quân của Thành Cát Tư Hãn năm đó đã dừng chân tại đây, mấy chục năm sau đại quân của Hốt Tất Liệt cũng bị mắc kẹt ở đây. Năm đó e rằng Bát Tư Ba cũng giống chúng ta, bị lạc trong lớp sương mù bao trùm Vãng Sinh Hải, chỉ biết ra vào hang núi, đến nỗi ông than thở rằng - vùng đất vô cùng nguy hiểm, hơn mười vạn quân không thể tiến vào”. Sau một hồi khẳng khái, Đường Phong

lại tới trước tấm bia, chỉ lên đoạn thứ năm trên tấm bia nói: “Rõ ràng Hốt Tất Liệt. Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung đã xem nhẹ quyết tâm và nghị lực của người Đảng Hạng ở Mật Thành. Họ đã bao vây Mật Thành mấy tháng nhưng người Đảng Hạng vẫn không khuất phục. Từ những gì khắc trên văn bia có thể thấy, sau này người Đảng Hạng đã không còn sức lực đề chủ động tan công đại quân Mông cổ nữa, nhưng họ vẫn dựa vào địa hình phức tạp và thành trì kiên cố để trấn thủ, đại quân của Hốt Tất Liệt cũng hết cách. Lúc đó đang là giữa mùa hè, trên sa mạc thiếu nước và lương thực, thời tiết khác nghiệt, lòng quân bất ổn, vậy là đại thần và tướng lĩnh đều muốn rút quân, Hốt Tất

Liệt cũng có ý đó, chỉ có Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung là vẫn kiên trì không chịu rút quân. Bát Tư Ba không chỉ là lãnh tụ của một tôn giáo mà còn là một nhà chính trị, nhà quân sự kiệt xuất, ông đã phán đoán chính xác lúc này người Đảng Hạng ở Mật Thành cũng rất khó khăn - chắc chắn còn khó khăn hơn họ, trận chiến này chẳng mấy chốc sẽ kết thúc. Đây lúc thử xem ai có thể kiên trì đến phút chót, nếu như rút quân thì công sức sẽ đổ xuống sông xuống biển! Lưu Bình Trung cũng suy nghĩ như Bát Tư Ba nên nói với Hốt Tất Liệt, nếu bây giờ rút quân thì khí thế của người Đảng Hạng ở Mật Thành sẽ càng lên, sau này sẽ khó lòng không chế! Cuối cùng, Bát Tư Ba

và Lưu Bình Trung đã giúp Hốt Tất Liệt cune cố lại quyết tâm cho quân sĩ.”

“Đúng là việc gì cũng cần kiên trì, tôi nghĩ chúng ta còn cách Mật Thành không xa nữa đâu!”, Makarov nói.

“Đúng vậy, chúng ta đã ở rất gần Mật Thành rồi, từ những gì trên tấm bia có thể thấy điều đó”, Đường Phong lại chỉ đoạn thứ sáu trên bia đá nói: "Mấy tháng đó, Bát Tư Ba liên tục phái người đi tìm người Đảng Hạng ở Mật Thành, nhưng hầu hết những người Đảng Hạng bị bắt giữ đều xin được chết, không chịu tiết lộ bất cứ chi tiết nào về Mật Thành. Có thể thấy người Đảng Hạng ở Mật Thành ngoan cường tới mức nào, để đến nỗi Lưu Bình Trung cũng phải thốt lên rằng

‘Ôi thôi! Dững sĩ Đàng Hạng nhiều như vậy nhưng chủ nhân lại không biết tận dụng nên mới có nạn vong quốc diệt chủng hôm nay’. Rôt cuộc tới một ngày, quân Khiếp Thiết hất đợc một phụ nữ Đàng Hạng. Người đàn bà này đồng ý dẫn đường cho đại quân, Lim Bình Trung và Bát Tư Ba liền dẫn theo năm nghìn quân tiến vào hang, núi. Khi tới bên Vãng Sinh Hải, bà lão tiết lộ tình hình ở Mật Thành. Hỏa ra trải qua bao nhiêu năm bị bao vây và chiến tranh, Mật Thành đã súc cùn£ lực kiệt, nhân khẩu cũng tổn thất hơn một nửa. Thực ra là người Đãng I lạng muốn thoát ra khỏi vòng vây nên mới tấn công Thiên Hộ Trấn, tuy họ đã đánh bại Thiên Hộ Trấn

nhưng cũng tổn thất bao nhiêu thanh niên trai tráng. Đại quân Mông cổ thì cứ bao vây mãi, lương thực trong thành đã cạn kiệt, người Dana Hạng ở Mật Thành không còn sức để đánh tiếp, đành phải giết ngựa để ăn qua ngày, những người trong thành hiện giờ chỉ cầu mong được chết sớm. Nhưng bà lão này không muốn chết nên đã trốn ra khỏi thành, tìm kiếm một con đường sống nhưng lại bị quân Khiếp Thiết bắt được. Để được sống, bà lão này đã bán đứng Mật Thành”.

“Chiến tranh thật tàn khốc, đến phụ nữ cũng...”, Lương Viện thốt lên.

Đường Phong hất hất tay: “Thôi nào, đừng có than thở nữa, điều đáng để than

thờ còn ở phía sau cơ! Sau khi nghe thấy vậy, Bát Tư Ba nói rằng ‘Khốn khổ mà giữ thành cô độc, chắc chắn không thể lâu dài Mật Thành sớm muộn cũng bị tiêu tóe câu nói này gần như đã phán đoán được thời khắc cuối cùng của Mật Thành!’.

Đường Phong nhìn những hàng chữ dài dằng dặc trên bia đá, chau mày lại:

“Đoạn thứ bảy trên bia đá mới là thần kỳ nhất, đối với chúng ta cũng quan trọng nhất. Bà lão Đảng Hạng đó đã nói với Bát Tư Ba bí mật của Vãng Sinh Hải - ‘Vãng Sinh Hải lúc to lúc nhỏ, đợi tới khi hồ nước nhỏ lại, có thể tìm thấy đường đi vào Mật Thành’. Tôi thấy câu này rất quan trọng, đây rất có thể là chìa

khóa cuối cùng để chúng ta tìm thấy Hạng Hải Mật Thành”.

“Chìa khóa cuối cùng? Nghĩa là sao?”,
Lương Viện không hiểu.

Hàn Giang nói chen ngang: “Ý cậu ta là chúng ta cũng nên nghe theo lời của bà lão Đãng Hạng năm đó, đợi hồ nước nhỏ đi ắt sẽ có đường đi hiện lên, thông tới Hạng Hải Mật Thành! Nhưng những lời nói cách đây mấy trăm năm có tin được không?”

"Những gì chúng ta gặp trên đường đi chưa có điều

gì là không ứng nghiệm với truyền thuyết cổ xưa đó cả!",

Đường Phong nói chắc chắn.

“Nhưng những gì đằng sau bia đá viết

thật quá li kỳ, cái sì mà bà lão vừa nói xong trời liền nổi sấm chớp ùng ùng, mưa to gió lớn. roi bà lão bị sét đánh chết. Một lúc sau, Vãng Sinh Hải tlcâng lên, suýt chút nữa thì khiến đại quân Mông Cô tan tác. Cuối cùng, nhờ Bát Tu Ba tụng kinh cầu Phật nên khi toàn bộ đại quân của họ sắp bị nhấn chìm thì trời bỗng tạnh mưa. toàn quân đã được cứu. Sao giống truyện cổ tích vậy?”, Hàn Giang vẫn tỏ ra nghi ngờ.

“Công nhận hai đoạn đở ly kỳ thật, giống như kể truyện vậy, nhưng nghĩ kĩ lại cũng trùng hợp với truyền thuyết cổ xưa và những gì chúng ta gặp phải. Điều này không phải đã chứng minh ực nước ở Vãng Sinh Hải không ngừng biến đổi

sao. Lúc mực nước dâng cao, hồ nước rất rộng lớn, lúc mực nước hạ xuống, hồ nước liền thu nhỏ lại. Tạm thời không nói tới việc hai đoạn ghi chép này quá ly kỳ, thật ra nỗ lực cũng đã tiết lộ cho chúng ta một chút manh mối. Khi đại quân lâm nguy, một lần nữa Bát Tư Ba lại thể hiện được tài năng lãnh đạo, không hoảng loạn trước hoạn nạn. Tôi nghĩ mưa tạnh nước rút không phải là công lao của Bát Tư Ba, nhưng việc ông ấy đọc kinh vẫn có tác dụng trấn an lòng quân đang hoảng loạn. Còn về việc mưa tạnh nước rút, tôi nghĩ chỉ có thể liên quan tới địa hình và khí hậu ở đây, vẫn còn một điều nữa, đó là sau khi tạnh mưa, sương mù cũng tản đi, điều này rất quan trọng. Bát Tư Ba đã

dẫn quân tới ven Vãng Sinh Hải vài lần
nhưng I 245

đều bị sương mù cản trở, điều này không
phải cũng giống như những gì chúng ta
gặp sao? Và khi sương mù tản đi, rốt
cuộc họ đã trông thấy rõ hình dạng của
Vãng Sinh Hải — 'mặt nước mênh mông,
sóng biếc dập dùi, không thấy bờ bên
điều đó cho thấy những lúc bình thường
thật ra Vãng Sinh Hải rất rộng lớn

“Nghe cậu nói vậy, chắc chúng ta cũng
phải chờ có một trận mưa to mới đuổi
được sương mù đi?”, Hàn Giang hỏi lại.
Đường Phong lắc đầu: “Tôi cũng không
biết, trên sa mạc cả năm cũng chẳng mưa
được mấy trận, tôi không dám hi vọng
nước ngọt từ trên trời rơi xuống! Chúng

ta xem tiếp, sau khi tạnh mưa nước rút, các tướng đều muốn rút quân, lúc này, Bát Tư Ba rất tự tin nói ‘Ta được Phật tổ chi rằng, hôm nay sẽ phá vỡ Hạng Hải’.

Tại sao Bát Tư Ba lại dám nói như vậy? Tôi nehĩ ngoài việc đề cô vũ dũng khí ra, còn có một điều quan trọng nữa đó là ông ta rất tin vào những gì bà lão nói. Quá nhiên, chẳng bao lâu sau, đúng như những gì bà lão nói, mực nước của Vãng Sinh Hải nhanh chóng rút xuống, con đường dẫn tới Mật Thành lộ ra!”

“Đúng là càng lúc càng ly kỳ! Con đường dẫn tới Mật Thành nằm ở dưới nước ư? Tại sao mực nước của Vãng Sinh Hải lúc thì dâng cao, lúc lại rút xuống nhanh chóng?” Câu hỏi của Hàn

Giang khiến mọi người đều im lặng.

Mãi lâu sau, Makarov mới khẽ nói: “Trừ khi... trừ khi phía dưới sa mạc có một không gian rộng lớn, giống như hang động nhũ đá các-xơ..

“Sao lại như vậy được, ở đây là sa mạc mà!”, Yelena ngạc nhiên nhìn mặt hồ bên cạnh.

“Tôi cũng không thể giải thích được, mực nước hồ bỗng nhiên đổi là chuyện bình thường, nhưng nếu tăng giảm đột ngột đúng như trên văn bia nói thì thật không bình thường!”,

Đường Phong ngập ngừng rồi lại nói tiếp: "Nhưng tất cả những điều này đều là sự thật, sau khi mực nước Vãng Sinh Hải đột ngột hạ xuống, đường đi tới Mật

Thành đã lộ ra,

Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung đã dẫn quân tức tốc tiến vào ốc đảo, quả nhiên trông thấy một tòa thành kim bích huy hoàng, diễm lệ, khác hẳn nhân gian!”.

“Đoạn ghi chép này gần như có thể chứng thực cho cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài - Mật Thành được xây dựng trên một ốc đảo”, Lương Viện lại nhắc tới cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài.

“Đoạn ghi chép đó khiến tôi nhớ tới Mã Xương Quốc.

Chúng ta đã từng đoán rằng, rất có thể Mã Xương Quốc time tới ốc đảo, đây quả thật cũng đúng là một ốc đảo chết chóc, bởi vì trên văn bia đã đặc biệt nhắc tới ốc đảo chết chóc — 'ốc đảo vô

cùng nguy hiểm, quân ta đã tổn thất hàng ngàn tướng sĩ, rút cuộc mới tới chân Mật Thành” Điều này chứng tỏ ốc đảo cũng rất nguy hiểm, đến nỗi dù không bị người Đảng Hạng tấn công nhưng quân Khiếp Thiết vẫn bị tổn thất mấy trăm người. Đoạn ghi chép này một lần nữa t hừng minh cho phán đoán của tôi trước đây - Mật Thành um trên ốc đảo chết chóc, có thể ốc đảo đang ở trước mặt chúng ta đây, bờ bên kia Vãng Sinh Hải”.

“Ồ! Điều này tôi không ngờ tới. Như vậy có nghĩa là chi cần chúng ta qua bờ bên kia là sẽ tiến vào ốc đảo chết chóc và cũng có thể trông thấy Mật Thành?”, Hàn Giang có vẻ phan kích.

“Ừm, mau lên! Chi... chỉ có điều không

biết còn bao nhiêu nguy hiểm dang chờ đợi chúng ta trên ốc đảo...”, Đường Phong lầm bầm.

7

Đường Phong dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng người Đàng Hạng ở Mật Thành cố thủ giữ thành, không chiến đấu với đại quân Mông cổ. Đại quân Mông cổ thường cưỡi ngựa, không có vũ khí để tấn công thành, bởi vậy tuy họ vô cùng cực khổ tấn công tới dưới chân Hạng Hải, người Đàng Hạng trong thành cũng cạn kiệt lương thực vậy mà đại quân Mông cổ vẫn không thể phá thành một cách dễ dàng! Từ tloạn ghi chép này không khó để nhận thấy chắc chắn tường thành của Mật Thành rất kiên cố, rất khó công phá,

đây cũng là tuyến phòng ngự cuối cùng của người Đảng Hạng ở Mật Thành. Cho dù đã cạn kiệt lương thực nhưng người Đảng Hạng vẫn sống chết đấu tranh tới cùng.

“Nhưng hình như sương mù dày đặc đã giúp ích cho đại quân của Hốt Tất Liệt!”, Lương Viện nói.

“Đúng vậy! Khi Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung dẫn quân Khiếp Thiết tới dưới Mật Thành, một trận sương mù bỗng kéo tới. Tướng sĩ sợ rằng thừa lúc sương mù, người Đảng Hạng trong Mật Thành sẽ ra khỏi thành tấn công và cho rằng lần này Phật tổ đã phù hộ cho người Đảng Hạng. Bát Tư Ba lại nắm lấy cơ hội này, nhân lúc sương mù. ông đã dẫn

hơn chục tướng sĩ tinh nhuệ tấn công Mật Thành từ cửa bí mật! Chắc chắn mọi người cũng đã để ý tới lối đi được gọi là ‘cửa bí mật’ này, tôi nghĩ đối với chúng ta đây cũng là điều quan trọng!”, Đường Phong nhìn mọi người một lượt, nói.

Ai ngờ Hàn Giang lại cười: “Cậu cả nghĩ quá đấy! Đại quân Mông cổ đã phá hủy Mật Thành, e rằng hiện giờ đến cổng chính của Mật Thành cũng chẳng còn thi lấy dâu ra cửa bí với chả cửa mật, cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta cả!”.

Đường Phong ngẫm nghĩ: “Anh nói có lý, nhưng tôi thấy câu đó vẫn rất quan trọng, nó cho thấy Mật Thành có cổng thành, còn có cả cửa bí mật. Nhưng... nhưng tôi thật sự không hiểu cửa bí mật này là thứ

gì, tôi chưa bao giờ trông thấy trên tường thành có cửa bí mật bao giờ cả!”.

“Có khi nào là địa đạo không nhỉ?”,
Yelena bỗng nghĩ ra điều gì đó.

“Địa đạo? Thông thường nếu như không có nhu cầu đặc biệt gì thì sẽ không bao giờ xây địa đạo phía dưới thành, bởi như vậy vừa không an toàn, lại ảnh hưởng sự vững chắc của tường thành”, Đường Phong nói.

"Thôi đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, tóm lại Khiếp Thiết quân đã mai phục đánh úp thành công, tấn công được vào Mật Thành!", Lương Viện nói.

“ừm, Mật Thành bị công phá! Phía trong là một bức tranh vô cùng thâm thúy. Bát Tu Ba lệnh cho tướng sĩ không được giết

hại, cướp bóc bừa bãi. Nhurna; đàn ông ở Mật Thành hợp lực chiến đấu mong được chết, đàn bà thì cùng nhau treo cổ tự vẫn...”

Nói tới đây, trước mắt Đường Phong lại hiện lên một bức tranh bi thảm, Lương Viện không khỏi thốt lên: “Đây không phải là 'những người phục quốc' được nhắc đến trong kệ tranh ngọc sao? Xem ra Hạo Vĩroni đã không nhìn nhầm người, người Đảng Hạng ở Mật Thành không những dũng cảm thiện chiến mà còn đều một lòng một dạ trung thành”.

“Điều quan trọng nhất trong đoạn ghi chép này không phải ở đây mà còn ở mấy câu sau”, Đường Phong tiếp tục giải nghĩa văn bia. “ ‘Hơn một trăm con ngỗng

quỳ và những động vật hung dữ được quân sư thuần hóa bằng đạo Phật. Đến đêm, trong thành bốc hỏa, quân sư lo lắng, lệnh cho chư quân rút lui, chư quân tranh cướp vàng bạc châu báu. bao người đã chết. Câu này đã nói lên hai việc, việc thứ nhất rất thú vị, cho thấy quân Khiếp Thiết đã trông thấy hơn một trăm con ngòi quỳ, đối diện với loài động vật vô cùng hung iợn này, Bát Tư Ba lại dùng Phật pháp để thuần phục chúng. Suốt cả bài văn, đọc đến đây thì câu này chính là câu mà tôi thấy khó hiểu nhất. Nếu quả thật ngòi quy hung tợn như vậy thì Bát Tư Ba đã thuần phục chúng bằng cách nào? Lẽ nào thật sự là ông chi tụng kinh đã có thể thuần hóa được chúng

sao?”

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu: “Xem ra chỉ có Iliê tới Mật Thành chúng ta mới sáng tỏ được mọi chuyện”, Makarov lẩm bẩm.

Đường Phong lại nói tiếp: “Việc thứ hai là trong đêm hôm đó Mật Thành bỗng nhiên bị hóa hoạn, đến Bát Tư Ba cũng cảm thấy nghi ngờ nên liền lệnh cho các chư quân rút lui. nhưng quân sĩ tranh cướp của cải dẫn đến biết bao người bị thương và thiệt mạng. Những câu này tưởng rằng chỉ là ghi chép thông thường nhưng lại tiết lộ thông tin rất lớn. Điều khiến tôi nghĩ đến đầu tiên, đó là Bát Tư Ba nghiêm lệnh 'không được cướp bóc bừa bãi' nhưng có tác dụng không? Từ

đoạn ghi chép trước đó cho thấy đều không phải vậy, chỉ có thể có một cách giải thích duy nhất, đó chính là sự quý giá của châu ngọc, bảo vật đã khiến họ kích động, đó đều là thứ mà họ đã từng nghe thấy nhưng chưa từng trông thấy, bởi vậy trước sức hấp dẫn to lớn đó, kỉ luật quân đội hay mệnh lệnh cùng đều vô tác dụng, đến Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung cũng không thể khống chế được binh sĩ.

“Thứ hai, đây là một trận hỏa hoạn khôn, rõ nguyên nhân hay còn có thể nói đó là một trận hỏa hoạn lớn là bởi, nếu chỉ là một trận hỏa hoạn thông thường thì đã không khiến Bát Tư Ba sinh nghi, vì vậy đêm đó trong Mật Thành chắc chắn

đã xảy ra hỏa hoạn lớn. Còn tại sao lại xảy ra hỏa là do những người Đảng Hạng còn sống phóng hỏa, do quân Khiếp Thiết trong lúc hò hét cướp bóc đã gây ra hỏa hoạn thì cũng chưa rõ. Tóm lại trận hỏa

hoạn này đã khiến quân Khiếp Thiết hoảng sợ mà bỏ chạy và cũng hủy hoại hoàn toàn Mật Thành”.

“Mật Thành nằm trên sa mạc hoang vu, người thưa thớt, quân Khiếp Thiết tung hoành cướp bóc cũng không cần thiết phải cố ý phóng hỏa, vừa ăn cướp vừa la làng? Có khả năng do vô ý mà gây nên hỏa hoạn, nhưng dân tới một trận hỏa hoạn nuốt chửng Mật Thành thì hình như hơi quá. Bởi vậy tôi cảm giác khả năng

lớn nhất vẫn là do những người Đảng I
lạng còn sống đã phóng hỏa đốt thành”,
Hàn Giang phân tích.

“Tôi cũng nghĩ vậy, chắc chắn vẫn còn
người Đảng Hạng sống sót, có thể ban
ngày họ trốn đi, ban đêm mới ra ngoài
phóng hỏa”, Đường Phong đồng ý với
suy đoán của Hàn Giang

“Nói như anh thì ban đêm những người
Đảng Hạng còn sống sót đã ra ngoài
phóng hỏa, sau đó đại quân Mông Cổ thì
cướp bóc rồi chạy tán loạn. Như vậy
đánh nhau một hồi nhưng cuối cùng Mật
Thành là của ai đây?”, Lương Viện bỗng
đưa ra một nhận định kỳ lạ.

“Điều này thì...”, Lương Viện nói vậy
làm Đường Phong ngó người ra, lẽ nào

sau khi người Mông cổ rút đi vẫn còn người Đảng Hạng tiếp tục nuôi dưỡng sự huy hoàng của Mật Thành?

8

Một lúc sau. Đường Phong mới định thần lại: “Anh thấy thật ra Mật Thành vẫn được coi là đã bị đại quân Mông Cổ công phá, tuy sau khi xảy ra hỏa hoạn, quân Mông cổ t hi ở lại đó một ngày rồi rút lui. nhưng từ những ghi chép sau đó cho thấy, người Đảng Hạng còn sống sót chắc là rất ít. Kể từ sau trận chiến đó, không còn bất cứ ghi chép hay manh mối nào liên quan tới Mật Thành nữa”.

"Về cơ bản thì việc quân Khiếp Thiết công phá Mật Thành đã được kể xong,

vậy tại sao phía sau vẫn còn hai đoạn chi chép nữa?”, Makarov chỉ lên bia đá hỏi. "Hai đoạn ghi chép phía sau đối với Lưu Bình Trung có lẽ không quan trọng, chỉ là viết tiếp vài dòng phía dưới, nhưng cháu lại thấy hai đoạn này rất quan trọng. Đoạn thứ hai lừ dưới lên chủ yếu kể về chiến tích sau khi công phá Mật Thành, tất cả chiến tích thật ra có mỗi một việc là Bát Tư Ba lệnh cho quân Khiếp Thiết nhật nhận thu thập tất cả thi thể của quân Mông cổ và người Đảng Hạng, xây dựng thành một đàn thành ven Vãng Sinh Hải để từ đó siêu thoát oan hồn. Việc này khiến cháu nhớ tới một truyền thuyết xưa...", Đường Phong nói tới đây liền dừng lại.

Lương Viện tiếp lời: “Anh nói vậy cũng làm em nhớ lời truyền thuyết mà chú Ngô Danh kể, truyền thuyết kể rằng trong Vãng Sinh Hải có một tòa thành bằng xương cốt. Lúc nghe kể về truyền thuyết đó em giật bản mình, sau đó ngẫm nghĩ thì thấy có lẽ chỉ là hư cấu, nhưng hôm nay xem ra rất có thể là thật”.

“Đúng vậy trên văn bia nhắc đến Bát Tư Ba đã dùng thi thể của tướng sĩ hai bên để xây nên đàn thành, thật ra mấy chục năm trước, hài cốt trong khe sỏi hoang cũng không có người thu nhặt, cộng thêm hơn một nửa đại quân bị tổn thất trong trận chiến này và toàn quân Đãng Hạng gần như bị lật đổ hết nên chắc chắn sẽ có rất nhiều hài cốt. Mọi người nghĩ mà

xem, những hài cốt này chất đống lên nhau thì... thì không phải là một tòa thành xương cốt sao?". Đường Phong nói một hồi nhìn mọi người.

Nghe tới đây, ai cũng sợ hãi: “Hóa ra truyền thuyết là thật ư?”

“Dĩ nhiên, đoạn ghi chép này cũng thần kỳ thật, viết rằng tướng sĩ vi lo sợ ven Vãng Sinh Hải nguy hiểm nên đã không ở lại đó lâu. Sau khi Bát Tư Ba cam đoan với các tướng sĩ, mọi người mới ở lại. Kể ra cũng kỳ lạ, hơn chục ngày ở đây trời đẹp, không thấy bất cứ nguy hiểm nào. Một tháng sau, đàn thành xây xong, sau khi mọi người rút đi, khí hậu trong Khe Sói Hoang lại trở nên hung hiểm như lúc ban đầu. Vậy là, các tướng sĩ

đều cho rằng Bát Tư Ba là người thần, là Bồ Tát tới nhân gian! Đoạn ghi chép truyền kỳ phía sau thậm chí còn khiến tôi bắt đầu nghi ngờ về những gì ghi chép trước đó, liệu đàn thành đó có thật sự tồn tại không?”, Đường Phong cũng bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của đoạn ghi chép này.

“Tôi thấy đây chẳng qua là làm đẹp mặt cho Bát Tư s'õjĩleỊ Ba mà thôi, loạn là bốc phét!”, Hàn Giang châm chọc. “Thật đúng như vậy sao?”, Đường Phong lại tập

trung nghĩ về những gì khắc trên bia đá, “Đoạn cuối cùng nói tới ba việc, thật ra là hai việc, bởi vì mấy câu phía trước là ca tụng công đức, nhưng ngay sau đó Lưu

Bình Trung

lại chuyển sang nói về việc khác: Trước đây khi quân sư xây đàn thành đã từng ngầm ý với ta rằng: “Thành này có chỗ rất kỳ diệu! Ta hỏi chỗ nào kỳ diệu, quân sư chỉ cười không nói, lúc đó ta nhất thời không nghĩ ra là gì. Rất cuộc ‘chỗ rất kỳ diệu’ này nghĩa là gì?”

“Phí lời, hỏi đó đến Lưu Bình Trung còn chẳng rõ hướng chi là chúng ta!”, Hàn Giang nói.

“Lưu Bình Trung là người thông minh tuyệt đỉnh, lại tham gia vào chuyện này từ đầu đến cuối mà ông lại không biết chỗ kỳ diệu trong đàn thành mà Bát Tư Ba xây nên?”

Hơn nữa Lưu Bình Trung nói rằng Bát

Tu Ba ngâm ý với ông, xem ra chỗ kỳ diệu này chỉ có một mình Bát Tu Ba biết!”, Đường Phong than thờ.

“Thôi đi, biết đâu đây chẳng qua là do Bát Tu Ba cố tình tỏ ra bí hiểm, vì ông ta đã là Bồ Tát tới nhân gian rồi nên cũng phải viết cho thần kỳ một chút chứ!”, Hàn Giang lắc đầu nói.

“Vậy việc thứ hai là gì ạ?”, Lương Viên hỏi.

“Việc thứ hai rất đơn giản, vừa hay có thể giải thích cho nghi vấn của chúng ta trước đây. Ở đoạn cuối trên văn bia, Lưu Bình Trung nói rằng, tại sao ông lại viết tám văn bia này, vốn dĩ là ông muốn ghi chép lại toàn bộ quá trình cuộc chiến để truyền lại cho đời sau, vừa có thể dùng

tới khi biên soạn, hiệu đính quốc sử. Ôn
ĩ nghĩ vậy rất tốt, Iihung vẫn chưa chu
toàn bằng Bát Tư Ba. Bát Tư Ba nói với
Lưu Bình Trung rằng, ‘Không được làm
như vậy. Ngộ nhớ có người, đặc biệt là
người Đảng Hạng sau khi vong
quốc đọc được những ghi chép này trên
sử sách sẽ quay lại Mật Thành, chiếm
giữ vùng đất này, chống lại triều đình,
như vậy sẽ trở thành đại họa cho triều
đình. Nếu ngài muốn ghi chép lại đoạn
lịch sử này, chi bằng hãy khắc một tấm
bia đá bên Vãng Sinh Hải! vậy là đã có
tấm bia đá mà chúng ta trông thấy đây.”
“Đúng là Bát Tư Ba suy nghĩ rất chu
toàn, thảo nào chúng ta không tìm thấy
trong sử sách bất cứ ghi chép gì về giai

đoạn lịch sử này!” , cuối cùng Lương Viện cũng đã hiểu ra ngọn nguồn của tấm bia đá này.

“Nhưng cũng phải cảm ơn Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung vì đã không đổ ai đó ghi chép giai đoạn lịch sử này vào sử sách, nếu như vậy chúng ta sẽ không thấy được những ghi chép chân thật nhất. Trên tấm bia đá này, Lưu Bình Trung không cần phải giấu giếm điều gì, bởi vậy vừa có thể ghi chép cụ thể, lại có thể nói lên được quan điểm của mình, đây chính là ý nghĩa của bài văn bia mà chúng ta đọc được”.

Đường Phong nói tới đây bỗng phát hiện Makarov quay mặt đi hướng khác, thất thần nhìn mặt nước bị sương mù bao

phú, như đang có tâm sự. Đường Phong vội vàng hỏi Makarov: “Lão Mã, bác đang nghĩ gì vậy?”

Đường Phong gọi hai lần, Makarov mới phản ứng lại: “Tôi... tôi vẫn đang nghĩ tới ‘chỗ kì diệu’.”

“Chỗ kì diệu? Lão Mã, năm đó đến Lưu Bình Trung cũng không hiểu được chỗ kì diệu là cái gì, một người nước ngoài như bác có thể nghĩ ra không?”. Hàn Giang cười trêu chọc.

“Chưa chắc vậy đâu!”, tính cố chấp của Makarov lại trỗi dậy, “Bát Tư Ba bảo Lưu Bình Trung dựng bia ven Vãng Sinh Hải, Bát Tư Ba dẫn quân đi xây dàn thành xương cốt cũng ven Vãng Sinh Hải, mọi người có để ý đến mối liên quan

giữa hai việc đó không?”

Makarov nói vậy khiến tất cả mọi người đều giật mình, mắt Đường Phong sáng lên, anh ngạc nhiên nói: "Tại sao cháu không nghĩ ra nhi. đúng là lão Mã tài thật! Việc khắc bia và xây đàn thành chắc là được tiến hành cùng lúc, hơn nữa chắc là trong một tháng mà đại quân Mông Cổ công phá Mật Thành, vậy thì hai kiến trúc này chắc sẽ không cách xa nhau là mấy!"

“Như vậy cũng có nohĩa là... đàn thành xương người ở gần đây?!", câu nói của Lương Viện, cộng thêm cả sương mù xung quanh khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 11

Mãng xà ăn mình

Đường Phong cảm thấy khó thở, anh nhắm mắt lại, lặn đi lặn lại những động tác như một cỗ máy. Anh muốn tăng tốc, anh cảm thấy mình càng lúc càng gần bờ, nhưng mãi vẫn chưa bơi tới nơi. Rốt cuộc, anh đã trông thấy cát trắng ven bờ, nhiming đúng lúc này, anh cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp đang đẩy mình từ phía sau.

Năm người vẫn bị sương mù bủa vây, đứng chết trân dưới bia đá. Lúc Lương

Viện nói ra câu đó, tất cả mọi người không ai bảo ai đều nhìn về phía Vãng Sinh Hải mờ ảo phía sau tấm bia đá. Tòà đàn thành xương cốt trong truyền thuyết đó thật sự ở gần đây sao? Biết đâu nó đang ở dưới chân họ hoặc là ở dưới nước cách đây không xa!

Vẫn là Makarov phá vỡ bầu không khí im lặng đáng sợ: “Bởi vậy tôi không thể không suy nghĩ nghiêm túc về chỗ kì diệu mà đoạn sau văn bia nhắc tới, bởi vì tôi có một dự cảm, rất có thể chúng ta sắp trông thấy tòà đàn thành xương cốt đó rồi!”.

“Cháu cũng cảm thấy vậy, hơn nữa lại còn càng lúc càng mãnh liệt”. Lương Viện lâm bầm.

"Chỗ rất kỳ diệu?", Đường Phong cũng đang nghĩ về vấn đề này, anh bỗng quay phắt người lại. đọc kĩ lại một lần nữa tấm bia đá. Anh muốn tìm thấy chiếc chìa khóa hí ề nặ t của chỗ kỳ diệu mà Bát Tư Ba nhắc đến, kể cả chi là một chút dấu vết. Nhưng anh đã đọc rất kỹ nội dung trên bia đá một lần nữa mà vẫn không thu hoạch được gì.

Đúng lúc Đường Phong đang vắt óc suy nghĩ, bầu trời à m II bỗng đổ mưa, từng giọt mưa rơi xuống nền cát trắng, rơi xuống mặt nước, rơi xuống tấm bia đá cổ xưa, rơi xuống cả mặt, cả người Đường Phong...

"Mưa rồi!", cơn mưa này khiến mọi người lập tức nghĩ tới ghi chép trong văn

bia.

Đường Phong vẫn chăm chú đọc tấm bia đá trước mặt. mắt anh nheo lại thành đường chỉ. dán chặt vào tam hia đá phía trước. Rồi ánh mắt đó bỗng sáng lên, Đường 1' liong chỉ vào tấm bia đá cổ kính nói: “Mọi người mau nhìn, trên bia đá!”

Mọi người đều quây quanh bia đá nhưng không nhìn ra gì cả. Lương Viện nghi ngờ: “Có gì vậy? Em nhìn nửa imày rồi, ngoài chữ ra chẳng nhìn ra cái gì cả!”

“Nhìn vệt nước trên mặt tấm bia này xem!”, Đường 1' hong chỉ iễn tấm bia nói.

Dường Phong vừa nói vậy, mọi người mới đề ý thấy trên thân tấm bia đá xuất

hiện vài vệt nước màu vàng nhạt.

Hàn Giang gật gù: “Đúng! Đây là vệt nước!”

‘Như vậy tức là nước ở Vãng Sinh Hải đã từng dâng tới vị trí này...’, Lương Viện ngược nhìn lên vệt nước trên cùng đã gần tới đỉnh tấm bia. Cô rùng mình, ngạc nhiên nói: “Lẽ nào nước ở Vãng Sinh Hải đã từng làm ngập cả tấm bia đá này ư?!”

Mọi người đều đề ý thấy vệt nước cao nhất trên tấm bia đá, Đường Phong cũng không thể tưởng tượng được mực nước ở Vãng Sinh Hải đã từng dâng, cao tới vị trí đó. Lúc này, Makarov nói: “Chỉ khi nào nước lưu lại trên đó một thời gian dài mới xuất hiện vệt nước như vậy!”.

“Cũng cở nghĩa là mực nước ở Vãnu, Sinh Hải đã từng dừng lại tại đó một thời gian dài!”, giọng Ilàn Giang trùng xuống. Đường Phong ngẫm nghĩ hồi lâu mới suy luận: “Tôi nghĩ rằng mực nước ở Vãng Sinh Hải ngoài sự biến đổi bất thường trong một thời gian ngắn ra - ví dụ như lần mà trên bia đá ghi chép, thì trong phần lớn thời gian mực nước của nó tương đối ổn định. Nhưng nó có thay đổi, trong những thời kỳ lịch sử khác nhau, mực nước của nó sẽ dừng lại ở những nấc khác nhau, về cơ bản, hiện giờ tấm bia đá này nằm ở ven bờ, năm đó lúc Lưu Bình Trung lập bia sẽ không dựng nó dưới nước, bởi vậy tôi cho rằng vị trí của mực nước bây giờ tương đương với

mực nước lúc lập bia. Nhưng ở đây có một vấn đề, ban đầu mực nước trong Vãng Sinh Hải lúc họ lập bia cũng gần giống mực nước hiện giờ, nhưng là Inrốc khi nước rút cạn hay là sau đó?”

“Ừm, đây là một vấn đề! Theo như ghi chép trên bia đá, lúc đại quân Hốt Tất Liệt công phá Mật Thành, mực nước của Vãng Sinh Hải đã đột ngột dâng lên, sau đó lại tụt xuống mực nước ban đầu, tiếp sau đó mực nước lại tức Im rút cạn nên mới lộ ra đường di thông tới Mật Thành.

Tôi nghĩ lúc họ lập bia chắc chắn không phải lúc mực nước đột ngột dâng lên, chỉ có thể là trong hai tình trạng sau đó. Còn trên bia đá cũng nhắc tới việc Bát Tư Ba

xây dàn thành xương cốt ven bờ Vãng Sinh Hải, bởi vậy tôi đoán rằng có 10 I iru Binh Trung lập nên tấm bia đá này cũng cùng vị trí Irên hờ với dàn thành xương cốt!", Makarov suy luận.

"Sao cơ? Như.. như vậy nghĩa là dàn thành xương cốt hiện giờ không ở dưới nước, nó ở gần chúng ta?", Yelena cũng kêu lên.

Mọi người vội vàng nhìn xung quanh, mưa càng lúc càng to, sương mù ban nãy không những không có dấu hiệu tản đi mà quện lẫn trong làn mưa dày đặc. Lẽ nào tòa dàn thành xương cốt đáng sợ trong truyền thuyết ở gần bia đá? Tất cả mọi người đều mở to mắt, chăm chú nhìn xung quanh, nhưng không ai dám rời tầm

bia đá nửa bước.

Năm người giống như gặp kẻ thù nhưng họ cũng không biết mình đang đối mặt với ai? Là oan hồn dật dờ trong Khe Sói Hoang hay mãng xà ẩn mình dưới nước? Là những gã áo đen có thể nhảy ra khỏi sương mù bất cứ lúc nào, hay chỉ.. chỉ là sương mù? Sương mù dày đặc giống như mọi bức tường vây huyen ào và kiên cố, quây kín lấy họ, chặn tầm mắt và cản trở họ đi tiếp. Rốt cuộc phía sau sương mù mờ ảo này là một thế giới như thế nào đây?

Đường Phong cố gắng để mình bình tĩnh lại, anh ngẫm nghĩ lại lời của Makarov rồi bone hét toáng lên: “Không! Lão Mã, bác nói không đúng! Bác có còn nhớ

truyền thuyết cổ xưa đó không? Trong truyền thuyết kể rằng đàn thành xương cốt ở dưới hồ Vãng Sinh Hải! Lưu Bình Trung hoàn toàn có thể dựng bia ở nơi cao ráo, nơi cao ráo này là chi địa điểm lúc đó. cũng là vị trí cao hơn đàn thành xương cốt”.

“Truyền thuyết chưa chắc đã chuẩn, từ vết nước trên thân bia đá có thể suy đoán trong lịch sử, mực nước của Vãng Sinh Hải đã từng dâng lên cao bằng hiện giờ, bởi vậy đàn thành xương cốt trong truyền thuyết hoàn toàn có thể ở dưới nước”, Makarov phản bác lại.

"Bat luận là ở dưới nước hay ở trên bờ, đàn thành đó chắc chắn ở quanh đây. mọi người phải cẩn thận hơn!", Yelena dặn

dò.

Yelena vừa dứt lời, Lương Viện bỗng kêu lên: “Mọi người mau nhìn kia, nước đang dâng lên!”.

Mọi người càng thêm hoảng loạn. Đường Phong trông thấy mực nước đã ngập tới chân tấm bia đá, nếu như không có tấm bia đá này làm vật đối chiếu thì có lẽ không thể phát hiện ra mực nước đang dâng lên nhanh như vậy! Mưa càng lúc càng to, nước trong Vãng Sinh Hải dâng lên rất nhanh, mọi người đành phải lùi lên cho cao hơn. Đường Phong vừa lùi lại vừa nhìn chăm chăm mặt nước đang không ngừng dâng lên, giống như sợ mãng xà có thể ngoi lên, lao về phía họ bất cứ lúc nào!

Chưa tới nửa tiếng đồng hồ, mực nước trong Vãng Sinh Hải đã dâng tới luna, chìm tấm bia đá. Đường Phong tröne thấy trên đó có một vệt nước đậm màu, điều đó chứng tỏ mực nước trong Vãng Sinh Hải đã từng dừng lại tại đó. Trong lúc Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì bỗng một màng cát trắng dưới chân anh lở ra, rơi xuống nước. Đường Phong bị cát ướt cuốn trôi xuống dưới, trong nháy mắt anh đã rơi xuống dòng nước Vãng Sinh Hải đang không ngừng dâng lên. Gần như cùng lúc, một bóng ai đó cũng mất hút dưới nước. động tác như một cỗ máy Anh muốn tăng tốc, anh cảm thấy mình càng lúc càng gần bờ, nhưng mãi vẫn chưa bơi tới nơi. Rốt cuộc, anh

đã trông thấy cát trắng ven bờ, nhưng đúng lúc này, anh cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp đang đẩy mình từ phía sau. Bản năng sinh tồn thôi thúc anh bất chấp tất cả bơi vào bờ. Nhờ sức mạnh to lớn đó Đường Phong đã lao lên bờ, lên đến bờ. Một bàn tay vạm vỡ đã kéo anh lên: “Cậu làm tôi sợ chết khiếp đấy!”

Là giọng Hàn Giang! Đường Phong vượt nước trên mặt đi, quay lại nhìn, nước đã dâng lên cao quá lưng bia đá. Lúc này, Lương Viện méu máu lao vào lòng Đường Phong. Đường Phong hồng nhớ ra lúc rơi xuống nước hình như có một bóng đen cũng rơi xuống cùng lúc với mình. Nghĩ tới đây, Đường Phong rùng mình, anh vội vàng quay đầu nhìn xuống nước.

Hàn Giang và Makarov đã chạy xuống nước, lo lắng gọi tên Yelena. Là Yelena, cô ấy cũng bị rơi xuống nước.

Đường Phong và Lương Viện lao tới mép nước, phía xa xa, dưới làn nước trong vắt, chốc chốc lại có bóri" đen lướt qua, Đường Phong hoa mắt chóng mặt. Tại sao Yelena vẫn chưa lên bờ? về lý mà nói thì năng lực và khả năng bơi lội của cô ấy còn hơn cả mình... lẽ nào Yelena đã bị mãng xà quán rồi? Đường Phong không dám nghĩ tiếp.

Hàn Giang đã cời xong áo, anh rút dao găm ra, nói bang giọng ra lệnh như đình đống cột với Đường Phong, Lương Viện và Makarov: “Mọi người mau quay lên ở yên trên bờ, tôi đi tìm Yelena!”

Đường Phong mở miệng định nói gì đó, nhưng anh cũng không biết trong lúc này còn có thể dùng lời nào để khuyên nhủ Hàn Giang. Ba người đành ở yên trên bờ, lo lắng chờ đợi Hàn Giang và Yelena. Hàn Giang lao xuống nước. Năm phút qua đi, mặt nước vẫn không chút động tĩnh, không thấy Yelena, cũng không trông thấy Hàn Giang. Makarov lo lắng lao xuống nước, Đường Phong cố gắng kéo ông lại. Một lúc sau, Đường Phong bỗng phát hiện thấy trên mặt nước phía xa xa có sóng nước. Nước trong Vãng Sinh Hải quả thật rất trong, Đường Phong nhìn rõ một đống màu đen to đùng dính với nhau.

Đường Phong cũng rút dao ra, nắm chặt

trong, lòng bàn tay, sẵn sàng chuẩn bị lao xuống nước hỗ trợ Hàn Giang. Nhưng đúng lúc này, trên mặt nước nổi lên một người, là Yelena! Yelena hoảng loạn muốn bơi vào bờ, nhưng cô giống như đã kiệt sức, hết chìm lại nổi trên mặt nước. Hàn Giang đâu? Yelena xuất hiện rồi, nhưng không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu cả...

Đường Phong và Makarov đã nắm chặt dao găm đi xuống nước, hai người đi xuống tới chõ nước ngập ngang bụng. Đường Phong bỗng phát hiện thấy, phía xa xa, màu nước xung quanh Yelena đều đã nhuộm đỏ, Đường phong và Makarov không khỏi lo lắng, lẽ nào Hàn Giang xảy ra chuyện?

Đường Phong và Makarov đang định bơi ra chỗ sâu nhất cứu Yelena và Hàn Giang thì bỗng cảm nhận dưới nước có một sức mạnh ghê gớm đang tới gần, Đường Phong giật mình trông thấy Hàn Giang đang quần nhau với một con mãng xà khổng lồ, chồm lên mặt nước. Người Hàn Gian bê bết máu và rác rưởi. Đường Phong không biết đó là máu của Hàn Giang hay là của mãng xà.

Đường Phong và Makarov vẫn đang chân chừ thì Hàn Giang và con mãng xà đã lại biến mất dưới mặt hồ, hai người đưa mắt nhìn nhau. “Rõ ràng ban nãy Yelena bị con mãng xà quấn chặt nên nó mới kiệt sức như vậy”, Makarov khẽ nói.

Nói xong, Makarov liền lặn xuống nước.

Đường Phong cũng đang định lặn xuống thì trông thấy mặt nước chỗ gần Yelena xao động, rột cuộc Hàn Giang đã thoát khỏi con mào xà đó một cách thần kỳ, anh ôm lấy Yelena ngoi lên mặt nước và đang bơi nhanh vào bờ!

Đường Phong thấy vậy liền hô to gọi Makarov lên, may mà Makarov không bơi ra xa nên đã quay lại bờ rất nhanh. Lúc này, Hàn Giang ôm Yelena cũng đã quay lại bờ. Đường Phong sốt sắng hỏi: “Anh không bị thương chứ?” Hàn Giang toét miệng cười, anh còn phì một miếng da rắn từ trong mồm ra, đáp : “Tôi chẳng sao cả. nó không phải là đối thủ của tôi, bị tôi làm cho sổng dở chết dở rồi!”. Lúc này Đường Phong mới thở phào: “Ban

nãy anh làm chúng tôi sợ chết khiếp, vậy con mãng xà đâu?”

“BỊ thương lặn mất rồi!”, Hàn Giang vừa nói vừa khẽ đặt Yelena xuống nền cát, “Chỉ có Yelena ban nãy bị mãng xà quấn lấy, suýt chút nữa là mất mạng!”.

Yelena lúc này đã hồi tỉnh lại, cô khẽ cử động: “Ai bảo em suýt chút nữa là mất mạng, lúc anh tới em vẫn đang chiến đấu với mãng xà đấy, ai chết dưới tay ai cũng chưa biết được đâu?”

"Khà khà!", Hàn Giang cười khan vài tiếng, “Đúng!

Chưa biết được the nào! Không biết chừng em lại có thể giết chết con mãng xà đó! Nếu như vậy thì hôm nay chúng ta đã có thịt rắn để ăn rồi!”

Ai ngờ Hàn Giang vừa nói đến thịt rắn, Yelena liền nôn mửa, hắt hắt tay: “Đừng nhắc đến rắn với em, lại còn thịt rắn nữa, mong muốn lớn nhất của em hiện giờ là có thể tắm một cái bằng nước nóng. Con mãng xà đó không giết được em chết nhưng mùi của nó em khiến không thể chịu nổi!”, nói xong Yelena lại nôn thêm lần nữa.

Mọi người đều cười, đúng là cười trên nỗi đau khổ của người khác. Lương Viên bỗng nói: “Mọi người đừng cười nữa, hình như tạnh mưa rồi!”

Đường Phong phát hiện ra ban nãy trời còn mưa rất to giờ đã tạnh hẳn, dĩ nhiên, điều mà anh quan tâm không phải là mưa, mà là sương mù dày đặc và Vãng Sinh

Hài hiển hóa vô thường. Đường Phong lao tới gần bia đá, anh kinh ngạc phát hiện ra mực nước bắt đầu rút xuống, hơn nữa tốc độ rút xuống cũng rất nhanh: “Lẽ nào mọi chuyện đều giống như lần công phá Mật Thành của Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung cách đây bảy trăm năm...”, Đường Phong nhìn mặt nước đang rút nhanh xuống, một cảnh tượng kỳ diệu hơn đã xuất hiện, sương mù dày đặc bao trùm lấy họ bỗng dần dần tản đi...

Mọi chuyện đều giống như những điều khắc trên tấm bia đá của Lưu Bình Trung, sau cơn mưa trời lại sáng, trong xanh vạn dặm, sương mù dần dần tản đi, mực nước trong Vãng Sinh Hải đã gần rút về vị trí ban đầu. MỌI mặt hồ khổng lồ và

phẳng lặng hiện lên trước mắt mọi người, sa mạc lại trở lại vẻ tĩnh mịch vốn thấy, như chưa từng có mưa gió hay trận vật lộn với mãng xà dưới hồ ban nãy!

Đường Phong thốt lên: “Quả nhiên đúng như Lưu Bình Trung nói. Vãng Sinh Hải không biết rộng tới chừng nào!”.

“Đúng vậy, không trông thấy bên bờ!”, Hàn Giang không khỏi trầm trồ.

"Mọi người có để ý thấy rặng núi và dãi cát phía xa xa trước mặt không?", Makarov chỉ về phía xa hỏi.

“Đó là...”, Đường Phong che tay trước trán, phóng tầm mắt ra xa.

“Neu đó không phải là thành phố ảo ảnh, thì cháu đoán đó ỉả bờ bên kia của Vãng Sinh Hải, Hạm Hải Mật Thành ẩn mình

trong vùng rặng núi và cồn cát đó!",
Makarov suy đoán

"Cha, tạm thời không nói xa xôi như vậy nữa, cha vừa đoán sai rồi!", Yelena cũng nhìn về phía mặt hồ xa xa, nơi đó phẳng lặng như một mặt gương, không thể tưởng tượng được phía dưới mặt hồ yên ả này lại có nhiều măng xà hung tợn đến vậy.

◇ "Cha sai ở chỗ nào?", Makarov hỏi lại Yelena "Cha nói rằng đàn thành chắc là ở gần bia đá, hơn nữa cao ngang bằng vị trí bia đá, nhưng bây giờ sương mù f lũn đi rồi, chúng ta chỉ trông thấy mỗi tấm bia đá này đứng chơ vơ ven hồ nhưng không trông thấy đàn thành đâu cá!".

Yelena nói vậy khiến Makarov không

biết trả lời thế nào, nhưng Đường Phong lại thấy phấn khích: “Tất cả đều giống như trong truyền thuyết và trên tấm bia đá của Khiếp I liệt quân, chỉ thiếu một chỗ thôi!”

“Ý anh nói là mực nước sẽ vẫn còn hạ tiếp xuống, giống như những gì Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung nhìn thấy năm nào?”, Lương Viện hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật gù: “Anh tin rằng hôm nay chúng ta cũng sẽ trông thấy cảnh tượng huy hoàng đó.”

“Nhưng em lại không thấy như thế!”, Lương Viện vừa nói vừa đi tới cạnh tấm bia đá, “Mọi người nhìn này, mực nước rút tới đây rồi không rút nữa.”

“Đúng vậy! Tôi đã quan sát hơn mười

phút rồi, mực nước rút tới chân bia đá là không rút tiếp nữa!", Hàn Giang cũng nói.

"Bây giờ tôi nói gì mọi người cũng không tin, hãy đợi đây, hôm nay nhất định sẽ xảy ra!". Đường Phong có đôi phần tự tin, anh biết rằng sự tự tin của mình đến từ những chuyện đã gặp trước đây và truyền thuyết, sự ứng nghiệm trên văn bia, bởi vậy lần này anh rất tự tin. Nhưng điều khiến anh không ngờ đã xảy ra. từ chiều cho tới tận khi màn đêm buông xuống, mực nước ở Vãng Sinh Hải cũng không biến đổi. Lúc đầu hội Hàn Giang còn đứng ven hồ chờ đợi, nhưng sau đó đều tranh thủ liong khô quần áo ướt, sắp xếp lại đồ đạc, cuối cùng thì họ đều nằm

xuống nghi ngại. Chi còn mỗi mình Đường Phong vẫn đứng; như chết cạnh tấm bia đá, chữ đọi kỳ tích lại xuất hiện thêm lần nữa.

Sô phận dường như cố tình đùa giỡn với Đường Phong, mọi chuyện trên đường đều ứng nghiệm như trong truyền thuyết và ghi chép trên bia Khiếp Thiết quán, chỉ có mỗi màn quan trọng nhất này lại không xuất hiện. Khi màn đêm hoàn toàn bao trùm lấy Vãng Sinh Hải, Đường Phong không khỏi lo lắng: “Nếu như sáng mai lại có sương mù thì phải làm thế nào?”

Không ai có thể trả lời câu hỏi này. Ăn tối xong, lại giống như hôm trước. Hàn Giang bố trí Đường Phone, mình và

Yelena lhay nhau canh eác. Hàn Giang đặc biệt dặn dò: "Mỗi người đều phải rất cẩn thận, đêm nay khác đêm hôm qua, người của Tướng quân cũng đã di qua vực Phù Đồ rồi, rất có thể bọn chúng đang ở quanh đây Còn có cả mãng xà nữa, bọn đấy rất khó đối phó, hơn nữa trong Vãng Sinh Hải chắc là không chi có một con mãng xà thôi đâu. Bởi vậy mọi người nên đề phòng trước những thứ đáng sợ đó. Còn những nguy hiểm khác, oan hồn dạ quỵ tôi không nhắc nhở mọi người nữa. Tóm lại phải đặc biệt cẩn thận!"

Tuy đi ngủ nhưng năm người vẫn hết sức cẩn I trọng I giống như sắp gặp phải kẻ thù. Nửa đêm trước là Đường Phong

canh gác, Lương Viện không ngủ được nên ngồi cùng anh. Hai người tựa vào nhau, nhìn mặt hồ đẹp đẽ. Yên ả , kỳ vọng tìm thấy cuộc sống mới phía sau Mật Thành.

Trong khoảng thời gian ấy, mọi chuyện đều bình thường. bọn áo đen không xuất hiện, mãng xà cũng không lao lên hồ. cáng không có cô hồn dạ quý đến quấy nhiễu họ, mọi thứ đều bình an vô sự.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 12.1

Đàn thành xương cốt

Con măng xà bị Hàn Giang chặt đứt đôi, nửa phần trên vùn động dậy, nhích từng chút từng chút một xuống nước, rớt cuộc trườn hẳn xuống nước. Trong chớp mắt đã lặn mất tăm, phần bị chặt đứt còn lại của con măng xà bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt, ngay lập tức biến thành một đồng da rắn.

1

Khi ánh nắng đầu tiên soi rọi lên mặt hồ tĩnh lặng, Đường Phong đi tới ven hồ. Mặt nước lấp lánh giống như được dát một lớp vàng, mặt nước vốn yên ả bỗng nhiên thay đổi, dưới nước hình như có một... không, cũng có thể là rất nhiều khe suối đang không ngừng tuôn trào lên mặt

nước, cho tới khi nước hồ trước mặt Đường Phong phụt lên. Mắt Đường Phong trợn tròn, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt. Phía dưới đó có gì vậy? Đàn thành xương cốt hay là vô số những con mãng xà?

Mặt nước từ từ rẽ ra, sau khi sương mù bốc lên. người đàn bà đeo mặt nạ lại xuất hiện. Chi... chi có điều lần này bà ta xuất hiện từ dưới nước rồi từ từ bay lên bờ.

Trên người bà ta không dính một giọt nước, Đường Phong nhìn thấy vậy thì hết sức kinh ngạc.

Đường Phong theo phản xạ lùi ra đằng sau, chưa lùi được mấy bước, anh đã áp lưng vào tấm bia đá Khiếp Thiết. Người

đàn bà đeo mặt nạ dừng lại cách Đường Phong ba bước, Đường Phong vẫn không thể nhìn thấy đôi mắt trong hai hồ mắt đen sì của bà ta. Rốt cuộc đang sau chiếc mặt nạ bằng vàng lấp lánh đó là một khuôn mặt như thế nào đây?

Đường Phong vẫn đang suy nghĩ mông lung thì người đàn bà đó đã cất tiếng hỏi trước: “Cậu có khỏe không?”

“Không... không khỏe lắm! Bọn tôi không tìm thấy lối đi vào Mật Thành.”, Đường Phong thật thà nói.

“Đó là tại lão hòa thượng Bát Tư Ba đó, ông ta đã bịt kín đường đi vào Mật Thành”, người đàn bà đeo mặt nạ bình tĩnh nói.

“Ông ta? Tại sao Bát Tư Ba phải bịt

đường đi vào Mật Thành?”, Đường Phong hơi bất ngờ về những gì người đàn bà nói

“Bởi vì từ đời Thành Cát Tư Hãn tới Hốt Tất Liệt, chiến tranh giữa Mông cổ và Tây Hạ kéo dài những sáu mươi năm, người Đảng Hạng khiến họ kiệt sức. Thành Cát Tư Hãn cũng chết ở Tây Hạ, Hốt Tất Liệt cũng suýt chút nữa mất mạng ở đây. bởi vậy Bát Tư Ba không muốn người Đảng Hạng có được chỗ này, tiếp tục chiếm giữ thành phố này!”, người đàn bà đó nói đến đây bỗng đổi chủ đề, hỏi Đường Phong: “Chắc là cậu cũng từng nghe câu chuyện về lão vương Kế Thiên Đệ Cân Trạch khởi sự rồi chứ?”.

Đường Phong gật đầu: “Tôi biết, năm đó thủ lĩnh dân tộc Đảng Hạng là Lý Kế Bông bị triều Tống dụ dỗ. ép buộc phái dâng cho triều Tống lãnh thổ năm châu. Em họ của Lý Kế Bông là Lý Kế Thiên không chịu khuất phục, chỉ mang theo vài trăm người, bỏ chạy tới Địa Cận Trạch trong sa mạc. cả cơ nghiệp của Tây Hạ đều bắt nguồn từ đó. Giờ thì câu đã hiểu tại sao Hạo Vưng đổi tên cho nơi này thành 'Mật Thành' rồi chứ? Mật, có nghĩa là “yên tĩnh”; Mật Thành là nơi chúng tôi được an cư, là nơi khởi nguồn của dân tộc chúng tôi, dân tộc Đảng Hạng chúng tôi từng tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên sa mạc hàng nghìn năm, biết hao phen chìm nổi rồi lại quật khởi. Chi cần

cỏ người Dàng Hạng không chịu khuất phục quay trở lại đây thì sẽ có thể phát triển hùng mạnh lại từ đầu, Mật Thành giống như một hạt giống của người Đãng Hạng. Năm đó Hạo Vương thấy các phía tây, đông, nam biên giới Tây Hạ đều đã được trấn giữ, chỉ có duy nhất phía bắc là trống trơn, lại thấy vùng đất này nguy hiểm, dễ phòng thù khó tấn công, lúc gặp nguy hiểm lại có thể tạo nên một Địa Cận Trạch khác nên đã xây thành ở đây, đồng thời phái những người anh dũng, thiện chiến nhất trấn giữ vùng này, hi vọng nó có thể phát huy tác dụng giống như Địa Cận Trạch khi Đãng Hạng có nguy cơ bị diệt vong, trở thành khởi nguồn để phục hưng dân tộc”.

“Tôi hiểu rồi! Bởi vậy sau khi đại quân Mông cổ tổn mất mấy chục năm, bị chết vô số người công phá được Mật Thành, Bát Tư Ba không muốn sau này vẫn còn người Đảng Hạng quay lại đây khởi nghiệp, phục hưng lại Tây Hạ nên đã bịt kín đường đi vào Mật Thành, đồng thời không để Lưu Binh Trung ghi chép lại sự việc này, để người đời sau không thể biết được đoạn mật sử này. Nhưng tôi vẫn không hiểu, Bát Tư Ba đã dùng cách gì để bịt được lối đi thông tới Mật Thành?”, trong lòng Đường Phong vẫn đầy nghi ngờ.

Người đàn bà đeo mặt nạ im lặng hồi lâu, không trả lời câu hỏi của Đường Phong. Đường Phong lo lắng nhìn người

dàn bà đeo mặt nạ, dưới ánh nắng chói chang, Đường Phong cố gắng hết sức để nhìn rõ khuôn mặt phía sau chiếc mặt nạ. Nhưng anh chỉ nhìn thấy chiếc mặt nạ - một chiếc mặt nạ vô cảm. Bà ta đang nghĩ gì? Hay là hồn đã lìa khỏi xác? Tại sao lại không nói, không trả lời câu hỏi của mình?

Đường Phong ngẫm nghĩ hàng loạt câu hỏi trong lòng, lúc này người đàn bà đeo mặt nạ bỗng tiến lên phía trước vài bước, gần như áp sát Đường Phong. Không hiểu sao, lúc này Đường Phong không dám nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ của bà ta, anh bất lực, không biết người đàn bà đeo mặt nạ định làm gì. Hình như người đàn bà cũng đang chăm chú nhìn

Đường Phong. Bà ta đột nhiên quay người lại, đứng cạnh Đường Phong ven hồ nước. Ngay sau đó, Đường Phong thấy người đàn bà từ từ đưa tay phải lên, mỗi lần bà ta đưa tay phải lên thì mình đều gặp đen đui! Lần này khi thấy người đàn bà đó lại làm vậy, người Đường Phong bất giác run bắn lên, mặc dù lần này tay phải của bà ta không chỉ về phía mình mà chỉ về phía mặt nước.

Đường Phong chưa kịp hiểu ra. thì đã nghe thấy một âm thanh nặng nề vang lên. Âm thanh đó không quá lớn, giống như ở một nơi xa xôi vọng lại, nhưng Đường Phong lại cảm thấy mặt đất dưới chân mình khẽ rung lên. Ngay sau đó. mặt nước mênh mông của Vãng Sinh Hải bắt

đầu dấy sóng, giống như dưới nước có vô số những mắt suối, không ngừng tuôn trào ra...

Một lúc sau, mặt nước phẳng lặng trở lại, nhưng mực nước hạ xuống rõ rệt. Đường Phong há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt. Anh trông thấy dưới mặt nước đang rút dần xuống, có một con mãng xà thân to bằng miệng bát đang thè lưỡi ra nhìn mình chằm chằm. Đường Phong kinh hãi thất sắc, quay sang nhìn người đàn bà đeo mặt nạ bên cạnh, nhưng đã không thấy bóng dáng bà ta đâu cả...

“Tôi thấy rồi! Thấy rồi!”, Đường Phong hét lên, anh muốn mở mắt ra nhưng bị ánh nắng chói chang làm cho lóa mắt

không mờ ra nổi.

Đường Phong lại nằm mơ thấy ác mộng, lúc anh tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ. Nhưng anh chưa kịp hồi tưởng lại xem đó có phải là cơn ác mộng hay không thì đã thấy cát trắng dưới người mình khẽ xao động. Anh vội vàng ngồi dậy, thấy Hàn Giang, Lương Viện, Yelena và Makarov không ở bên cạnh mà đứng thành hàng ngang trước Vãng Sinh Hải.

Đường Phong đang định đứng dậy bỗng cảm thấy mặt đất khẽ rung lắc. “Thế... thế này là thế nào? Động đất ư?”, Đường Phong lớn tiếng hét về phía hội Hàn Giang.

"Không! Đây... đây không phải là động đất, là điều thần kỳ!", Hàn Giang kêu lên.

“Điều thần kỳ?!” , Đường Phong vội vàng nghiêng nghiêng ngả ngả chạy tới chỗ Hàn Giang và mọi người.

“Nhìn này, hôm nay không có sương mù, mặt trời vừa lên, điều thần kỳ mà cậu mòn mỏi chờ đợi từ hôm qua đã xuất hiện rồi!” , Hàn Giang nhìn mặt nước trước mặt, lẩm bẫm.

“Kỳ.. kỳ tích thật sự xuất hiện rồi..” , lúc này Đường Phong mới phát hiện ra, mực nước ở Vãng Sinh Hải lại bắt đầu hạ xuống, lúc này nước đã rút xuống hơn một mét tính từ chân bia Khiếp Thiết, hơn nữa mực nước vẫn đang tiếp tục hạ xuống. Tốc độ nước rút này hình như không nhanh như những gì Lưu Bình Trung viết trên bia đá, nước dâng và

nước rút họ trông thấy hôm qua cũng không kỳ diệu như những gì ghi trên bia đá, nhưng mọi thứ quả thực rất giống với những gì ghi chép trên đó - rõ ràng mực nước đang rút xuống.

Khi mực nước trong Vãng Sinh Hải rút xuống được hai mét tính từ chân tấm bia đá, Lương Viện là người đầu tiên phát hiện thấy điều dị thường: “Mọi người nhìn này, đó là gì vậy?”

Mọi người nhìn theo hướng tay Lương Viện chỉ, góc trên trái hồ nước trước mặt hiện lên một bãi lau sậy, còn trên mặt nước cách bãi lau sậy khoảng hơn ba chục mét, có một vùng bóng đen đang từ từ nhô lên khỏi mặt nước.

“Là... là đàn thành, là đàn thành xương

cốt!” , Đường Phong há miệng; kinh ngạc, không biết giọng nói phát ra từ miệng hay từ cổ họng.

Mực nước giống như bị ai đó điều khiển, hạ xuống chậm chậm và chuẩn xác! Dưới ánh nắng mặt trời sớm mai, một vùng bóng đen rộng lớn từ từ lộ ra, tráng xóa một vùng. Nếu như truyền thuyết giống như những gì ghi chép trên bia đá thì sau khi nước trong Vãng Sinh Hải rút xuống, đàn thành xương cốt sẽ lộ lên mặt nước.

Lúc này, một phần của đàn thành xương người đã hiện rõ trước mắt mọi người. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, bởi vì tuy trong, suy nghĩ, họ đã vô số lần tưởng tượng ra hình dạng và quy mô của đàn thành xương cốt, nhưng so với những gì

họ tưởng tượng thig đàn thành xương cốt thật không gì có thể so bì được! Phần trên đàn thành là vô số những mẩu xương trắng xếp chồng lên nhau một cách ngay ngắn và hùng vĩ, từng khu vực của đàn thành đều được người ta sử dụng xương cốt của nhiều bộ phận khác nhau xếp chồng lên, xương cốt đan xen nhau, giống như một hệ thống công trình phức tạp. Cùng với mực nước không ngừng rút xuống, điều khiến hội Đường Phong giật mình chính là quy mô của đàn thành xương cốt. Toàn bộ đàn thành hình chữ nhật, tới khi nước trong Vãng Sinh Hải rút tới chân đàn thành, không thêm không bớt, nước lập tức dừng ngay lại không rút xuống nữa! Lúc này Đường Phong

mới trông thấy rõ, hóa ra đằng sau bãi lau sậy góc bên trái hồ có một con đường rộng hơn mười mét cao hơn mặt nước xung quanh, trải dài về phía nam, cách đó không xa chính là đàn thành xương cốt. Đường Phong đã hiểu ra đôi chút, đàn thành xương cốt vừa vắn tọa lạc trên con đường dẫn tới Mật Thành, thảo nào Bát Tư Ba cố ý xây dựng đàn thành ở đây, vừa là để siêu độ oan hồn, vừa để bịt lấy lối đi thông tới Mật Thành!

Quy mô của đàn thành xương cốt vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, Đường Phong nhất thời không trông thấy điểm cuối của đàn thành xương cốt. anh chỉ trông thấy đàn thành trải dài mãi trên con đê dài. Đàn thành cao khoảng bốn, năm

mét, độ cao như vậy cũng khiến mọi người phải giật mình.

“Thật quá thần kỳ! Giống như một tòa lô cốt! Chì... chỉ có điều nó được xếp thành từ xương người”, Yelena kinh ngạc.

“Tôi vốn tưởng rằng đàn thành xương cốt chi to hơn kinh quan mà chúng ta trông thấy ở Thiên Hộ Trấn một chút, thật không ngờ... đây rõ ràng là một tòa kinh quan vĩ đại!”, Hàn Giang thốt lên.

“Sai, đây không phải là kinh quan. Kinh quan là đê khoe khoang vũ lực, chất xác quân thù mà thành. Trên bia đá của Lưu Bình Trung, đã nói rất rõ, đây là đàn thành. Bát Tư Ba xây dựng nơi đây không phải đê khoe khoang vũ lực mà là đê siêu độ tướng sĩ của cả hai bên mất

mạng ở đây

mấy chục năm qua! Ngày nay tại những nơi bí ẩn đều có rất nhiều dụng ý mới xây dựng nên đàn thành, chỉ có điều... có điều là tòa đàn thành trước mắt chúng ta đây là do vô số hài cốt chôn thành”, Đường Phong giải thích một hồi.

“Em nhớ là những đàn thành ở nơi bí ẩn đều dùng những tảng đá khắc kinh Phật xây thành, vậy tòa đàn thành trước mặt chúng ta đây cũng có kinh Phật ư?”, Lương Viện bồng hỏi.

Đường Phong giật mình, đúng vậy, trên những phiến đá xây nên đàn thành đều khắc kín kinh Phật, lẽ nào trên những mẫu xương này cũng khắc kinh Phật? Đường Phong nghĩ tới đây liền thu dọn tư

trang, nói: “Trên đó có khắc kín kinh Phật hay không, chỉ có tới đó mới biết được.”

“Bây giờ tới đó sao?”, Lương Viên sợ hãi hỏi lại.

“Chúng ta còn cần ở đây chờ đợi sao? Truyền thuyết cổ xưa và những ghi chép trên bia Khiếp Thiết quân đã chỉ rõ phương hướng cho chúng ta. Anh tin rang hiện giờ người của Tướng quân vẫn chưa mò được tới đây, nhưng bọn chúng đang ở gần đây, chúng ta phải nhanh hơn chúng!”, Đường Phong vừa nói vừa thu dọn tư trang, đi về phía bụi lau sậy ở bên trái hồ nước trước mặt.

Mọi người lần lượt đi theo Đường Phong. Đi tới gần, Đường Phong mới

phát hiện ra hóa ra bụi lau sậy này mọc trên chỗ rất cao, cũng chính là vị trí của chân tấm bia đá mà họ trông thấy hôm qua. Bây giờ nước rút đi, gốc rễ của đám lau sậy cũng lộ hết lên. Như vậy xem ra, mấy năm gần

Đây mực nước ở Vãng Sinh Hải đều duy trì ở mức như họ trông thấy hôm qua.

Đường Phong vạch đám lau sậy rậm rạp ra, một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm cơ thể anh, anh bỗng nhớ tới cơn ác mộng.

Trong mơ, anh cùng giống như hiện giờ chui vào đám lau sậy rậm rạp, giẫm lên nền cát trắng ẩm ướt, một đoạn xương người trắng toát bỗng lộ ra.. Đường Phong vừa nghĩ tới đây thì trước mắt anh có một đoạn xương trắng hiện lên thật.

Đường Phong giật bắn mình, định thần nhìn lại, hóa ra Lương Viện nhặt được một mẫu xương dưới vũng bùn - là một đoạn xương ống chân!

“Vứt nó đi!”, Đường Phong hét lên.

“Trông anh nhát gan chưa kia. cái này mà cũng sợ?”

Đợi lúc nữa thì anh vào đàn thành kiêu gì?”, Lương Viện quăng đoạn xương đó đi, cười nói.

Đúng thật! Đường Phong cảm thấy mình càng ngày càng nhạy cảm, càng ngày càng yếu đuối, một lúc nữa thôi còn có cả đàn thành xương cốt to lớn đang chờ đợi mình nữa cơ mà.

Đường Phong im lặng không nói gì, tiếp tục tiến lên phía trước Khoảng raurời

phút sau, họ đi ra khỏi bụi lau sậy, tới con đường dẫn đến đàn thành xương cốt, đây cũng là con đường thông tới Mật Thành.

Con đường rộng khoảng chục mét, giống như một con đường trên biển nhô lên khỏi mặt nước, Đường Phong đi sát mép đường. Mực nước trong Vãng Sinh Hải đã ngừng rút, tuy mực nước đã rút nhiều như vậy nhưng đứng trên mép con đường này nhìn xuống, Đường Phong vẫn thấy hoa mắt chóng mặt, Vãng Sinh Hải vẫn sâu không thấy đáy. “Hồ nước này thật thần kỳ!”, Đường Phong; bỗng trầm trồ.

Hàn Giang cũng nhìn ra manh mối: “Thảo nào Bát Tư Ba phải xây thành ở

đây. Từ nơi khác không thể vào được Mật Thành, chỉ khi nào ở đây nước rút tới vị trí này, con đường thông tới Mật Thành mới hiện ra.”

“Tôi nghĩ đây chính là ‘chỗ kì diệu’ mà Bát Tư Ba nói. mấy việc mà ông làm sau khi công phá Mật Thành đều vì sự bình yên lâu dài của triều Nguyên. Làm thế nào để bình yên lâu dài? Chính là không để người khác, đặc biệt là người Đảng Hạng quay lại chiếm giữ Mật Thành. Bởi vậy ông đã dùng một loạt các biện pháp: thứ nhất lệnh cho các tướng sĩ không được giết người, cướp bóc bừa bãi, để làm yên lòng những người Đảng Hạng may mắn sống sót, hóa giải thù hận giữa hai bên đã tích tụ mấy chục năm nay. Tất

nhiên là biện pháp đầu liên này chưa chắc có tác dụng, vậy là Bát Tư Ba đã áp dụng vài biện pháp tiếp theo. Biện pháp thứ hai là khôn? để bất cứ văn tự ghi chép nào liên quan tới cuộc chiến này truyền lại cho đời sau, kể cả quan lớn như Lưu Bình Trung cũng không ngoại lệ. Bởi vậy Lưu Bình Trung đành phải ghi chép sự việc này lên bia Khiếp Tiết, mấy trăm năm nay bia dựng trên chỗ thừa thớt bóng người. Biện pháp thứ ba là xây dựng đàn thành xương cốt hoành tráng trước mặt chúng ta đây, vừa để siêu độ oan hồn, vừa để hóa giải thù hận, sau đó là khéo léo dùng đàn thành bịt kín đường đi thông, tới Mật Thành. Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng trận hỏa hoạn khó hiểu

được ghi chép trên bia đá là do Bát Tư Ba bí mật hạ lệnh phóng hỏa, nếu như đó là sự thật thì đây cũng là một biện pháp!”, Đường Phong gần như đã giải mã được “chỗ kỳ diệu” mà Bát Tư Ba nói với Lưu Bình Trung.

“Không thể như vậy được? Lúc đó người của họ vẫn đang ở trong Mật Thành, nếu phóng hỏa sẽ khó tránh việc cả người của họ cũng bị thương vong, hơn nữa nếu như vậy thì sẽ mâu thuẫn với việc cậu cho rằng Bát Tư Ba muốn hóa giải mâu thuẫn, ân oán với người Đảng Hạng!”, Makarov hoài nghi nói.

“Đây... chỉ là những gì cháu nghi ngờ, hiện giờ không có gì chứng minh được, nhưng không thể loại trừ khả năng đó!”

“Đường Phong, tôi cũng có một chút không hiểu”, Yelena bỗng hỏi: “Nếu Bát Tư Ba muốn bịt kín lối đi vào Mật Thành thì ông ta đào đứt con đê này là được rồi, kể cả chi cần đào một đoạn nhỏ là đã có thể đạt được mục đích rồi đấy thôi?”

“Điều này thì..”, Đường Phong không thể trả lời câu hỏi của Yelena.

“Hay là trong đàn thành vẫn còn chỗ kỹ diệu nào đó!”, Makarov nói.

“Vẫn còn chỗ kì diệu ư?”, lời của Makarov khiến Đường Phong trở nên trầm tư.

Đường Phong đang suy nghĩ về câu nói của Makarov thì Lươn« Viện bỗng trông thấy phía trước có một chiếc đầu lâu:

“Mọi người nhìn kia, hình như nước chảy

từ trên đàn thành xuống!”

Nói xong, Lương Viện liền dùng tay nhặt chiếc xương sọ lên, Đường Phong định ngăn lại nhưng không kịp, một con rắn nhỏ từ trong, hốc mắt xương sọ đó chui ra, bổ vào người Lương Viện, Lương Viện sợ tái mặt, hét toáng lên. Hàn Giang phản ứng nhanh nhạy, anh tóm ngay lấy con rắn trên người Lương Viện vút xuống đất, sau đó rút dao găm ra, chém con rắn đứt đôi.

Khi Lương Viện đã dùng, hét, Đường Phong định mắng cô vài câu: “Bảo um đừng có sờ mó lung tung rồi.. ai ngờ cảnh tượng đáng kinh ngạc đã xảy ra trước mắt mọi người. Con rắn bị Hàn Giang chặt đứt đôi, nửa phần trên vẫn

động đậy, nhích từng chút từng chút một xuống nước, rồi trườn hẳn xuống nước. Trong chớp mắt đã lặn mất tăm, phần bị chặt đứt còn lại của nó bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt, ngay lập tức biến thành một đồng da rắn.

4

Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không ai biết đây là loài rắn gì, đến cả người hiểu nhiều biết rộng như Makarov cũng lắc đầu.

Mọi người tiếp tục tiến lên, tuy con đường dẫn tới đàn thành xương cốt không xa lắm, nhưng vì họ phải đi cẩn thận nên hai mươi phút sau mới tới trước đàn thành. Từng chiếc xương sọ hung tợn và xương trắng chất đồng xếp thành một tòa

lô cốt. Chính giữa tòa lô cốt còn có một lối vào hình vòm, đây chính là lối vào đàn thành chãng? Năm người đưa mắt nhìn nhau, không ai biết trong đó có gì.

Hàn Giang ngó người ra một lúc, sau đó cười nói: "Xem ra tôi lại là người đi đầu rồi, mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì nữa, mau vào đi.

“Đi vào... theo lối nào?”, Đường Phong lấy tay chỉ vào cổng thành màu trắng, giống như đang hỏi Hàn Giang.

“Phí lời, lối này chứ còn lối nào?”, Hàn Giang vừa nói vừa bước thật nhanh vào cổng thành được chát thành từ những đồng xương trắng, mọi người cũng lục tục đi theo anh.

Tiến vào trong cổng thành xương cốt này,

bên trong lại là một bức tường hăng xương và đầu lâu khác. Đường Phong cẩn thận quan sát một hồi rồi lấy hết can đảm dùng tay đẩy vào bức tường bằng xương cốt trước mặt nhưng nó vẫn không hề suy suyển. Quái lạ, bức tường xương cốt này không dùng bất cứ chất liệu kết dính nào, chỉ là những đoạn xương và đầu lâu ghép lại với nhau mà lại kiên cố đến như vậy sao? Đường Phong nghi ngờ đi theo sau Hàn Giang vòng ra phía sau bức tường, phía sau là một khoảnh sân hình chữ nhật, dĩ nhiên tường bao quanh khoảnh sân này cũng được ghép thành từ những đoạn xương trắng.

Đường Phong nhìn qua, khẽ cười rồi cảm thán: “Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung

không hổ danh là những đại kiến trúc sư!”

“Chắc mọi người chưa biết, trong lịch sử, Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba đều được coi là đại kiến trúc sư quy hoạch! Lưu Bình Trung tổ chức xây dựng thủ đô của triều Nguyên, chính là thành Bắc Kinh ngày nay. Bát Tư Ba tổ chức xây dựng chùa Lạp Ca, chùa Bạch Tháp ở Bắc Kinh cùng rất nhiều đền chùa quan trọng khác. Mọi người nhìn đàn thành được ghép từ xương cốt này, lại còn xây theo kiến trúc tứ hợp viện, khác hẳn so với thạch kinh đàn thành mà tôi trông thấy ở những khu vực bí mật khác!”, Đường Phong hình như không còn lo lắng như lúc ban nãy mới vào đây.

“Chỉ mỗi tội không có mái nhà!”, Lương Viên thốt lên một câu.

Đường Phong ngược nhìn lên, đàn thành xương cốt tuy được xây dựng như hình dạng lô cốt, có tường có cửa, nhưng lại không có mái nhà, khoáng sản mà họ đang đứng lúc này giống một cái giếng trời hơn. Nhìn ra bên ngoài phía trên giếng trời, bên ngoài ánh nắng chói chang. Từ hôm qua sau khi sương mù tản đi, nhiệt độ ở Vãng Sinh Hải tăng cao. Ban nãy trước khi vào trong đàn thành xương cốt, Đường Phong bị ánh nắng thiêu đốt tới nổi mồ hôi mồ kê đầm đìa, nhưng giờ lại giống như đến một thế giới khác. Anh không hiểu tại sao ánh nắng chói chang không thể soi rọi được vào

trong đàn thành, có lẽ.. có lẽ là do âm khí trong này quá nặng!

Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì Lương Viện vỗ mạnh một cái khiến anh giật bản mình. Anh đang định nổi cáu thì Lương Viện liền chỉ vào đồng xương cốt hên cạnh, hét lên thất thanh: “Nhìn này, nhìn này, bên trên có chữ này!”.

Đường Phong cũng ngạc nhiên, anh nhìn kĩ. Quả nhiên, trên mảnh xương chấu khắc chi chít chữ nhỏ li ti, là chữ Tây Hạ. Đường Phong nhìn qua, ngạc nhiên nói: “Đúng là kinh văn!”

Lúc này, Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng, đều phát hiện thấy chữ trên những khúc xương. Đường Phong đọc từng chữ

một, càng đọc càng kinh ngạc: “Toàn là kinh Phật, hơn nữa... hơn nữa tôi chỉ mới đọc có vài mẫu xương nhưng đã phát hiện có tới bốn loại chữ.”

“Sao cơ? Anh bảo là những kinh văn khắc trên những đoạn xương cốt này được viết từ những loại chữ khác nhau?”, Hàn Giang giật mình nhìn lại một mẫu xương bên cạnh.

“Đúng vậy, có chữ Tây Hạ, chữ Tạng cổ, chữ Bát Tư Ba, lại còn có cả chữ Hán!”, Đường Phong ngạc nhiên nhìn mọi người.

“Vậy những kinh văn này nói gì vậy?”, Yelena hỏi.

“Muốn hiểu hết được những thứ này, phải chờ tôi đọc kĩ đã”. Đường Phong vừa

nói vừa nhìn liên tiếp dãy xương cốt được xếp ngay ngắn thẳng hàng. Một lúc sau, hình như Đường Phong đã nhìn ra manh mối, “Tôi đã chọn một mẫu xương khắc chữ Hán xem rồi, trên đó khắc nhiều đoạn kinh Phật khác nhau, để tôi xem tiếp xem thế nào!”

Đường Phong tiến lên phía trước, Hàn Giang cù nị mọi người theo sau. Mọi người lại đi qua một cánh cổng, tiến vào một ngõ hẹp. Xung quanh toàn là xương cốt, năm người chen chúc giữa những xương cốt này, cỡ lúc còn phải áp sát chúng. Đường Phong có cảm giác khó thở, từ khi bước vào đây, trước mắt anh toàn là những kinh Phật chi chít khắc kín mít trên xương trắng. Anh đột ngột dừng

lại, lối đi ở đây bỗng rộng hơn. Đường Phong chỉ vào một đoạn xương, đọc chữ trên đó rồi nói: “Tôi đã nhìn ra chút manh mối rồi! Ban nãy ngoài đọc chữ Hán ra, tôi còn đọc chữ Bát Tư Ba và chữ Tây Hạ, thông qua so sánh, mấy loại chữ viết này đều viết về một loại kinh Phật giống nhau.” “Tức là bốn loại văn tự đều viết về một loại kinh Phật à?”, Lương Viện hỏi.

“Đúng, đều giống nhau. Tuy anh mới chỉ đọc một phần nhỏ, nhưng có thể đoán ra trên những xương cốt này có khắc một bộ ‘Đại Tàng Kinh’!”

“Sao cơ? ‘Đại Tàng Kinh’! Em nghe nói rằng Đại Tàng Kinh chủ yếu là tổng tập của điển tịch kinh Phật, vậy thì chắc chắn

quy mô sẽ rất lớn đấy!” , Lương Viên ngạc nhiên.

“Đúng vậy, bởi vậy chúng ta đã trông thấy đàn thành quy mô hoành tráng thế này, đây không phải là quần chúng tự phát khắc chữ rồi xây nên đàn thành, đây là một hoạt động tôn giáo quy mô lớn do Bát Tự Ba tổ chức và được lên

Kế hoạch rất cẩn thận. Ngay từ ban đầu ông ấy đã làm việc này rất có tổ chức. Quy mô nơi này khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Dĩ nhiên, tôi chưa đọc hết nên không biết lúc đó họ khắc hết toàn bộ bộ ‘Đại Tàng Kinh’ lên đây không’, Đường Phong phấn khích nói.

“Tại sao Bát Tự Ba phải khắc Đại Tàng Kinh lên những đoạn xương này nhi? Lẽ

nào chi vì siêu độ oan hồn thôi sao?”,
Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại.

“Có lẽ đây chính là sức mạnh của tín
ngưỡng!”,

Đường Phong khẽ thở dài rồi tiếp tục đi
sâu vào trong.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: [http://www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 12.2

Đường Phong tiếp tục tiến lên phía
trước, lại tiến vào lối đi nhỏ hẹp, xung
quanh vẫn là xương cốt với chi chít
những kinh văn trên đó.

Đi mãi, đi mãi, Đường Phong bỗng cảm thấy mọi thứ ở đây thật quen thuộc, anh giật thót tim, lẽ nào.. lẽ nào anh lại quay lại lối đi nhỏ hẹp ban nãy?

Đi loanh quanh trong lối đi nhỏ hẹp giống nhau như đúc một hồi, trước mắt Đường Phong bỗng rộng mở thênh thang, họ tiến vào một đại sảnh hình tròn.

Đường Phong khẽ thở phào, rốt cuộc cũng đã thoát khỏi những lối đi giống hệt nhau, đây là nơi họ chưa từng tới, nhưng đây không phải lối ra.

Xung quanh đại sảnh hình tròn có bốn lối đi được chắt thành từ xương cốt. “Nơi này có lẽ là trung tâm của cà đàn thành này!” Đường Phong đoán vậy nhưng

không

ai đáp lời. Trong đại sảnh hình tròn tĩnh lặng như tờ, chỉ có câu nói ngắn gọn của Đường Phong vang lên ong ong.

Năm người đứng chết trân một lúc trong đại sảnh hình tròn, Hàn Giang khẽ nói:

“Tiếp theo phải đi đường nào đây?”

Đường Phong chỉ vào cái cửa trước mặt:

“Ồ đó chắc là phía nam, đi theo hướng đó!”

Vậy là năm người lại đi vào lối đi, một lối đi giống hệt lối đi trước đó, đến cả hình dạng xương cốt xếp đặt cũng giống hệt nhau. Họ chưa đi được bao lâu thì tới ngã rẽ, Đường Phong liền dừng lại. Đúng lúc mọi người đang chần chừ thì Lương Viện bỗng hét toáng lên: “Nhìn kìa!

Rắn... rắn từ trên đầu chúng ta!”

Đường Phong giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên một con rắn màu đen đang chui ra từ hốc mắt của chiếc đầu lâu phía trên cùng, nó đang thè lưỡi ra nhìn anh. Đường Phong hơi bất ngờ và lúng túng, anh muốn lùi lại nhưng lại sợ chỉ cần nhúc nhích là con rắn đó sẽ bỏ nhào xuống, anh biết rằng tốc độ của mình không thể bì được với con rắn đó!

Đường Phong rón rén lùi lại nửa bước, ai ngờ con rắn đó vẫn tóm được cử động khe khẽ của Đường Phong, nó lao bổ vào anh. Đường Phong thấy không ổn nên tức tốc lùi ngay lại, khi anh đập mạnh người lên bức tường xương cốt, con rắn đó cũng lao theo. Trong lúc ngàn cân treo

sợi tóc này, thì bỗng có một tia máu bắn vọt qua mặt Đường Phong, một vệt máu đỏ bắn lên bức tường xương cốt trắng bên cạnh anh, thậm chí vài giọt máu còn ban cả lên người Đường Phong.

Đường Phong định thần nhìn lại, hóa ra Hàn Giang đã kịp cầm dao găm trong tay chém con rắn đó đứt thành hai đoạn.

Nhưng con rắn đó giống hệt như con rắn gặp bên ngoài đàn thành, vút bỏ đoạn thân sau bị chặt đứt đi, lắc lư nửa phần thân trước bỏ đi, chẳng mấy chốc đã biến mất trong khe hở dưới đất.

Đường Phong thở dài, đang định đi tiếp, ai ngờ lại có một con rắn đen khác chui ra từ chiếc đầu lâu sau lưng anh. Đường Phong chỉ kịp kêu lên một tiếng bởi vì

con rắn đó đã thè chiếc lưỡi đò lòm ra, trườn qua rất nhanh.

Hàn Giang thấy vậy dang định tới giải cứu cho Đường Phong thì không ngờ một con rắn khác đã quấn chặt lấy chân anh.

Hàn Giang, ngồi xổm xuống, định giải quyết con rắn dưới chân trước, nhưng gàn như cùng lúc anh ngồi xổm xuống lại có một con rắn khác chui ra từ xương cốt phía trên đàn thành bỏ nhào về phía anh.

Không biết từ lúc nào, một con rắn cũng bò lên người Lương Viện, Lương Viện sợ tới nỗi chỉ đứng im một chỗ hét toáng lên. Yelcna và Makarov cũng khó mà lo được ình, vì đang có bảy tám con rắn cùng lúc lao vào họ.

Hàn Giang bị con rắn bất ngờ lao từ trên

đỉnh đầu xuống quần chặt cổ, anh đang cố gắng giày giụa. Lúc này bên cạnh Đường Phong đã bị năm con rắn vờn quanh, anh cảm thấy hoảng loạn, buồn nôn, cơn buồn nôn ập đến đột ngột khiến suýt chút nữa là anh nôn hết bữa sáng ra ngoài.

Nhưng chưa kịp để anh nôn, một con rắn to thân bằng miệng bát đã cuốn chặt lấy cổ anh, Đường Phong bắt đầu ho. Con rắn đó càng lúc càng thắt chặt, mắt Đường Phong trợn trừng toàn lòng trắng, anh cảm thấy nghẹt thở. Anh cố gắng chúi người về phía trước để thoát khỏi con rắn chết tiệt này. Từng sợi gân trên cổ Đường Phong đều căng cứng, nhưng sức của con rắn khỏe không gì bằng, mọi nỗ

lực của anh đều uông công. Cuối cùng, Đường Phong bị nó kéo trở lại áp sát bức tường xương cốt.

6

Đường Phong ngửa mặt nhìn ánh nắng bên ngoài dàn thành, anh cảm giác sinh mệnh của mình đã đến lúc kết thúc, nhưng đúng lúc này, trên dàn thành bỗng có một hóng đen lướt qua. Đó là gì vậy? Đường Phong giật thót tim, anh trợn trừng đôi mắt hần tia máu nhìn ra bên ngoài. Không bao lâu sau, bóng đen không lồ đó lại bao trùm, lần này Đường Phong nhìn rõ, là hai con chim ưng — hai con chim ưng thật sự.

Hai con chim ưng lượn qua lượn lại trên dàn thành, cuối cùng đậu lại trên đó.

Đường Phong trông thấy móng vuốt của chim ưng quắp chặt lấy hai chiếc đầu lâu hung tợn, chăm chú nhìn mọi chuyện đang diễn ra trong đàn thành.

“Chim ưng! Lúc này mà mình biến được thành chim ưng, bay ra khỏi đàn thành xương cốt khủng khiếp này, thì... thì tốt biết mấy! Mình muốn bay lên bầu trời, nhìn.Ê. nhìn xem mảnh đất kỳ diệu này!”, Đường Phong lẩm bẩm trong lòng, dồn hết sức lực trong cơ thể, anh bỗng cảm thấy con rắn đang quấn chặt trên cổ đã buông lỏng ra, có lẽ vẫn còn hi vọng!

Nghĩ tới đây, Đường Phong lai gông thêm sức. từng chút, từng chút một, không ngừng tiến lên phía trước. Đường Phong muốn thoát ra khỏi con rắn đang

quấn chặt trên đùi. Anh hiểu rằng đây là sự cố gắng cuối cùng của mình, nên như lân này không thể thoát khỏi nhưng con rắn chết tiệt này thì đây sẽ chính là nơi chôn cất anh!

Trong lúc Đường Phong và con rắn đang giằng co, hai con chim ưng trên đàn thành lập tức quắp lấy hai chiếc ty xương sọ dưới chân bay lên. Ngay sau đó, Đường Phong liền cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung chuyển, không, không chỉ là mặt đất dưới chân, bức tường xương cốt phía sau và cả đối diện cũng đều đang rung chuyển.

Thế.. thế này là thế nào? Lẽ nào đàn thành sắp sụp đổ? Đường Phong vẫn chưa kịp phản ứng thì con rắn trên người

anh đã thất kinh. Chì lát sau, Đường Phong đã cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều, con rắn ban nãy còn sống chết quẩn lầy anh giờ đã biến mất. Rắn trên người Hàn Giang,

Lương Viện, Yelena và Makarov cũng lần lượt biến mất, trong ngõ chỉ còn lại vài mẩu đuôi rắn bị chặt đứt.

Nhưng lúc này mọi người chẳng còn tâm trạng nào để vui mừng vì may mắn được sống sót “Tại sao đàn thành xương cốt này lại rung chuyển?”, Hàn Giang lo lắng hỏi.

"Mọi người có trông thấy hai con chim ưng đó không?", Đường Phong hỏi mà không cần câu trả lời.

"Trông thấy, sao vậy?", Hàn Giang không

hiều.

“Chính hai con chim ưng đó đã cứu chúng ta!”, Đường Phong hét lên.

“Vậy giờ chúng ta nên làm gì tiếp đây?”, Lương Viện ngắt lời hai người.

“Nơi này nguy hiểm lắm, mau rời khỏi đây thôi!”, Đường Phong nói to.

"Nhưng phía trước có hai ngã rẽ, phải rẽ đường nào?", Yelena hỏi.

Đường Phong nhìn hai ngã rẽ gần như giống hệt nhau trước mặt, tất cả đều là xương cốt ghê rợn, nên di theo đường nào đây? Đàn i hành vẫn đang rung chuyển, Đường Phong nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Yelena và Makarov, họ cũng đang nhìn Đường Phong, như thể đang chờ đợi phán đoán cuối cùng của Đường

Phong. Chì có Lương Viện miệng đang không ngừng lảm bảm, không biết cô đang lảm bảm cái gì.

“Không! Để tôi nghĩ đã!”. Đường Phong nhắm mắt lại, suy nghĩ của anh lao vun vút xuyên suốt mè cung tối đen. Chẳng mấy chốc mê cung tối đen đã biến thành lối đi nhỏ hẹp, hai bên lối đi loàn là xương trắng, đầu lâu. Những chiếc đầu lâu mặt mũi gớm ghiếc giống như sống lại, tuy không có thịt có máu nhưng Đường Phong lại trông thấy biểu cảm kỳ dị của chúng - có cái đau khổ quẫn quại, có cái máu ìn ỉn be bét, có cái lạnh lùng vô cảm, có cái tức tối phẫn nộ, có cái gào khóc thảm thiết, có cái lảm bà lảm bảm... những chiếc đầu lâu bên trái lối đi

là như vậy, những chiếc đầu lâu bên phải
lối đi cũng, như vậy. Đường Phong tức
tức suy nghĩ, nhưng càng lúc anh càng
cảm thấy hoang mang, anh sợ rằng nếu
mình chạy vào trong lối đi đó thì sẽ bị
những chiếc đầu lâu... Đường Phong
không dám nghĩ tiếp,

anh mở tròng mắt ra, nhấc cánh tay phải
đang run rẩy lên, chỉ chĩa vào phía bên
phải lối đi.

“Cậu chắc chắn chứ?”, Hàn Giang lớn
tiếng hỏi lại.

“Tôi cũng, không biết!”, Đường Phong
không làm cách nào để mình bình tĩnh trở
lại được.

“Mặc kệ! Đi thôi!”, Hàn Giang nói xong
liền xông ngay vào neã rẽ bên phải trước

tiên.

Yelena và Makarov cũng theo sau,
Đường Phong đành phải kéo Iheo Lưone
Viện dang lăm bắm đi cùng.

7

Xương cốt trong lối đi bên phải kín mít,
đàn thành vẫn dang rung chuyển, Đường
Phong cảm giác đầu lâu hai bên lối đi
đều sổng dậy và đang nhìn họ. Anh không
dám dừng lại, chỉ cầm đầu lao về phía
trước. Bên tai văng vẳng âm thanh kỳ
quái, anh không biết đó là tiếng gió hay
là tiếng gào thét của những oan hồn.

Trong lối đi liên tiếp xuất hiện những ngã
rẽ, gần như cứ chạy được khoảng hơn hai
chục bước chân là lại gặp một ngã rẽ,
Đường Phong cảm giác họ đang rơi vào

một mê cung khổng lồ. Lối đi này có đúng không vậy? Có thể đưa họ thoát ra mê cung không? Đường Phong đang suy nghĩ rồi bời thì phía trước mặt bỗng bừng sáng, xem ra dường dường rồi, đã ra khỏi dàn thành?

Trong lòng Đường Phong vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng ai ngờ anh mới chỉ vui mừng được nửa chừng

thì sự ngạc nhiên lại ập tới - họ đã ra khỏi lối đi nhỏ hẹp nhưng lại đến một đại sảnh hình tròn. Chỗ này trông giống hệt như đại sảnh hình tròn ban nãy, giống từ hình dạng cho tới xương trắng, xung quanh cũng có bốn lối đi!

Không! Đây chính là đại sảnh hình tròn mà ban nãy họ tới! Đường Phong liệ

thót tim: “Hình như chúng ta lại lạc đường rồi!”

Lời của Đường Phong khiến tất cả mọi người đều chán nản, Hàn Giang cũng đã nhìn ra vấn đề: “Đúng vậy! Đây chính là đại sảnh hình tròn chúng ta từng tới! Chúng ta đã tới đây từ một lối khác!”

“Trời, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”, Lương Viện hỏi.

“Anh không biết..”, Đường Phong đã bị rối loạn

“ít nhất ở đây cũng an toàn.”, Yelena bỗng nói.

“Ồ!”, tất cả mọi người đều nhìn Yelena.

“Mọi người không phát hiện ra sao? Miện giờ đàn thành không rung chuyển nữa!”

Yelena nói vậy mọi người mới nhận thấy đàn (hành lúc này đã trở lại bình thường, những con rắn cũng không thấy đầu nữa. Đường Phong thở phào, tựa sát lên bức tường đầu lâu sau lưng: nhưng khi vừa mới tựa lưng lên đó, theo phản xạ tự nhiên anh liền giật nảy người lên: “Tôi... tôi lại nhớ tới những con rắn đó!”, Đường Phong cười đau khổ đi tới chính giữa đại sảnh hình tròn.

Năm người không ngồi cũng không tựa vào đâu cả, chỉ có thể đứng giữa đại sảnh, chỉ có nơi này mới khiến họ cảm thấy chút an toàn. Nhưng họ không thể cứ đứng mãi như vậy, bắt buộc phải tìm một lối ra. Đường Phong nhìn xung quanh đại sảnh hình tròn, chỉ còn một lối ta vẫn

chưa đi, anh lấy tay chỉ về phía một lối đi rồi nói: “Xem ra chúng ta phải vào trong đó xem thế nào!”

Hàn Giang cũng nhìn xung quanh, anh đang định mở miệng thì im bật. Đường Phong không hiểu, nhìn sang Hàn Giang hỏi: "Anh sao thế?"

Hàn Giang lập tức hất tay với anh, ý là Đường Phong im lặng. Lúc này Đường Phong mới để ý thấy, không chỉ có Hàn Giang mà Yelena và Makarov cũng đang nín thở tập trung nhìn về một hướng với Hàn Giang - cũng chính là lối đi mà họ vừa đi qua để tới đây.

Đường Phong lập tức hiểu ra, anh tĩnh tâm lại, cẩn thận nghe ngóng, mặt đất dưới chân lại khẽ rung lên, không, đây

không phải sự rung chuyển giống như ban nãy, mà là... là có người tới! Trong thời khắc này và ở nơi đây, có thể là ai? Chắc chắn không phải người của mình! Ngay từ giây phút bước chân vào sa mạc, ở đây đã không còn có ai có thể giúp đỡ họ. Vậy đó chỉ có thể là người của Tướng quân! Có thể tướng quân cũng đang trong đám đó! Đường Phong nghĩ tới đây thì thấy Hàn Giang hất hất tay với mọi người, rồi tất cả họ đều rút về lối đi còn lại mà họ chưa đi vào.

Đúng lúc họ đã ẩn nấp xong xuôi, hai gã áo đen cầm súng lao vào đại sảnh hình tròn. Ngay sau đó một gã khoác áo choàng cũng đi vào, gã đó chụp một cái mũ len che kín mặt, chỉ hở có hai con

mắt. Trong lúc Đường Phong và mọi người vẫn đang ngạc nhiên thì Stechkin mang theo một đám áo đen xông vào đại sảnh.

Đường Phong vô cùng sợ hãi, anh nhìn Hàn Giang, muốn nhận được chỉ thị bước hành động tiếp theo trên khuôn mặt Hàn Giang, nhưng mặt Hàn Giang vẫn bình tĩnh lạ thường.

“Chúng ta có cần rút lui không? Ngộ nhớ bọn chúng từ đây..”, Đường Phong thì thào hỏi Hàn Giang, nhưng không kịp đợi anh nói hết câu, Hàn Giang đã bịt ngay miệng anh lại.

Năm người nín thở nép trong góc lối đi, Hàn Giang khẽ buông lỏng tay. Đường Phong đã hiểu ý Hàn Giang. Hàn Giang

dang độ tâm lý với bọn chúng, anh muốn nhìn rõ chân tướng của Tướng quân nên hất buộc phải mạo hiểm như vậy. Đường Phong tựa lên tường dầu lâu, ngửa đầu lên nhìn, những chiếc đầu lâu được xếp ngay ngắn cũng đang nhìn anh. Tim Đường Phong đập loạn xạ, anh lo sợ lúc này những con rắn sẽ đột nhiên chui ra, nếu như vậy thì kể cả thần kinh thép đến mấy cũng không thể không bị bại lộ.

May mà những con rắn không xuất hiện. Những gã áo đen không nói chuyện, chỉ nhìn xung quanh đại sảnh, gã chụp mũ chỉ đứng yên chính giữa đại sảnh còn Stechkin đứng sau lưng ông ta. Stechkin vẫy mấy tay áo đen, vậy là may tên đó lần lượt kiểm tra những lối đi khác trong

đại sành hình tròn. Thay những tên áo đen này sắp đi tới lối đi chỗ hội Đường Phong ản nắp, Hàn Giang không thể không ra tay.

Năm người rón rén đi vào sâu trong lối đi nhỏ hẹp, rẽ vào một ngã rẽ, sau khi áng chừng đi được khoảng trăm mét họ liền dừng lại. Năm người áp sát vào hai bên lối đi, rút cuộc Đường Phong đã không nhìn được nữa anh nói:

“Cái gã đeo chụp đầu đây là Tướng quân?”

“Mẹ kiếp, lại còn chơi trò trốn tìm với chúng ta!”, Hàn Giang chửi rủa.

“Anh không thấy sao? Stechkin đi sau người đó, rõ ràng là người đó có địa vị cao hơn Stechkin. Trong nội bộ tổ chức

của chúng thì liệu còn có ai địa vị cao hơn Stechkin nữa?”, Đường Phong nói.

“Theo như những gì Stephen tiết lộ trước khi chết, trong nội bộ tổ chức của chúng ngoài Tướng quân ra thì chỉ còn lại White, White đã chết rồi, vậy thì gã mang chụp đầu đó chỉ có thể là Tướng quân!”, Hàn Giang suy đoán.

“Trời nóng thế này mà hắn ta vẫn đeo chụp đầu làm gì nhi?”, Lương Viện hỏi.

“Vậy mà cũng hỏi, chắc chắn là hắn không muốn để chúng ta thấy mặt hắn chứ sao”, Đường Phong đáp.

“Giống người đàn bà đeo mặt nạ!”, Lương Viện bỗng nhắc tới người đàn bà đeo mặt nạ.

“Người đàn bà đeo mặt nạ?”, Đường

Phong giật thót tim, đến giờ phút này anh cũng không thể chắc chắn người đàn bà đó có tồn tại thật hay không.

“Suyt!”, Yelena bỗng lấy tay ra hiệu ọi người,

“Có người tới!”

Mọi người im lặng, dỏng tai nghe ngóng, quả nhiên có tiếng chân hỗn loạn vọng ra từ sâu trong lối đi. Hội Tướng quân đi tới đây rồi sao? Đường Phong rút súng ra.

8

Tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng gần, tất cả mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Hàn Giang bỗng hất tay, ý là mọi người hãy rút lui về hướng ngược lại.

“Tại sao phải rút lui? Đường Phong không hiểu.

“Nếu như bên đó cũng có kẻ thù đi đến, chúng ta bị kẹt trong lối đi nhò hẹp này thì còn phòng thù gì nữa!”

Hàn Giang nói xong liền khom lưng, đi thật nhanh về phía ngược lại, Đường Phong và mọi người chỉ biết đi theo. Đi qua một ngã rẽ. họ không còn bận tâm phán đoán, Hàn Giang chỉ chăm chăm chui vào đó. Nhưng Hàn Giang dang đi bỗng dừng lại. Đường Phong thúc giục: “Đi nhanh lên!”

Hàn Giang: lại “suyt!” một tiếng, ý bảo mọi người im lặng. Mọi người tập trune, nghe ngóng, phía trước vọng lại tiếng hức chân hỗn loạn, còn tiếng hức chân

phía sau cho thấy nó cũng đang đi về phía này.

“Mẹ kiếp! Chúng ta bị kẹt ở giữa rồi!”, Hàn Giang chửi bới.

“Đều tại anh dẫn đường hay quá đấy! Giờ thì hay rồi, muốn chạy cùng không được!”, Đường Phong oán thán.

Hàn Giang cố gặng để trấn tĩnh lại, anh bỗng nhớ tới ngã rẽ ban nãy đi qua:

"Mau đi xem có quay lại được ngã rẽ ban nãy không?!"

“Sợ rằng không kịp!”

“Thử xem!”

Nói xong, mọi người liền quay lại, lần này Đường Phong đi đầu, anh lao thật nhanh về ngã rẽ ban nãy đi qua

Nhưng chưa đi được hai phút, họ đã va ngay phải hai gã nạ

áo đen di tới. Trong lúc hoảng loạn, Đường Phong nô súng trước, “pàng! pàng” hai phát, không bắn trúng đối phương mà chỉ bắn lên những chiếc đầu lâu hai bên lối đi khiến những tia lửa lửa mắt tóe lên.

Đối phương lập tức nấp đi, nhanh chóng phản kích.

Người ở đầu bên kia chắc chắn đã nghe thấy tiếng súng bên này vọng lại nên di nhanh hơn. Hàn Giang đoán ngay ra số người phía bên kia, ít nhất cũng phải có sáu người.

Những gã đó càng lúc càng tới gần, Hàn Giang giương súng lên. Khi gã đầu tiên

lọt vào tầm mắt anh, Hàn Giang lên nòng, bắn liền ba phát. Tiếng súng vang lên, hai gã áo đen gục xuống, một gã khác kêu rú lên rồi trốn đi.

Hàn Giang lại bắn thêm mấy phát nhưng gã trước mặt đã nấp được nên không bị bắn trúng. Trong lúc Hàn Giang thay đạn thì phía đối diện bắt đầu bán trà, Hàn Giang đành phải nghiêng người nấp đi.

Cứ như vậy lửa đạn giao nhau hơn chục phút, Hàn Giang và Đường Phong áp lưng vào nhau chiến đấu cho tới khi hỏa lực của họ đã hoàn toàn bị áp đảo.

Nhưng tệ hơn là họ không thể cứ duy trì như thế này mãi được. “Tiếng súng sẽ kéo nhiều bọn áo đen hơn nữa tới đây, nếu chúng ta cứ tiếp tục thế này thì sẽ bị

bọn chúng bao vây hoàn toàn!” , Đường Phong lo lắng nói với Hàn Giang.

"Cậu có cách gì không?". Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Không có!”

‘Không có thì im di cho tôi nhờ! Để tôi suy nghĩ!’

Hàn Giang tựa lên bức lường đầu lâu, nhắm mắt lại, mặc cho đạn của kẻ thù bay trên đầu mình. Anh đang nghĩ cách nào đó để thoát khỏi tình thế nguy kịch này, nhưng chẳng có cách nào cả, đầu óc anh trống rỗng. Anh không thiếu sự dũng cảm để xông lên phía trước, nhưng nếu như vậy sẽ chỉ mất mạng sớm, nhưng lẽ nào lại đành đứng dày khoanh tay chờ chết?

Trong lòng Hàn Giang bồn chồn bất an, nhưng hai phút sau, xung quanh đã yên tĩnh trở lại! Hàn Giang mở tròng mắt ra, Đường Phong, Yelena, Makarov và Lương Viện cũng đang nhìn anh, mọi người nhìn nhau, đồng tai nghe ngóng, tiếng súng hai bên đầu lối đi đều đã im bật. “Lẽ nào chúng có âm mưu gì sao?”, Đường Phong lẩm bẫm.

Đường Phong vừa dứt lời, đầu lối đi trước mặt bỗng vang lên tiếng súng dày đặc, ngay sau đó là tiếng kêu thét thảm thiết! Đường Phong dể ý thấy tuy tiếng súng rất to nhưng lại không có đạn bay về phía họ. Bên đó đang xảy ra chuyện gì? Trong lòng tất cả mọi người đều đầy hoài nghi nhưng cũng vô cùng kinh ngạc!

Một lúc sau, tiếng súng dừng lại, cũng không nghe

thấy tiếng kêu gào thảm thiết nữa. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người đều đang nghĩ tới câu hỏi này.

Hàn Giang nhìn trước ngó sau, sau đó chỉ về phía trước. Mọi người hiểu ý anh, Đường Phong và Yelena đi trước còn Hàn Giang đi sau cùng, cẩn trọng quan sát phía sau.

Tất cả mọi người đều vô cùng cẩn trọng. Đường Phong rón rén đi dẫu, đột nhiên, Yelena đưa tay ra chặn anh lại. Yelena đưa mắt nhìn anh, Đường Phong liếc nhìn, trong lối đi phía trước có bảy tám tên áo đen năm ngón ngang! Bọn chúng đã chết, hay là...

Đường Phong vẫn đang nghi ngờ thì Yelena ãđ lên nòng súng, bắn vài phát về phía bọn chúng. Những gã đó nằm im bất động, xem ra bọn chúng chết thật rồi.

Đường Phong và Yelena đều cảnh giác cao độ và bước di thật nhanh. Chẳng mấy chốc họ đã đi tới cạnh những gã áo đen.

Dường Phong chỉ nhìn qua mà đã thấy hoa mắt chóng mặt, đến ngay cả Yelena thường xuyên trông thấy cánh chết chóc máu me cũng cảm thấy buồn nôn

Sáu bảy gã áo đen nằm ngổn ngang trên lối đi chật hẹp, trên người chúng chi chít vết đạn bắn, lúc này những lỗ đạn đó không còn máu trào ra nữa, còn phần dầu lộ ra ngoài của những gã này không hiểu bị tấn công bằng cái gì mà thịt nát xương

tan, trông rất thê thảm, thậm chí có một
gã còn lộ cả xương ra ngoài

“Sao... bọn chúng lại chết thê thảm vậy
nhỉ?”, Đường Phong kinh ngạc hỏi.

Makarov ngồi xổm xuống quan sát kỹ một
hồi, nói: “Mọi người nhìn xem, trên
người bọn chúng đều có vết đạn bắn,
nhưng đây không phải là nguyên nhân
khiến chúng chết!”

“Ồ! Vậy thì bọn chúng..”

Mọi người nhìn đây!”, nói xong Makarov
chi lên ngực một gã, “Xương đã bị bẻ
gãy, đâm thủng cả da, lộ cả ra ngoài! Chi
có một thứ duy nhất có thể làm được thế
này!”

“Ý bác nói tới... măng xà!?”, Đường
Phong kinh ngạc.

“Ồ đây cũng có mãng xà sao?”, Lương Viện hoảng hốt nhìn ngó xung quanh, toàn là dâu lâu, mãng xà chui từ đâu ra nhi?

“Không chi cỏ mãng xà đâu!”, Makarov lại nói: “E rằng có cả loài rắn khác, hơn nữa còn có rất nhiều loài rắn nên cơ thể của chúng mới thắm thế này”.

Yelena gật gù: “Trong lúc hoảng loạn những gã này đã nổ súng, thậm chí trong lúc hoảng loạn cực độ đã tàn sát lẫn nhau. Có thể là do tiếng súng nên bọn rắn đã không nốt chững chúng trước khi hờ di!”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”, Đường Phong căng thẳng hỏi

“Phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi, ra khỏi đàn thành mới xong an toàn hơn!”,

Yelena nói.

Hàn Giang, chỉ về phía lối đi đằng sau:
“Mau đi theo hướng đó!”

Không ai nói thêm gì nữa, mọi người đi theo lối đi phía sau. Đi được một lúc, dưới đất lại xuất hiện vài bộ hài cốt khiến mọi người càng thêm kinh ngạc.

“Những gã này... biến thành xương nhanh như vậy sao?”, Lương Viện ngạc nhiên nói.

“Bọn chúng vẫn chưa kịp nê súng thì đã tắt thở, sau đó bị răn nuốt chửng”, Makarov lầm bầm.

“Đúng vậy, bọn chúng bị răn nuốt chửng rồi. Lúc bắn nhau với bọn chúng, tôi đoán rằng ít nhất cũng phải có tới sáu người, nhưng ở đây chỉ còn lại bốn bộ

xương!” , Hàn Giang phân tích.

“Xem ra không chỉ có một con mãng xà thôi đâu!

Còn mấy bộ xương này tôi đoán là bị hàng trăm con rắn nhỏ ăn thịt!”

Lừ Đường Phong nói càng khiến mọi người thêm khiếp sợ. Yelena thúc giục: “Đi mau! Rời khỏi đây thôi!” , Yelena vừa dứt lời Lương Viện liền hét lên, bởi vì có một con rắn đang quấn lấy cổ chân cô.

Dường Phong lập tức rút dao găm, chém đứt đôi con rắn dưới chân Lương Viện rồi kéo cô chạy về phía trước.

Năm người, chạy thục mạng về phía trước không dám dừng lại, giống như phía sau đang có vô số những con rắn

đuổi theo tấn công họ vậy.

Chạy mãi chạy mãi, Đường Phong bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân lai bắt đầu rung lên, đầu lâu hai bên lồi đi bắt đầu biến đổi, vô số những biểu cảm quái dị hiện lên trên những chiếc đầu lâu này. Trong chớp mắt, Đường Phong cảm giác như thể những đầu lâu này đang sống lại, và cố gắng chui ra khỏi bức tường đầu lâu để tấn công mình...

“Bùm” một tiếng, Đường Phong vẫn lao như bay mà không dám đứng lại xem âm thanh đó phát ra từ đâu. Anh không nghĩ ngợi gì, tiếp tục kéo Lương Viện chạy về phía trước. Chạy mãi chạy mãi, theo phản xạ, Đường Phong vung tay phải dang cam dao găm lên, giống như để

chặn những đầu lâu bên cạnh liên liếp thò ra, nhưng khi anh đâm vào những đầu lâu bên cạnh thì lại không đâm trúng.

Đường Phong cảm giác xung quanh đang có vô số những con mắt đang nhìn mình, đang có vô số những cánh tay không còn da thịt tóm lấy mình, đang có vô số những con rắn lớn nhỏ chui ra từ trong những cơ thể trống rỗng... Cuối cùng, Đường Phong cũng đã kéo Lương Viện chạy ra khỏi lối đi nhỏ hẹp. Nhưng họ chưa kịp vui mừng thì đã lại thấy mình quay trở lại đại sảnh hình tròn.

Đường Phong đứng giữa đại sảnh hình tròn, quay lại nhìn, Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng đã chạy tới đại sảnh. Mắt Đường Phong hoa lên, lúc này họ đã

không thể phân biệt rõ tất cả mọi chuyện là ảo giác hay sự thực là những linh hồn đã quay về nhập vào những đầu lâu đó!

' Thế... thế này là thế nào? Chúng ta lại quay lại đại sảnh, Yelena ngạc nhiên thốt lên.

“Xem ra chúng ta thật sự bị lạc trong đàn thành đầu lâu này rồi!”, Makarov rầu rĩ nói.

"Không những bị lạc trong này, mà còn có những linh hồn quay về nhập vào đầu lâu và hàng trăm hàng nghìn con rắn đang hù dọa chúng ta!", Yelena lại nói.

“Mọi người có để ý thấy không, gã đeo mũ chụp đầu biến đầu rồi?”, Hàn Giang bỗng nhắc nhở mọi người.

“Chắc bọn chúng rời khỏi đây rồi!",

Makarov đoán.

Trong lúc mọi người dang kinh ngạc thì mấy con rắn từ phía trên đại sảnh hình tròn lại chui ra, ngay sau đó là ba con mãng xà lần lượt trườn ra từ ba lối đi xung quanh đại sảnh hình tròn. Đàn thành vẫn đang rung lên, rắn càng lúc càng nhiều, hàng trăm hàng nghìn con rắn liên tiếp chui ra từ những khe hở trong đầu lâu và trên đỉnh đầu, càng lúc càng áp sát hội Đường Phong.

ông vẫn muốn để lại một lối đi thông tới Mật Thành, nhưng lại không muốn người khác dễ dàng tìm thấy lối đi này...”

Hàn Giang tức tối ngắt lời Đường Phong: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì, sắp toi đến nơi rồi đây!”

“Tôi muốn nói tới chỗ bí hiểm của đàn thành xương người!", giọng Đường Phong vô cùng trấn tĩnh.

“Chỗ bí hiểm? Hiện giờ cậu đã nghĩ ra chưa?”

“Bát Tư Ba để lại lời đi thông tới Mật Thành này nhưng để người khác không dễ dàng tiến vào Mật Thành, ông đã cố ý bố trí trận giả, những con rắn này cũng rất có thể là do Bát Tư Ba nuôi từ thời đó”, Đường Phong nói.

“Cậu bảo là những con rắn này là do Bát Tư Ba nuôi?”

“Đúng vậy, ông ta vừa muốn để lại lời đi này, vừa không muốn mọi người dễ dàng đi vào đây. Rõ ràng ông ta để lại lời đi này không phải vì người Đẳng Hạng mà

là để tới một ngày nào đó cần thiết họ vẫn có thể vào trong Mật Thành. Vậy thì tôi nghĩ rằng chắc chắn Bát Tư Ba sẽ có cách đặc biệt để mình không bị lạc trong đàn thành, càng không thể gặp nguy hiểm như thế này trong đàn thành này!”

Lời nói của Đường Phong đã nhắc nhở mọi người. “Đúng vậy, chắc chắn Bát Tư Ba sẽ để lại một lối đi đặc biệt trong đàn thành cho người của mình!”, Hàn Giang suy đoán.

“Không, chưa chắc đã là một lối đi đặc biệt, rất có thể là một tuyến đường đặc biệt nào đó trong đàn thành, còn lối đi đặc biệt cũng chính là chỗ bí hiểm trong đàn thành!”, Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Tuyên đường đặc biệt, ở đâu?”, Hàn Giang vồn vã hỏi Đường Phong đang định mở miệng thì bỗng liếc thấy Lương Viện từ nãy đến giờ không nói năng gì: “Em đang lằm bằm gì vậy?”

‘Tụng kinh! Cứ lúc nào căng thẳng em lại nhớ tới đoạn kinh đó!’.

“Kinh ư? Chính là đoạn kinh mà cha em dạy em ư?”

“Vâng, chính là đoạn đó!”

Lương Viện tụng kinh. Kể cũng kì lạ, dàn hành không rung lắc nữa, những chiếc đầu lâu chỉ trực lắc lư cũng đã đứng yên, những con rắn trong đại sảnh hình tròn cũng không tiến đến nữa. Lương Viện kinh ngạc nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt: “Lẽ nào... điều này là do việc em

tụng kinh?”

Mọi người đều đầu mắt với bày rấn lúc nhúc. Đường Phong vẫn đang suy nghĩ về chỗ bí hiểm mà Bát Tư Ba tạo ra Anh bước thật nhanh, tới trước một bức tường đầu lâu.

Những con rấn không hề xông tới, ngược lại còn quay đầu bò về chỗ cũ. Đường Phong trông thấy rõ kinh văn khắc trên xương cốt và đã khẽ đọc những kinh văn này lên. Mọi người không hiểu gì, chỉ im lặng bước theo Đường Phong, chậm chậm đi một vòng quanh đại sảnh hình tròn. Khi đi tới trước lối đi thứ tư. là lối mọi người chưa hề đi vào,

Đường Phong dừng lại. Sau một hồi im lặng đến nghệt thở,

Dường Phong bỗng quay người lại, mắt anh ánh lên tia hi vọng, anh mừng rỡ nói: “Tôi... tôi nghĩ rằng tôi đã tìm thấy chỗ bí ẩn mà Bát Tư Ba tạo ra rồi!”

“Là gì vậy?”, Hàn Giang sốt sắng hỏi.

‘Bát Tư Ba đã khắc ‘Đại Tàng Kinh’ lên những mẫu xương này vừa là để siêu độ oan hồn, hơn nữa vừa là để cất giữ một bí mật - những hài cốt khắc kín kinh văn được sắp xếp theo trật tự nhất định, nói ngắn gọn là chúng ta chỉ cần đi theo trật tự của Đại Tàng Kinh thì sẽ có thể ra khỏi đàn thành này!’”

“Như vậy có nghĩa là nếu người nào không hiểu kinh Phật thì sẽ rất khó để ra khỏi đàn thành?”, Lương Viện hỏi lại.

“Đúng vậy, chỉ có cao tăng đại đức tinh

thông kinh Phật mới có thể căn cứ theo trật tự kinh văn trên những hài cốt này để đi ra ngoài một cách thuận lợi!”.

“Nêu vậy thì cậu có làm được không?”, Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong do dự giây lát rồi gật đầu:

“Trước đây thời đi học tôi đã rất hứng thú với ‘Đại Kinh Lăng’, sau đó lại đi theo giáo sư La học nên chắc là ổn!”

“Vậy thì mau lên! Tôi không muốn ở đây tới khi trời tối đâu!”.

Nói xong, Hàn Giang bắn vài phát súng lên con rắn trên vòm cửa, sau đó yểm trợ mọi người đi xuyên qua bầy rắn, tiến vào lối đi nhỏ hẹp trước mắt họ. Vài con rắn rơi xuống người họ, Lương Viện sợ quá không ngừng la hét, mãi cho tới khi

Đường Phong vút những con rắn trên người Lương Viện di, cô mới bình tĩnh trở lại.

Đường Phong đi đầu, anh dựa vào trật tự của Tàng Kinh Lâu đi thật nhanh qua lối đi nhỏ hẹp, chỉ đến khi gặp phải ngã rẽ anh mới dừng lại để phân biệt một lúc, sau đó dựa vào thứ tự bài kinh để lựa chọn một hướng đi trong đó.

Kể cũng kỳ lạ, trên đường đi đó họ không gặp rắn, cũng không gặp những gã áo đen. trong đàn thành cũng yên tĩnh lạ thường.

Phía trước rộng mở thênh thang?, ánh nắng chói chang chờ đợi họ ở lối ra của đàn thành. Tuy là ban ngày, tuy họ có thể trông thấy ánh nắng mặt trời trên dinh

đầu nhưng ánh nắng lại không rọi được vào trong đàn thành, toàn bộ đàn thành đều tối âm u. Lúc này Đường Phong chỉ muốn cơ thể lạnh cóng của mình được sưởi ấm dưới ánh nắng chói chang, anh cố gắng bước đi nhanh hơn, nhưng sau lưng giọng nói của Makarov bỗng vang lên: “Đợi đã Đường Phong!”.

Mọi người đều dừng lại nhìn Makarov. Makarov nghiêng người, thở hắt hắt, nhìn về phía lối ra nắng chói chang rồi lại nhìn vào trong đàn thành âm u, ông bỗng hỏi: “Đường Phong, ban nãy cậu nói rằng chỉ có người thông thạo Đại Tàng Kinh mới có thể đi ra khỏi đàn thành, vậy thì người của Tướng quân thì sao?”

“Người của Tướng quân? Nếu như chúng ra khỏi dàn thành trước chúng ta vậy thì trong số bọn chúng chắc chắn có người thông thuộc Đại Tàng Kinh, nhưng cháu nghĩ rằng chắc là hiện giờ bọn chúng vẫn đang lang thang trong dàn thành! Hoặc là bọn chúng rút lui khỏi dàn thành rồi cũng nên”

“Ồ? Cậu tự tin vậy ư? Nếu đúng như cậu nói thì không phải chúng ta đã thoát khỏi Tướng quân rồi sao, ít nhất là lúc này cũng đã thoát khỏi những gã đó.”, Makarov nói.

“Cháu nghĩ vậy, ít nhất lúc này chúng ta có thể tạm thời thoát được bọn chúng, đại sư Bát Tư Ba đã giúp chúng ta. tiếp sau đây e rằng đối thủ tạm thời của chúng

ta chính là ốc đảo chết chóc!”

“Ốc đảo chết chóc?!” , Đường Phong nói vậy khiến tất cả mọi người lại giật mình, vừa mới thoát ra khỏi đàn thành âm u khủng khiếp lại sắp phải tiến vào một ốc đảo chết chóc Đảng sợ? Mọi người vừa nghĩ ngợi mòng lung vừa đi ra khỏi đàn thành, cảnh tượng trước mắt càng khiến họ ngạc nhiên hơn, dường như họ đã đến một thế giới khác. Sa mạc đã biến mất, đầu bên kia con đê là một vùng xanh mướt rậm rạp và ẩn mình trong màu xanh đó, họ đã thấp thoáng trông thấy bóng dáng một vài kiến trúc cổ kính. Liệu đó có phải là Mật Thành mà họ khổ sở tìm kiếm không?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 13

Cạm bẫy ở ốc đảo

“Quả... quả là thần kỳ! Chúng ta có còn ở trong sa mạc không vậy? ”, Lương Viên tò mò hỏi. Đường Phong cầu Hàn Giang một cái thật mạnh rồi hỏi: "Thật hay là mơ vậy? ", Hàn Giang đau điếng người, chửi rủa: "Cậu muốn biết thì tự cầu mình đi, sao lại cầu tôi chứ? ”

1

Đường Phong đi tới cuối con đê, nơi đó có một thảm cỏ xanh biếc, ven thảm cỏ là những hàng cây cổ thụ cao chọc trời, có

tuyệt tùng, sam và rất nhiều loài cây anh chưa từng nhìn thấy, tất cả đều tĩnh lặng, trông có vẻ như không có bất cứ nguy hiểm nào.

Đôi chân đang đi trên cát bỗng chốc chạm lên thảm cỏ mượt mà, Đường Phong bỗng rùng mình giống như bị điện giật, cảm giác kỳ lạ đó xâm chiếm cơ thể anh. Mọi người thận trọng đi qua thảm cỏ, tới ven rừng rậm. Đường Phong nhìn Hàn Giang, Hàn Giang bước vào trong rừng đầu tiên, Đường Phong kéo Lương Viện đi theo sau.

“Quả... quả là thần kỳ! Chúng ta có còn ở trong sa mạc không vậy?”, Lương. Viện tò mò hỏi.

Đường Phong cúi Hàn Giang một cái

thật mạnh rồi hỏi: “Là thật hay mơ?”.

Hàn Giang đau điếng người, chửi rửa: “Cậu muốn thù thì tự cấu mình di, sao lại cấu tôi chứ?”

“Giờ thì tôi đã có thể chắc chắn, chúng ta không mơ, đây cũng không phải là thành phố ảo ảnh!”, Đường Phong cười đáp.

Nghe Đường Phong nói vậy, mọi người cũng bớt căng thẳng hơn. Không thấy nơi này có điều gì đáng sợ, mọi người lại tiếp tục tiến lên, đi một đoạn, Đường Phong bỗng phát hiện thảm cỏ dưới chân đã biến mất, thay vào đó là một lớp địa y, anh ngạc nhiên thốt lên: “Thực vật ở đây kỳ lạ thật, có nhiều loại đáng lẽ không thể mọc được ở đây, còn nhiều

loại tôi chưa từng trông thấy nữa!”

Makarov ngược nhìn vùng rừng rậm, ông cũng ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, có rất nhiều thực vật vốn không thể xuất hiện ở đây, nhiều loài thực vật quả thực tôi cũng chưa từng trông thấy bao giờ”

Đường Phong ngẫm nghĩ, nói: “Có thể... có thể là do địa chất khí hậu đặc biệt trong Khe Sói Hoang đã hình thành nên một môi trường nhỏ ổn định ở đây. Môi trường ổn định này tách biệt với thế giới bên ngoài, rất có thể nơi này bảo tồn được rất nhiều thực vật cổ đại mà chúng ta chưa từng trông thấy và đã hình thành nên ốc đảo kỳ diệu này. Còn Nguyên Hạo đã phát hiện thấy ốc đảo này nên quyết định xây dựng Mật Thành ở đây.”

“Nhưng tại sao em không tài nào trông thấy ở đây có gì nguy hiểm nhỉ?”, Lương Viện tò mò nhìn khu rừng rậm xung quanh.

“Biết đâu nguy hiểm sắp rơi xuống đầu đây, cẩn thận vẫn hơn!”, Đường Phong cảnh báo Lương Viện.

“Đường Phong, anh nói vậy khiến tôi bỗng nhớ tới một chuyện đáng sợ!”, mặt Yelena bỗng căng thẳng.

Mọi người dừng lại, cùng hướng về phía Yelena. Đường Phong hỏi: “Ồ! Chuyện gì đáng sợ vậy?”

Yelena nhìn xung quanh một lúc, ánh mắt của cô giống như sắp có thứ gì đó khủng khiếp chui từ trong rừng ra: “Đường Phong bảo rằng ở đây là một môi trường

nhỏ tách biệt với thế giới bên ngoài, có thể bảo tồn được nhiều loài thực vật cổ đại đã biến mất, tôi... tôi bỗng nghĩ tới, nếu như môi trường ở đây có thể bảo tồn rất nhiều loài thực vật đã tuyệt chủng, vậy thì có khi nào cũng có thể bảo tồn được nhiều động vật cổ đại đã biến mất rồi không?"

Yelena không nói to nhưng ai nấy vừa nghe được đã liền sờn gai ốc, trong đầu mọi người đều hiện lên những bộ xương khổng lồ kì lạ chưa xác định được là của động vật từ ven Vãng Sinh Hải. Lẽ nào loài quái thú đó vẫn sinh tồn trong vùng ốc đảo này?

Đường Phong mở to đôi mắt hoảng hốt nhìn khoảng rừng rậm xung quanh vẫn

đang yên ắng như tờ, nói: “Không trông thấy dấu vết của động vật nào!”

“Trên bia Khiếp Thiết quân gọHoài quái vật đó là gì ấy nhỉ?”, Hàn Giang bỗng nhớ tới tên gọi khó phát âm của loài vật kì lạ đó.

“Ngồi quỳ!”, Đường Phong nhắc.

“Từ những gì trên bia đá cho thấy quân Bát Tur Ba đã tấn công vào Mật Thành. Tôi nghĩ đại quân Hốt Tất Liệt đã tiêu diệt được ngồi quỳ, nếu không thì họ làm sao tấn công được Mật Thành?”, Hàn Giang suy đoán “Tiêu diệt ngồi quỳ ư? Nhưng trên văn bia không ghi rõ kết cục của những quái thú đó, chỉ nói rằng Bát Tur Ba đã ‘dùng Phật pháp để hóa giải’.” Đường Phong cũng dang hỏi tương lại

đoạn viết về ngôi quỳ trên bia đá.

“Tôi chi suy luận theo lẽ thường, ngôi quỳ vô cùng hung ác, điều này chúng ta đã trông thấy ở Thiên Hộ Trấn, nếu đại quân của Hốt Tất Liệt không thể tiêu diệt được ngôi quỳ thì sao tấn công được Mật Thành? ‘Dùng Phật pháp hóa giải’ chỉ là cách nói văn vẻ thôi, tôi nghĩ cái gọi là ‘hóa giải’ ở đây chính là tiêu diệt. Nếu không thì Bát Tư Ba phải là thần tiên thật thì mới có thể thuần hóa được ác thú này!”

“Lúc tôi đọc văn bia đã thấy câu này khó hiểu, nhưng trên bia đá đã viết như vậy. Nếu như tiêu diệt ngôi quỳ thì sao không nói thẳng là tiêu diệt ngôi quỳ cho rồi, bởi vậy tôi nghĩ rằng có thể người viết

muốn viết cho văn vẻ nên dùng cách nói khác.”

Nói tới đây, Đường Phong lùi lại, tựa lên một thân cây cổ thụ. Bỗng nhiên một thứ đen sì rơi trên vai anh, là một con nhện, Đường Phong vội vàng hất con nhện đi. Nhưng Makarov lại nhặt con nhện dưới đất lên: “Chà loài nhện này tôi chưa từng trông thấy bao giờ. từ loài côn trùng nhỏ như thế này có thể chứng minh sự lo lắng của Yelena không phải là không có lý, ốc đảo này không những bảo tồn thực vật cổ đại mà còn có cả động vật thời viễn cổ nữa đây!”

Đường Phong gật gù: “Đúng, từ những gì ghi chép trên bia đá cho thấy, những người thời nhà Nguyên cũng chưa từng

trông thấy ngỗng quý, điều này cho thấy lúc đó ngỗng quý cũng là động vật hiếm thấy, như vậy rất có thể ngỗng quý chính là động vật còn sinh tồn ở đây từ thời viễn cổ. Loài nhện này e rằng chính là loài côn trùng còn sống từ thời cổ đại. Đến cả côn trùng còn sống được ở đây đến hiện giờ, vậy thì những loài động vật cỡ lớn khác...”

Đường Phong không nói tiếp, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý anh. Sẽ còn điều gì chờ đợi họ tại ốc đảo yên bình và tươi đẹp này đây?

2

Mọi người tiến vào trong rừng rậm, Đường Phong phát hiện lớp đất dưới chân càng lúc càng dày, còn có rất nhiều

lá rụng và những cành cây khô gãy đổ
ngổn ngang.

Mỗi bước đi Đường Phong đều vô cùng
cẩn thận, anh liên tục nhìn ngó xung
quanh vì sợ rằng sẽ có ác thú ssáng sợ
đột nhiên lao từ trong rừng ra. Đường
Phong tập trung

nhìn lên phía trên nên không để ý dưới
chân trước mặt Đường Phong là một thân
cày khô có đường kính tới hơn hai mét
nằm vắt ngang, không biết nó đã nằm ở
đây bao nhiêu năm, rêu xanh mọc kín
thân cây. Đường Phong trèo qua thân cây
nhưng khi chân trái của anh vừa mới
chạm đất, anh bỗng thấy dưới chân mềm
nhũn, không biết giẫm phải thứ gì khiến
anh mất thăng bằng, cả người ngã dúi về

phía trước!

Lương Viện đi sau hét toáng lên Mọi người kinh ngạc khi bỗng nhiên không thấy Đường Phong đâu nữa. Họ vội vàng chạy tới chỗ thân cây, thấy phía bên kia thân cây có một lớp địa y, chỗ bị Đường Phong giẫm hụt, xuất hiện một lỗ hổng sâu hun hút!

“Đường Phong...”, Lương Viện hoảng hốt kêu gào vang vọng cả khoảng rừng.

“Anh... anh ở đây!”

Phía dưới thân cây vang lên giọng nói yếu ớt của Đường Phong. Lúc này mọi người mới nhìn rõ, Đường Phong dùng tay phải bám chặt lấy một cành cây khô thò ra. lúc này cả người anh đang treo lơ lửng dưới khe đất.

Hàn Giang và Yelena, một người bên trái một người bên phải cùng nhau dốc sức, rớt cuộc cũng lôi được Đường Phong lên. Đường Phong nằm phịch xuống lớp địa y rậm dày, thở hổn hển, anh đã kiệt sức.

Makarov nghi ngờ nhòai người xuống lỗ hồng, nhìn xuống dưới. Khe hở không rộng nhưng dưới đó lạnh lẽo ghê người, sâu không thấy đáy, thấp thoáng hiện lên thứ gì đó màu trắng. Trong đầu Makarov lại hiện lên những đoạn xương. miệng ông, không ngừng lẩm bẫm: “Tại sao ở đây lại có khe đất thế này nhỉ? Kỳ lạ thật!”

"Đúng là rất kỳ lạ! Thường thì những khe đất chỉ xuất hiện trên địa hình đá vôi bị

nước chảy xói mòn, nhưng ở đây vốn dĩ đâu phải là địa hình các-xơ!", Yelena cũng nhìn xuống khe đất.

"Hiện giờ không pháHúc nghiên cứu khe đất, mọi người có trông thấy thứ màu trắng dưới đó không?", Hàn Giang chỉ vào những thứ màu trắng phía dưới đoán: "Sợ rằng đó lại là xương, xương người! Đường Phong này, may mà mạng cậu lớn đấy! Nếu không giờ cậu ta đã làm bạn với những bộ xương đó rồi!"

"Tôi mà mạng lớn á? Tôi đủ đen đủi rồi!", hình như Đường Phong đã đỡ hơn, anh ngồi dậy, nhớ lại pha nguy hiểm lúc này, "Ốc đảo này hình như mấy trăm năm nay chưa có ai đặt chân tới, dưới đất toàn là địa y dày cộm, lá khô với cành

cây khô, ai ngờ vừa giẫm một cái đã hựt chân xuống lỗ.”

“Đây chính là nơi mà tôHo lắg nhất!”, Hàn Giang nói. “Kể từ sau đại quân của Hốt Tất Liệt rút đi, chắc không còn ai tới ốc đảo này nên địa y ở đây mới dày như vậy.

Chúng ta không thể nào thấy được sự nguy hiểm phía dướiHóp địa y, nếu cứ tiếp tục tiến lên cũng không biết được còn bao nhiêu cái hố như thế này phía trước”

“Giống như đi vào khu vực có bom...”, Makarov nhắm mắt lại, ông tưởng như mình đnag ở giữa vùng bom rơHứa đạn Afghanistan.

"Đúng vậy, trước mặt chúng ta là một

khu vực có bom, bởi vậy mọi người phải hết sức cẩn thận! Tôi đi trước thăm dò. mọi người hãy đi sau tôi, đi theo hàng dọc, đừng đi vào chỗ mà tôi chưa đi qua!”, Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh. Mọi người tuân lệnh Hàn Giang, xếp thành một hàng. Hàn Giang đi đầu, Đường Phong và Lương Viện theo sau, Makarov và Yelena đi sau cùng, năm người tiếp tục tiến vào khu rừng rậm rạp. Hàn Giang dùng một cành cây dài để dò đường, anh liên tiếp tìm ra năm cái hố, nhưng năm cái hố này nông sâu khác nhau, có những cái hố không hề sâu. Makarov bỗng nhớ ra điều gì đó: “Có thể đây là những cái hố do động đất tạo thành!”

“Cũng chi có thể giải thích vậy thôi!”,
Hàn Giang lẩm bẩm.

Năm người đi một tiếng đồng hồ trong rừng rậm nhưng chỉ đi được khoảng một, hai cây số. Trên đường đi xuất hiện rất nhiều loài kỳ hoa dị thảo, cả những loài cây cổ tàng tàng lớp lớp mà họ chưa từng trông thấy, nhưng họ lại không trông thấy bất cứ loài động vật to lớn nào. Chi có một vài loài côn trùng, bướm và những động vật nhỏ xuất hiện. Đường Phong vừa thấy kỳ lạ, vừa thấy căng thẳng. Đúng lúc anh đang ngạc nhiên thì Hàn Giang đi trước bỗng dừng lại. Đường Phong theo quán tính vẫn bước tiếp, suýt nữa xô phải Hàn Giang. Hàn Giang liền mắng anh, lúc này Đường Phong mới để

ý thấy phía trước có một con trăn hoa đang quấn lấy thân cây khô.

Con trăn hình như cũng đã phát hiện thấy mục tiêu, nó tày từ từ trườn về phía hội Đường Phong. Hàn Giang và Đường Phong chậm chậm lùi lại phía sau. Đột nhiên có người vỗ nhẹ lên lưng Đường Phong, anh quay lại nhìn, Lương Viện đang mở to đôi mắt hoàng hốt nhìn anh. Lương Viện run rẩy giơ tay phải chỉ lên phía trên đầu họ. Đường Phong biết Lương Viện chỉ gì, không dám ngửa đầu lên, chỉ liếc mắt nhìn lên trên đỉnh đầu - một con trăn khác đang, du trên cành cây phủ đầy rêu cũng từ từ trườn về phía họ. Đường Phong lạnh hét sống lưng, sờn cả gai ốc.

Mọi người run rẩy định lùi lại phía sau. Nhưng ngay lập tức phát hiện ra mình đã bị bao vây bởi bốn con trăn và hàng trăm hàng nghìn con rắn lớn nhỏ. Năm người Hù Hại áp lưng vào nhau, đến cả Lương Viện cũng rút súng phòng thân ra, một trận đại chiến khó tránh khỏi đang chờ họ.

May mà trước khi tiến vào Khe Sói Hoang, họ tiêu đã nạp đầy đạn, chưa đợi bọn trăn áp sát, Hàn Giang đã 110 súng trước, “Đen đây, bọn chết tiệt chúng mày!”, Mạn Giang bị ức chế bấy lâu nay vừa ban về phía lũ trăn vừa tức tối gào lên.

Đường Phong, Yclena và Makarov cũng bắt đầu nổ súng về phía bầy rắn. Theo sự

chỉ huy của Hàn Giang, năm người hợp thành một đội hình du kích tiến lên tấn công. Hàn Giang và Yelena đi đầu dùng súng tiểu liên cỡ nhỏ bắn, Đường Phong, Lương Viện và Makarov áp lưng vào Hàn Giang và Yelena, cảnh giới ba phía còn lại, dùng súng ngắn đối phó với tất cả lũ rắn tấn công về phía họ. Hàn Giang và Yelena liên tiếp nhả đạn, lũ rắn phía trước xác bay vèo vèo, hai con trăn chặn phía trước họ cũng phải né di. Đúng lúc này, một con rắn dài ngoằng có đầu hình tam giác lao từ trên cành cây xuống đầu Hàn Giang, Đường Phong ngửa đầu kêu lên thất thanh: “Cẩn thận! Trên đầu!”

Hàn Giang không ngửa đầu lên mà chỉ

chĩa súng lên, nhắm đạn, con rắn đó lập tức rơi xuống, thịt lòi cả ra ngoài. Đường Phong ngạc nhiên thốt lên: “Đây là loại rắn cực độc, nếu bị nó cắn một cái thì...” Đường Phong không dám nói tiếp. Hàn Giang nghe xong cũng thấy sợ, nhưng anh không kịp nghĩ ngợi nhiều, đã bắn hết một băng đạn. Trong lúc Hàn Giang và Yelena thay đạn, những con rắn khác lại trườn tới, hơn nữa còn càng lúc càng nhiều, lúc nhúc, gần như phủ kín cả khu rừng.

4

Trước đàn rắn càng lúc càng dày đặc, Hàn Giang và Ngư Yelena đều nổi hết da gà, họ chưa từng trông thấy trận địa rắn nào hùng hậu thế này, hai người đưa mắt

nhìn nhau, không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải tiếp tục xông lên.

“Bắt buộc phải nghĩ cách khác thôi! Đạn của chúng ta sớm muộn cũng hết!”, Đường Phong hét lên.

“Cậu có cách gì?”, Hàn Giang gần như rít qua kẽ răng.

“Tôi vẫn chưa nghĩ ra, hai người thì sao?”, Đường Phong quay về phía Makarov và Lương Viện.

Lương Viện tuyệt vọng lắc đầu, còn Makarov thì im lặng không nói gì. Đúng lúc này, một con rắn trên cành cây khô trên đỉnh đầu Makarov bỗng rơi xuống, Đường Phong đang định rút súng ra bắn nhưng không ngờ Makarov phản ứng nhanh nhạy, ông rút súng “pằng pằng” hai

tiếng, con rắn đó đã đứt làm ba, rơi xuống chân Đường Phong. “Bác bắn siêu thật!”, Đường Phong cảm phục thốt lên.

“Chuyện nhỏ ấy mà!”, rốt cuộc Makarov đã lên tiếng,

"Cứ bắn như thế này quả thực không phải là cách hay. Nhớ lại trước đây lúc còn học trong trường KGB, chúng tôi cũng đã từng học về cách đối phó khi gặp phải rắn, cách hay nhất để chống lại bọn chúng là lửa và mùi!"

“Lửa? Nhưng hiện giờ chúng ta thiếu nguyên liệu để đốt lửa! Hơn nữa như vậy rất dễ gây ra cháy rừng!”, Đường Phong lo lắng nói.

“Xời, đến cái mạng quên còn sắp tiêu rồi mà cậu còn quan tâm tới việc bảo vệ môi

trường sao?”, Hàn Giang cầu nhàu.

“Lửa không phải là cách tốt nhất, trừ khi đốt cháy cả khu rừng này, như vậy còn dễ bị bại lộ hơn, hơn nữa chưa chắc đã hiệu quả!”, Makarov lại nói.

“Vậy theo bác phải làm thế nào ạ...”.

Đường Phong lại hỏi.

"Cách tốt nhất là lấy mùi để đuổi Hũ rắn! KGB đã từng nghiên cứu nhiều loài rắn, có vài loại mùi mà phần lớn loài rắn không chịu được...”

Makarov đang nói thì Hàn Giang đã ngắt lời ông: “Lão Mã. bác nói vậy đều vô ích. bây giờ chúng ta lấy đâu ra những thứ mùi mà bác bảo?”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy cách này không thực tế!”, Makarov nói.

Ai ngờ Lương Viện bỗng kêu lên: “Nước hoa của cháu có khi lại có tác dụng!”

“Nước hoa?”, Makarov ngạc nhiên.

Nhưng Đường Phong lại trách móc:

“Đừng cở vớ vẩn, nước hoa thì làm được gì? Nếu nước hoa có công dụng thì tại sao rấn nó vẫn quần lấy người em, không phải ngày nào em cũng xịt nước hoa sao?”

“Đúng đấy, nước hoa có ỏn không?”, Yelena nghi ngờ ngửi ngửi mùi nước hoa trên người mình.

"Không, em không nói là nước hoa bình thường em vẫn dùng mà là lọ này cơ!", Lương Viện moi từ trong ba lô ra một lọ nước hoa đầy ắp rất đẹp, “Đừng xem thường lọ nước hoa này, đây là lọ nước

hoa cha em mang từ Pháp về, nghe nói giá của nó là hơn ba chục ngàn đấy...”

“Hơn ba chục ngàn tệ? Một lọ nhỏ như thế này?”, Đường Phong ngạc nhiên nói.

“Không, ba chục ngàn đô!”, Lương Viện bô sung.

“Cái gì, đô chứ không phải tệ sao?”, Đường Phong càng thêm kinh ngạc. “Bởi thế mà em vẫn tiếc mãi chưa dám dùng đấy!”

“Vẫn còn có thứ mà em tiếc chưa dùng cơ à? Nhưng mà có đắt hơn nữa cũng chẳng để làm gì, chúng ta sắp bỏ mạng ở đây rồi. Em hãy dùng cật lực đi, đừng để phí nước hoa đắt như vậy!”, Đường Phong nói không chút hòa khí

“Trông bộ dạng ghét bỏ người giàu của

anh kia! Lọ nước hoa này là cha tặng khi thấy em tham gia đội thám hiểm của bọn anh đấy, nghe nói là nó không những rất thơm mà còn có thể đuổi muỗi và côn trùng trong rừng nữa, nhưng không biết có tác dụng gì với rắn không?”

“Lại còn đuổi muỗi đuổi côn trùng? Sao cha em lại không tiếc tiền bỏ ra hơn ba chục ngàn đô để mua một lọ dầu gió thế không biết!”, Đường Phong không khỏi bật cười giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này.

“Thôi nào Đường Phong, hãy thử dùng nước hoa của Lương Viện xem sao!”

Nói xong, Makarov liền cầm lấy lọ nước hoa cao cấp của Lương Viện, vừa mới mở nắp bình ra, một mùi thơm nức đã

bay tới mũi. Makarov xịt một ít lên cánh tay rồi đưa lên mũi ngửi, ngay lập tức cảm thấy ngây ngất. Makarov khẩn trương xịt nước hoa lên hai cánh tay và lên người.

Mùi thơm đặc biệt tỏa ra từ ông khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên. “Đây là nước hoa gì vậy, tôi chưa từng ngửi mùi này?”, Yclena nói.

“Đúng vậy, cha cũng chưa bao giờ ngửi thấy!”, Makarov nói.

Để thử nghiệm tác dụng chống lại rắn của nước hoa, Đường Phong nhặt một cành cây khô dưới đất lên rồi xịt một ít nước hoa lên đó. Đường Phong vừa xịt vừa hỏi lại Lương Viện: "Nhìn anh làm em có thấy tiếc không vậy?"

Lương Viện bỗng chớp chớp mắt, gật đầu lia lia: “Tiếc lắm, hơn ba chục ngàn đô đô!”

“Không phải tiếc, đợi xong việc rồi tìm Hàn Giang tính sổ!”

“Xời, cậu giỏi quá nên nghĩ được ra vậy! Hiện giờ đến thân tôi còn khó giữ. Chẳng còn là người của đơn vị nào mà cậu vẫn còn mong tôi thanh toán tiền nước hoa à? Cậu nên tìm Yelena đi, chỗ Hyushin dễ thanh toán hơn!”, Hàn Giang còn nhàn hạ de nghĩ tới việc thanh toán.

“Thôi nào, mọi người đừng buôn chuyện nữa! Còn chưa biết là loại nước hoa này có tác dụng hay không đấy!”, Yelena lẩm bẫm.

“Cha thấy được!”, Makarov có vẻ tự tin.

Đường Phong quẳng cành cây bơi đầy nước hoa về phía dàn rần gần đó, cành cây rơi xuống chỗ dàn rần khiến chúng lập tức bò toán loạn, tức tốc tản đi và không dám lại gần cành cây đó nữa.

“Thử nghiệm thành công! Loại nước hoa này có thể chống được rần thật!”, Đường Phong lớn tiếng tuyên bố, đồng thời đưa nước hoa cho Lương Viện. Năm người lần

lượt xịt nước hoa. Hàn Giang còn xịt nước hoa lên cả cành cây để dùng nó dò đường. Chiêu này quả nhiên công dụng, dàn rần phía trước lần lượt tránh ra, chẳng mấy chốc Hàn Giang đã di tới trước một cây khô hình thù rất kỳ dị. Hàn Giang bỗng dừng lại, bởi vì đang có

một con mãng xà vắt trên cành cây bất động. Lúc này, mùi nước hoa thơm nức lan tỏa ra xung quanh khu rừng, khiến đàn rắn lần lượt bò đi, nhưng con mãng xà này vẫn không nhúc nhích, hình như nó không buồn để ý tới mùi nước hoa này.

Hàn Giang lấy cành cây thăm dò mấy lần nhưng đều vô ích. Cuối cùng anh đành phải quẳng cành cây xị đầy nước hoa về phía con mãng xà trên cành cây. Thân con mãng xà khẽ cử động, nhưng mặc ùi nước hoa thơm phức trên cành cây tỏa ra xung quanh, nó vẫn không chịu di chuyển. “Vô ích thôi, hình như con mãng xà này đang bị thương”, Yelena bỗng nói.

Mọi người quan sát kĩ, quả nhiên trên

bụng mãng xà có một vết thương, lúc này máu đang trào ra. Xung quanh cái cây khô, mùi máu tanh còn lẫn át cả mùi nước hoa.

“Lẽ nào đây chính là con mãng xà từng chạm trán chúng ta trong Vãng Sinh Hài?”, Hàn Giang nhớ kì lại trận đấu Đảng sợ đó

"Không chỉ bị thương đâu, anh có phát hiện ra không, bụng của con mãng xà này...", Yelena cảnh giác.

“Bụng?” Hàn Giang nghi ngờ quan sát bụng con mãng xà trước mặt. Đường Phong nhìn ngay ra vấn đề: “Trong bụng con mãng xà này có thứ gì đó, hình như nó nuốt phải thứ gì đó khó tiêu hóa, cộng thêm vết thương nữa nên kê cả khi gửi

thấy mùi nước hoa khó chịu nó cũng không thể di chuyển được.”

“Nhưng nó đang ngăn đường đi của chúng ta, phải làm thế nào?”, Lương Viện hỏi.

"Vậy thì đừng có trách tôi đây, mọi người đi sau tôi!"

Hàn Giang bỗng súng tiêu liên tiến về phía con mãng xà. Hàn Giang vừa định bước chân qua thì con mãng xà đã ngóc đầu, chuẩn bị tư thế tấn công. Hàn Giang tiến thêm bước nữa, mãng xà liền tấn công anh. Hàn Giang tức giận gào lên: “Chết đi!”, sau đó nổ súng.

‘Tạch tạch tạch tạch tạch...’, khẩu tiêu liên liên tiếp xả đạn. Tất cả đều bắn (rúng con mãng xà, thân nó co lại trườn

về phía sau. Hàn Giang tưởng rằng lần này nó đã chết chắc nên dà mạnh dạn tiến lại gần nó. Nhưng anh không ngờ con mãng xà này sau khi trườn về phía sau một đoạn vẫn bất chấp làn mưa dạn nhào lên, ỉ làn Giang giật mình lùi lại. Nhưng lúc này đã muộn, Hàn Giang chỉ cảm thấy tối sầm mặt mũi, mùi máu tanh nồng vây quanh anh. Tới khi anh chuẩn bị phản ứng thì khẩu súng tiêu liên trên tay đã rơi mất, con mãng xà đó dà trườn lên người anh.

Đường Phong và Yclena vội vàng lao tới, nhưng trước con mãng xà đang quần lấy Hàn Giang, họ đều luống cuống, không biết phải làm thế nào. Đường Phong không dám no sune bừa, anh nhìn

Yelena. Yelena cũng không biết phải làm thế nào. Lúc này, Makarov đứng đang sau liền lớn tiếng hét lên: “Hàn Giang, dùng dao găm!”

Hàn Giang lập tức tỉnh ra, mùi máu tanh xộc lên mũi cùng chất nhầy nhớt dính khắp người khiến đầu óc anh quay cuồng. Vừa chiến đấu với măng xà, cố gắng hết sức không để nó siết chặt, Hàn Giang vừa rút dao găm ra, đâm thật inạnh vào phần bụng của măng xà. Máu quyện cùng chất nhớt dính màu tìen chảy ra từ cơ thể măng xà, Hàn Giang không bộn tâm những thứ này, anh đâm liên tiếp vào bụng măng xà. Măng xà rên lên thảm thiết rồi trườn khỏi người Hàn Giang. Hàn Giang giọng như phát điên, anh lật

người lại cưỡng Hên thân mạng xà, đâm liên tiếp vào mình nó.

“Hàn, nó chết roi!”, Yelena kêu lên, nhưng Hàn Giang vẫn điên cuồng đâm chém lên thân mạng xà.

Trong lúc Yelena không biết phải làm gì thì Đường Phong bỗng kêu lên: “Mọi người nhìn xem, đây là thứ gì vậy?”, mọi người tập trung quan sát, thì thấy một thứ màu đen lòi ra từ phần bụng của con mạng xà vừa bị Hàn Giang đâm nát.

6

Hàn Giang vẫn bò trên người mạng xà, đâm chém nó. Yelena đành phải lao tới, kéo Hàn Giang như đang phát điên xuống. Nhát dao cuối cùng trong tay Đường Phong rạch một đường dài trên

bụng con mãng xà, thứ màu đen đã lộ ra.

“Người, là người!”, Lương Viện hét hoảng kêu lên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, phần đầu của người đó đã nát bét. còn mỗi chiếc áo đen trên người vẫn chưa bị dịch dạ dày của mãng xà tiêu hóa. Makarov nhòai tới quan sát một lúc: “Là người của Tướng quân, xem ra gã này nằm trong bụng mãng xà một lúc lâu rồi, phần da đầu đã bắt đầu phân hủy.”

‘Người của Tướng quân? Lẽ nào người của Tướng quân đã liến vào ốc đảo?’, Đường Phong ngạc nhiên.

Makarov trầm ngâm một lúc, ông lắc đầu: “Không, tôi đoán rằng những con rắn này chính là một con trong đàn rắn

tấn công chúng ta và bọn áo đen khi ở đàn thành.”

“Cũng có nghĩa là gã áo đen trong bụng mãng xà bị nuốt khi ở trong đàn thành, sau đó con mãng xà này đã bám theo chúng ta tới đây”, Đường Phong nói.

Makarov gật gù: “Tôi nghĩ chắc là vậy. Mùi trên người chúng ta ở đây rất đặc biệt, Đường Phong, nếu đúng như cậu nói. đàn rắn này là do Bát Tư Ba nuôi thả năm nào, vậy thì hàng trăm năm nay bọn chúng đều là những kẻ canh gác nơi này, vậy tại sao lại cho phép chúng ta tiến vào đây?”

“Nơi này mấy trăm năm nay đều không có ai đặt chân đến thật ư? Con không tin!”, Yelena nói.

“Có, có người, đừng quên Misha, Mã Xương Quốc và cả người phụ nữ bí hiểm thành viên trong đoàn thám hiểm”, Makarov nói.

“Đúng, bác nói vậy thì cháu đã hiểu tại sao trước khi chết Mã Xương Quốc vẫn hoảng hốt gào lên 'ôc đảo chết chóc' rồi. Ông ta và đám thuộc hạ của mình đã từng tới đây, dĩ nhiên cũng gặp phải tất cả những gì chúng ta đã gặp - những khe đất xuất hiện liên tiếp, từng đàn hàng trăm hàng nghìn con rắn và mãng xà, chưa biết chừng còn có eả mãnh thú mà chúng ta chưa từng trông thấy nữa!”, Đường Phong bỗng nhớ lại những gì Stephen nói trước khi chết.

“Ừn, những bộ xương dưới khe đất có

thể chính là người của Mã Xương Quốc hoặc là những ai đã từng tới đây trong vài trăm năm qua!”, Makarov ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Chắc là toàn bộ thuộc hạ của Mã Xương Quốc đã mất mạng ở đây, chỉ có một mình ông ta may mắn thoát khỏi ốc đảo và Khe Sói Hoang, thậm chí ông ta còn không dám ở lại mà vội vàng bắt đầu hành trình trốn chạy của mình. Tôi nghĩ rằng lúc đó ông ta đã rơi vào trạng thái suy sụp nên mới chọn cách từ bỏ. Tại đây ông ta đã mất đi niềm tin tìm thấy Mật Thành, dù có thể ông ấy biết rằng mình đã đang ở rất gần Mật Thành”

“Xem ra ốc đảo này đáng sợ thật, đến nỗi người Hiên mạng như Mã Xương Quốc cũng rơi vào trạng thái suy sụp khi

tới đây”, Đường Phong nói xong bỗng nhớ ra điều gì đó, “Vậy thì Misha và người phụ nữ bí hiểm trong đội thám hiểm thì sao?”

“Điều này thì...”, Makarov chần chừ, “Tôi nghĩ rằng có lẽ họ là những người duy nhất đặt chân tới Mật Thành trong vài trăm năm nay, nhưng... nhưng tôi cũng không biết rốt cuộc Misha đã đi tới đâu!”

“Cảnh công hoành tráng nguy nga!”, Đường Phong nhớ lại bức thư Misha viết cho Lương Vân Kiệt, “Cháu nghĩ rằng chắc đó chính là cánh cổng của Mật Thành, chắc chắn ông ta đã vào trong Mật Thành. Còn người phụ nữ bí ẩn hay là ai khác từng tìm thấy Mật Thành thì

cháu không rõ nữa!”

“Đường Phong, cậu không cảm thấy kì lạ sao? Đội quân trang bị tinh nhuệ như hội Mã Xương Quốc lại không tìm thấy Mật Thành trong khi đó Misha lại có thể tìm thấy!”, Makarov chau mày.

“Được rồi đấy, mọi người chẳng quan tâm gì tới tôi cả!”, giọng Hàn Giang vang lên cạnh Đường Phong. Đây là lần đầu tiên Đường Phong nghe thấy người cứng rắn như Hàn Giang lại cần tới người khác quan tâm, xem ra lúc này anh đã bị mãng xà làm cho khiếp sợ thật sự.

“Đội trưởng Hàn, chúng tôi có thể làm gì giúp anh không?”, mặt Đường Phong dầy vẻ quan tâm nhìn Hàn Giang đang người ngợm bần thiêu.

“Nước, tôi cần tắm!”, Hàn Giang đau khổ kêu lên.

“Anh cố chịu đựng vậy, ở đây lấy đâu ra nước?”

“Mọi người thử chịu đựng sự bốc mùi buồn nôn này xem rồi sẽ rõ!”

Đường Phong đảo mắt, nói: “Đừng uy hiếp bọn tôi, có nước hoa ở đây, anh không làm chúng tôi hôi hám được đâu! Hay là xịt một ít nước hoa giá hơn ba chục ngàn đô này đi, dám hạo người anh sẽ thơm phức!”

"Mau xịt cho tôi đi, tôi sắp chịu hết nổi rồi! Mẹ kiếp, tôi chưa từng gặp con rắn nào mà mùi tởm thế này!"

Đường Phong đành phải xịt một ít nước

hoa cho Hàn Giang. Mọi người có nước hoa bào vệ cơ thể nên lại tiếp tục tiến lên.

Năm người lại khó nhọc đi tiếp vài trăm mét, mặt đất phù kín cây khô và lùm cây gai góc, nên cả nhóm di chuyển rất khó khăn. Đường Phong căng thẳng quan sát xung quanh, hình như đàn rắn đã rút lui hết, khu rừng lại trở nên tĩnh mịch yên ắng, thậm chí đến côn trùng cũng không thấy đâu nữa. Liệu mãnh thú có đột ngột xuất hiện không nhỉ?

Nghĩ tới đây, Đường Phong bất giác rùng mình, nhưng ngòi quỳ trong truyền thuyết đã không xuất hiện.

Điều khiến anh cảm thấy khó hiểu là khi đứng bên ngoài rừng rậm, họ có thể thấp

thoáng trông thấy Mật Thành, nhưng giây phút này nó đã hoàn toàn biến mất.

“Khu rừng này không rộng, về lí mà nói thì chúng ta gần như sắp ra khỏi rừng rồi!”, Lương Viện cũng nhận ra vấn đề.

“E rang chúng ta lại phải đi một vòng nữa trong rừng rậm cũng nên!”, Makarov nói.

“Mặc kệ là đi bao nhiêu vòng, chỉ cần ra được bên ngoài là được!”, Hàn Giang vừa dứt lời Hiền đứng ngay lại

Lúc này anh trở nên vô cùng cẩn thận, hình như anh vẫn chưa hết hoảng sợ vì vụ ban nãy. Ngược lại Yelena mạnh dạn hơn anh, cô tiếp tục bước lên phía trước. Hàn Giang bỗng hét lên: “Yelena, đợi đã, em nhìn xem đó là gì vậy?”

“Em nhìn thấy rồi!”, hình như Yelena đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Dường Phona đi theo, anh phát hiện trong đồng cây khô và bụi rậm trước mặt thấp thoáng hiện lên một vật giống như một phiến đá. Lúc Đường Phong và Hàn Giang đi tới, Yelena đã phúi bớt lớp địa y và rêu xanh dày cộm che phủ trên đó đi. Cô cảm thấy ngạc nhiên bởi thể tích của phiến đá vượt xa sức tưởng tượng của mình, phần vừa mới lộ ra chỉ là một góc nhỏ. Đường Phong vừa trông thấy đã nhận ra điều khác thường của phiến đá này: “Phiến... phiến đá này bề ngoài rất bình thường, nhưng rõ ràng là được ai đó mài mòn, rất có thể lại là một tấm bia đá!”

Mắt mọi người sáng lên, họ vội vàng mỗi người một tay giúp Yelena phủ sạch lớp rêu trên tấm bia đá. Quả nhiên, trước mặt mọi người là một tảng đá to lớn phẳng phiu, rõ ràng đây cũng là một tấm bia, một tấm bia đá bị đổ!

Yelena tỉ mỉ quan sát tấm bia đá này nhưng lại đầy hoài nghi: “Đường Phong, hình như trên tấm bia đá này không có chữ gì cả!”

Đường Phong cũng ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận, quả thật trên bia đá không có chữ, nhưng anh vẫn tin vào phán đoán của mình, đây chính là một tấm bia đá cổ, chắc chắn không sai được! Đường Phong đứng dậy, lùi lại vài bước, nhìn xung quanh. Anh bỗng phát hiện ra mép

phải của bia đá có một chỗ hơi nhô lên, giống như một ụ đất nhỏ nhưng trông lại rất không tự nhiên. Trên ụ đất đó không có cây mọc lên, chỉ có địa y và rêu xanh phù kín.

Đường Phong lập tức nghĩ ngay tới điều bí hiểm phía dưới, anh rút dao găm ra, tức tốc tróc địa y và rêu xanh trên ụ đất nhỏ. Chẳng mấy chốc phía dưới cũng lộ ra một tảng đá - một tảng đá vuông vắn “Mọi người nhìn này, đây là một bệ đỡ bằng đá, chắc nó là chân tấm bia. Nhìn này, vòng quanh bệ đá còn khắc cả hoa văn nữa!”

Đường Phong cúi xuống, lấy tay phủ Hóp đất trên bệ đá đi, mắt anh bỗng sáng lên: "Rỗng! Là hoa văn rỗng, hoa văn đàn

rồng! Đây là biểu tượng của đế vương.”

“Bia Khiếp Thiết quân là do đại quân Hốt Tất Liệt lập nên, phía trên trống trôn chẳng có hoa văn gì cả, ở đây bỗng mọc ra một tấm bia đá có khắc hoa văn là sao?”, Hàn Giang lắc đầu không hiểu.

Nhưng Đường Phong lại nói rất chắc chắn: “Không sai, hoa văn rồng này là phong cách điển hình của Tây Hạ, đây chắc là một tấm bia đá thời kỳ Tây Hạ!”

“Bia đá thời kỳ Tây Hạ? Vậy tại sao trên đó lại không có chữ?”, mọi người không hiểu.

Đường Phong đứng đây, tự mình khua tay múa chân một lúc mới giải thích: “Nếu như tôi không nhìn nhầm thì tấm bia đá bị đổ này vốn được dựng trên bộ đá. Bộ đá

hiện giờ nằm ở phía bên phải tấm bia, từ vị trí này cho thấy, mặt chính của bia đá chắc là bị úp xuống dưới, mặt chúng ta đang nhìn thấy chỉ là mặt sau của tấm bia, đương nhiên là không thể có chữ rồi!”

Lúc này mọi người mới hiểu ra. Đường Phong lại dùng dao găm đào đất bên mép tấm bia đá, lại có hoa văn tinh xảo hiện lên, vẫn là họa tiết rồng cuộn trong mây ngũ sắc. Đường Phong không chút do dự nói tiếp: “Phán đoán của tôi không sai, đây là một tấm bia đá thời kỳ Tây Hạ, hơn nữa còn được chạm khắc rất tinh xảo. Rõ ràng là tấm bia đá này có ý nghĩa rất đặc biệt với Tây Hạ, nếu không thì họ đã không lãng phí thời gian và sức

lực để dựng một tấm bia đá tinh xảo như thế này ở đây."

"Đúng vậy, trên bia Khiếp Thiết quân đều không chạm khắc hoa văn, hơn nữa ngoài mặt có khắc chữ ra thì những chỗ khác đều rất thô ráp!", Hàn Giang nói.

"Tấm bia đá này tuy không to bằng tấm bia Khiếp Thiết quân nhưng lại được chạm khắc tinh xảo thế này, bởi vậy tôi đoán rằng nó có ý nghĩa quan trọng với Mật Thành và Tây Hạ. Dĩ nhiên nó cũng có tác dụng rất lớn đối với chúng ta, muốn đọc được chữ trên bia đá mọi người hãy cùng nhau lật nó lại!", Đường Phong hào hứng nhìn mọi người đề nghị.

"Lật tấm bia lại?", Hàn Giang có vẻ do dự, "Chi dựa vào mấy người chúng ta?"

“Còn cả tôi nữa!”, Lương Viện xung phong.

“Yên tâm, cô cũng có phần mà, ở cái nơi quái quỷ này tôi cũng không coi cô là đại tiểu thư đâu, cô cũng phải làm chứ!”, Hàn Giang trêu chọc.

“Vốn dĩ là vậy rồi!”, Lương Viện không chịu thua.

Vậy là mọi người bắt đầu lật tấm bia, năm người

đứng cạnh mép bia đá cùng dốc sức, tốn bao công sức,

họ mới nhấc được tấm bia lên một chút.

“Không ngờ tấm bia đá này không to mà lại nặng như vậy!”, Đường Phong

mím môi mím lợi kêu than rồi ra hiệu ọi người buông tảng đá xuống. Năm người

nhìn nhau, chỉ biết thở hổn hển.

Bồng Lương Viện kêu lên: “Chúng ta ngốc thật! ở đây có bao nhiêu là cành cây thế này mà không biết dùng chúng làm đòn bẫy!”

Hàn Giang vừa nghe vậy, không nể nang gì liền phản bác lại: “Đại tiểu thư, cô tưởng tôi không biết dùng chắc, nhưng chưa nâng thì làm sao biết được tảng đá này nặng như vậy chứ!”

Vậy là mọi người tìm năm cành cây to, chắc làm đòn bẫy. tất cả lại nhấc tảng đá lên một khoảng rồi đặt đòn bay xuống dưới, cùng nhau dốc sức, rớt cuộc tảng đá cũng đã được đẩy lên. Đúng lúc hòn đá đang lơ lửng thì Lương Viện bỗng kêu lên thật thanh “á”, rồi một tiếng “rắc”

vang lên, đòn bẩy trên tay cô gãy làm đôi!

“Giữ chặt!” trong thời khắc quan trọng, Makarov hét lên, Đường Phong, Hàn Giang và Yelena cùng dốc sức nâng, rốt cuộc họ cũng giữ được cho tảng đá đang lơ lửng không ụp xuống đất. Lương Viện định thần lại, vội vàng chạy lên phía trước, lấy hai tay dồn thêm sức, cuối cùng năm người cũng lật được tấm bia đá nặng trĩch lại.

Bia đá bị úp xuống bao nhiêu năm qua giờ đã được lật lại, bụi đất bay mù mịt, Đường Phong vừa phẩy bụi trước mặt vừa lớn tiếng hỏi Lương Viện: “Ban nãy em kêu cái gì vậy làm mọi người giật mình, suýt chút nữa anh cũng buông tay

ra!”

"Bối vì... bởi vì em nhìn thấy hài cốt dưới tấm bia đá!", Lương Viện vẫn chưa hết sợ hãi.

"Hài cốt? Hài cốt phía dưới tấm bia đá?", mọi người ngạc nhiên.

Đợi bụi tản di, mọi người chăm chú quan sát kỹ hơn thì thấy, quả nhiên phía dưới tấm bia đá vừa mới được nhắc lên. trong lớp đất ẩm ướt có cả một đống hài cốt ngổn ngang.

"Tại.. tại sao phía dưới này lại xuất hiện hài cốt?", Đường Phong giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Xem ra những nạn nhân đen đũi này bị tấm bia đá đè chết!", Hàn Giang tự nhiên nghĩ tới điều này.

“Bị bia đá đè chết ư?”, Makarov không vội phán đoán mà ngồi xuống quan sát thật kỹ, tuy những đoạn xương này nằm ngang dọc hỗn loạn nhưng ông vẫn có thể nhận ra đồng xương này là hài cốt của bốn người, “Bốn bộ hài cốt, nếu như những người này bị bia đá đè chết, vậy thì họ cũng chậm chân thật đấy!”

Yelena hiểu ngay ý Makarov: “Ý cha là có người cố ý đẩy đổ bia đá, đè chết bốn người này!”

Makarov gật gù: “Nếu không thì không thể có chuyện bốn người cùng lúc vô tình bị bia đá đè chết được!”

"Biết đâu họ không phải bị bia đá đè chết thì sao ạ?",

Hàn Giang đưa ra một khả năng khác.

Makarov xoa tay: “Không, bọn họ bị bia đá dè chết đấy. Tôi đã kiểm tra rồi, xương ống, chân của bốn hài cốt này đều bị gãy thành nhiều đoạn. những mẫu xương khác cũng bị nứt gãy. Có thể thấy họ đã bị vật nặng dè lên, gãy xương, rồi còn bị chèn nát cả nội tạng dẫn đến tử vong nữa.”

“Thật là một hiện trường mưu sát kỳ lạ!”, Lương Viện thốt lên.

“Điều kỳ lạ hơn là ở đây này!”, Hàn Giang bỗng nhặt một khẩu súng ngắn đã hoen rỉ loang lổ từ trong bùn đất lẫn xương người Hên, “Khẩu súng lục Colt MI917 do Mỹ sản xuất.”

“Vậy thì những người này không phải người cò đại rồi!”, Đường Phong nói.

“Bước đầu xem qua hài cốt cho thấy quả thực họ không phải là người cổ đại, đều là đàn ông, tuổi tác lúc chết vào khoảng từ hai mươi tới ba mươi tuổi, là người Mông Cổ!”, Yelena phán đoán rất chuyên nghiệp.

“Từ đất và di vật xung quanh cho thấy, chắc [à họ chết cách đây mấy chục năm.”, Makarov nói rồi nhặt một đoạn phéc mơ tuya (13 hoàn toàn rỉ sét từ dưới đất lên, “Dây chắc là một đoạn khóa phéc mơ tuya của áo jacket!”

Đường Phong lập tức hiểu ra mọi chuyện: “Như vậy có nghĩa là rất có thể những người này là trợ thủ của Mã Xương Quốc.”

"Không phải là những thành viên thất lạc

của đoàn thám hiểm chứ?”, Lương Viện hỏi.

‘Điều này thì...’, Đường Phong trở nên do dự, anh nhìn Hàn Ciiang, Hàn Giang lại nhìn sang Makarov, lúc này Makarov mới Hắc đầu nói: “Không thể là thành viên của đoàn thám hiểm được. Theo như tôi biết thì đoàn thám hiểm năm đó không dùng loại súng này. Ngoài ra, từ những gì để lại của bốn người này cho thấy họ cũng không thể là người của đoàn thám hiểm.”

“Người của Mã Xương Quốc ư? Đường Phong chìm trong suy tư, mãi Hâu sau anh mới hỏi: “Vậy thì sẽ nảy sinh một vấn đề, tại sao tấm bia đá lại bị xô đổ? Hay nói cách khác là ai đã cố tình xô đổ tấm

bia đá?”

“Theo như những gì chúng ta biết được trước đây thì khả năng lớn nhất là Misha hoặc là người phụ nữ bí ẩn thành viên của đoàn thám hiểm, hoặc cũng có thể là thành viên thất lạc nào đó trong đoàn thám hiểm, bởi vì chỉ có họ mới di tới đây được!”, Hàn Giang suy đoán.

“Thật không thể tin nổi, cả hội Misha và Mã Xương Quốc đã cùng nhau vào trong ốc đảo, sau hàng loạt những điều Đảng sợ gặp phải họ, vẫn chiến đấu một trận quyết tử!”, Lương Viện trầm trồ.

“Từ kết quả này cho thấy hình như quân của Mã Xương Quốc đã thua!”, Yelena nói.

“Tôi đang nghĩ đến một chuyện, khi đến

Đại Bạch Tuyên tại sao người phụ nữ bí ẩn trong đoàn thám hiểm không ở lại mà rời khỏi đó?”, Đường Phong bỗng nhắc lại, phát hiện ở Đại Bạch Tuyên. "Theo như suy đoán ban đầu của chúng ta thì rất có thể Mã Xương Quốc đã cứu giúp người phụ nữ đó".

“Hoặc là bọn họ đã thỏa hiệp với nhau, cũng có thể là người phụ nữ đó đã bị Mã Xương Quốc uy hiếp, dĩ nhiên vẫn còn một khả năng...”, Hàn Giang không nói tiếp.

"Trong đoàn thám hiểm có nội gián", Makarov buột miệng nói.

“Bác nghi ngờ người phụ nữ trong đoàn thám hiểm?”

“Không! Tôi không chắc. Bất luận thế

nào, sau khi tiến vào ốc đảo họ đã xảy ra xung đột, và phía Mã Xương Quốc đã thua!", Makarov tổng kết.

"Hãy để cháu đọc tấm bia đá này xem sao!", Đường Phong nói xong liền di tới cạnh tấm bia đá, dùng dao găm cạo bớt bùn đất xung quanh mặt chính của tấm bia, từng dòng từng dòng chữ Tây Hạ đẹp dễ hiện lên trước mắt anh...

Đường Phong chậm rãi đọc tên của tấm bia đá lên: "Bia sắc lệnh xây dựng Mật Thành...", ngay sau đó là nội dung chính của tấm bia

Trăm thời thơ ấu gặp nạn lưu lạc trong dân gian nên đã ngao du thiên hạ, đi tới vùng đất xa xôi heo hút này, trong Hạn Hái đã trông thấy hang núi rồi lại thấy hồ

lớn trong hang núi. Hồ lớn trôi dạt bất định, lúc lớn rộng vỏ bờ bên, lúc nhỏ lại không thấy dấu tích, lúc âm u, lúc trong xanh, khí hậu thiên biến vạn hóa. Còn có một ốc đảo nằm trong hồ, nước dâng lên thế nào cũng không nhân chìm được nó. Quả là đặc biệt. Quái thú, kỳ hoa dị thảo phù kín ốc đảo, giống như ở một thế giới khác, Lúc đó trầm liền cảm thấy vùng đất này không đơn giản, về sau ắt có tác dụng lớn.

Sau này, trầm quật khởi tại Hạ Lan, nhiều lần đánh bại Tống Liêu, chấn động sa mạc phương bắc, Đảng Hạng lập đại nghiệp, phát triển phồn thịnh. Nhưng đến nay, mới lập quốc được vài năm mà phần lớn quốc dân đã ngạo mạn, xa xỉ, (rầm e

rằng cứ thế này ắt sẽ sinh họa, giữa lúc thái bình nhưng vẫn lo nghĩ tới lúc an nguy, không thể không bất an.

Một hôm, trầm đi săn bắn ở phía bắc, quan sát địa hình núi non vùng này liền nói với các đại thần rằng: "Nước ta phía đông có Khiết Đan, phía nam có Đại Tống, Thê Phồn, phía tây có Hồi Cốt, lúc nào cũng có nguy cơ thành kẻ thù. Nhưng phía đông, nam và tây đều có những thị trấn quan trọng để trấn thủ, nên ba phía này không cần lo lắng. Chỉ có duy nhất phía bắc, không có thị trấn nào, nếu kẻ thù mạnh tấn công vào đây thì phần trung tâm của nước ta sẽ bị đánh, lòng trầm thật bất an!.. Một Tụng Ngoa Bàng nói: "Phía bắc không có kẻ thù mạnh, lại có

sa mạc Hạng Hải chắn ngang, có thể lấy đps làm bình phong! Trầm nói: “Ta quan sát phía bắc, tuy có sa mạc Hạng Hải chắn ngang, sa mạc lớn ở phía bắc, vượng khí dồi dào. Thời nhỏ trầm từng tới đây du ngoạn, biết rõ những người v_ ở sa mạc phương bắc này dũng cảm thiện chiến, e rằng vài trăm năm sau sẽ gây đại họa cho Đảng Hạng chúng ta!” Quân thần nghe xong, không bảm tấu gì thêm nữa.

Tới một hôm, trầm cưỡi ngựa lạc đường, vào nhầm một hang núi, ban đầu cảm giác quen thuộc nên đã đi bộ vào trong, đi qua hồ nước lớn. Trong chốc lát sương mù bao phủ, sấm chớp ùng ùng, cuồng phong gào thét, nước trong hồ dâng trào. Chi mình trầm bị cô lập trên

ốc đảo, được ông trời phù hộ nên nước không nhân chìm ốc đảo.

Trên ốc đảo có biết bao là quái thú kỳ dị, kỳ hoa dị thảo bởi vậy cũng nguy hiểm hơn trước đây rất nhiều. Còn có một loài ác thú, trăm gọi tên nó là “ngồi quỳ” thật sự rất khó đối phó. Đến đêm, trăm dù mệt mỏi cũng không dám ngủ, bỗng trông thấy một ẩn sĩ từ thế giới khác bước ra từ trong sương khói, nói với trăm rằng: “Vùng đất này vô cùng nguy hiểm, dễ phòng thủ khó tấn công, lại có thể là một Địa Cân Trạch của ta.”

Trời sáng, sương mù tản đi, không còn trông thấy ẩn sĩ đâu nữa, trăm quỳ lạy trời đất, cảm giác như ẩn sĩ chính là ông nội mình, cũng giống như tiên đế, trăm

liền quỳ lạy vùng đất này lần nữa. Lúc đó, nước trong hồ đã rút đi, trẫm ra khỏi ốc đảo, nói với quần thần: “Trẫm sẽ xây thành trên vùng đất này, đồng thời phái binh sĩ dũng cảm thiện chiến tới đây trấn giữ. ” Vậy là trong vòng ba năm ta đã có Mật Thành. Ngay trong năm sau thì xây dựng Hắc Thành, hai thành này lần lượt trấn giữ phía đông và phía tây miền bắc. Một Thành là chính, Hắc Thành hỗ trợ, lòng trẫm bình an, tạc nên tấm bia này để ghi chép lại.

Bạch Cao Đại Hạ quốc, hoàng đế Ngôi Danh Nguyên Hạo chấp bút.

Đọc xong tấm bia đá, Đường Phong vô cùng ngạc nhiên: ““Bài văn bia này hóa ra là do Nguyên Hạo đích thân viết! Đây

có thể là bài văn duy nhất do Nguyễn Hạo viết từ trước đến nay được phát hiện ra!”

“Lại mọc ra một bài văn bia, trên văn bia này nói cái gì vậy?”, hình như Hàn Giang vẫn chưa hiểu.

“Tóm tắt lại là Nguyễn Hạo viết bài văn bia này là để kể lại nguyên nhân ông xây dựng Mật Thành, về cơ bản thì gần giống như những gì chúng ta suy đoán trước đây, bởi vậy bài văn bia này mới tên là ‘Bia sắc lệnh xây dựng bia Mật Thành’”. Đường Phong lại đọc lại bia đá rồi nói tiếp: “Nhưng trong bài văn này cũng đã tiết lộ một vài tin tức quan trọng. Đoạn thứ nhất, Nguyễn Hạo đã nhắc tới giai đoạn thời trẻ ông từng gặp nạn trong dân

gian, ông nói rằng thời trẻ ông đã từng tới đây. Những gì ông miêu tả về Khe Sói Hoang và Vãng Sinh Hải hoàn toàn giống như những gì chúng ta đã gặp phải. Điều đó cho thấy trước khi thành lập nước Tây Hạ, cảnh vật trong Khe Sói Hoang đã như thế này rồi. Trong đoạn kết thứ nhất Nguyên Hạo nói rằng lúc đó ông đã dự cảm được nơi đó sau này có thể sử dụng với mục đích lớn.”

‘Những điều này hơi bốc phét thì phải, lúc đó ông ta mới chỉ là một đứa trẻ mà đã biết ở đây sau này phát huy tác dụng lớn ư? Lương Viện kêu lên.

“Tạm thời không quan tâm tới việc ông ta có bốc phét hay không, tiếp đến đoạn thứ hai, thứ ba. Nguyên Hạo '— đã nói

vấn tắ về lịch sử ông lãnh đạo người Đảng Hạng xây dựng Tây Hạ, ngay sau đó ông đã đổi chủ đề, nhắc tới việc sau khi xây dựng rây Hạ. Sự ngạo mạn xa xỉ của dân chúng ngày càng thịnh hành khiến ông cảm thấy lo lắng.

Đúng lúc này, Nguyên Hạo tới miền bắc để săn bắn. Miền bắc là ở đâu? Tôi nghĩ rằng ở đây Nguyên Hạo đã ám chỉ khu vực biên cương ở phía bắc Tây Hạ Sau khi quan sát địa hình núi non vùng biên cương phía bắc, Nguyên Hạo và các đại thần đã nói chuyện với nhau, chính đoạn này đã có thể giải thích nguyên nhân trực tiếp khiến Nguyên Hạo xây dựng Mật Thành Ông nói rằng ở phía đông, nam và tây của Tây Hạ đều là kẻ thù mạnh,

nhưng ở ba nơi này đều đã đóng quân phòng thù nên ông cho rằng không cần phải lo lắng. Còn biên cương phía bắc lại không có thị trấn canh giữ, bởi vậy Nguyên Hạo cho rằng đây là nơi dễ gặp nguy hiểm nhất. Nếu như có kẻ thù mạnh từ đây tấn công thì Tây Hạ sẽ dễ dàng bị tấn công vào trung tâm, điều này khiến ông rất lo lắng. Nhưng các đại thần lại không cho rằng như vậy. Một Tạng Ngoa Bàng nói rằng phía bắc không có kẻ thù mạnh, lại có sa mạc Go-bi chắn ngang, có thể coi đó là bình phong che chắn cho phía bắc Tây Hạ. Nguyên Hạo đã thông qua hai điều để phản bác lại Một Tạng Ngoa Bàng, điều thứ nhất, ông nhìn thấy ở phía bắc vượng khí dồi dào, điều này

hơi xa rời thực tế; điều thứ hai, Nguyên Hạo nói rằng thời trẻ ông đã từng tới phía bắc du ngoạn, chứng kiến người bản địa dũng cảm thiện chiến, bởi vậy ông lo lắng rằng, mấy trăm năm sau bộ lạc dũng cảm thiện chiến này sẽ trở thành đại họa tiềm ẩn của Tây Hạ.”

Makarov ngắt lời Đường Phong, ông nói: “Nhưng người ở sa mạc phía bắc mà Nguyên Hạo nói ở đây là chỉ những người Mông cổ phải không?”

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy, thời đó sa mạc phía bắc bị chia cắt thành năm bảy phần, rất lạc hậu, các bộ lạc thường xuyên tàn sát lẫn nhau, chưa đủ tầm để trở thành sự uy hiếp đối với Tây Hạ. Nhưng Nguyên Hạo đã dự cảm thấy

những Khiết Đan, triều Tống, Thổ Phồn, Hồi Cốt tuy là những kẻ thù yếu thế không đáng sợ nhưng con người ở sa mạc phía bắc này tương lai có thể thật sự trở thành đại họa của Tây Hạ. Quà nhiên, lịch sử sau này đã chứng thực cho sự lo lắng của Nguyên Hạo.”

“Cái này cũng hóc phét hơi kinh đấy! Hơn một trăm năm trước mà Nguyên Hạo đã có thể dự liệu được người Mông Cổ sẽ quật khởi diệt vong Tây Hạ?”, Hàn Giang lắc đầu không tin.

“Nói như vậy có thể hơi quá, nhưng Nguyên Hạo không hổ danh là anh hùng một thời đại, đối với cục diện tương lai cũng có phán đoán tương đối chuẩn xác. Ông đã từng giao tranh với Khiết Đan,

Đại Tông, Thồ Phồn, Hồi Cốt, gàn như đánh bại tất cả, bởi vậy, ông biết rằng những kẻ thù này vốn không phải là đối thủ của ông, tương lai cũng không phải. Còn những bộ lạc sinh sống trên thảo nguyên ở phía bắc sa mạc, tuy lúc đó vẫn còn yếu nhưng không thể không đề phòng, dẫu chính là nguyên nhân trực tiếp khiến Nguyên Hạo quyết tâm xây dựng Mật Thành.

“Vậy nên trong đoạn thứ tư, Nguyên Hạo đã viết một câu truyện còn ly kỳ hơn. Một hôm ông lại một mình lạc vào Khe Sói Hoang, sau khi gặp phải một loạt những chuyện đáng sợ, Nguyên Hạo đã tới ốc đảo này. Ông kinh ngạc phát hiện ra dù cho nước trong Vãng Sinh Hải có

dâng lên chừng nào cũng không thể nhân chìm ốc đảo, Nguyên Hạo cho rằng đây là do ông trời phù hộ Trên ốc đảo ông đã trông thấy rất nhiều quái thú, kỳ hoa dị thảo, dĩ nhiên ốc đảo mà Nguyên Hạo trông thấy năm nào phồn thịnh hơn hiện giờ, quái thú và kỳ hoa dị thảo cũng nhiều hơn. Thông tin quan trọng nhất được tiết lộ trong câu sau - còn có một loài ác thú, ta gọi tên nó là ‘ngồi quý’, rất khó đối phó. Điều này cho thấy ngay từ thời Nguyên Hạo vẫn chưa xây dựng Mật Thành thì loài ác thú ngồi quý này đã sinh sống trên ốc đảo, vậy thì sẽ nảy sinh một mâu thuẫn.”

Nói tới đây, Đường Phong bỗng nhìn mọi người bằng ánh mắt khác thường.

Lương Viện hiểu ngay ra mâu thuẫn mà Đường Phong nói: “Người Đảng Hạng muốn xây thành thì bắt buộc phải thuần hóa ngỗng quỳ, nếu không thì họ sẽ không thể xây dựng được thành quách được.”

• “Đúng vậy, từ những sì ghi chép trên bia Khiếp Thiết quân và cả những gì chúng ta phát hiện thấy trong Thiên Hộ Trấn cho thấy, sau này người Đarm Hạng đã thuần phục được loài ác thú ngỗng quỳ này, như vậy họ mới thuận lợi xây thành. Còn họ đã dùng cách nào thì không biết được.” EXròne, Phong thật sự không thể hiểu được người Đảng Hạng đã dùng cách nào để thuần hóa ngỗng quỳ. “Ngoài ra, tấm bia này còn có trước cả bia

Khiếp Thiết quân, bởi vậy tôi đoán rằng trên bia Khiếp Thiết quân, cách Lưu Bình Trung gọi tên loài ác thú này cũng bắt nguồn từ tấm bia đá này.”

“Rất có khả năng, là vậy, Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung chắc chắn cũng đã trông thấy tấm bia này, lúc ban đầu em thậm chí còn nghi ngờ rằng bia đá này bị quân của Hốt Tất Liệt xô đổ”, Lương Viện nói.

“Mới đầu tôi cũng cho rằng bia đá là do quân Khiếp Thiết xô đổ, dẫu cũng là việc thường xuyên xảy ra mỗi khi Hốt Tất Liệt đổ một triều đại. Nhưng phát hiện sau đó đã khiến tôi aạt bó suy đoán này, quân Khiếp Thiết không hề xô đổ bia đá này. Nhìn chân lấm bia thì thấy, từ trước tới nay tấm bia đá này đều được đặt eo định

tại đây, chưa từng bị di chuyển, còn vài chục năm trước, do mục đích nào đó, nó đã bị người ta xỏ đổ.” Sau khi suy đoán được lịch sử của tấm bia đá, Đường Phong lại chỉ lên tấm bia, nói tiếp: "Không chỉ có vậy. Tiếp tục đọc những ghi chép trên tấm bia đá, tôi thấy có vẻ Nguyên Hạo cũng rất sợ loài ác thú này. Sau khi màn đêm buông xuống, ông không dám ngủ >r^7' vHo sợ ngôi quỳ sẽ bất ngờ tấn công, mình. Lúc này sương mù xuất hiện trong rừng, một cao nhân từ thế giới khác đã từ trong sương mù bước ra, nói với Nguyên Hạo 'vùngáất này vô cùng nguy hiểm, đề phòng thủ khó tấn công, rất cở íhể lại là một Địa Cân Trạch của taCâu nói này hoàn toàn phù hợp với

những gì chúng ta suy đoán trước đây, việc Nguyễn Hạo xây dựng Mật Thành naoài mục đích để trấn giữ biên cương phía bắc còn có một ý nghĩa khác. Đó chính là khi dân tộc Đảng Hạng gặp đại nạn vong quốc,

Mật Thành vẫn có thể giống như Địa Cân Trạch năm đỏ, giúp người Đảng Hạng quật khởi!”, Makarov lâm bảm.

“Vẫn còn một từ rất quan trọng, mọi người có để ý thấy không, chính là từ 'ta' trong câu nói này. Cao nhân này nói vậy đã thể hiện ông và Nguyễn Hạo hình như là người nhà. Bởi vậy trong đoạn cuối cùng, sau khi trời sáng, Nguyễn Hạo đã nhớ lại, ông cho rằng cao nhân đó rất giống ông nội Kế Thiên của mình và

cũng cảm thấy giống cả phụ hoàng Đức Minh của mình.”

“Đây đều là mấy trò lừa đảo của người cổ đại, toàn lời những quyết sách quan trọng già đò là do tổ tiên hoặc thần linh chỉ điểm.”, Mãn Giang mỉa mai

“Không loại trừ trong bài văn bia này có điều đó nhưng không thể phủ nhận một điều rằng, cổ nhân rất tin vào những điều này. Sau khi Nguyên Mạo ra khỏi ốc đảo, ông đã ký lại với các đại thần việc này, đồng thời yêu cầu xây thành. Nc,he xong, không còn ai phản đối!”, Đường Phong nói.

Lương Viện bồng, nhớ ra điều gì đó:

“Như vậy cũng có nghĩa là ngay từ ban đầu Mật Thành không những có vị trí

chiến lược quan trọng mà còn có cả hơi hướng thần thánh!"

“Anh cho rằng người Đảng Hạng nghĩ như vậy!”, Đường Phong gật gù rồi nói tiếp: “Ba năm sau, Mật Thành được bắt đầu xây dựng. Đoạn cuối của văn bia đã đặc biệt nhắc tới một tòa thành cổ vô cùng danh tiếng đó chính là Hắc Thành, đồng thời nói rằng 'hai thành này lần lượt trấn thủ phía đông và phía tây miền bắc, Mật Thành là chính, Hắc Thành hỗ trợ . Câu này đã chứng tỏ năm đó Nguyên Hạo không chỉ xây dựng Mật Thành mà còn xây dựng cả một thành phố khác, đó chính là Hắc Thành mà chúng ta biết từ trước. Hai thành phố này một ở phía đông, một ở phía tây biên cương miền

bắc, hợp thành một góc. Xem ra năm đó dè phòng ngừa kẻ thù ở phía bắc, Nguyên Hạo đã xây dựng cả một hệ thống phòng ngự quy mô. Nhưng câu cuối cùng lại khiến tôi thấy có chút khó hiểu - ‘Mật Thành là chính, Hắc Thành hỗ trợ’. Ý của Nguyên Hạo rõ ràng là lấy Mật Thành là trung tâm còn Hắc Thành chỉ tồn tại để hỗ trợ cho Mật Thành, nhưng chúng ta lại biết rằng Hắc Thành từ trước tới nay luôn là thị trấn quân sự trọng điểm ở phía bắc Tây Hạ, quân đội Hắc Thủy cũng đóng tại đây, còn Mật Thành trong lịch sử lại Huôn ẩn mình, bí hiểm, thật đúng là khiến người ta khó hiểu!”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy nữa, đối

với tôi thì tấm bia này đã tiết lộ hai thông tin. Thứ nhất, trời sắp tối đến nơi rồi, chúng ta không thể ở đây mãi được, nếu gặp phải ngôi quỳ... Hàn Giang nói nửa chừng liền nhìn mọi người rồi không nói tiếp nữa.

“Thông tin thứ haHà gì vậy?”, Đường Phong hỏi lại. “Thứ hai, tấm bia đá này dựng ở đây gần nghìn năm nay chưa từng được di chuyển, vậy thì tôi nghĩ rằng Mật I hành đang ở rất gần chúng ta!”

Đường Phong nghe Hàn Giang nói vậy liền tự vỗ vào đầu mình một cái và reo lên: “Tôi đọc nửa ngày mà không nghĩ tới điều này! Sự xuất hiện của tấm bia đá này cho thấy nơi đây đã rất gần Mật Thành rồi!”

Mọi người không ai bảo ai đều cùng nhìn về phía trước, những tán cây cao lớn che mắt tầm nhìn của họ.

Ngoài những thân cây cao lớn này ra, họ không nhìn thấy gì cả, nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu rõ rằng: họ đã ở rất gần, rất gần Mật Thành.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 14

Cánh cổng cao lớn nguy nga

Hàn Giang dùng dao găm rạch sâu vài đường lên bức tường thành bằng đất nện, dao quân dụng sắc như vậy đâm lên mà

tường thành chỉ có vài vết nhò màu trắng. Khi Hàn Giang đâm tới nhát thứ năm, con dao quân dụng của anh đã bị bắn ngược trở lại.

1

Hàn Giang ngược lên nhìn trời, những vòm cây cao lớn che kín ánh mặt trời khiến cả khu rừng rậm rạp trở nên âm u, không chút ánh sáng. Anh nhắm tính một lúc rồi nói: “Tôi đoán rằng chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa là trời sẽ tối, mọi người xem đêm nay chúng ta sẽ cắm trại ở đây hay là đi tiếp?”

"Ai mà dám ngủ ở đây chứ, kể cả ngòi quỳ hung ác không xuất hiện, nhưng chỉ cần lũ mãng xá lại bò ra thôi, thì cũng đủ cho chúng ta chết chắc rồi!", tất cả mọi

người đều trả lời giống nhau.

Hàn Giang chống nạnh, ánh mắt anh lại nhìn về phía trước: “Nhưng nếu như trước khi trời tối mà chúng ta không đi ra được khỏi khu rừng này thì mọi người có nghĩ tới hậu quả không?”

Tất cả đều im lặng. Hàn Giang lại hỏi: “Kể cả trước khi ười tối chúng ta có thể ra khỏi khu rừng này và tìm thấy Mật Thành, nhưng mọi người có biết được liệu sẽ có thứ gì đáng sợ đang chờ đợi chúng ta không?”

“Cánh công hoành tráng nguy nga!”, Đường Phong nói xong liền tự cười mình.

“Dù sao em cũng không dám ngủ lại ở đây đâu!”,

Lương Viện kêu lên.

‘Mọi người cứ nghĩ cho kĩ đi!’, Hàn Giang nhắc nhở.

Đường Phong và Lương Viện kiên quyết đòi đi tiếp,

Yelena và Makarov do dự một lúc cũng đồng ý đi tiếp. Hàn Giang đành phải gật đầu: “Vậy chúng ta tiếp tục lên đường, tôi cũng không muốn ở lại đây qua đêm cùng những cô hồn bị bia đá đè chết này!”

Vậy là năm người tiếp tục tiến lên. Họ đã rất ngạc nhiên bởi sau khi đi vòng qua những cây sam cao lớn, phía trước bỗng rộng mở thênh thang, mặt đất phủ kín địa y và rong rêu không thấy đâu nữa, một tòa thành đồ sộ sừng sững hiện lên trước

mắt mọi người.

Tất cả đều ngõ ngàng nhìn cảnh tượng trước mặt. tường thành cao lớn bằng đất nên được bảo toàn gần như, hoàn hảo, nó đã sừng sững ở đây như thế này hàng ngàn năm nay ư? Đường Phong nhảy lên ấy lướt để cố nhìn xem cảnh tượng trong thành như thế nào, nhưng bức tường thành cao lớn đã chắn mất tầm nhìn của anh, anh chỉ có thể nhìn thấy phần đỉnh của tòa kiến trúc đồ sộ này.

"Đây hình như là một góc của Mật Thành!", sau khi quan sát một lúc, Đường Phong phán đoán.

Đường Phong dùng kim chỉ nam xác định phương hướng: "Chúng ta từ phía bắc tới, nếu như kim chỉ nam không chi sai

thì chỗ hiện giờ chúng ta đang đứng chắc là góc đông bắc của Mật Thành.”

“Góc đông bắc?”, Hàn Giang nghi ngờ nhìn về cuối bức tường thành phía bắc, sau đó lại nhìn về cuối bức tường thành phía đông, càng nhìn anh càng thấy khó hiểu: “Tường thành phía bắc và phía đông đều không thấy điểm bắt đầu đâu cả! Vậy tường thành ở Mật Thành dài chừng nào?”

“Trời sắp tối rồi đây, đợi tới sáng mai đi một vòng anh sẽ biết ngay thôi!”, Đường Phong đáp.

Nhưng Lương Viện lại lên tiếng: “Trong cuốn sổ ghi chép của Dã Luật Sở Tài đã viết rất rõ, Thiên Hộ Trấn chỉ bằng một hoặc hai phần mười của Mật Thành, như

vậy tức là Mật Thành lớn gấp năm đến mười lần Thiên Hộ Trấn.”

“Anh thấy Thiên Hộ Trấn cũng đã to lắm rồi, vậy mà Mật Thành còn lớn như vậy ư?”. Đường Phong hơi nghi ngờ tính chính xác trong những ghi chép của Dã Luật Sở Tài

Hàn Giang ngược nhìn lên tường thành, dường như anh đã nhìn ra manh mối:

“Đường Phong, cậu có để ý thấy không, đầu phía bắc trên tường thành không xuất hiện thành lâu, nhưng đầu phía đông lại có một tòa thành lâu cao lớn sừng sững.”

Nghe Hàn Giang nói vậy, mọi người đều đã nhận ra:

“Đúng vậy, về lý mà nói trong thành rộng lớn thế này thì mỗi mặt tường thành đều

phải có công thành, thậm chí không chỉ có một công! Nhưng... nhưng từ đây nhìn qua đây, quả thật không trông thấy dấu vết có công thành ở phía bắc, nhưng cũng có thể công thành phía bắc đã bị hỏa hoạn làm sập hoặc bị bịt rồi.”

Hàn Giang chỉ về phía thành lâu trên bức tường phía đông, đề nghị: “Trời sắp tối rồi, chúng ta vào thành trước đã!”

Vậy là năm người đi về phía thành lâu trên tường thành phía đông. Trên đường đi Hàn Giang lại có phát hiện mới:

“Dưới chân tường thành có một đường hào rộng lớn, có khi nào Mật Thành còn có cả hào nước phòng hộ không nhỉ?”

Đường Phong cũng đã để ý thấy đường hào rộng lớn dưới chân tường thành:

“Không sai, Một Thành trước đây chắc chắn có đường hào rộng lớn, còn nó có phải là hào nước phòng hộ hay không thì chịu, cái nơi quái quỷ này lẽ nào có thể dẫn nước vào?”

Mọi người tiếp tục đi về phía đông tường thành. Dưới ánh hoàng hôn yên ả, rớt cuộc năm người cũng đã di tới chân thành lâu của Mật Thành, một cánh cổng cao lớn. ngụy nga sừng sừng hiện lên trước mắt mọi người.

Chính giữa bức tường thành phía đông, một cánh cổng cao lớn, ngụy nga hiện lên trước mắt mọi người. Đường Phong dụi mắt liên tục, anh không dám tin tất cả những điều này là sự thật, một cánh cổng bằng vàng thật hiện lên trước mắt họ!

Đường Phong đã không biết bao nhiêu lần tưởng tượng ra hình dạng của cánh công hoành tráng nguy nga qua ngòi bút của Misha, nhưng tới khi thật sự đứng sừng sừng trước cánh công này, anh vẫn không thể nào liên hệ được cảnh tượng trước mắt với hình ảnh trong tường tượng của mình. Tất cả đều đột ngột, đều không tương, mơ hồ, giống như họ đang ở một thế giới khác!

“Đây lẽ nào đúng là cánh công bàng vàng?”, Yelena lẩm bẩm, không dám tin vào mắt mình.

"Vàng thì mềm, về lý thì không hề phù hợp để làm công thành kiên cố...", Makarov cũng cảm thấy khó tin.

“Ta tới xem sẽ biết ngay thôi!”, Đường

Phong vừa nói vừa tiến về phía cánh cổng bằng vàng nhưng bị Hàn Giang kéo ngay lại: “Cậu cũng không cẩn thận chút nào cả, nhìn xem trên mặt đất có vết chân nào mới không đã!”

Lời của Hàn Giang đã kịp thức tỉnh đầu óc đang bị cánh cổng bằng vàng làm ụ mị của mọi người. Đường Phong vội vàng nhìn xung quanh nền đất, ngoài những vết chân hỗn loạn của họ ra, anh không trông thấy vết chân của người hay sinh vật nào khác, mọi thứ đều yên tĩnh, giống như không có bất cứ sinh vật nào tồn tại ở đây vậy! Đường Phong nói: ““Xem ra chúng ta là những người đầu tiên tới đây sau nửa thế kỷ”

Kiểm tra xong Đường Phong liền chậm

rãi đi vào cánh công, từng bước từng bước tiên lại gân cánh công bằng vàng hoành tráng, nguy nga. Bỗng chân Đường Phong giẫm phải một thứ cứng đơ, anh vội vàng cúi xuống nhìn, lại là một đoạn xương ngirời, cloạn xương ống chân:

“Sao lại xuất hiện hài cốt ở đây?”

“Lẽ nào là của người phụ nữ trong đoàn thám hiểm?”

Hàn Giang nghĩ ngay tới người phụ nữ bí ẩn, thành viên trong đoàn thám hiểm.

Ngay lập tức sự chú ý của mọi người đã chuyển từ cánh công bằng vàng sang đoạn xương mà Đường Phong vừa giẫm phải. Yelena ngồi xuống, xem xét qua một lượt rồi nhanh chóng đưa ra phán đoán bước đầu: "Hài cốt trước cánh

công về cơ bản được bảo tồn hoàn hảo, là hài cốt của hai người đàn ông cổ đại, tuổi tác thì một người khoảng hai mươi tuổi, còn một người khoảng từ ba mươi tới bốn mươi tuổi, người Mông cổ, bởi vậy hai bộ xương này không thể là của người phụ nữ bí ẩn trong đoàn thám hiểm.”

“Không phải của người phụ nữ đó, lẽ nào là người của Mã Xương Quốc?”, Đường Phong nghi ngờ hỏi.

“Rất rõ ràng, hai bộ hài cốt đàn ông này không thể là người của Mã Xương Quốc, bởi vì năm mà họ chết cách đây khoảng sáu trăm năm cơ. Mọi người nhìn cái này đi!”,

Nói xong Makarov liền nhặt một miếng

sành nhỏ lẫn trong cát bên cạnh bộ xương lên, "Đường Phong, nhìn xem là cái gì?"

Đường Phong hơi giật mình, với trình độ khảo cổ của chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra ngay niên đại của một vật nào đó, kể cả chỉ là một mảnh sành. Mắt Đường Phong sáng lên khi nhìn thấy miếng sành này, anh ngạc nhiên: "Miếng sành này thật sự khiến tôi bất ngờ.. đây... là do gốm sứ Ca Dao, một trong năm loại gốm nổi tiếng nhất đời nhà Tống!"

"Ca Dao? Gốm sứ Ca Dao quý hiếm như vậy tại sao lại xuất hiện ở đây?", Hàn Giang cũng đã từng nghe về danh tiếng của gốm sứ Ca Dao.

"Đúng vậy! Kỳ lạ thật đấy! Nhưng..", Đường Phong vạch lớp đất cát bên cạnh

bộ hài cốt ra, nhiều mảnh gốm khác lại lộ ra, “Đây chắc là một chiếc đĩa nhỏ tám cạnh, sứ Ca Dao đẹp tinh xảo như vậy mà vỡ mất, tiếc thật!” “Hay đây là một ngôi mộ táng? Đâu gồm Ca Dao là vật tùy táng của họ?”, Yelena hỏi.

Đường Phong phủ định ngay suy nghĩ của Yelena: Không, không thể, chẳng ai lại đi chôn cất trước công thành, hơn nữa chúng ta cũng không trông thấy dấu vết chôn cất.”.

“Đường Phong, cậu nhìn cái này xem!”, Makarov lại phát hiện thêm một con dao găm phía dưới một hài cốt.

“Dao Mông cổ đặc trưng, giống hệt như thứ chúng ta trông thấy ở Thiên Hộ Trấn”, Đường Phong nhận ra ngay

Xem ra đây là hai người Mông cổ, rất có thể là binh sĩ của Hốt Tất Liệt năm nào. bị chết trận trước công thành.”, Hàn Giang suy đoán.

“Ban nãy tôi cũng đoán vậy nhưng nghĩ lại thì đến thi thể của người Đẳng Hạng Bát Tư Ba còn thu nhặt về, xây thành đàn thành thì sao có thể vớt xác của quân sĩ Mông Cổ tùy tiện như vậy được? Hơn nữa quanh đây cũng không phát hiện thấy hài cốt của những quân sĩ tử trận khác, sao chỉ cỏ duy nhất hai bộ này? Còn cả cái đĩa gốm Ca Dao này nữa, giải thích thế nào đây?”, Đường Phong đưa ra một loạt câu hỏi phản bác lại suy đoán của Hàn Giang.

“Hay là cứ xem cánh công bàng vàng

hoành tráng nguy nga cái đã!” , bên cạnh Đường Phong vang lên tiếng Lương Viện, Lương, Viện giống như đang bị thứ gì đó có ma lực hấp dẫn, cô đang chậm chậm tiến về phía cánh cổng bằng vàng.

cơ thể mình, tê tê, là lạ. Quả thật cánh cổng này được làm bằng vàng, nhưng lại không giống với những loại vàng mà anh từng nhìn thấy, vì nó rất rắn chắc: “Đây... đây đúng là cánh cổng làm bằng vàng, không nhìn được bên trong cũng là vàng hay chất liệu gì khác.”

Hàn Giang cũng lấy hai tay chậm chậm sát lên cánh cổng bằng vàng, trơn bóng, lạnh buốt: “Đây có lẽ là cánh cổng hoành tráng nguy nga không gì sánh được mà Mislia từng trông thấy...”

Chi có Makarov lúc này vẫn giữ được vẻ bình tĩnh: “Hình như cánh cổng này ngoài vàng ra còn có thêm thành phần đặc biệt nào đó, nếu không thì không thể kiên cố thế này...”

“Thành phần đặc biệt?”, mọi người không hiểu.

“Tôi nghĩ là một loại hợp kim nào đó!”, Makarov suy đoán.

“Hợp kim?”, Đường Phong nói xong liền dùng tay định đẩy cánh cổng ra nhưng nó vẫn không hề lay chuyển, “Mặc kệ là có hợp kim gì hay không, ta cứ đẩy cánh cổng ra trước đã!”

Trước mắt mỗi người, cảnh tượng phía sau cánh cổng hoảng tráng nguy nga từng được Misha mở ra như đang xuất hiện,

họ chìm trong dòng tưởng tượng của mình một lúc. Lát sau, Lương Viện và Makarov cầm đuốc, còn Đường Phong, Hàn Giang và Yelena xếp hàng ngang trước cánh cổng bằng vàng, ba người dốc hết sức để đẩy cánh cổng ra nhưng nó vẫn bất động.

Đường Phong cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng trong thư gửi cho Lương Vân Kiệt, Misha đã viết rằng “mở cánh cổng hoành tráng nguy nga không gì sánh bằng ra”, nhưng sao bây giờ lại không thể mở được cổng, lẽ nào có ai đó đã làm trò gì sau cánh cổng? Nghĩ tới đây, đầu óc Đường Phong trống rỗng, anh lại gồng sức để cố đẩy cánh cổng bằng vàng ra, nhưng anh dốc hết sức mà cánh cổng vẫn

không hề nhúc nhích. Đúng lúc này, Yelena lớn tiếng hét lên: “Hàn Giang, Đường Phong, đừng đẩy nữa, mọi người nhìn trong khe cửa có gì này?”

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy trong khe cửa có những chất màu da cam, đây rõ ràng không phải là vàng. Đường Phong kiểm tra từ trên xuống dưới, phát hiện trong khe cửa toàn là những chất màu da cam. Yelena lại kêu lên:

“Còn trên cả then cửa nữa kìa!”

Anh lại rút dao ra, khoét lấy một mẫu trên then cửa, cầm trên tay quan sát:

“Giống một loại kim loại..”

Đường Phong cảm thấy chất màu vàng này quen quen, nhưng lại không tài nào nhớ ra được là đã trông thấy ở đâu.

Ngược lại Hàn Giang lại nhận ra thứ này: “Thứ này chúng ta đã từng trông thấy ở Thiên Hộ Trấn!”

Lời Hàn Giang thức tỉnh Đường Phong, anh kêu lên: “Đúng, chúng ta đã trông thấy trên cổng thành ở Thiên Hộ Trấn, đây là sắt lỏng sau khi đông cứng lại! Lẽ nào... lẽ nào cánh cổng bằng vàng này bị sắt nung chảy làm cho chết cứng rồi?”

“Thảo nào chúng ta đẩy mãi mà nó không xô dịch gì!”, Hàn Giang ngửa đầu lên, ngạc nhiên nhìn cánh cổng bằng vàng, khe cửa, then cửa và nhiều chỗ khác đều hoàn toàn bị sắt nung chảy bịt kín.

“Không, thế này là thế nào? Tại sao cánh cổng bằng vàng lại bị sắt nung chảy bịt chết?”, Đường Phong không thể tin đây

là sự thật.

Makarov vỗ vỗ lên người Đường Phong:
“Tôi nghĩ rằng đây là sự lựa chọn cuối cùng của những người Đảng Hạng trong thành!”

“Sự lựa chọn cuối cùng của người Đảng Hạng? Ý bác là người Đảng Hạng đã tự làm vậy trước khi bị vỡ thành?”, trước mắt Đường Phong bất giác hiện lên một cảnh tượng bi hùng – trải qua bao nhiêu năm bị bao vây, Mật Thành đã cạn kiệt lương thực. Trước đây, người Đảng Hạng còn có thể thông qua lối mòn mà đại quân Mông cổ không phòng thủ nghiêm ngặt để có được những vật phẩm thiết yếu, nhưng lần này quân Khiếp Thiết đã bịt kín những lối đi thông tới

Khe Sói Hoang, binh lính cũng trấn ngay dưới thành, bởi vậy thủ lĩnh Đảng Hạng trong thành đã buộc phải đưa ra một quyết định khó khăn. Ông lệnh cho người dùng nhiều lò sắt nung chảy tưới lên cánh cổng bằng vàng đẹp đẽ, đồng thời triệu tập tất cả người trong dòng tộc lại nguyện thề quyết cùng sống chết với Mật Thành.

4

Đường Phong cố gắng hết sức bình tĩnh lại, anh ngẫm đi nghĩ lại rồi đột nhiên nói: “Nhưng trong thư của Misha nói rằng ông đã mở cánh cổng hoành tráng nguy nga này ra mà!”

"Đường Phong, cậu đưa lại bức thư Misha viết cho Lương Vân Kiệt cho tôi

xem nào!” , Makarov nói.

Vậy là Đường Phong đưa bức thư cho Makarov đọc lại lần nữa. Makarov đọc xong cũng chau mày: “Tôi nghĩ ở đây có hai khả năng. Thứ nhất là Mật Thành vẫn còn một cánh cổng khác, nhưng tôi thật sự không thể tin được là Mật Thành vẫn còn có vài cánh cổng bằng vàng như thế này. Khả năng thứ hai là.. từ những gì Misha kể trước và sau đó. hình như lúc đó ông đã bị hoảng loạn và kích động mạnh nên đã bị mất trí nhớ một thời gian, bởi vậy trong thư ông không kể rõ hình ảnh sau khi mở cánh cổng bằng vàng ra, hơn nữa những gì ông trải qua trước đó cũng không được kể rõ. Tôi nghi ngờ rằng những gì Misha viết trong thư chỉ là

giả thuyết rằng ông ấy đã vào trong Mật Thành, hay nói trắng ra đó chỉ là ảo giác của ông ấy.”

“Ảo giác? Cháu thà tin rằng Mật Thành vẫn còn cánh cổng hoành tráng nguy nga khác chứ không muốn tin đó chỉ là ảo giác của Misha”, Đường Phong nói.

“Kể cả có cổng khác, chẳng nhẽ nó không bị chêt cứng bởi sắt nung chảy sao?”, Makarov cảnh tỉnh Đường Phong.

“Đúng đấy, nếu như trước khi Mật Thành bị công phá, người Đáng Hạng quyết định cùng sống chết với Mật Thành, vậy thì chắc chắn tất cả các cửa đều bị bịt chêt bằng sắt nung chảy.”, Lương Viện nói.

“Vậy lẽ nào đó chỉ là ảo giác của

Misha?”, Đường Phong lẩm bẫm, giống như đang suy tư.

“Đường Phong, cậu quên rồi ư? Trên bia Khiếp

Thiết quân đã nói thế nào?”, Hàn Giang cũng nhắc nhở Đường Phone.

Đường Phong giật mình nhớ lại: “Trên bia Khiếp Thiết quân đã nói thế nào nhỉ?

‘Quân sư tuyển chọn hơn chục quản sĩ tinh nhuệ, tìm kiếm cứci bí mật để tiến vào, từng hước công phó Mật Thành!

‘Cửa bí mật’?! Đại quân Hốt Tất Liệt vào trong từ cửa bí mật của Mật Thành!”

“Cửa bí mật? Rõ ràng không phải là cánh cổng trước mắt chúng ta! Vậy thì ‘cánh cửa bí mật’ đó ở đâu?”, Hàn Giang hỏi lại

“Chi tiết ‘cửa bí mật’ này nói lên hai điều: Thứ nhất, bất luận Mật Thành có mấy công thì đại quân Hốt Tất Liệt đều không công phá. Tại sao lại không công phá? Tôi nghĩ rằng cánh cổng trước mặt chúng ta đây đã nói lên tất cả, trong giây phút cuối cùng người Đảng Hạng đã cùng sống chết với Mật Thành nên đã dùng sắt nung chảy tưới lên cánh cổng, họ không ra được, quân Khiếp Thiết cũng không thể tấn công vào trong được, bởi vậy cuối cùng đại quân Hốt Tất Liệt đã tấn công vào trong thành từ cửa bí mật. Thứ hai, ngoài cánh cổng ở Mật Thành ra ít nhất là vẫn còn một cánh cửa bí mật nữa.”, Đường Phong suy đoán.

“Còn gián tiếp nói lên một điều, tường

thành và cổng thành của Mật Thành đều hoàn hảo! Cậu nhìn tường thành bằng đất nện này đi. nó mới kiên cố làm sao!”, Hàn Giang dùng dao găm rạch sâu vài đường lên bức tường thành bằng đất nện, dao quân dụng sắc như vậy đâm tên. mà tường thành chỉ có vài vết nhỏ màu trắng. Khi Hàn Giang đâm tới nhát thứ năm, con dao quân dụng của anh đã bị bắn ngược trở lại.

Mọi người chứng kiến cảnh tượng này đều vô cùng 11 gạc nhiên. Đường Phong thốt lên: “Xem ra người Đàng Hạng đã bỏ ra biết bao công sức với tòa Mật Thành này, tường thành và cổng thành đều kiên cố nhường vậy, thảo nào đại quân Hốt Tất Liệt năm đó phải tấn công

thành từ cửa bí mật!”

“Nếu các anh nói vậy thì những gì Misha nói trong tin đúng là ảo giác sao?”,
Lương Viện lẩm bẩm.

“Điều này thì chỉ có thể hỏi Misha!”,
Đường Phong nói xong, anh bỗng cảm thấy đất cát dưới cánh cổng lấp lánh ánh sáng kỳ lạ. Anh ngồi xồm xuống, cẩn thận vượt lớp bụi đi, một vài vụn vàng dần lộ ra. Khi cát vàng được phủ đi, những vụn vàng lộ ra ngày càng nhiều. Hàn Giang, Lương Viện, Yelena và Makarov cũng đã trông thấy những vụn vàng lẫn trong cát nên không ai bảo ai cùng giúp Đường Phong phủ lớp cát mỏng đi. Đến khi cả một mặt đất lấp lánh ánh vàng hiện lên trước mắt mọi người thì tất cả đều kinh

ngạc.

cánh công vàng. Dưới ánh lửa, Đường Phong mới nhìn rõ bề mặt cánh công vàng không lẫn nhụi như anh tưởng, từng vết dao rạch, rìu chém sâu hoắm hẳn trên cánh công cổ kính.

Đường Phong nhìn một lúc rồi quay lại nói: “Tôi đã hiểu hai bộ hài cốt đó là thể nào rồi. Lão Mã nói đúng đấy, cánh công này có thể kiên cố khác thường thể này là do ngoài vàng ra, chắc chắn người Đẳng Hạng còn cho thêm chất khác vào đó, khiến nó trở thành một loại hợp kim vô cùng kiên cố! Người Đẳng Í lạng xây dựng cánh công vàng này ở đây không chỉ vì mỹ quan mà chủ yếu là để sử dụng. Cánh công vốn kiên cố như vậy rồi lại

còn dùng sắt nung chảy bịt kín chốt cửa, khiến nó hoàn toàn biến thành một khối tường đồng vách sắt. Bởi vậy khi đại quân Hốt Tất Liệt tới chân thành, họ đã không có cách nào tấn công vào trong thành. Chúng ta có thể tưởng tượng, khi những quân sĩ Khiếp Thiết quân lần đầu tiên Irông thấy cánh cổng bằng vàng này họ đã vui mừng và náo loạn thế nào! Nếu như không có Bát Tư Ba ngăn chặn thì e rằng chưa kịp đợi tới lúc tấn công thành, những quân sĩ đó đã vội vàng lao tới đèo vàng trên cánh cổng rồi. Đợi tới khi đại quân tấn công từ cánh cửa bí mật đoạt được thành, tôi có thể tưởng tượng ra, đại quân bị khủng hoảng và sát khí, máu me ám ảnh cả một thời gian dài đã hoàn

toàn mất hết lý trí. Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung đã không thể khống chế được họ; Tác chặn quân Khiếp Thiết đã điên cuồng cướp bóc trong Mật I Thành. Tôi thậm chí còn mạnh dạn suy đoán rằng cái đêm Mật Thành bị phóng hỏa là do Bát Tư Ba đốt, có thể Bát Tư Ba đã cảm nhận được mình đã mất quyền kiểm soát đại quân nên...”

‘Nên ông ta và Lưu Bình Trung đã bí mật phái người phóng hỏa tứ phía, vừa là để chấm dứt tư tưởng phục quốc của người Đảng Hạng, vừa để chấm dứt sự tham lam của quân Khiếp Thiết!’, Makarov nói tiếp hộ Đường Phong.

"Không sai! Tôi nghĩ sự thật là vậy, những gì đang xuất hiện trước mắt chúng

ta đã có thể nói lên tất cả. Lúc đó khi xảy ra hỏa hoạn, Bát Tư Ba lệnh cho đại quân tản ra ngoài thành nhưng vẫn còn rất nhiều tướng sĩ quân Khiếp Thiết tham lam tiếc rẻ. Tôi có thể tưởng tượng ra, đêm hôm đó hàng nghìn, hàng vạn quân Khiếp Thiết đã chen lấn xô đẩy trong công thành, họ định dỡ cánh công bang vàng này xuống, đập vụn để khuôn vàng đi. Nhưng tới khi phát hiện ra mình đã uổng công thì họ đã điên cuồng dùng đao, kiếm, rìu, dao vừa chặt vừa băm vừa chém lên cánh công vàng, cố gắng hết sức để gọt được chút vàng vụn từ lớp vàng trên cánh công. Dù cho Bát Tư Ba và Liru Bình Trung hạ lệnh rút lui thế nào đi chăng nữa, họ cũng không thể ngăn

những tướng sĩ điên cuồng này lại được..”, trước mắt Đường Phong như hiện lên cảnh tượng đêm đó. “Có tướng sĩ trên tay cầm đĩa gốm Ca Dao, bình gốm Quàn Dao, vòng mã não, mặt dây chuyền ngọc Hòa Điền... nhưng vẫn không ngừng dùng dao cạo vàng trên cánh cổng. Rốt cuộc Bát Tư Ba không chịu được nữa, ông rút dao chém chết vài tướng sĩ không tuân lệnh, lúc này mới chấm dứt được sự điên cuồng của quân Khiếp Thiết.”

Mọi người nghe Đường Phong nói vậy thì gật đầu lia lịa. Quả nhiên không nằm ngoài suy đoán của Đường Phong, Hàn Giang và Yelena cũng đã phát hiện thấy mấy cái dao và dao trong hộc cổng

thành, còn có cả những hạt ngọc trai rơi vãi, tất cả những gì phát hiện được đều đã chứng minh cho suy đoán của Đường Phong.

Mọi người cùng bận rộn tới tận đêm khuya, Hàn Giang nhìn cảnh vật xung quanh, mím môi nói: “Xem ra đây là nơi cắm trại của chúng ta đêm nay rồi!”

“Tôi thấy nơi này rất ổn, bụi vàng phù kín mặt đất, lưng tựa vào cánh cổng bằng vàng, lại ở trong vòm cổng thành này, tránh mưa tránh gió, ở đây đi!”, Lương Viện tỏ ra rất hài lòng về nơi này.

Nhưng Đường Phong lại không có lòng dạ nào để nghỉ ngơi, không biết là do phấn khởi vì những phát hiện mới hay là do bất an vì không biết ngày mai sẽ ra

sao, anh đi đi lại lại trước thành lâu, liên tục nhìn cánh cổng vàng, giống như muốn lập tức xuyên qua cánh cửa dày nặng đó để nhìn được thế giới bên trong. Chốc chốc, anh lại ra khỏi vòm cổng thành nhìn về khu rừng rậm xung quanh, giống như đane; lo lắng không biết lúc nào ngỗng quỳ hung ác sẽ đột ngột lao tới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 15

Tử thành

Trong sử sách cổ ghi: Nguyên Hạo rất coi trọng giáo dục, tất cả thành trì trên

toàn quốc đều xây dựng trường học, tòa Thái Học này hoàn toàn phù hợp với những ghi chép trong lịch sử. Nhưng xây Thái Học đối diện với công thành là có ý gì? Lẽ nào Nguyên Hạo hi vọng dùng sức mạnh của văn hóa để cảm hóa những kẻ thù xâm lược?

1

Kể cũng kỳ lạ, Đường Phong tưởng rằng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện đáng sợ như vậy đêm nay mình sẽ gặp ác mộng, nhưng sáng hôm sau, khi tỉnh dậy anh mới phát hiện ra mình đã ngủ một đêm rất say, không có ác mộng, cũng không gặp bất cứ nguy hiểm gì. Đây có lẽ là đêm mà Đường Phong ngủ ngon nhất kể từ khi anh tới sa mạc đến giờ.

Điều duy nhất khiến Đường Phong không hài lòng đó là không biết từ lúc nào lại có sương mù. Tuy sương mù không lan rộng như hôm trước nhưng cũng đủ để bao trùm cả ốc đảo và Mật Thành.

Hình như Mật Thành không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy diện mạo của nó, hôm qua khi hội Đường Phong tới chân thành đã là lúc hoàng hôn, ánh sáng mờ ảo nên họ không trông thấy được toàn bộ diện mạo của Mật Thành. Sáng nay sương mù lại bao trùm, khiến Mật Thành như được phủ một lớp voan mỏng khiến người ta phải xuýt xoa.

Sau khi ngủ dậy. năm người bàn bạc một lúc, quyết định đi một vòng quanh tường thành Mật Thành trước để tìm kiếm cái

gọi là “cánh cửa bí mật” Vậy là cả nhóm thu dọn hành lý và xuất phát. Đường Phong đi ra khỏi vòm cổng thành, đang có một chùm ánh sáng mặt trời chọc thủng sương mù, rọi lên người họ và lên tường thành. Đường Phong dừng lại, quay lại nhìn, tư duy anh bất giác rộng mở: “Mọi người có phát hiện thấy không, cổng thành này hướng về phía đông.”

“Như vậy nói lên điều gì?”, Hàn Giang không hiểu.

Hướng đông là hướng mặt trời Hôm qua lúc chúng ta tới đây, không phát hiện thấy cổng thành ở tường thành phía bắc, vậy theo mọi người thì Mật Thành có mấy cổng thành?”, Đường Phong hỏi lại mọi người.

Lương Viện trả lời trước: “Vê lý mà nói thì thành trì lớn như thế này ít nhất bốn mặt đông tây nam bắc đều phải có công, nhưng... nhưng phía bắc không phát hiện thấy công thành, phía đông cũng không có. Kiến trúc cổ đại của Trung Quốc chú trọng đối xứng, hơn nữa thường là quay mặt về hướng nam, quay lưng về hướng bắc bởi vậy em đoán rằng ba mặt phía tây, đông, nam mỗi mặt đều có một cánh công.”

“Ba cánh công?”, Hàn Giang suy tư, nói: “Lương Viện nói có lý, thông thường thì trong thành trì của Trung Quốc cổ đại, công phía nam là quan trọng nhất, Mật Thành chắc chắn có công phía nam, kiến trúc cổ đại lại chú trọng đối xứng, bởi

vậy phía tây chắc cũng có một cánh cổng nữa, như vậy là ba cánh cổng.”

Đường Phong nghe xong chỉ cười mà không nói gì, anh men theo bức tường thành cao lớn di về phía nam. Lương Viện vội di theo Đường Phong hô: “Anh hỏi bọn em, vậy anh nói ý của anh xem nào!”

“Chúng ta đi xem ngay bây giờ không phải là sẽ biết sao!”

Hàn Giang cũng đuổi theo: “Đúng đấy, cậu nói xem rốt cuộc Mật Thành có mấy cổng?”

“Mọi người nghĩ người Đảng Hạng có nhiều vàng để xây cổng thành như vậy ư?”, Đường Phong hỏi lại.

“Ý cậu là.. Mật Thành chỉ có mỗi cánh

công ở phía đông này sao?”, Hàn Giang ngạc nhiên.

Đường Phong không trả lời luôn cho Hàn Giang mà lại nhắc tới cuốn sổ của Dã Luật Sở Tài: “Lẽ nào mọi người quên rồi, Dã Luật Sở Tài nói rằng Thiên Hộ Trấn mô phỏng Mật Thành để xây dựng.”

Hàn Giang ngó người ra, không hiểu ý Đường Phong: “Nhưng công thành Thiên Hộ Trấn là ở phía nam mà!”

Nhưng Lương Viện lại hiểu ngay ra ý của Đường Phong: “Ý của Đường Phong là Mật Thành cũng giống như Thiên Hộ Trấn chỉ có một cánh công!”

Đường Phong nghe vậy liền gật đầu Hàn Giang không hiểu bèn hỏi: “Nhưng công thành của Thiên Hộ Trấn mở ở phía nam.

vậy sao Mật Thành lại mở cổng thành ở phía đông? Hơn nữa, tuy Dã Luật Sở Tài nói rằng Thiên Hộ Trấn mô phỏng Mật Thành, nhưng cũng không nhất thiết cái gì cũng mô phỏng Mật Thành. Thiên Hộ Trấn nhỏ nên một cổng thành là đủ rồi, còn Mật Thành to lớn hùng vĩ thể này sao lại chỉ có một cổng thành được?”

“Dã Luật Sở Tài xây Thiên Hộ Trấn, không nhất thiết cái gì cũng mô phỏng Mật Thành, nhưng đừng quên những gì tôi đã nói, về mặt thiết kế quân sự thì cổng thành của Thiên Hộ Trấn có tác dụng đặc biệt..”

Lương Viện ngắt lời Đường Phong: "Bởi vậy anh cho rằng thiết kế cổng thành của Mật Thành cũng bắt nguồn từ nhu cầu

phòng thủ quân sự, có tác dụng đặc biệt, còn Thiên Hộ Trấn chỉ mô phỏng điếm này của Mật Thành. Bớ vậy thiết kế của hai công thành hai nơi chắc là sẽ giống nhau, Mật Thành cũng chỉ có một công thành!"

Trong lúc mọi người nói chuyện, Đường Phong là người đầu tiên đi tới góc phía đông nam bên ngoài tường thành. Đường Phong dừns lại, quay lại nhìn, khi nhiệt độ tăng cao, sương mù đã dần dần tản đi. thành lâu của Mật Thành sừng sững trona, nắng sớm, uy nghiêm, u tịch. Đường Phong đã nhìn ra manh mối: “Mọi người có để ý thấy không, ban nãy chúng ta từ công thành đi tới đây, cũng chính là khoảng cách tới góc đông nam

Mật Thành, rõ ràng dài hơn khoảng cách từ góc đông bắc tới thành lâu mà hôm qua chúng ta đi, như vậy nói lên điều gì?”

Mọi người nghĩ kỹ lại. “Quả thật là dài hơn, điều này cho thấy công thành ở Mật Thành vốn không phải là ở chính giữa tường thành phía đông”, Lương Viện nói.

“Còn cho thấy thiết kế của Mật Thành quả thật rất giống Thiên Hộ Trấn, công phía nam Thiên Hộ Trấn cũng không ở giữa phía nam mà nhích về bên phải, Mật Thành cũng như vậy, rõ ràng công thành cũng nhích về bên phải.”, Hàn Giang đã cảm nhận được sự tương đồng của hai tòa thành.

Đường Phong gật gù: “Không sai, đúng

là như vậy!

Ở Thiên Hộ Trấn tôi đã từng nói, công thành phía nam không đối xứng với con đường thang phía nam là do yêu cầu phòng ngự quân sự, tôi nghĩ rằng điếm này Thiên Hộ Trấn đã mượn thiết kế của Mật Thành.”

Tuy Đường Phong phân tích rất thấu đáo nhưng Hàn Giang vẫn không hoàn toàn tin rằng tòa thành trì lớn nhường này mà chỉ có một cánh cổng phía đông. Mọi người vòng qua góc đông nam Mật Thành, men theo tường thành phía nam và đường hào bắt đầu đi sang phía tây. Đường Phong chốc chốc lại nhìn về phía khu rừng rậm phía nam, rừng cây rậm rạp chặn mất tầm nhìn của anh, anh nghĩ rằng

lôi đi vào Mật Thành từ phía nam có lẽ
ẩn mình trong khu rừng rậm này

Khi họ đi tới vị trí chính giữa bức tường
thành phía nam, lời suy đoán của Đường
Phong đã được chứng minh - trên hức
tường phía nam không thấy cổng thành.

Hàn Giang và Lương Viện ngạc nhiên
nhìn nhau, còn Đường Phong lại cười:
“Giờ thì mọi người tin tôi rồi chứ?”

“Nếu như thế này thì tường thành phía tây
cũng không có cổng thành đâu!”, Lương
Viện lẩm bẩm.

Lúc này, Makarov đi đằng sau từ nãy đến
giờ bỗng lên tiếng: “Mọi người đừng chỉ
đi tìm mỗi cổng thành, quan trọng là cái
cổng bí mật đó!”

Đường Phong gật gù: “Lão Mã nói rất

đúng, hãy giờ xem ra suy đoán của tôi đã được chứng minh, tường thành chỉ có một cổng thành ở phía đông. Trong giây phút cuối cùng sau khi người Đẳng Hạng dùng sắt nung chảy bịt chết cổng thành, đại quân Hồi Tất Liệt không thể từ cổng thành đó tấn công Mật Thành, bởi vậy họ đã tìm đến cánh cửa bí mật và đã tấn công thành công. Ngày hôm nay, sau vài trăm năm, chúng ta vẫn không thể từ cổng thành tiến vào Mật Thành, lại thiếu công cụ để trèo tường vào, bởi vậy chúng ta cũng đành phải tìm kiếm cánh cửa bí mật, rồi từ tiến vào Mật Thành thôi!”

“Giống như Lưu Bình Trung và Bát Tư Ba cách đây vài trăm năm ư?”

“Đúng vậy, ngoài ra chúng ta còn cách

nào khác? Tôi nghĩ nếu như Misha và người phụ nữ bí hiểm trong đoàn thám hiểm đó thật sự vào được Mật Thành vậy thì chắc là họ cũng vào trong đó từ cửa bí mật”, Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

“Nhưng cánh cửa bí mật này ở đâu? Không phải đục một lỗ trên bức tường thành dày cộm này chứ?”, Lương Viện không hiểu nên cứ nhìn chằm chằm bức tường đất nện kiên cố và cao lớn trước mặt.

“Hiện giờ anh vẫn chưa nghĩ ra, nhưng anh nghĩ rằng chắc chắn chúng ta sẽ tìm thấy dấu vết trên mặt tường thành!”, Đường Phong nói xong liền tiếp tục đi về hướng tây. Khi họ đi tới góc phía tây

nam Mật Thành, ánh nắng chói chang đã xua tan sương mù. Đường Phong vô tình ngẩng đầu nhìn, anh bỗng phát hiện sương mù đã tản đi hết, một ngọn núi thấp thoáng hiện lên trước mắt anh: "Mọi người nhìn xem, thế này là thế nào?", Đường Phong vô cùng ngạc nhiên.

Đường Phong khẽ giơ tay phải lên, chỉ về khu vực phía tây bên trong tường thành. Mọi người nhìn về phía Đường Phong chỉ, quả nhiên chỗ đó xuất hiện một ngọn núi cao sừng sững Do bị tường thành ngăn cách nên mọi người không thể nhìn được toàn bộ diện mạo của ngọn núi này, nhưng không biết từ lúc nào trên đỉnh núi tỏa ra ánh vàng lấp lánh. Đường Phong ra sức dụi mắt để chắc chắn rằng

mình không bị hoa mắt, đây quả thực là một ngọn núi, nhưng trên đỉnh núi không có tòa kiến trúc nào, chỉ có cây cối mọc um tùm, rậm rạp.

“Tại sao lại có một ngọn núi trong Mật Thành nhỉ?”, Yelena không hiểu.

“Có thể ngọn núi này có ý nghĩa đặc biệt gì đó!”, Makarov đoán.

Tất cả mọi người đều nhìn Đường Phong. Đường Phong vẫn đang thất thần nhìn ngọn núi trong thành, Hàn Giang vỗ vai Đường Phong, lúc này anh mới định thần lại, chậm rãi nói: ‘Tôi cũng không hiểu tại sao trong thành lại xuất hiện một ngọn núi. Nhưng.. nhưng tôi nghĩ rằng khả năng lớn nhất đó là một tòa lâm viên, giống như cảnh núi non phía sau cố

Cung. Bởi vì Mật Thành là do Nguyên Mạo đích thân hạ lệnh xây dựng, trong toàn bộ Tây Hạ, chỉ có nó là cách xa kinh đô, bởi vậy tôi nghĩ rằng trong thành xuất hiện cung điện và làm viên hoàng gia là điều hoàn toàn có thể.”

“Lâm viên hoàng gia? So với quy mô của Mật Thành thì ngọn núi này quá to nhi? Lẽ nào xây dựng Mật Thành là chỉ để mua vui cho Nị Uyển Hạo?”, Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại.

“Phải đi vào đó thì chúng ta mới biết được!”, Đường Phong nghĩ vậy nên bắt giác bước đi nhanh hơn, đồng thời mắt anh cũng không rời khỏi tường thành, anh cẩn thận tìm kiếm cánh cửa bí mật Iron£ truyền thuyết.

Tường thành phía tây Mật Thành giống như những gò Đường Phong suy đoán, cũng không có công. Năm người lại vòng ra góc tây bắc của Mật Thành, Đường Phong nhắc nhở mọi người: “Đại quân Hốt Tất Liệt năm đó chắc là đi từ phía bắc tới, bởi vậy chúng ta phải đặc biệt chú ý, nhìn xem có vết tích gì xung quanh tirờng thành phía bắc không nhé!”

Lời nhắc nhở của Đường Phong quả nhiên có tác dụng.

Vừa đi được vài bước. Hàn Giang đã phát hiện thấy những mũi tên chi chít trên mặt đất. Đường Phong nhặt vài mũi tên lên, cầm trên tay quan sát kỹ lưỡng một hồi: “Ở đây xuất hiện hai loại mũi tên, một loại của Mông cổ, một loại của

người Đàng Hạng chúng tỏ năm đó dưới chân thành phía bắc đã từng xảy ra chiến tranh. Quan sát kỹ lại hai loại mũi tên này có thể thấy rõ, mũi tên của người Mông cổ được chế tác rất tinh xảo, nguyên liệu được tuyển chọn kỹ lưỡng, còn mũi tên của người Đàng Hạng thô sơ hơn rất nhiều, chất liệu cũng kém hơn Tôi nghĩ điều này có thể là do người Đàng Hạng ở Mật Thành bị bao vây cả một thời gian dài nên không có cách nào có được chất liệu kim loại tốt.”

Đường, Phong nói vậy, trước mắt mọi người lại liiận lên cảnh tượng trận chiến ác liệt năm nào đối diện với quân Khiếp Thiết ào ạt xông lên, người Đàng Hạng đã cạn kiệt lương thực, chỉ còn có thể

dựa vào tường thành kiên cố mà cha ông để lại để chống chọi trước lúc chết.”

Dưới tường thành phía bắc, Đường Phong phát hiện thấy rất nhiều mũi tên và binh khí đã hỏng, còn có cả những mảnh gốm và đồ ngọc vụn vỡ. Nhưng khi trở lại góc đông bắc của Mật Thành, họ vẫn không phát hiện thấy cánh cửa bí mật trong truyền thuyết.

Cánh cửa bí mật ở đâu nhỉ? Đường Phong thất vọng nhìn bức tường thành, vất vả khổ cực tìm kiếm, giờ Mật Thành đã ở trước mắt mà không thể vào được bên trong. Nghĩ tới đây, Đường Phong không khỏi buồn phiền, anh ngồi bệt xuống đất. Nhiệt độ càng lúc càng cao, Đường Phong đầm đìa mồ hôi, thở hắt

hển nhìn Hàn Giang. Hàn Giang nhìn Đường Phong, rồi hỏi: "Tiểu tử, cậu đang nhĩ gì vậy?"

“Vất vả khổ cực mới tìm thấy Mật Thành, bây giờ không vào trong được, tôi thấy thật khổ chịu!”

“Tôi không hỏi cậu chuyện đó, tôi muốn cậu nghĩ cho kĩ xem cánh cửa bí mật đó ở đâu cơ!”

“Cánh cửa bí mật”, Đường Phong lại đưa mắt nhìn lên bức tường trước mặt, chìm trong suy tư. Hàn Giang lại nói tiếp: “Tôi nghĩ rằng cánh cửa bí mật không thể quá nhỏ được, không thì đại quân của Hốt Tất Liệt làm thế nào tiến vào Mật Thành được?”

Hàn Giang nói vậy khiến người Đường

Phong khẽ rung lên, anh bỗng ngửa đầu lên. anh phát hiện thấy cách góc đông bắc của Mật Thành không xa, trên phía bắc tường thành xuất hiện một vùng màu đen. Đường Phong dừng phắt dây, bước đi thật nhanh, tới trước khoảng tường màu đen đó. Mọi người không hiểu nhưng cũng đi theo Đường Phong. Đường Phong cứ nhìn chăm chăm vào khoảng đen trên tường, miệng lầm bầm: “Đây không phải là màu sắc gốc của bức tường, đây là một lớp bụi đen. Không, chính xác mà nói đây là dấu vết của thuốc nổ để lại.”

Đường Phong quay ngoắt người lại, nhìn mọi người: “Người Mông cô đã học được cách dùng thuốc nổ để tấn công

thành, mọi người nghĩ xem, tại sao quân Khiếp Thiết lại phải dùng tới thuốc nổ ở đây?”

Khi ánh mắt của Đirène, Phong dừng lại chỗ Lương ^ Viện, Lương Viện chần chừ nói: “Ý... ý anh là ở đây là vị trí của cánh cửa bí mật? Nhưng không trông thấy trên tường có cửa bí mật mà?”

‘Sai! Cửa bí mật vốn không ở trên tường thành mà là ở dưới chân thành!’, Đường Phong nói.

Mọi người đều ngạc nhiên. Đường Phong giải thích tiếp: "Ngay từ ban đầu chúng ta đã phát hiện ra có một đường hào bên ngoài lòng thành của Mật Thành, đường hào này dùng để làm gì? Dĩ nhiên là năm đó có nước trong đó. Chúng ta tường

rằng đây là nơi sâu trong sa mạc không thể có hào nước phòng hộ, nhưng tôi nghĩ rằng năm đó đường hào này chính là hào nước phòng hộ! Nhưng khí hậu ở đây biến đổi nhiều, tôi đồ rằng ban đầu ở đây có dòng chảy thông với Vãng Sinh Hải, nhưng lại là dòng sông theo mùa, cùng có nghĩa là lúc có lúc không. Có lúc hào phòng hộ khô cạn, nó chính là một đường hào cạn; nhưng có lúc lượng nước rất lớn, đường hào này không chỉ là hào nước phòng hộ mà cùng gánh vác cả nhiệm vụ thoát nước cho trong thành...”

Đường Phong nói tới đây thì Hàn Giang đã hiểu ra ý anh: “Bởi vậy chắc chắn dưới tường thành có xây cửa cấp nước và thoát nước.”

“Không, sai! Những điều này đều đã được phát hiện trong di chi thời kỳ đầu và thời kỳ giữa của triều Nguyên, những thành phố được xây dựng trên thảo nguyên và sa

mạc Gobi thì có vẻ khô hạn ít mưa, không cần thiết phải thiết kế hệ thống thoát nước, nhưng một khi gặp phải nước lớn cũng cần thiết phải có công xả nước để thoát nước. Rồi vậy, cái gọi là ‘cánh cửa bí mật’ tôi đoán rằng đó chính là ‘công nước’ của Mật Thành!”, Đường Phong nói tiếp.

“Vậy thì công nước ở đâu?”, Yeleia hỏi.

“ở đây, trong đoạn đường hào này! Quân Khiếp Thiết năm đó chắc chắn đã dùng

thuốc nổ mở rộng công nước rồi từ đó, tấn công vào Mật Thành. Chỉ có điều năm tháng qua đi, vật đổi sao rời, công nước phía dưới này nhiều năm không có nước nên đã bị cát chôn lấp rồi!”

Đường Phong nói xong liền dùng chiếc xẻng công binh thô sơ mà anh mang theo nhảy xuống đường hào rộng lớn.

4

Không ngoại suy đoán của Đường Phong, chưa đào được mấy nhát, phần vòm cửa nước liền lộ ra, những phiến đá xanh khổng lồ đã bị thuốc nổ làm cho biến dạng, nhưng công cửa nước dạng vòm vẫn sừng sững dưới chân thành.

Hàn Giang cũng xông vào cùng, năm phút sau, vài thanh thép hàng rào dài hơn

chục cen-ti-mét lộ ra chọc thẳng lên trời. Đường Phong thấy ngạc nhiên trước đường kính của thanh thép này, anh ngạc nhiên hơn khi thấy những 380 I thanh thép này cũng đã bị thuốc nổ làm cho gãy hết.

"Có thể thấy người Đảng Hạng đã quả tự tin với hàng rào thép của công nước này, cho rằng nó rất kiên cố nhưng Bát Tư Ba đã nắm được điểm yếu đó. nếu không thì quân Khiếp Thiết chưa chắc đã tập kích thành công!", Đường Phong lại thờ dài.

"Lượng thuốc nổ mà quân Khiếp Thiết sử dụng năm đó chắc chắn rất khủng khiếp, thậm chí chỉ một lan mà đã khiến hàng rào thép này bị gãy hết, đến công vòm bằng đá kiên cố cũng nổ tung.". Hàn

Giang suy đoán.

Hai người lại tiếp tục đào, một lúc sau diện mạo của toàn bộ công nước dần hiện ra công nước nằm ẩn dưới chân tường thành, đầu bên ngoài nối với đường hào bao quanh tường thành, đầu bên trong dẫn vào trong thành.

Công nước cao hai mét rưỡi, rộng cũng tới hai mét, hoàn toàn có thể đủ cho ba người xếp hàng ngang đi vào. công nước được tạo thành bởi những khối đá xanh rắn chắc, căn cứ vào dấu vết còn sót lại của công nước có thể nhận thấy nó vốn có tám hàng rào thép ngăn cách nhưng tất cả đều đã bị nổ tung.

Trong quá trình đào xới, Đường Phong ngạc nhiên phát hiện thấy trong lớp cát

dưới công nước có lẫn cả một đồng đồ
ngọc, đồ gốm sứ và những mảnh còn sót
lại của đồ bằg vàng, bạc, thậm chí còn
có cả những vật bang ngọc trai và đá
quý. Đường Phong không khỏi xuýt xoa:
“Chắc chắn quân Khiếp Thiết đã điên
cuồg cướp bóc tài sản trong Mật Thành.
Đêm đó, khi trong thành xảy ra hỏa hoặn,
quân lính trong lúc hoảng loạn định thoát
ra ngoài từ công nước nên đã đánh vỡ và
vứt bỏ rất nhiều đồ ngọc, đồ gốm sứ và
châu báu tại đây.”

“Điều đó cũng nói lên rằng vào thời khắc
cuối cùng trong Mật Thành vẫn còn rất
nhiều châu báu, thậm chí nhiều đến nỗi
khiến người la kinh ngạc!”, Hàn Giang
nói.

“Đáng tiếc là những thứ này đã không cứu được Mật Thành và cũng không thay đổi được số phận của người Đảng Hạng!”

Than thở xong. Đường Phong vội vàng đi vào trong công nước để xem tình hình phía đầu bên kia. Chưa kịp đợi Hàn Giang nhắc nhở cẩn thận, Đường Phong đã đi tới đầu bên kia của công nước. Trước mặt anh là một cái đầm đã cạn nước có hình hồ lô. Có thể hình dung vị trí công nước đang nằm là phần đáy hồ lô, còn miệng hồ lô là một lối ra nhỏ hẹp. Đường Phong nhìn quanh đầm nước cạn một vòng, không phát hiện thấy gì bên trong nhưng ở gần công nước, anh lại phát hiện thấy rất nhiều đá vụn, rõ ràng

những hòn đá này đều đã được ai đó mài mòn. Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc và đã hiểu ra công dụng của những hòn đá này: “Xem ra người Đàng Hạng cũng đã đề phòng công nước này, vì vậy họ đã dùng, những hòn đá mài sẵn để bịt một đầu của nó lại, nhưng không ngờ người Mông Cổ đã dùng rất nhiều thuốc nổ nên những hòn đá này cũng bị nổ vụn.”

“Vẫn còn một điều, thời khắc cuối cùng của Mật [hành, trong đường hào, bao gồm cả công nước và trong cái đầm này đều không có nước. Nếu như có nước thì quân Khiếp Thiết rất khó sử dụng thuốc nổ!”, Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù: “Không sai, trong thời khắc cuối cùng, Mật Thành không

những không cỏ nước, mà tôi ngờ rằng nước trong đường hào cũng cạn từ lâu rồi. Một lý do quan trọng trong thất bại cuối cùng của người Đảng Hạng tôi cho rằng là do khí hậu thay đổi khắc nghiệt dẫn tới mực nước ở Vãng Sinh Hải hạ thấp, phạm vi thu nhỏ lại, bởi vậy trong đường hào và cả sông ngòi, đầm lầy trong trong thành cũng không có nước”

“Mực nước ở Vãng Sinh Hải hạ thấp? Phạm vi thu nhỏ lại?”, Lương Viện không hiểu nên nhìn sang Đường Phong.

“Chúng ta trông thấy Vãng Sinh Hải rộng mênh mông như vậy sao lại nói rằng mực nước ở Vãng Sinh Hải rút xuống, phạm vi thu nhỏ lại?”

“Bởi vì Vãng Sinh Hải của mấy trăm

năm trước còn rộng lớn hơn bây giờ, thậm chí xung quanh Vãng Sinh Hải có lẽ không chỉ có một vùng ốc đảo như bây giờ, rất có thể còn có nhiều ốc đảo.

Nhưng giữa thời kỳ Tây Hạ, môi trường ở đây bỗng trở nên khắc nghiệt, mực nước trong Vãng Sinh Hải rút xuống, những ốc đảo khác cũng biến mất, nguồn nước trong thành và trong đường hào cũng cạn kiệt

Lương Viện nghe tới đây liền ngắt lời Đường Phong:

"Vậy thì người trong thành lấy nước đâu để dùng?"

Đường Phong ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Anh nghĩ rằng chắc là trong thành họ đã đào giếng rất sâu. Bởi vì nguồn nước ở

Vãng Sinh Hải không thể trực tiếp chảy vào trong thành, bởi vậy đường hào xung quanh Mật Thành cũng mất đi tác dụng phòng hộ của nó.”

Trong lúc Đường Phong nói chuyện, anh đã di tới vị trí tạm gọi là "miệng" của đầm nước hình hồ lô, quả nhiên ở đây có một đường dẫn nước vươn ra bên ngoài. Đường Phong không biết đường dẫn nước này sẽ viron tới đâu, anh nóng lòng muốn nhìn thấy toàn bộ diện mạo trong thành nên đã men theo đường dẫn nước leo lên trên. Nhưng Đường Phong lại thất vọng, bởi sau khi leo lên anh chỉ trông thấy một cái ngõ - một cái ngõ rất bình thường.

Đường Phong quan sát cái ngõ trước mặt. hai bên ngõ là bức tường màu xám uồn lượn quanh co, từ chân tường thành bên cạnh công nước vươn vào tận trong thành, hình như không thấy giới hạn. Con ngõ chỉ rộng bằng chiều rộng trong lòng công nước, càng đi về phía trước, ngõ càng hẹp lại và càng khúc khuỷu hơn nên anh không thể trông thấy điểm cuối ngõ. Cảnh tượng này khiến Đường Phong bỗng nhớ tới những nhà dân dân xen rối rắm và những ngõ nhỏ uồn lượn quanh co ở Thiên Hộ Trấn.

“Quả nhiên cùng một ruộc với Thiên Hộ Trấn...”. Đường Phong lẩm bẩm.

“Hơn nữa còn phức tạp hơn cả Thiên Hộ Trấn!”, Hàn Giang bổ sung thêm.

Đường Phong nhìn Yelena và Makarov, hai người họ chưa từng tới Thiên Hộ Trấn, Đường Phong nhắc nhở họ phải chuẩn bị sẵn tâm lý, đồng thời chú ý đi theo anh, nhất định không được tách ra. Năm người lần lượt tiến vào trong ngõ. Càng đi vào sâu, ngõ càng hẹp lại, cuối cùng chỉ đủ rộng để một người đi qua. Nhưng đây vẫn chưa phải điều tồi tệ nhất, điều tồi tệ nhất là họ đã sắp tới kịch đường. Một bức tường chạm khắc hoa văn chắn ngang trước mặt mọi người. Đường Phong gắng sức đẩy bức tường này nhưng nó vẫn bất động. Anh kiểm tra kỹ lại bức tường ngang và tường xung quanh, rất kiên cố. không phát hiện thấy cửa bí mật hay lối đi nào khác.

Đường Phong chán nản lắc đầu: “”Chết tiệt, còn phức tạp hơn cả trong Thiên Hộ Trấn!”

“Làm thế nào đây?”, Lương Viện hỏi.

“Quay về thôi!”

Vậy là mọi người rút lui. Đường Phong vẫn nhớ loáng thoáng xung quanh con ngõ này xuất hiện vài cánh cửa. khi quay lại tới cánh cửa thứ nhất, Đường Phong liền dừng lại, anh không biết lối đi này có đúng không, nhưng vẫn đẩy cánh cửa ra. Khi tay chạm lên cánh cửa lạnh toát, anh mới nhận ra đây không phải là một cánh cửa gỗ mà là cửa đồng, tim Đường Phong đập thình thịch. Thông thường cửa bằng đồng thường được dùng trong những kiến trúc cao cấp, nhưng cánh

công trước mặt này... Đường Phong lại xem lại cánh cửa, thật sự là không nhìn ra điểm đặc biệt của kiến trúc này. Chỉ là một cánh cửa trong những ngôi nhà bình dân thông thường mà lại làm bằng đồng ư?

Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì chân anh đã vô thức bước vào không gian phía sau cánh cửa. Đó là một căn phòng tối om không rộng lắm, phía đầu bên kia căn phòng lại là một cánh cửa khác, Đường Phong sợ rằng sau khi mở cánh cửa đó ra anh sẽ lại thấy một gian phòng y hệt như gian phòng này. Nhưng sau khi đẩy cánh cửa đồng thứ hai ra. F)ườn? Phong thớ phào khi đó là một con ngõ. Tuy vậy, Đường Phong lại lập

tức căng thẳng trở lại. vì anh phát hiện con ngõ này hình như giống hệt con ngõ trước đó, uốn lượn quanh co, khó đoán định phương hướng. Đường Phong đứng giữa ngõ, cả hai đầu đều không trông thấy điểm cuối.

“Chúng ta nên đi đường nào?”, Hàn Giang cũng mất phương hướng, hiện giờ anh chỉ trông cậy vào Đường Phong.

Đường Phong không vội lựa chọn, anh đứng trong lối đi ngoằn ngoèo này, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Anh đang ngẫm nghĩ, hồi tưởng lại, sau đó từng hước phán đoán: “Năm đó Nguyên Hạo xây dựng Mật Thành thật hao tổn tâm sức, giống như ông đã tiên đoán được trước vậy, hình như ông cũng biết nơi này

hiêm nhất của Mật Thành chính là công nước, bởi vậy ngoài việc xây dựng công nước đặc biệt kiên cố, ông còn quy hoạch khu vực phía trong công nước này thành một khu dân cư.”

“Khu dân cư? Ý anh là nơi này trước đây đều là nơi ở của người dân?”, Yelena không hiểu ý của Đường Phong lắm nên hỏi lại.

Đường Phong gật đầu, nói tiếp: “Đúng vậy, đây là nơi ở của dân thường. Nhưng năm đó có người dân nào thật sự Sống ở đây không thì tôi cũng không biết. Tóm gần khu công nước này Nguyên Hạo đã xây dựng những ngõ nhỏ và nhà dân phức tạp rồi rậm đẽ làm mù mịt những kẻ đột nhập vào đây, đặc biệt là những ai từ

cổng nước đột nhập vào.”

'Giống hệt như khu dân cư phía sau cổng thành Thiên Hộ Trấn, quả nhiên Dã Luật Sờ Tài đã mở phóng Mật Thành để xây Thiên Hộ Trấn.’”

Đường Phong chọn đi về hướng nam, bởi vì anh tin rằng họ đã vào đây từ cổng nước phía bắc, vậy nếu muốn ra khỏi khu dân cư này thì phải đi về phía nam.

Nhưng họ chưa đi được mấy trăm mét lại gặp phải một bức tường chắn ngang. Trên bức tường này cũng không có cửa hay lối đi. Đường Phong một lần nữa lại phải quay lại. Anh lại phát hiện thấy một cánh cửa trong con ngõ, cũng được làm bằng đồng. Đẩy cánh cửa này ra, bên trong là một căn phòng giống hệt căn phòng lúc

trước, trong phòng trống trơn, không có bất cứ vật dụng gì, thậm chí còn không trông thấy dấu vết từng được sử dụng.

Đường Phong đẩy cánh cửa phía đầu bên kia căn phòng ra, lần này không xuất hiện căn phòng giống hệt mà là một giếng trời. Phía đầu bên kia giếng trời không có cửa, nhưng phía nam giếng trời lại có một cánh cổng hình tròn. Đẩy cánh cổng bằng gỗ mục nát ra, Đường Phong trông thấy phía sau đó lại là một giếng trời vuông vắn. Linh cảm của Đường Phong càng lúc càng chuẩn, anh cảm giác mình lại rơi vào mê cung phức tạp giống như trong đàn thành, làm cách nào cũng không thoát được ra ngoài.

Đường Phong đẩy một cánh cửa khác

trone giếng trời ra. phía sau cánh cửa là một cái sân hẹp và dài, hai bên sân là hai gian nhà nhỏ. Đường Phong đi thật nhanh qua con ngõ. bên ngoài lại là một cái ngõ giống hệt. Đường Phong cũng không nhìn kĩ, chỉ hoàn toàn dựa vào cảm giác để đi, rẽ qua một ngã rẽ vẫn là con ngõ giống hệt. Nhưng lần này, càng đi. Đường Phong càng cảm thấy con ngõ này trở nên rộng hơn.

Đường Phong không ngờ lối đi này lại phức tạp đến vậy, trên đường đi anh rẽ qua bao nhiêu ngã rẽ, đi nửa tiếng cũng vẫn chưa ra khỏi con ngõ Đường Phong chốc chốc lại đẩy cánh cửa bên cạnh ngõ ra, kiểm tra thế giới đằng sau cánh cửa, toàn là phòng ốc nhưng lại không trông

thấy dấu tích có người đã từng ở đó.

Trong lòng Đường Phong nghi ngờ tự hỏi: "Lẽ nào năm đó những căn phòng này đều trông trơn như vậy, chưa từng có người ở, chỉ dùng để bày những ai xông vào đây bất hợp pháp?"

Con ngõ quanh co này mãi vẫn chưa kết thúc. Đúng lúc mọi người bắt đầu nghi ngờ về tuyến đường thì trong lòng Đường Phong bỗng nhen lên tia hi vọng, chắc chắn con ngõ này không giống với hai con ngõ trước, chắc chắn cuối ngõ sẽ có cảnh tượng khác! Quả nhiên, sau khi rẽ qua ngã rẽ cuối cùng, điểm cuối ngõ đã xuất hiện - không phải là một bức tường chắn ngang mà là một con đường, một con đường rộng tới trăm mét, không, phải

gọi đây là quảng trường mới đúng!

Năm người kinh ngạc bước ra khỏi con ngõ, nhìn xung quanh. Di tích kiến trúc diễm lệ phân bố khắp bốn phía, đặc biệt là dưới chân ngọn núi nhỏ phía tây, thêm cao bao quanh, cung điện nguy nga. Chỉ có điều, phần lớn những kiến trúc này đều đã sụp đổ. không còn huy hoàng nữa, chỉ có thể thông qua những bậc thềm cao lớn và di tích để tưởng tượng ra nơi đây đã từng huy hoàng diễm lệ như thế nào. Nhưng ở chính giữa bậc thềm đoạn phía tây quảng trường có một kiến trúc kiểu cung điện sừng sững không lồ, hùng vĩ, tuy đã đổ nát nhưng sự hiện diện của nó vẫn gợi cho người ta nhiều sự liên tưởng về một thời gian huy hoàng đã xa.

Phía sau tòa cung điện cao lớn đó chính là đồi núi mà mọi người trông thấy phía ngoài thành. Khi ánh mặt trời chính ngọ soi rọi lên đỉnh núi, ánh vàng lấp lánh lại khiến Đường Phong không thể nhìn thẳng lên đỉnh núi. Đường Phong không biết rốt cuộc trên đỉnh núi đó là gì, nhưng anh loáng thoáng cảm nhận được ở đó, họ sẽ có những phát hiện chấn động.

Cả năm người đều ngậy người trước cảnh tượng trước mắt, không ai nói được gì. Khi họ đi tới chính giữa quảng trường rộng lớn, tất cả không ai bảo ai đều cùng dừng lại, kinh ngạc quan sát xung quanh, giống như đang ở một thế giới khác!

Đường Phong quay lại nhìn, đầu bên kia quảng trường rộng lớn hình chữ nhật này

chính là mặt đông tường thành, chỉ có điều bên trái, bên phải, dưới chân tường thành có hai nhóm kiến trúc không lớn lắm gần như vẫn được bảo tồn hoàn hảo. Còn cánh cổng thành bằng vàng huy hoàng đúng như họ đã phát hiện thấy ngoài thành, không xuất hiện cùng trục với quảng trường mà ẩn nấp trong khu dân cư mà ban nãy họ khó khăn lắm mới thoát được ra.

“Quá là diễm lệ, khác hẳn với nhân gian! Không ai ngờ sâu trong Hạm Hải lại có tòa thành cổ tráng lệ thế này. nhưng đáng tiếc là phần lớn kiến trúc đều đã bị hỏa hoạn hủy hoại, nếu không thì tôi cũng không thể tưởng tượng được cảnh tượng hiện lên trước mắt chúng ta sở hoành

tráng diễm lệ thế nào.”, Hàn Giang phân chấn nổi.

“Ôi... trời ơi! Tôi phân khích tới nổi không nói nên lời nữa rồi!”, Lương Viện còn phân chấn gấp bội phần.

“Ở đây rộng hơn rất nhiều so với Hắc Thủy Thành mà K.ozlov khám phá ra năm xưa, thảo nào đội thám hiểm năm nào...”, Makarov cũng bị chấn động trước cảnh tượng trước mắt.

“Xem ra chưa từng có người tới đây!”, tuy rai phân khích nhưng Yelena vẫn giữ cảnh giác.

“Dĩ nhiên, háy tám trăm năm nay, chúng ta chính là nhóm người đầu tiên tìm thấy và vào trong Mật Thành, trừ phi.. trừ phi năm đó Misha thật sự đã vào trong Mật

Thành.”, Đường Phong nói.

“Không, không phải tôi nói về điều đó!”, Yelena chuyên ngay chủ đề, “Y tôi là ở đây tĩnh lặng tới mức đáng sợ, tuy năm đó ở đây từng có một nhánh người Đảng Hạng sinh sống, còn xảy ra chiến tranh nhưng tại sao không phát hiện thấy hài cốt? Quảng trường này sạch sẽ như vậy, bao gồm cả những khu dân cư ban này chúng ta đi qua, ngoài lớp bụi ra không có bất cứ dấu vết từng có người ở và sử dụng.”

Lời của Yelena đã khiến mọi người cảnh giác hơn. Lương Viện cũng đồng ý:

“Đúng vậy. Mật Thành lớn như vậy tại sao không trông thấy hài cốt của người xưa nhỉ? Những khu dân cư đó có vẻ

dúng là chưa từng có người ờ!”

Đường Phong đi chậm chậm quanh quảng trường, quả nhiên, trên quảng trường rộng lớn này ngoài cát bụi ỉn mặt đất ra thì thật sạch sẽ, không có hài cốt, cũng không có binh khí vớt lại, thậm chí còn không có vết tích chứng tỏ đã từng có chiến tranh.

bắc, mà lại quay lưng về phía tây, quay mặt về phía đông, hướng về phía mặt trời. Bởi vậy toàn bộ kiến trúc của nó đều được triển khai xung quanh quảng trường hình chữ nhật này. Còn lấy vị trí hiện giờ chúng ta đang đứng làm tâm thì phía tây Mật Thành xem ra toàn là những kiến trúc cao lớn. chắc là khu cung điện và chùa chiền, còn kiến trúc phía đông

rõ ràng không cao to như phía tây. Lại căn cứ vào số dân sống ở đó không giống nhau, phía đông được chia thành những khu vực có tính năng khác nhau. Mọi người nhìn đi, kiến trúc hai bên phía tây trái và phía tây phải chúng ta hiện giờ tuy không cao lớn diễm lệ như khu cung điện, nhưng rõ ràng cao lớn, xa hoa hơn rất nhiều so với khu dân cư chúng ta vừa mắc kẹt trước đó. Từ vị trí có thể thấy hai khu vực này gần khu cung điện hơn. Bởi vậy tôi đoán rằng hai khu vực này chắc là khu sinh sống của giới quý tộc hoặc là nơi dành cho các cơ quan hành chính, còn hai khu vực thấp lè tè sát công thành lại là khu dân cư, cũng có thể bao gồm cả khu buôn bán và khu thủ công

nghiệp.”

“Xem ra ngay từ đầu. Mật Thành đã quy hoạch rất nghiêm chỉnh, hoàn toàn là mô hình thu nhỏ của kiến trúc thành thị hiện đại!”, Mãn Giang trầm trồ khen ngợi.

“Vậy hai cụm kiến trúc sát tường thành phía đông quảng trường thì sao?”, Lương Viện chỉ hai cụm kiến trúc được bảo tồn hoàn hảo phía dưới mặt đông tường thành nói

“Hai quần thể kiến trúc đó tuy quy mô không lớn nhưng từ đẳng cấp kiến trúc cho thấy, rõ ràng cao hơn khu bình dân, lại có con ngõ ngăn cách với hai khu vực kiến trúc thấp lè tè bên cạnh. Bởi vậy tôi nghĩ rằng đây có thể là hai quần thể kiến trúc dành cho quan lại, có mục đích sử dụng đặc biệt.”, Đường Phong dừng lại,

nói tiếp: "Mọi người có để ý thấy không, trong toàn Mật Thành này, càng di về phía tây, khung cảnh càng bị hủy hoại nghiêm trọng, nhất là khu vực cung điện. Còn càng đi về phía đông kiến trúc càng được bảo tồn hoàn hảo, nhất là khu bình dân gần như không bị phá hoại gì."

"Điều đó cho thấy chiến tranh năm đó chủ yếu xảy ra ở khu vực xung quanh khu cung điện!", Hàn Giang nói.

"Có khi nào có khả năng này không nhỉ, trong thời khắc cuối cùng ở Mật Thành, dân số ở Mật Thành sụt giảm nghiêm trọng, khu dân cư đã không còn mấy ai sinh sống, bởi vậy khi quân Khiếp Thiết tấn công vào trong thành, ở đó cũng không xảy ra trận ẩu đả nào!", Yelena

bổm mạnh dạn đưa ra suy đoán.

Đường Phong gật gù: “Tôi cũng nghi là như vậy, nhưng bây giờ còn quá sớm để đưa ra kết luận, tốt cuộc chúng ta chỉ kiểm tra được một phần nhỏ của Mật Thành.

Tôi nghĩ rằng chắc chắn Mật Thành vẫn còn ẩn chứa rất nhiều bí mật mà không ai biết tới và đang chờ đợi chúng ta khám phá!”

“Nhưng Mật Thành rộng lớn thế này, chúng ta chỉ có vài người thì phải làm thế nào?”, Lương Viện hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong liên tục đổ mồ hôi, anh nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, rồi lại nhìn xung quanh Mật Thành:

“Chẳng có cách nào hay hơn cả, giống như ở Thiên Hộ Trấn vậy, chúng ta sẽ lục soát từng chút một!”

“Chỉ dựa vào năm chúng ta thì mất bao nhiêu lâu mới khai quật kỹ lưỡng được toàn bộ Mật Thành?”, Hàn Giang lắc đầu, sắc mặt anh lúc này thật khó coi.

Đường Phong vỗ vai Hàn Giang động viên: “Ai bảo phải khai quật cả Mật Thành? Chúng ta không thể giống đoàn khảo cổ khai quật chi tiết, chúng ta chỉ có thể tìm hiểu qua một chút về Mật Thành, biết đâu lại có thể nhanh chóng thu hoạch được gì đấy. Tới trước khi mặt trời lặn, chúng ta vẫn còn sáu háy tiếng đồng hồ May... may mà có Bát Tư Ba thiết kế mê hồn trận giúp chúng ta làm

cho đám người của Tướng quân bị kẹt trong đàn thành xương người, bởi vậy chúng ta vẫn còn thời gian!”

‘Cậu tự tin vậy ư, ngộ nhờ những gã áo đen đó thoát ra được khỏi đàn thành thì sao?’, Hàn Giang hỏi lại.

“Không thể, trừ phi bọn chúng biết được vị trí bí mật của đàn thành. Nếu bọn chúng đã ra khỏi được đàn thành thì bây giờ bọn chúng cũng phải đến rồi. Nhưng anh xem, bọn chúng đã xuất hiện đâu!”

Đường Phong nói xong câu này bỗng phát hiện ra tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, thậm chí Hàn Giang còn rút súng ra, mắt nhìn chăm chăm về phía con ngõ ở khu dân cư

Không gian dường như đang ngưng

động, Mật Thành không lộ tĩnh lặng tới mức đáng sợ. Hàn Giang nhìn chằm chằm vào con ngõ đó nửa phút mới từ từ buông súng xuống.

Đường Phong nói: “Anh căng thẳng quá đấy! vốn dĩ đã đủ căng thẳng rồi anh còn cố tạo thêm không khí ngột thở làm gì?”

“Tôi luôn nghĩ rằng lương quân không chịu từ bỏ

như vậy đâu, chắc chắn bọn chúng sẽ tìm tới đây!”, Hàn Giang nói.

“Kể cả bọn chúng có đến được đây thì tôi cũng nghĩ rằng người của bọn chúng cũng phải tổn thất tới hơn nửa. Tới lúc đó chúng ta có thể lợi dụng địa hình để tiêu diệt bọn chúng.”,

Đường Phong lúc này lại có phần tự tin.

Nhưng Makarov lại nói: "Nói tới Tướng quân tôi lại nhớ tới cái gã đội mũ chụp đầu, người đó có phải là Tướng quân không nhỉ? Đi cùng đồng bọn mà hấn ta cũng phải chụp mũ? Rốt cuộc hấn là ai nhỉ?"

"Ngoài Tướng quân thì hấn còn có thể là ai?",

Yelena hỏi.

Makarov thất thần lắc đầu: "Cha... cha cũng không biết. Cha... cha chỉ cảm thấy kỳ lạ."

Makarov nói vậy khiến mọi người im lặng. Một lúc sau, Lương Viện đã phá vỡ sự im lặng này: "Vậy bây giờ chúng ta nên bắt đầu từ đâu?"

Đường Phong chỉ về khu kiến trúc cao

lớn phía bắc, nói: “Anh nghĩ rằng chúng ta nên quan sát một lượt kiến trúc phía bắc Mật Thành, bắt đầu từ khu vực phía bắc quảng trường.”

“Chính là khu quý tộc mà cậu nói, phải không?”, Hàn Giang nhìn hai khu vực rộng lớn phía bắc, một là khu dân cư ban nãy khiến họ bị lạc, còn khu vực kia là khu quý tộc trông có vẻ xa hoa - liệu nơi đó có phải là một mê cung khác không? Hàn Giang chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì đã thấy Đường Phong húc nhanh về khu kiến trúc đó.

8

Đi vào giữa những bức tirông màu xám cao lớn, một con đường hướng nam bắc thẳng tắp thênh thang hiện lên trước mắt

Đường Phong, ngoài lớp bụi cát trên mặt đường ra thì con đường này cũna, được coi là sạch sẽ.

Đường Phong tò mò quan sát kiến trúc hai bên thưng, phía dưới những tòa nhà cao lớn là một cánh cổng bọc đồng nặng trĩch. Đường Phong vừa đẩy nhẹ cánh cổng đã mở ra. Sau cổng là một bức tường chắn ngang, bao quanh tường ngang là một khoảnh sân rộng rãi, một lớp cát vàng dày cộm phủ lên bậc thềm. Đường Phong bước lên bậc thềm, đi thẳng vào trong. Rên trong là một phòng khách rộng rãi nhưng bàn ghế trong phòng đều xiêu vẹo gãy đổ, rõ ràng ở đây từng bị cướp sạch. Đi tiếp ra đằng sau, Đường Phong bỗng có cảm giác cửa

sau sâu hun hút. Khi đi tới khoảnh sân cuối cùng, anh cứ đứng mãi ở đó, nhìn căn nhà đã bị cướp bóc sạch trơn, khi tưởng lượng ra nghĩ lại sự xa hoa của nó trước đây, Đường Phong không khỏi thét lên: “Chủ nhân của căn nhà này cở lẽ là một vị tướng quân Tây Hạ, chắc ông ta đã chết trận trên sa trường...”

“Đường Phong, cậu có để ý thấy không, nhà này bị cướp sạch trơn nhưng lại không trông thấy một hài cốt nào.

Vậy người từng ở đây lúc trước đâu?”, Hàn Giang thắc mắc.

Có thể là trong thời khắc cuối cùng của Mật Thành, tất cả phụ nữ, trẻ con và người già đều đã chết hết trên sa trường.” Nói xong, Đường Phong liền

vội vàng rút khỏi căn nhà này, anh hiểu rằng họ không còn nhiều thời gian để kiểm tra căn nhà này từng chút một, còn rất nhiều nơi chờ đợi họ khám phá.

Chẳng mấy chốc Đường Phong đã đi tới cuối con đường, con đường này kéo dài tới chân tường thành phía bắc. Đường Phong không vào trong những căn nhà mà nhanh chóng rút lui khỏi khu dân cư quý tộc này.

Đường Phong lại tới gần khu vực dân cư nhưng anh không dám mạo hiểm xông vào khu bình dân như lần trước nữa vì những đường đi, góc ngách phức tạp bên trong khu vực bình dân khiến anh đau đầu. Họ đi vòng quanh bên ngoài khu dân cư, một lúc lâu sau, họ đã tới trước

hai quần thể kiến trúc được bảo tồn hoàn hảo dưới chân tường thành phía đông.

Quần thể kiến trúc phía đông được bảo tồn rất hoàn hảo, thậm chí đến tám bên phía trên kiến trúc dở cũng vẫn còn.

Đường Phong đã nhận ngay ra chù Tây Hạ trên tám bên: “Đây chính là quần thể kiến trúc này là Văn Miếu. Xem ra trong Mật Thành có đủ cả , hoàn toàn được xây dựng dựa theo quy mô một thành phố hoàn chỉnh, đến Văn Miếu thờ Khổng Tử cũng có.”

“Có vào trong không?”, Lương Viện hỏi Đường Phong.

Đường Phong nhìn cánh cửa đóng chặt của Văn Miếu, rồi lắc đầu: “Chúng ta còn có nơi quan trọng hơn cần đến!”

Nói xong Đường Phong liền đi về cổng thành phía bắc Văn Miếu, chính là cánh cổng bằng vàng, cổng thành này không được thiết kế theo kiến trúc úng thành 11', mà chỉ có một hàng rào chắn ngàn cân án phía trên vòm cổng thành. Đường Phong đi vào bên trong, đứng dưới vòm cổng thành, quả nhiên đúng như hôm qua anh dự đoán, trên mặt đất toàn là những chất cặn màu vàng cam, ròn rọc, hàng rào chắn cổng cũng đã được hạ xuống nên anh không thấy rõ, mặt sau của cánh cổng bằng vàng.

“Sao không có cầu thang lên gác nhỉ?”, Hàn Giang tìm kiếm một hồi cũng không trông thấy cầu thang lên thành, chi phát hiện hai ụ đất to phía sau cổng thành.

Đường Phong hát căm chỉ về phía hai ụ đất đỏ: “Đây chính là cầu thang leo lên thành lâu, tôi đoán rằng nó đã bị quân Khiếp Thiết hủy hoại rồi. Bát Tư Ba không kịp hủy hoại tường thành kiên cố ở Mật Thành nên đã dùng thuốc nổ nổ tung cầu thang duy nhất dẫn lên trên tường thành.”

“Xem ra, lúc rút khỏi Mật Thành, Bát Tư Ra đã chuẩn bị kỹ lưỡng để phá hủy Mật Thành!”, Hàn Giang ngẫm nghĩ rồi lại nghi ngờ hỏi: “Ve lý mà nói thì gần công thành phải là nơi chiến đấu ác liệt nhất nhưng sao lại không có lấy một bộ hài cốt nào ở đây nhỉ?”

“Đúng là rất kỳ lạ! Nơi này đúng là một tòa tử thành!”, Đường Phong nói xong

liền quay người lại, nhìn con đường

1. Kiến trúc úng thành: là kiểu xây dựng một thành lũy nhỏ hình vòng cung bao quanh bên ngoài (hoặc bên trong) cổng thành chính, nhằm tăng cường tính phòng vệ của cổng thành chính, đây là cách thiết kế thường gặp ở các khu thành cổ của Trung Quốc, phía sau cánh cổng bằng vàng. Con đường này thẳng tắp và không dài lắm, phía cuối đường có một cánh cổng trông có vẻ lớn hơn của khu vực dân cư xung quanh một chút. Mọi người đi nhanh tới trước cánh cổng lớn này, tám biển trên cánh cổng đề hai chữ "Thái Học": "Cách bố trí này rất phù hợp với quy hoạch thành thị thời đó, bên cạnh Văn Miếu là Thái Học. chỉ có điều

Thái Học lại nằm đối diện với công thành bằng vàng, thà là hay đấy!”

“Các sách sử đều ghi lại rằng Nguyên Hạo rất coi trọng giáo dục, tất cả thành trì trên toàn quốc đều xây dựng trường học, vậy sự xuất hiện của tòa Thái Học này không phải phù hợp với những ghi chép trong lịch sử sao?”, Lương Viện nói.

“Đúng vậy, điều này đúng như trong lịch sử. Nhưng để Thái Học chính diện với công thành là có ý gì? Lẽ nào Nguyên Mạo hi vọng dùng sức mạnh của văn hóa để cảm hóa những kẻ xâm lược?”, Đường Phong lắc đầu, khó hiểu.

Đường Phong không vào trong Thái Học, mà đi xung quanh quan sát. Rốt cuộc, tại một số nhà dân xung quanh rai Hạo họ

cũng đã nhìn thấy dấu vết từng có người ở, chỉ có điều là cũng đã bị cướp bóc sạch trơn. Còn hai bên công Thái Học đều có một con đường, uốn lượn quanh co dẫn sâu vào trong khu dân cư.

Rút kinh nghiệm từ những lần trước đó, Đường Phong không đường đột xông vào klui bình dân phức tạp giống như một mê cung này. Mọi người nhanh chóng rời khỏi đây đi tới khu kiến trúc phía nam quảng trường, Đối diện Văn Miếu vẫn còn một quần thể kiến trúc sừng sững khác. Hình như cánh cổng của tòa kiến trúc này đã bị phá hoại, tấm biển trên đó khôna còn nữa, cửa mở toang. Đường Phong cẩn trọng đi vào bên trong, bố cục ở đó cũng giống như một ngôi miếu.

“Đây là kiến trúc gì vậy?”. Lương Viện tò mò hỏi.

“Có vẻ giống một ngôi miếu, có lẽ là miếu Thành Hoàng gì đó!”. Đường Phong đoán bừa. lúc này anh không còn tâm trạng để ở lại đây lâu, anh hiểu rằng bí mật thật sự của Mật Thành không ở những nơi này. Anh nhanh chóng rút lui khỏi đây, đi vào một khoảnh sân hình chữ nhật có tường bao quanh, ở đây không có kiến trúc nào cả, trông cũng không giống như trước đó từng được xây dựng gì.

"Đây lại là nơi gì nhỉ? Hình như chẳng có gì cả?", Hàn Giang ngạc nhiên nhìn xung quanh.

“Chỗ này giống một cái chợ.”, Đường Phong đoán.

“Chợ? Nhưng đâu cở đâu tích gì của việc buôn bán sầm uất!”

“Phí lời, bao nhiêu năm như vậy rồi mà anh vẫn mong nó náo nhiệt sầm uất ư?”

“Nhưng cũng không thể sạch sẽ đến mức này chứ?”

“Có thể chỗ này cũng không phát huy tác dụng cho lắm. Mọi người nghĩ xem, Nguyên Hạo xây dựng Mật Thành chủ yếu để dùng cho quân sự, ở đây giao thông không thuận tiện nên chắc chắn buôn bán không thể sầm uất. Bởi vậy tuy đã xây chợ nhưng cũng rất khó để phát huy tác dụng!”

Đường Phong nói xong liền đi từ cổng chợ bên này sang khu vực khác. Nơi này không giống khu dân cư mà rất giống

phường thú công nghiệp, nhưng phần lớn trong phường đều trống trơn, cũng có một vài phường giọng như đã từng có người lao động ở đó. Đường Phong nhặt một thanh sắt to dưới đất trong một gian nhà lèn, nói: "Đây Tây chắc là một cái đê đê rền sắt. không biết chừng hàn rào sắt trong công nước lại được chế tạo ở đây cũng nên."

"Xem ra thủ công nghiệp trong thành cũng không phát triển lắm, chỉ có vài gian thế này thì ít quá!", Makarov cũng đã nhìn ra những điều này.

"Không, cháu nghĩ rằng ngay từ đầu thủ công nghiệp trong thành đã rất phát triển, nếu không thì không thể xây dựng được một thành phố huy hoàng thế này. Ví dụ

như nghề luyện kim, nếu như nghề luyện kim không phát triển thì làm sao có thể đúc nên một cánh cửa bằng vào kiên cố hoành tráng như vậy được?”, Đường Phong suy ngẫm, anh đã hiểu ra vấn đề: “Những gì chúng ta trông thấy ngày hôm nay chỉ có thể nói lên một điều rằng, tới gần thời khắc cuối cùng, ngành thủ công nghiệp của Mật Thành đã suy tàn, ngành buôn bán vốn dĩ không mấy phát đạt gần như đã hoàn toàn biến mất, việc cung cấp vật tư, lương thực trong thành gần như toàn bộ đã chuyển sang hình thức phân phối, giai cấp bình dân trong thành ngày càng ít, bởi vậy mới có cảnh tượng chúng ta thấy ngày hôm nay.”

Mọi người nghe xong đều lặng lẽ gật

đầu, trong đầu họ không ai hảo ai đều cùng lúc hiện lên cảnh tượng thảm khốc về thời khắc cuối cùng của Mật Thành.

Từ khu thủ công nghiệp, Đường Phong đi về hướng tây, xuyên qua vài con phố. họ lại đứng giữa một khu nhà rộng rãi, cao lớn. Lương Viện tò mò nói: “Đây là khu hoàng tộc rồi!”

Đường Phong quan sát một lúc rồi lắc đầu đáp: “Khu này rất giống khu dành cho hoàng tộc sinh sống nhưng nhìn kĩ thì kiến trúc ở đây khôn« giống như nơi ở của giới quý tộc. Những kiến trúc này tương đối quy củ. nhưng từng cái lại khác nhau, rõ ràng được phân công rạch ròi. Mặt khác, khu kiến trúc này phần lớn đều bị thiêu hủy, mức độ bị phá hoại

cũng không kém khu cung điện phía tây. Bởi vậy tôi nghĩ rằng khu kiến trúc này lúc đó chắc là khu dành cho các gia đình quan phủ.”

“Quan phủ?”

“Ừm, quan phủ phụ trách công việc trong Mật Thành.”, Đường Phong vừa dứt lời, Yelena bỗng chỉ vào một tòa nhà trên bậc thềm nói: “Ở đó có một tòa kiến trúc chưa bị phá hủy!”

Đường Phong nghe thấy vậy liền nhìn theo, vị trí của tòa nhà đó áp sát phía bên ngoài quảng trường: “Tôi đoán chắc là kiến trúc này có đẳng cấp rất cao. Bởi vì căn cứ theo quy hoạch kiến trúc, kiến trúc càng gần cung điện thì, đẳng cấp sẽ càng cao, tòa nhà đó lại gần phía bên

ngoài quảng trường và cung điện nhất, bởi vậy tôi đoán rằng rất có thể đó là nơi ở của quan phủ quản lý Mật Thành”

Mọi người bước lên bậc thêm, nhìn xuống dưới, phía sau tòa nhà là một bãi hoang tàn, chỉ có duy nhất tòa nhà đó đứng trơ trọi. Đường Phong ngẩng, đầu nhìn lên phía trên hậu cửa. Tầm biên vôn được treo trên đó đã không còn nữa.

Đường Phong lắc đầu lùi lại phía sau, nhưng không ngờ lại vấp phải thứ gì đó trên mặt đất, Hàn Giang liền đỡ anh dậy.

Lúc này Đường Plione mới phát hiện ra trên mặt đất là một tấm biển đã mục nát, trên tấm biển viết bốn chữ - Phũ Đại Nguyên Soái.

"Quả đúng như tôi dự đoán, tòa kiến trúc

này chính là phú của quan phủ quản lý Mật Thành. Từ tên gọi ‘Phũ Đại Nguyên Soái’ cho thấy cơ quan quản lý của Mật Thành là tổ chức quân sự, không phải là quan phủ bình thường, bởi vậy sau khi quân Khiếp Thiết tấn công Mật Thành, khu vực này đã bị phá hủy nghiêm trọng.”, Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang gật gù: "Điều này cũng phù hợp với suy đoán trước đây của cậu, Mật Thành chủ yếu được xây dựng vì mục đích quân sự."

Mọi người ra khỏi khu quan phủ. quay trở lại quảng trường. Đường Phong nhìn đồng hồ, mặt trời đã lặn về hướng tây. Nhìn lại cung điện từng vô cùng huy hoàng phía sau, trong lòng Đường Phong

vô cùng lo lắng. Anh muốn đến đó thật nhanh để kiểm tra, nhưng thời gian hiện giờ không cho phép anh làm điều này. Mọi người bàn bạc một lúc, Lương Viện muốn tới căn nhà trống trải trong khu quý tộc để qua đêm, nhưng Hàn Giang lại lo rằng sân nhà sâu hun hút như vậy chưa biết chừng lại mọc ra nấm thiêu thân nên anh muốn đêm nay sẽ cắm trại tại quảng trường, nếu có nguy hiểm gì sẽ phát giác ra ngay. Yelena và Makarov cũng đồng ý với Hàn Giang. Rốt cuộc, Đường Phong và Lương Viện đành phải đồng ý cắm trại giữa quảng trường hoang vu này.

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 16

Kim tự tháp phương Đông

Khắp đỉnh núi phủ kín những bụi vàng, trên đỉnh ba mươi sáu tòa tháp Lạt Ma ở tầng trên cùng cũng đều được phết vàng. Từ tầng thứ hai tính từ trên xuống, các tháp Lạt Ma được phết lớp bạc, tầng cuối cùng lại là đất ngũ sắc. Do hàng ngàn năm qua đi nên rất nhiều lớp vàng đã rơi rụng, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra năm đó tòa kim tự tháp phương Đông này xa hoa và hoành tráng đến mức nào.

Lại một đêm tĩnh lặng mà căng thẳng nữa sắp tới. Khi màn đêm buông xuống, năm người ở giữa tử thành rộng lớn trông trải, sự hoang mang khủng khiếp tức tốc bao trùm lấy mỗi người. Hàn Giung bố trí Đường Phong, Yelena và mình thay nhau canh gác, nhưng cả đêm không ai thực sự ngủ say được.

Đường Phong gần như chỉ nhắm mắt cho tới khi bình minh lên. Sau khi trời sáng, nhiệt độ tức tốc tăng cao,

Đường Phong cảm giác nhiệt độ mặt đất ít nhất cũng phải trên 40°C , thậm chí có thể gần tới 50°C . Nước uống mọi người mang theo tuy nhiều nhưng cũng chỉ đủ dùng cho ba ngày, điều đó cũng có nghĩa là trong ba ngày tới họ bắt buộc phải kết

thúc mọi thứ trong Mật Thành và rút khỏi Khe Sói Hoang, nếu không sẽ gặp phải nguy hiểm vì hết nước uống.

Có thể là để tiết kiệm thể lực, hoặc vì không muốn kinh động tới những linh hồn vẫn bay lượn trong Mật Thành, nên mọi người đều im lặng, chuẩn bị hành lý.

Không cần Đường Phong chỉ dẫn, mọi người không ai báo ai cùng đi về khu cung điện phía tây quảng trường.

Bước lên những bậc thềm cao lớn, Đường Phong nhắm mắt, tổng cộng có tất cả ba mươi hai bậc thềm. Khi leo lên bậc trên cùng. những gì hiện lên trước mắt khiến Đường Phong vô cùng sửng sốt. Bốn chiếc trụ cột hình tròn không lồ đổ ngổn ngang ngay trước mắt anh, trụ

cột có đường kính tới hai mét, cao gần hai mươi mét, đế cột là hình hai lục sĩ Đẳng Hạng theo truyền thống tựa lưng vào nhau, gồng sức để nâng cột lên. Hình lục sĩ Đẳng Hạng được chạm khắc rất khéo léo, từng đường nét cơ bắp đều rõ mồn một, vô cùng tinh xảo.

Hàn Giang và mấy người lên sau cũng bị chấn động trước cảnh tượng này: “Thật đáng tiếc, trụ cột điêu khắc tinh xảo thế này hiếm thấy lắm!”

“Đúng vậy! Nhìn tư thế hiện giờ của nó có thể thấy trụ cột này đã bị gãy thành mấy đoạn, chắc là bị ai đó cố ý xô đổ, tôi nghĩ có thể là nó đã bị hủy hoại trong hỏa trận cuối cùng ở Mật Thành”

"Đày cũng là một trong những biểu tượng

của kiến trúc Trung Hoa phải không?”, Lương Viện hỏi.

“Đúng vậy. đây cũng là biểu tượng của kiến trúc Trung Hoa, giống như cung phía nam. cung phía bắc của chúng ta vậy, nó cho thấy kiến trúc phía sau thuộc đẳng cấp hoàng gia. Mọi người hãy nhìn phía sau đi!”

Đường Phong vừa nói vừa chỉ tay về phía sau trụ cột, nhìn những đồng hoang phế đổ nát, anh xót xa nói: “Những đồng đồ nát lớn nhỏ đó chính là cung điện xa hoa năm xưa, giá mà tiến hành khai quật khảo cổ kỹ lưỡng ở đây thì chắc chắn sẽ hoạch được rất nhiều di vật!”

“Đường Phong, may hôm nay tôi cứ nghĩ mãi một vấn đề, cậu nói rằng trong, thời

khắc cuối cùng, trong thành đã cạn kiệt lương thực, ăn cũng không no vậy thì liệu ở đây có còn kho báu như trong truyền thuyết không?”, Makarov bỗng đặt ra câu hỏi này.

Đường Phong cười đáp: “Lão Mã, bác yên tâm, đói bụng không có nghĩa là ở đây nghèo túng. Bởi vì trong thời khắc cuối cùng, Mật Thành đã bị đại quân Hốt Tất Liệt bao vây, kể cả bác có cả núi châu báu cũng không đổi được lương thực, điều này có thể được chứng minh qua cánh cổng bằng vàng và những châu báu ta phát hiện trong cổng nước. Ngoài ra, trên bia Khiếp Thiết Quân cũng nói rằng sự giàu có và xa xỉ của Mật Thành khiến các tướng sĩ khó lòng kìm chế, đến

cả Bát Tư Ba cũng không thể không chế được họ mà.”

“Đường Phong, cứ cho là cậu nói có lý đi, nhưng kho báu ở Mật Thành đã từng bị quân Khiếp Thiết cướp bóc, vậy thì còn lại được bao nhiêu?”, Makarov lại hỏi.

Nghe thấy vậy Đường Phong khẽ giật mình, nhưng anh nói ngay: "Cháu nghĩ rằng, nói tới châu báu của Mật Thành có hai cách giải thích - một là nhằm chỉ sự giàu có của Mật Thành, quân Khiếp Thiết đánh vào Mật Thành có thể trông thấy kho báu; một cách giải thích khác là chỉ kho 'báu mà năm đó Nguyên Hạo cất giấu trong Mật Thành, những kho báu này rõ ràng là quân Khiếp Thiết có tiền vào

Mật Thành cũng không dễ dàng tìm thấy. Cháu nghĩ rằng kho báu của Mật Thành chắc là cách giải thích thứ hai.”

“Như vậy có nghĩa là ngoài những gì quân Khiếp Thiết năm đó trông thấy ra, vẫn còn kho báu khác được Nguyên Hạo cất giấu ở nơi nào đó ạ?!” , Lương Viện hỏi lại.

“Đúng vậy, hơn nữa giá trị của những báu vật này chắc chắn rất đáng kinh ngạc, hoàn toàn vượt xa cả những gì mà quân Khiếp Thiết trông thấy khi tấn công vào Mật Thành năm đó. Dĩ nhiên, ngoài kho châu báu này ra, bản thân Mật Thành vốn dĩ đã là một kho báu, giá trị lịch sử và giá trị nghệ thuật của nó có lẽ không thể đong đếm được.” , Đường Phong giải

thích thêm.

“Vậy thì Nguyên Hạo đã chôn kho báu này ở đâu nhỉ?”, Hàn Giang chau mày nghĩ.

“Chắc chắn là một nơi đặc biệt quan trọng và vô cùng kín đáo, tôi nghĩ có khi nó ở ngay dưới chân chúng ta cũng nên.”

“Dưới chân chúng ta?”, Đường Phong nói vậy khiến mọi người đều ngạc nhiên.

"Hôm qua chúng ta đã biết được đại thể sự phân bố của Mật Thành, phía đông Mật Thành là khu dân cư. khu buôn bán. khu thù công nghiệp, khu quý tộc và khu hành chính. Còn cung điện và những kiến trúc quy mô lớn đều nằm ven phía tây Mật Thành, rõ ràng đây là khu vực quan trọng nhất của Mật Thành, bởi vậy tôi

ngĩ rằng chắc chắn kho báu cũng đã được chôn giấu tại một nơi nào đó ở phía tây.” Lúc Đường Phong nói lời đây, mắt anh cứ dán vào tòa đại điện không bị đổ nát mà hôm qua họ trông thấy. Lúc này Đường Phong mới nhìn rõ, tòa đại điện này nằm ở trên một bệ tam cấp bằng đá, họ đã leo lên ba mươi hai bậc đá, vậy mà dưới đại điện này vẫn còn ba tầng bệ đá, bởi vậy cho thấy rõ ràng ở đây cao lớn, hùng vĩ hơn rất nhiều so với tất cả những kiến trúc đồ nát trong khu vực cung điện Mật Thành. DT nhiên điều khiến Đường Phong kinh ngạc không chỉ có vậy, so với những kiến trúc đồ nát xung quanh trong cung điện thì tòa đại điện này bí hiểm hơn rất nhiều. Đường

Phong chợt nghĩ, sức mạnh nào đã chống đỡ cho đại điện sừng sững ở đây hàng ngàn năm mà không bị đổ?

2

Đường Phong vẫn đang suy nghĩ miên man mà chân đã bước tới cạnh những trụ cột bị đổ, cách bốn trụ cột 408 I không xa là một đồng kiến trúc hoang tàn đồ nát. Đường

Phong quan sát đồng đồ nát này. nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Chỗ này nằm đúng trên trục của khu cung điện, lại là kiến trúc đầu tiên trong khu cung điện, bởi vậy tôi đoán rằng chỗ trước đây vốn là một cái cổng, cổng chính của toàn bộ khu cung điện.”

Đường Phong đã chứng minh ngay được

phán đoán của mình, bởi vì ở hai bên đồng đồ nát này anh đã phát hiện một khối đồ nát hơi nhô lên mặt đất, khối đồ nát này chắc là tường bao quanh cung điện trước đây. Họ tiếp tục tiến lên phía trước, cách đồng đồ nát khoảng hai mươi mét, cũng cùng vị trí đồng trục lại xuất hiện một dòng đồ nát khác. Đường Phong vốn tưởng rằng đây chắc là một di chỉ khác của cung điện, nhưng sau khi quan sát một lúc đồng đồ nát này, anh liền gạt bỏ suy đoán trước đây: "Đây vẫn là một cái công, hình dạng gần giống với cái công trước đó, xung quanh cũng có một vòng tường bao."

Mọi người tiếp tục đi tới phía trước, đi được hơn hai chục mét, lại xuất hiện một

đồng đồ nát, Đường Phong lại nhận ra ngay đây vẫn là dấu vết của một cái cổng. Trên cùng một trục liền một lúc xuất hiện ba cái cổng, điều này khiến mọi người vô cùng khó hiểu.

“Thế này là thế nào? Sao lại mọc thêm ra một cái cổng và một vòng tường bao nữa chứ?”, Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại.

“Điều này kể cũng hơi kỳ lạ, thường thì trong kiến trúc cổ đại của Trung Quốc, phía trước kiến trúc quan trọng đều có một cái cổng, đồng thời có tường bao quanh, lớp tường bao càng nhiều, cổng càng nhiều thì chứng tỏ kiến trúc bên trong càng quan trọng. Ba cánh cổng lớn, ba bức tường bao, nếu như tính cả tường thành của Mật Thành thì tức là bốn cánh

công, bốn bức tường thành, như vậy là quan trọng cấp mấy đây? Có thể thấy rõ, đẳng cấp của kiến trúc trong này cao đến nhường nào, chắc đây là kiến trúc quan trọng nhất của cả Mật Thành!”

‘Thế còn tòa đại điện vẫn chưa bị đổ thì sao?’”

Đường Phong vẫn không trả lời câu hỏi của Hàn Giang, bởi vì chẳng mấy chốc anh ấy sẽ tự khắc có câu trả lời. Đường Phong là người đầu tiên đi tới cánh cổng cuối cùng, phía trước rộng mở thênh thang, là một khoảng sân hình vuông khổng lồ. Lúc này Đường Phong mới nhìn rõ, tòa đại điện đó có bề mặt rộng khoảng mười ba gian nhà, chiều sâu thì anh vẫn chưa nhìn rõ, nhưng từ những

lưng nhà cao lớn cho thấy thì chiều sâu cũng không dưới bảy gian nhà. Chiều ngang mười ba gian, chiều rộng bảy gian, đây là đại điện có diện tích rộng lớn nhất mà Đường Phong trông thấy!

Khoảng cách từ cánh cổng thứ ba và đại điện là khoản? sáu mươi mét, Đường Phong đi tới trước đại điện, bước lên bậc tam cấp bằng đá, anh bỗng cảm thấy tòa đại điện này có chút kỳ lạ. Chỗ nào kỳ lạ nhỉ, ngay lúc này Đường Phong vẫn chưa nghĩ ra, nhưng khi tay anh chạm vào cột mái hiên của đại điện, anh bỗng hiểu ra ngay điều đặc biệt của tòa đại điện này.

Đường Phong lùi lại vài bước, mắt anh mở to, kinh ngạc nhìn trụ cột và toàn bộ

tòa đại diện trước mặt, anh ngạc nhiên nói: “Hóa... hóa ra đây là đồng!”

“Đồng? Đồng là thế nào?”. Hàn Giang không hiểu ý Đường Phong.

“Ý tôi nói cái cột này, không, là.. là toàn bộ đại diện đều được làm bằng... bằng đồng!”, giọng Đường Phong có phần hơi run.

“Đại diện bằng đồng? Đại diện bằng đồng to như thế này quả là khó tin!, Hàn Giang cũng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên Đường Phong bỗng nhớ ra điều gì đó. anh ngửa mặt lên, thấy phía trên cột có treo một tấm biển khổng lồ. Đây không phải là tấm biển hình chữ nhật thường thấy mà là một tam biển hình vuông, khởi phải hỏi,

tấm biển này cũng được làm bằng đồng. Đường Phong chậm rãi dọc bốn chù Tây Hạ cỡ lớn trên tấm biển:

“Đại - Điện - Bất - Hủ, quả đúng là một đại điện bất hủ!”

“Đại điện Bất Hủ ư? Em hiểu rồi!”, Lương Viện reo lên, Do tòa đại điện này được làm bằng đồng nên mới tránh được tai họa, cứ hiên ngang hàng nghìn năm ở đây, người ta đặt tên cho nó mới chuẩn làm sao!”

“Nó đã thoát khỏi trận hỏa hoạn ssó. Mọi người nhìn này!”, Yelena phát hiện thấy vết cháy đen trên hàng trụ cột của Đại điện Bất Hủ, “Nơi này cũng từng bị lửa thiêu đốt.” Đường Phong cũng đã để ý thấy dấu vết lửa cháy xung quanh Đại

điện Bất Hủ: “Đây chính là dấu vết do trận đại hỏa hoạn đó để lại, nhìn hiện trạng của Mật Thành thì có thể đoán rằng, trận hỏa hoạn năm đó rất lớn, nhưng...”

Thấy Đường Phong có vẻ đã nghĩ ra điều gì đó, Lương Viện thúc giục: “Nhưng gì cơ?”

“Anh đang nghĩ rằng nếu như lửa đủ lớn, thời gian thiêu đốt đủ dài thì kể cả có là tường đồng vách sắt kiên cố đến mấy cũng bị nung chảy, phải không? Nhưng trong Đại điện Bất Hủ mà chúng ta trông thấy này chỉ có mái hiên hành lang để lại dấu vết bị hỏa hoạn, kiến trúc bên trong được được bảo tồn rất hoàn hảo, chẳng hề có vết lửa nào. như vậy nói lên điều

gì?”

“Chúng tỏ cung điện bằng đồng rất kiên cố?”, Lương Viện không hiểu ý Đường Phong.

"Không, anh vừa nói rồi mà, cung điện bằng đồng có kiên cố đến mấy cũng có thể bị lửa lớn nung chảy!”

“Về cơ bản thì khu vực cung điện đã bị thiêu hủy rồi, chúng tỏ trận hỏa hoạn này chắc chắn rất lớn. Nhưng cung điện bằng đồng không bị thiêu hủy chỉ vì một cách giải thích - thời gian lửa cháy không quá dài, nên cung điện bằng đồng chỉ để lại chút dấu vết lửa thiêu chứ không bị đại hóa hoạn hủy hoại hoàn toàn.”, Makarov nói rõ ý của Đường Phong.

“Chắc chắn là vậy, trong trận hỏa hoạn

đó chắc chắn lửa cháy rất dữ dội nhưng lại cháy không lâu, khi ngọn lửa lan tới Đại diện Bất Hủ thì tắt' , Đường Phong suy đoán.

“Lấy đâu ra mà trùng hợp vậy, ngọn lửa vừa mới cháy tới đại diện bàng đồng thì tắt mất?”, Hàn Giang thấy khó tin.

“Nhưng sự thật có thể trùng hợp như vậy đây!”, Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Xuất hiện tình huống như vậy có hai khả năng, thứ nhất là ban đầu lúc xây dựng đại diện, người ta đã sử dụng phương pháp đặc biệt nào đó khiến cho lửa không thiêu cháy được đại diện. còn khả năng thứ hai đến từ điều kiện bên ngoài đã dập tắt hỏa hoạn.”

"Điều kiện bên ngoài? Ý anh là đã có

người dập lửa?”, Lương Viện hỏi lại.

"Không loại trừ khả năng này, nhưng khả năng lớn hơn là đã có một trận mưa rất to.", Đường Phong nói.

‘Mưa một trận rất to? Trong sa mạc ư? Em nghiêng về khả năng có người đã dập tắt trận hỏa hoạn đó.', Lương Viện ngửa đầu nhìn ánh mặt trời thiêu đốt.

"Người? Người Đẳng Hạng nếu không chết trận thì cũng tự sát hết, không thi nhân lúc hỗn loạn cũng bò chạy, vậy trong Mật Thành lấy đâu ra người?", Đường Phong lắc đầu nói. Trong lúc Đường Phong và mọi người nói chuyện, Yelena đã tò mò đến bên cánh cổng của Đại điện Bất Hù.

Yelena hí hục đẩy cánh cổng của Đại

điện Bất Hủ mấy lần, nhưng cánh cổng không nhúc nhích. Hàn Giang chạy tới giúp Yelena, hai người dốc sức nhưng cũng không sao đẩy được cánh cổng đó ra.

Makarov cũng muốn tới giúp hai người họ nhưng bị Đường Phong ngăn lại: “Đợi đã! Đừng dầy vội!”. Đường Phong đi tới trước cánh cổng Đại điện Bất Hủ, đứng dưới đây, anh bỗng cảm thấy mình thật nhỏ bé. Anh đưa tay ra đẩy thử, cánh cổng vẫn nằm im. Anh định nhìn qua khe cửa nhưng cánh cổng kín mít, không có một khe cửa nào. Đường Phong lại đi tới trước cửa sổ. định nhìn qua cửa sổ vào bên trong, nhưng trước mắt anh chỉ là một vùng tối đen. anh lấy đèn pin ra soi

mà vẫn không trông thấy thứ gì. bên trong chỉ có bóng đêm.

Trong lòng Đường Phong đầy hoài nghi nhưng đành nói: ‘Được rồi. chúng ta tới chỗ khác, khi nào quay lại ta mò cánh cổng của Đại điện Bất Hủ sau vậy!’

Vậy là mọi người di vòng qua hành lang mái hiên, tới phía sau đại điện hang đồng. Phía sau, những di tích cung điện do nát trải dài miên man, kéo dài tới tận chân núi. Đường Phong đang dẫn đo nên đi xuyên qua khu phế tích này hay là di vòng qua nó, nhưng anh bỗng bị ánh vàng lấp lánh trên đỉnh núi làm cho lóa mắt. Theo phán xạ, Đường Phong nhắm mắt lại. tới khi anh mở mắt ra thì ánh sáng đó đã biến mất. vẫn là ngọn núi đó nhưng

nổi nghi ngờ trong lòng Đường Phong lại càng tăng lên. Ngọn núi này trông bên ngoài rất bình thường nhưng lại nằm ngay giữa Mật Thành, lại liên tục tỏa ra ánh vàng lấp lánh, cây cối trên núi cũng không cao lớn, Đường Phong nhìn những cái cây mọc xiêu vẹo trên núi mà lòng trào lên một dự cảm - chắc chắn ngọn núi nhỏ này có vấn đề gì đó

Nhưng Đường Phong đã tính sai đường, con đường bên cạnh đại điện không dẫn họ lên núi inà lại dẫn họ xuống những bậc thềm trong khu vực cung điện, con đường này còn trải dài tới tận khu vực phía nam cung điện. “Đây là đâu?”, Lương Viện nhìn những đoạn tường đổ nát, lo lắng hỏi.

“vẫn còn một khu nằm giữa khu cung điện và hai bên phía ngọn núi chúng ta vẫn chưa tới. Nơi hiện giờ chúng ta đang đứng ở phía nam khu cung điện, ở đây xem ra bị hư hỏng khá trầm trọng, nhưng anh nhĩ rằng thời dó kiến trúc này có đẳng cấp rất cao. nếu khòntỉ đã không xuất hiện bên cạnh khu cung điện.”,

Đường Phong suy đoán.

"Trông giống một ngôi đền!", Makarov phát hiện ra một pho tượng Phật chỉ còn một nửa mặt trong đống gạch nát.

Đường Phong lật tượng Phật lên, tỉ mỉ quan sát: "Không sai, đây là phong cách của Tây Hạ!"

"Ồ đây cũng có này!", Lương Viện cũng phát hiện ra tượng Phật phía dưới đống

gạch ngói.

Đường Phong đào đồng gạch lên, một loạt tượng Phật nguyên vẹn, tinh xảo hiện lên trước mắt mọi người: "Đây đúng là một ngôi miếu!", Đường Phong trở nên phấn kích, anh lại phát hiện thêm rất nhiều tượng Phật phía dưới đồng gạch ngói, Makarov còn phát hiện ra vài cuốn kinh thư trong một Pho tượng Phật đã nứt toác.

Đường Phong mở những cuốn kinh thư đã có hàng ngàn năm lịch sử này ra, mừng rỡ nói: "Chi cần có mấy cuốn kinh thư này thôi đã đủ phong phú rồi, có chữ Tây Hạ, có chữ Phạn, còn có cả chữ Hán nữa. Không phải mọi người đã hỏi tôi về kho báu trong Mật Thành sao? Những

tượng Phật, kinh văn này đều là của cái của Mật Thành, đây... đây rõ ràng chính là một kho báu văn hóa lịch sử!”

“Tôi bỗng có cảm giác chúng ta giống như Kozlov

phát hiện thấy Hắc Thủy Thành năm xưa”, Makarov bỗng lẩm bẫm.

"Đúng vậy. năm đó trong Hắc Thủy Thành, Kozlov đã phát hiện hàng vạn pho lượng và văn hiến Tây Hạ. sự kiện đó đã gây chấn động thế giới. Nhưng Mật Thành còn quan trọng hơn Hắc Thủy Thành, chưa kể tới kho báu mà Nguyên Hạo cất giấu, chỉ những văn hiến và văn vật trong Mật Thành thời đã có thể vượt xa những phát hiện của Kozlov trong Hắc Thủy Thành rồi!", Dương Phong càng nói

càng phân kích.

"Nếu.. nếu như vậy thì chúng ta sắp nổi tiếng rồi!", Hàn Giang bỗng thấy cảm giác hạnh phúc từ đâu ùa tới.

"Anh có thể hiểu như vậy, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải là lúc để chúng ta vui mừng đâu!", Đường Phong vừa nói vừa đi tới chỗ đồng cỏ nát phía xa xa. Rõ ràng là đồng cỏ nát này nam cao hơn phần xung quanh. Tới nơi, Đường Phong phát hiện ra ngay tượng Phật và văn hiến ngồn ngồn quanh đây. Nhưng điều khiến anh vui mừng hơn là đứng ở đây có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh.

4

Đường Phong đứng trên đồng cỏ nát cao lớn, mắt hướng ra xa quan sát xung

quanh. Phía bắc là cung điện nguy nga và ngọn núi nhỏ, phía đông là di chỉ quan phủ mà hôm qua họ đã tới xem, phía nam kéo dài tới tường thành năm nào chắc đều là phạm vi của ngôi miếu này – nhưng hiện giờ tất cả đã trở thành đồng đồ nát, còn phía tây..

Đường Phong mừng rỡ phát hiện ra phía tây sát với tường thành vẫn còn một dãy kiến trúc vẫn chưa bị thiêu hủy, được hao tổn rất hoàn hảo.

Đường Phong nhảy xuống đồng đồ nát. nói với mọi người: "Khu vực này còn rộng gấp đôi khu cung điện, có thể thầy khu chùa chiền này trước đây hoành tráng tới cỡ nao! Phía dưới bức tường phía tây vẫn còn một khu kiến trúc báo

tồn hoàn hảo. chúng ta tới đó xem sao!”

Năm người nối bước nhau đi giữa những gò đồng đồ nát chất cao như núi, chật vật mãi một lúc lâu sau họ mới đi tới khu kiến trúc đó. Nơi này trông giống một quần thể kiến trúc độc lập, giữa khu kiến trúc và khu chùa chiền được ngăn cách bởi một đầm nước. Nước trong đầm đã cạn từ lâu. Bởi vậy hội Đường Phong đã nhảy xuống đó một cách dễ dàng rồi lại leo lên trên. Lúc này Hàn Giang phát hiện ra vài chỗ kỳ dị: “Đường Phong, cậu có để ý thấy không, cái đầm dài hẹp này hình như ngăn cách đường đi lại giữa khu kiến trúc với ngôi miếu. Hiện giờ không còn nước, ngày xưa lúc ơ đây có nước thì coi như khu kiến trúc dưới chân

thành này bị biệt lập, không thể thông với bên ngoài, trừ khi có cầu bắc qua đầm nước.”

“Ừm tôi cũng thấy vậy, khu kiến trúc này quả thật rất kỳ lạ, trước kia có cầu hay không thì hiện giờ không thể nhìn ra được, nhưng tôi nghĩ rằng năm đó nó được thiết kế đặc biệt như vậy chắc chắn là có mục đích nào đó.”, Đường Phong nói.

“Chỗ này còn lạ hơn nữa kìa, ngoài ngọn núi nhỏ, đây là nơi duy nhất có cây xanh trong cả khu thành, hôm nữa xem ra những cái cây này đều khá lâu năm, cao to hơn nhiều so với cây trên núi!”, Lương Viện chỉ về phía hai cây ngân hạnh cao lớn nói.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn, quần thể kiến trúc này hoàn toàn nằm dưới những tán cây xanh, không gian âm u, tĩnh mịch lạ thường. Năm người chậm rãi đi tới trước cổng tòa kiến trúc, do địa hình nên con đường nhỏ hẹp của khu kiến trúc có nhiều đoạn uốn lượn, nhưng điều đó cũng không làm mất đi vẻ uy nghiêm, phi phàm của khu kiến trúc này

Tuy cổng chính chỉ có ba cánh và không lớn lắm, nhưng mái hiên phong cách Tây Hạ vẫn khiến nó có một vẻ uy nghiêm khác thường. Ván cửa đã hơi mục nát, nhưng vẫn sừng sững giữa cổng. Đường Phong khẽ đẩy cổng, nó phát ra một tiếng rít và mở ra!

Năm người bước qua cổng mà tâm trạng

rồi bời. Phía sau cánh cổng lại là một cánh cổng khác được đóng kín. Giữa cổng lớn và cổng thứ hai là một cái sân, trong sân có trồng vài cái cây. Nhưng điều khiến Đường Phong cảm thấy hứng thú lại là mấy tảng đá to nằm trong sân. Với kinh nghiệm phong phú của mình, Đường Phong phán đoán ngay ra tác dụng của những tảng đá khổng lồ này: “Giếng, ở đây có miệng giếng!”

Đường Phong nhào tới trước tảng đá. Những tảng đá này là thành giếng đổ nát, nhìn xuống dưới giếng mà Đường Phong hoa mắt chóng mặt vì cái giếng này sâu không thấy đáy!

“Cái giếng thật kỳ lạ... sao nó sâu thế nhỉ?”, Lương Viện ngạc nhiên.

Nhưng Hàn Giang lại nói: “Điều này có gì lạ đâu, lúc chúng ta đi vào qua cổng nước, Đường Phong đã bảo đường hào bên ngoài thành và đầm hồ trong thành đã cạn

từ lâu. vậy thì những người trong thành muốn uống nước chỉ có một cách giải quyết duy nhất là đào giếng, hơn nữa bắt buộc phải là giếng sâu, rất rất sâu.”

“Vậy nên đã có hai miệng giếng này!”. Đường Phong gật gù kết luận.

Đường Phong lại tới trước cánh cổng thứ hai, và mở nó ra. Phía sau cánh cửa thứ hai là một cái sân. khoảng sân dần tới một tòa đại điện có chiều ngang rộng khoảng năm gian, phía trên đại điện không treo biển. Đường Phong nhìn sang

Hàn Giang, không ai biết bên trong sẽ là gì: "Ngoài Đại điện Bất Hủ ra thì đây có lẽ là điện thờ lớn nhất được bảo tồn trong Mật Thành!"

Đường Phong vẫn đang chân chừ thì Hàn Giang đã đẩy cánh cổng của điện thờ này ra. Cánh cổng này không hề khóa, Đường Phong bước theo Hàn Giang vào trong.

Bất giác, anh cảm thấy mình như đang ở trong thế giới Tây Thiên cực lạc. Cả tòa đại điện, ngoài nơi họ đang đứng ra gần như chỗ nào cũng có lượng Phật tọa lạc, từ Phật tử ở chính giữa tới Bồ tát, La hán hai bên, tầng tầng lớp lớp, phải có tới hàng trăm tượng Phật đủ hình đủ dạng.

Chứng kiến cảnh tượng này, Đường Phong không khỏi trầm trồ: “Quả là một

kho báu nghệ thuật Phật giáo đồ sộ!”

“Được rồi, đừng tấm tắc nữa! Xem ra ở đây cũng là một đại điện.”, Hàn Giang thúc giục Đường Phong đi nhanh ra đằng sau. Đường Phong vẫn muốn n^hắm thêm nhưng đã bị Hàn Giang kéo di lách qua những tượng Phật, vòng ra phía sau đại điện. Đằng sau lại là một cái cổng, cánh cổng đã biến mất chỉ còn trụ lại vòm cổng. Đường Phong bước tới trước cổng và trông thấy một con đường dài dần thàng ra sán sau. hai bên đường là hàng cây được trồng ngay ngắn mà anh không biết lá loại cây gì. Đường Phong càng bất ngờ hơn khi trên những cành cây này còn cỏ hoa nở rục rờ.

Năm người ngó ngang ngó dọc. tò mò đi

theo lối đi vào bòn trong, giống như dang di vào một thế giới cổ tích rực rỡ sắc màu. Mãi tới cuối con đường, họ phát hiện ra ở đây lại xuất hiện ba gian điện xếp thènh hình tam giác nằm giữa rừng hoa.

Lúc Đường Phong tới đây cửa của nhừng gian điện đường này. một cảm giác kỳ lạ lại trào dâng trong lòng anh, thậm chí càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng khi anh đẩy cửa điện thì bèn trong không một bóng người, ở đây ngoài tượng Phật ra, còn có một số vật dụng đơn giản, tất cả đều giống như chủ nhân của nó mới vừa rời khỏi đây, nhưng bụi trên mặt đất và trên tượng Phật đã nói với Đường Phong rằng nơi đây không thể có người ở được.

Mọi người nhìn nhau, không biết là sẽ phát hiện được gì trong khu kiến trúc kỳ dị này. Đột nhiên, Lương Viện phát hiện thấy thứ gì đó trong đám bụi phía dưới một cái bàn, cô nhặt thứ đó lên, mừng rỡ kêu to: "Mọi người nhìn này! Đây là một chiếc lược!"

Đường Phong cầm chiếc lược, đây là một chiếc lược bằng đồng, phía trên có những hoa văn tinh xảo. Đường Phong đặt chiếc lược xuống, nhìn lại căn phòng một lượt:

"Đây hình như là phòng của ột mcô gái!"

"Ồ! Em hiểu rồi!". Lương Viện trầm ngâm eặt gù.

"Em hiểu gì cơ?"

"Ở đây có dô dùne của phụ nữ, lại có

Phật đường cho thấy ở đây trước kia là một am ni cô!", Lương Viện — suy luận.

"Am ni cô?!", mọi người ngạc nhiên.

"Đúng vậy! Bởi vậy bên ngoài mới có cái đầm hẹp và dài ngăn cách với khu tự viện hoành tráng bên cạnh." Suy đoán của Lương Viện hình như rất có lý, Đường Phong cũng không khởi gật gù.

Đường Phong lại đứng trong sân một lúc mới rời đi đầy tiếc nuối. Cuối sân là một cánh cổng hình tròn, phía sau cánh cổng đó là một khoanh sân mọc đầy cỏ dại.

"Giống vườn hoa!", Lương Viện nhận xét.

Đường Phong không nói gì, anh vòng qua vườn hoa nhỏ tới trước cánh cổng cuối cùng. Trên cánh cổng có một chiếc khóa

đã rỉ sét và cả những sợi xích nặng trĩch quần quanh. Đường Phong nhìn Hàn Giang: “Xem ra phía trong kia từng là khu vực cấm không cho ai vào!”

Hàn Giang không bận tâm nhiều, anh rút súng, nhắm vào ổ khóa bán hai phát, chiếc khóa dày nặng rơi xuống, cánh cổng hoen rỉ cũng theo đó đổ xuống. Ngay lúc đó, một dãy bậc thang trải dài hiện lên trước mắt mọi người.

Hàn Giang là người đầu tiên hước lên những bậc ihang trải dài. Sau khoảng ba chục bậc thana, họ đã tới trước một bệ đá cao lớn, phía đầu bên kia bực chính là thân của ngọn núi nhỏ. “Chúng ta đã leo lên núi rồi!”. Đường Plơng nhìn ngọn núi trước mặt, anh bỗng cảm thấy đất của

ngọn núi này có chút khác thường, nhưng nhất thời anh chưa nhìn ra sự khác thường đó là gì.

“Nhìn này! Ở đây có một ngọn tháp Lạt Ma!”. Yelena phát hiện thấy một tòa tháp Lạt Ma đã bị đổ trong đám bụi rậm gần ngọn núi. Đường Phong đi tới đó quan sát một hồi: “Nếu như dựng ngọn tháp này lên cũng phải cao trên hai mét.”

“Tại sao ở đây lại có tháp Lạt Ma nhỉ?”, Lương Viện không hiểu nên hỏi.

Đường Phong nhìn ngọn tháp Lạt Ma một lúc, bỗng lẩm bẫm: “ở đây không chỉ có mỗi ngọn tháp Lạt Ma này thôi đâu!”

“Ý cậu là gì vậy?”, Hàn Giang nhìn Đường Phong. Nhưng Đường Phong không trả lời câu hỏi của Hàn Giang mà

cứ lăm bằm: “Ngọn núi này có vấn đề.”

“Cỏ vấn đề ư?”, mọi người đều nhìn Đường Phong. “Mọi người đừng hỏi tôi vội, cứ đi men theo cái bệ này tiến về phía trước, xem xem phía trước có còn ngọn tháp Lạt Ma nào như thế liày hay không đã!”, Đường Phong đề nghị.

Mọi người không hiểu ý Đường Phong, nhưng đành nghe theo lời anh tiếp tục tiến lên. Quả nhiên, chưa đi được bao xa cả nhóm đã phát hiện thấy rất nhiều tháp Lạt Ma trong bụi cây rậm rạp, có cái đổ rạp ra đất, có cái vẫn đứng vững sững. Đường Phong suy tư nhìn những ngọn tháp Lạt Ma này. rốt cuộc anh đã dừng lại trước ngọn tháp thứ chín, lúc chò này có thể trông thấy cung điện hoành tráng ở

phía trong. Mọi người đều đang nhìn Đường Phong, hi vọng anh sẽ nói ra câu trả lời.

Đường Phong cười cười, anh nói: "Lẽ nào mọi người không phát hiện ra quy luật gì sao?"

“Quy luật gì? Tức là cứ cách một đoạn lại xuất hiện một tòa tháp Lạt Ma như thế này?”. Hàn Giang nói.

"Đúng vậy. đây chỉ là một trong số rất nhiều quy luật xuất hiện ở đây."

“Còn gì nữa? Tại sao tôi chẳng thấy gì cả”, Hàn Giang lại nhìn ngọn tháp Lạt Ma cách đó không xa, chán nản nói.

"Tôi vừa tinh sơ sơ thì thấy, các ngọn tháp Lạt Ma đều cách nhau một khoảng cách là ba chục mét, như vậy có nghĩa là

chiều dài một cạnh đáy của ngọn núi này khoảng 270 mét. Theo những gì quan sát, tôi cho rằng, về cơ bản ngọn núi này chính là một ngọn tháp khổng lồ chóp nhọn đáy vuông, vậy thì chu vi đáy của nó khoảng 1080 mét.”

Đường Phong tính toán sơ qua kích thước của ngọn núi nhỏ này.

“Ngọn núi này to như vậy ư?” Lương Viện ngạc nhiên, nhưng cô vẫn không hiểu, “Độ dài này thì nói lên điều gì?”

“Kích thước này ngoài việc chỉ chu vi đáy của ngọn núi này ra thì chẳng nói lên điều gì cả. nhưng ngay sau đây tôi sẽ nói với người biết một bí mật dù để mọi người kinh ngạc!”, nói xong Đường Phong liền bốc lấy một vốc đất trên núi,

“Mọi người nhìn kĩ màu đất này đi!”

“Màu đất?”, mọi người vẫn chưa hiểu Đường Phong định nói gì. Hàn Giang hỏi lại: “Đày không phải là đất đỏ sao?”

“Đúng, đây là đất đỏ. Lẽ nào anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao ở đây lại có đất đỏ?”, Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang ngẫm nghĩ một lúc mới thốt lên: “Đúng vậy, đất đỏ thường thì chỉ xuất hiện ở miền nam...”

Chưa đợi Hàn Giang nói xong. Đường Phong đã đi tới phía nam ngọn núi, bốc một nắm đất ở đó lên: “Mọi người lại nhìn xem, màu đất ở đây thì sao?”

“Tại... tại sao đất ở đây lại màu xanh?”, Yelena đã nhìn ra sự khác lạ.

“Kỳ lạ thật đấy, thường thì đất màu xanh chỉ xuất hiện ở những khu vực ẩm ướt, ví dụ trong những ruộng lúa ở miền nam”, Hàn Giang bổ sung thêm.

“Vấn đề chính là ở chỗ đó! Mọi người hãy nhìn lại ngọn núi này xem, có phải rất cân đối không?”, Đường Phong đứng ở góc đông nam của bệ đá lớn, anh bỗng chỉ vào ngọn núi trước mặt hỏi như vậy. Mọi người đều để ý thấy, trên ngọn núi trước mặt Đường Phong hình như có một sườn núi rất rõ nét. “Thế này là thế nào? Hơn nữa màu sắc của đất ở hai bên sườn núi còn thay đổi.”. Lương Viện ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Mọi người hãy nhìn thực vật và cây cối trên ngọn núi này xem có gì khác so với

cây cối ban nãy chúng ta nhìn thấy trong
sản nhà không?". Đường Phong gợi ý

Lương Viện quay lại nhìn rặng cây um
tùm dưới núi. rồi lại nhìn thực vật phủ
trên sườn núi, cô đã phát hiện ra vấn đề:
“Cây cối trên núi nhìn thì có vẻ rất rậm
rạp nhưng hình như đều rất thấp bé,
giống như không phát triển được, hơn
nữa chú yếu đều là bụi rậm và những
thực vật thấp lè tè. Lẽ nào chúng không
đủ dinh dưỡng?”

“Không sai! Nhưng thực vật này không
đủ dinh dưỡng! Để tôi nói ọi người biết
là như thế nào nhé!

Tất cả những hiện tượng kỳ lạ mà mọi
người thấy ban nãy chỉ có một tháp án
duy nhất, đó chính là - ngọn núi trước

mặt là một ngọn núi nhân tạo!". Đường Phong rất tự tin đưa ra phán đoán của mình. Tất cả mọi người nghe xong đều hết sức kinh ngạc.

Đường Phong thả nắm đất trong tay xuống, giải thích với mọi người: “Tại sao tôi lại nói đây là một ngọn núi nhân tạo? Trước tiên, vị trí của ngọn núi này rất đặc biệt, nó nhô hẳn lên, đây là cảm nhận rõ nhất của tôi khi lần đầu tiên trông thấy ngọn núi này bên ngoài tường thành. Hơn nữa tạo hình của núi rất đặc biệt, hoặc có thể nói là rất chuẩn mực. Phần đáy là hình vuông khá vuông vắn, sau đó từng tầng dần thu nhỏ lại cho tới tận đỉnh núi - một hình chóp chuẩn, tạo hình này khiến tôi nhớ tới...

kim tự tháp cũng có hình chóp như thế này."

“Kim tự tháp?”, mọi người càng ngạc nhiên hơn khi nghe khái niệm này.

“Đúng vậy. đừng quên lăng vua Tây Hạ dưới núi Hạ Lan. Lăng tháp của lăng vua Tây Hạ tuy không đúng phom nhưng lại được gọi là 'kim tự tháp phương Đông', điều đó cho thấy người Đảng Hạng rất ưa chuộng xây dựng kiến trúc hình chóp như thế này.”

“Ý anh là ngọn núi này cũng là một lăng mộ?”, Hàn Giang ngạc nhiên hỏi lại.

“Không, hiện giờ tôi vẫn chưa dám chắc, hơn nữa hình dáng của ngọn núi này cũng có chút khác so với lăng vua Tây Hạ, nhưng cũng không loại trừ khả năng này.

Tôi chi có thể nói rằng chúng ta đã phát hiện ra một ngọn kim tự tháp phương Đông; còn lớn hơn cả lăng vua Tây Hạ. thậm chí lớn hơn rất nhiều!”, Đường Phong nói rất kiên quyết.

“Kim tự tháp phương Đông ư?” Nhưng kim tự tháp Ai Cập và Maya đều được tạo ra bởi những tảng đá to xếp lên nhau mà?”, Lương Viện hỏi Đường Phong.

“Như vậy thi phái nói tới hai điều sau. Hai điều trước đó là - nhìn từ góc độ lớn hay góc độ nhỏ thì cũng có thể nhận ra đây là một ngọn núi nhân tạo, sự xuất hiện của tháp Lạt ma và sự sắp đặt có dụng ý đã chứng tỏ - lúc xây dựng ngọn núi này người Đàng Hạng đều đã có kế hoạch rõ ràng. Ban này tôi muốn mọi

người tìm tháp Lạt ma, chỉ một phía này
thôi đã tổng cộng tìm thấy chín ngọn
tháp, điều đó chứng tỏ ngọn núi này chắc
là phải có ba mươi sáu ngọn tháp Lạt ma.
Hơn nữa tôi vẫn dám khẳng định rằng
tháp Lạt ma trên núi không chỉ có ba
mươi sáu ngọn, rất có thể giữa lưng
chùng núi và trên đỉnh núi vẫn còn có
tháp Lạt ma, thậm chí rất có thể mỗi nơi
đều có ba mươi sáu ngọn tháp, cũng có
nghĩa là tổng cộng sẽ có 108 ngọn tháp,
kiểu dáng kiến trúc này cũng là sự sáng
tạo độc đáo của người Đảng Hạng, hiện
giờ tại vực Thanh Đồng tỉnh Ninh hạ
cũng có một tòa 108 ngọn tháp được xây
dựng từ thời 1 ày Hạ. tuy các ngọn tháp
được bố trí tại hai nơi không hoàn toàn

giống nhau, nhưng con số 108 rất có thể có ngụ ý gì đó”

"Nhưng sự xuất hiện của tháp Lạt ma cũng không thể chứng minh rằng ngọn núi này hoàn toàn là nhân tạo? Bởi dù sao nếu dựng lên một ngọn núi này từ con số 0 thì lượng công việc khó lòng mà tính toán nổi!", Yelena vẫn không tin

"Đúng vậy, không thể dựa vào sự xuất hiện của tháp Lạt ma mà cho rằng đây là một ngọn núi nhân tạo, nhưng sự xuất hiện của những màu đất khác nhau lại chắc chắn một trăm phần trăm rằng đây là một ngọn núi nhân tạo do người Đấng Mạng xây dựng nên. Trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc luôn có đất ngũ sắc đại diện cho truyền thống của

quốc gia xã tắc, đất màu xanh đại diện cho phía đông, đất màu đỏ đại diện cho phía nam, đất màu trắng đại diện cho phía tây. đất màu đen đại diện cho phía bắc, đất màu vàng đại diện cho vị trí trung tâm. Hoàng đế dùng đất ngũ sắc đại diện cho quốc gia xã tắc, biểu thị sự giàu có, phồn thịnh khắp toàn nơi, bởi vậy sự xuất hiện của đất ngũ sắc chắc chắn có hàm ý đặc biệt. Không thể có nơi nào lại cùng xuất hiện năm loại đất màu sắc khác nhau được, nhưng đất ngũ sắc lại xuất hiện trên ngọn núi này, hơn nữa chúng ta đã trông thấy đất màu đỏ ở phía nam ngọn núi. đất màu xanh ở phía đông ngọn núi. tôi nghĩ rằng đất có những màu sắc khác chắc chắn cũng

được phân bổ như vậy. điều này đã nói lên tất cả. Rất có thể ngọn núi này đã được lập nên ngay từ khi người Đảng Mạo mới xây dựng Mật Thành, vậy nên đối với Nguyên Hạo và Tây 1 lạ nó có ý nghĩa rất đặc biệt một mặt, họ muốn dùng đất ngũ sắc đại diện cho quốc gia xà tắc, mặt khác người Dáng Hạng tín ngưỡng đạo Phật đã xây dựng Phật tháp trên núi để cầu cho hoàng triều mãi mãi bền vững, xã tắc mãi mãi phồn vinh.”

Nghe Đường Phong giải thích một tràng, Lương Viện nửa hiểu nửa mơ hồ, hết gật đầu lại lắc đầu: “Đất ngũ sắc là tư tưởng của Nho giáo, Phật giáo thì lại được truyền bá từ Ấn Độ sang, vậy tại sao hai tư tưởng này lại đồng thời xuất hiện tại

dây nhĩ?”

“Điều đó đã thật sự thể hiện sự thu gom tiếp nhận những cái hay cái đẹp ở khắp nơi của dân tộc Đảng Hạng, một dân tộc từng lạc hậu yếu đuối, họ đã thu nạp tinh hoa Nho giáo của nhà Tống, lại thu nạp tư tưởng Phật giáo từ Ngọc Môn Quan, Thổ Phiên; bởi thế người Đảng Hạng sau này mới lớn mạnh như vậy.”, Đường Phong xuýt xoa.

“Cậu nói tràn giang đại hải như vậy nhưng tôi chỉ quan tâm tới một vấn đề - vì đây là một ngọn núi nhân tạo vậy thì năm đó người Đảng Hạng hao công tốn sức xây dựng một ngọn núi nhân tạo như thế này để làm gì? Tôi nhớ là lúc đầu cậu báo rằng đây là lâm viên hoàng gia

của Mật thành, bây giờ xem ra suy đoán này không chuẩn rồi!”

I làn Giang vẫn nhớ suy đoán hôm qua của Đờne Phong.

"Hôm qua tôi chỉ đoán vậy thôi, bây giờ nghĩ lại dường như suy đoán của tôi không đúng, chắc hẳn Nguyên i lạo không thể phí công sức, phi thời gian để xây dựng một ngọn núi hoành tráng như thế này chỉ để hưởng lạc. Hơn nữa, đất ngũ sắc ở đây là đất nện, chất đất rất rắn chắc nên khiến cho cây cối ở đây không đủ dinh dưỡng nên không phát triển được, mà khi xây dựng lâm viên hoàng gia người ta thường trồng các loại cây cao lớn thì mới phù hợp!", Đờng Phong trầm ngâm rồi lại nói: "Còn tại sao năm đó người

Đảng í lạng lại xây dựng một tòa kim tự tháp phương Đôn, như thế này thì hiện giờ tôi vẫn chưa giải thích được. nhưng tôi nghĩ rằng chắc chắn nó sẽ có tác dụng đặc biệt."

"Vậy thì tiếp tục lên núi xem sao, chưa biết chừng lại có thể phát hiện thấy gì đó!", Makarov đề nghị.

Đường Phong gật đầu đồng ý. vậy là mọi người lại di vòng qua phía đông núi. Ở vị trí chính giữa phía đông ngọn núi có một dãy bậc thang ẩn nấp trong đám cỏ dại và bụi rậm

7

Những phát hiện trên ngọn núi nhỏ đều chứng minh rằng phán đoán của Đường Phong là chính xác. Bước lên

của những bậc thang chính giữa phía đông ngọn núi, chẳng mấy chốc cả nhóm lại phát hiện thấy liáp Lạt Ma ở lưng chừng núi, cũng giống như trước đó, những ngọn tháp được sắp xếp theo thứ tự như tầng phía dưới, vây xung quanh ngọn núi. Nhưng Đường Phong đã phát hiện ra vài thứ khác trên dãy liáp Lạt ma này. Anh đưa tay vuốt vuốt lên thân tháp thì thấy trên tay mình bỗng dính một lớp màu trắng bạc. “Đây là gì vậy nhỉ?”, Lương Viện đứng bên cạnh hỏi.

“Giống như bạc!”

“Bạc ư? Lùm gì có bạc trên tháp Lạt Ma ở tầng dưới đâu nhỉ!”, I làn Giang ngạc nhiên.

Đường Phong không trả lời Mãn Giang

mà tiếp tục bước đi thật nhanh, anh leo lên đỉnh núi. Bậc thang cằn; lúc càng dốc, Đường Phong quay lại nhìn, thì thấy hoa mát chóng mặt, may mà Hàn Giang kịp đỡ anh đứng vững. Cuối cùng, lúc gần tới đỉnh núi, mọi người đều phải dùng cả tay để bò lên đỉnh núi. Đúng lúc này một luồng ánh vàng lập lánh bỗng hiện lên trước mắt Đường Phong, người anh run bắn lên, vội vàng neing đầu nhìn lên và thấy giữa đám bụi rậm cỏ dại phía trên đầu mình lại xuất hiện một dãy tháp Lạt ma — đây !à điều mà Đường Phong đã lường trước được, nhưng ánh vàng tỏa ra từ tháp Lạt ma quả là điều mà Đường Phong không thể ngờ tới. Quả nhiên xung quanh đỉnh núi lại xuất

hiện một dãy tháp Lạt Ma. Đường Phong đứng thẳng người dậy, đi tới 430 I chồ bằng phẳng trên đỉnh núi cheo leo, vạch đám bụi rậm

và cỏ dại ra, từng ngọn tháp Lạt Ma ánh vàng lấp lánh hiện lên trước mắt họ. Anh run run đưa tay ra, khẽ vuốt nhẹ lên thân tháp, trên tay anh lập tức dính một lớp bụi vàng,

“Là vàng!”, Yelena ngạc nhiên reo lên.

“Không chỉ trên thân tháp thôi đâu. mọi người nhìn trong đất này!”. Hàn Giang dùng dao găm cào cỏ dại trên mặt đất, trên bề mặt đất đều là màu vàng.

"Thật không thể tin được!", Lương Viện vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, thật ngoài sức tưởng tượng!

Thào nào lúc ứ dưới núi mấy lần anh đã bị lóa mắt bởi ánh sáng màu vãng, hóa ra cả dinh núi đều trải đầy bụi vànu, trên thân ba mươi sáu ngọn tháp Lạt Ma xung quanh dinh núi cũng được phôt đầy vàng. Trên thân tháp ở tầng thứ hai lại bôi bạc. tầng cuối cùng thì dùng đất ngũ sắc. Tuy gần nshìn năm qua đi rồi. rất nhiều lớp vàng đã bona tróc nhưng tôi vẫn có thể tưởng tượng ra ngọn kim tự tháp phương Đông này năm đó hoành tráng và rực rỡ tới mức nào!”

Nói tới đây, Đường Phong bất giác quay người lại, cả tòa Mật I hành và ốc đảo xung quanh, thậm chí cả Vãng Sinh Hải và sa mạc phía xa xa đều đã nằm trọn trong tầm mắt, trong lòng anh không khỏi

mừng rỡ: “Ban nãy mọi người hỏi tôi người Dáng Hạng đã hao tổn sức lực và thời gian để xây dựng ngọn kim tự tháp phương Đông này vì mục đích gì, tôi nghĩ có nhiều mục đích, ít nhất có một mục đích rất rõ ràng - đây là một vị trí rất tốt để nhìn ra xa. tất cả cảnh vật xung quanh đều nằm trọn trong tầm mắt.”

“Nhưng chắc chắn đây không phải là mục đích chính. Mọi người nhìn chỗ kia. phía nam..’ Đường Phong bỗng chỉ về phía nam Mật Thành. "Đúng như nǚrne gì chúng ta suy đoán trước đây, toàn bộ Mật Thành đã bị nước hồ Vãng Sinh Hải ôm trọn, giống như một dòng sông phòng hộ tự nhiên. Chúng ta tiến vào Mật Thành từ phía bắc, vậy cliắc ở phía nam cũng

sẽ có một con đường. Mọi người nhìn xem, trên mặt nước phía nam Vãrm Sinh Hải cũng có một con đê, chỉ có... có điều ở giữa con đê đó đã đứt một đoạn lớn.’

Mọi người nhìn về phía nam. quả nhiên trên mặt nước mênh mông có một con đê, nối liền với ốc đảo, nhưng ở giữa con đê lại có một đoạn bị cách quãng. "Đây rõ ràng là do con người tác động, chỉ có thể là do Bát Tư Ba và Lưu Bình Trung hạ lệnh!", Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù: "Bởi vậy con đê phía nam không có dàn thành xương cốt, quân Khiếp Thiết đã phá sứt một đoạn đê phía nam nhưng lại giữ lại con đê phía bắc, xây dựng dàn thành xương cốt trên chính chỗ đó"

Mọi người lại đổ dồn ánh mắt về con dê phía bắc, ở đó đang cỏ một đám sương mù bao trùm lấy đàn thành, Đường Phong lo lắng nói: “Xem ra ở đó lại cỏ đợt sương ^ mù lớn đây!”

“Đừng lo, chắc chắn chúng ta sẽ an toàn ra khỏi đó!”, Hàn Giang an ủi Đường Phong.

“Không, hiện giờ tôi vẫn không có tâm trạng đâu để nghĩ tới việc ra khỏi đó. Tôi đang nghĩ tới Tướng quân!”

"Tướng quân? có lẽ bọn chúng vẫn còn đang bị mắc kẹt trong đàn thành sương cốt cũng nên! Chẳng phải cậu nói rằng bọn chúng, không phá giải được điều bí mật trong đàn thành nên không thể ra khỏi đó được sao?"

“Nhưng dưới trướng Tíróng quân toàn là hồ báo, ai mà biết đợc?”, Đường Phong nói vậy khiến lòng tất cả mọi người đều trùng xuống, mọi người im lặng đứng trên dinh núi một lúc rồi quay xuống dưới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 17

Đại điện bất hủ

Hạn Hải Mật Thành đã trở thành bãi hoang phế sau trận hỏa hoạn đó, nhưng chi cần Đại điện Bất Hủ vẫn còn thì lịch

sử của Mật Thành sẽ chưa kết thúc, huyết mạch của dân tộc Đảng Hạng cũng không bị cắt đứt!

1

Đường Phong dẫn mọi người đi xuống dưới theo lối bậc thang phía đông, cả năm người đều phải dùng cả tay lẫn chân, thận trọng bước từng bước cho tới khi xuống tới bệ đá bành phẳng ở tầng thứ nhất của kim tự tháp, chỉ có mấy chục bậc thang đã tốn của họ hơn nửa tiếng đồng hồ. Xuống tới tầng dưới cùng, Đường Phong nhìn về phía đông, bệ đỡ của khu cung điện ở phía trước, tuy bệ đỡ của khu cung điện và tầng thứ nhất của kim tự tháp có độ cao tương đương nhưng giữa hai nơi này lại không có hành

lang hay cây cầu nổi nào.

Đường Phong cảm thấy kỳ lạ, nhưng anh đã phát hiện ra một vài dấu vết cột gỗ bị gãy bên mép bệ đá bằng phẳng: "Ồ. năm đó ở đây chắc là có một cây cầu gỗ nổi liền kim lự tháp với khu cung điện, nhưng đáng tiếc là nó đã bị mục nát và biến mất rồi!"

"Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu tiếp?", Lương Viện hỏi.

"Trong toàn bộ Mật Thành chỉ có hai nơi chúng ta vẫn chưa tới, một là Đại điện Bất Hủ không mở được cửa, hai là khu vực phía khu cung điện và phía bắc kim tự tháp, bây giờ chúng ta sẽ tới đó kiểm tra xem sao!"

Đường Phong vừa nói vừa đi đầu, anh

dẫn mọi người vòng qua phía bắc kim tự tháp. Vừa mới vòng qua phía bắc kim tự tháp, tất cả mọi người đã cảm nhận thấy ngay một luồng sát khí. Khu vực đó không có ánh nắng mặt trời rọi tới nên nhuốm vẻ âm u, Đường Phong đứng trên "kim tự tháp" nhìn xuống, phía dưới là một dãy nhà thấp lè tè, có cái đã sụp đổ, có cái vẫn được bảo tồn rất tốt, kém xa so với những kiến trúc huy hoàng như cung điện và miếu mạo, kim tự tháp, thậm chí còn không bằng kiến trúc ở khu dân cư. Đường Phong thắc mắc, kiến trúc ở phía tây Mật Thành chắc đều là những kiến trúc đẳng cấp cao của hoàng gia. vậy tại sao ở đây lại xuất hiện những kiến trúc bình thường, thậm chí còn có

phần thể thảm như thế này nhi?

Mọi người nhìn nhau, không hiểu dày là khu vực gì. Hàn Giang chỉ vào vị trí trung tâm của khu vực này: “Từ trên nhìn xuống dưới, ở đó hình như không có nhà cửa mà là một quảng trường rất lớn.”

“Lẽ nào lại là một cái chợ?”, Lương Viện nói

“Không thể, chợ không thể xuất hiện ở đây, đây là quần thể kiến trúc cao cấp hoàng gia cơ mà”, Đường Phong vẫn kiên quyết giữ quan điểm của mình.

“Nhưng cậu xem, chỗ đó làm gì có chút hơi hướng kiến trúc hoàng gia nào?”, Hàn Giang lắc đầu, anh nhìn những căn nhà thấp lè tè phía dưới mà không hiểu rốt cuộc là thế nào

“Ồ chính giữa quảng trường đó hình như vốn có một tòa kiến trúc rất to, nhưng đáng tiếc là giờ đã thành đồng phế tích..”

Lúc này Makarov bỗng ngắt lời Đường Phong: “Mọi người có đề ý không, trong Mật Thành kiến trúc gì cũng có, nhưng lại thiếu mất một kiến trúc rất quan trọng!”

“Ồ! Kiến trúc gì vậy?”, Đường Phong tò mò nhìn sang Makarov.

“Doanh trại! Đường Phong, cậu đã từng nói rằng mục đích quân sự của Mật Thành luôn lớn hơn tất cả những mục đích khác, nhưng tới giờ chúng ta vẫn chưa phát hiện thấy doanh trại nào cả.”

“Bởi vậy cha cho rằng khu vực phía dưới vốn là doanh trại?”, Yelcna hỏi lại.

“Đúng vậy, ngoài điều đó ra thì còn có thể là gì khác? Còn C'ó khu vực nào có thể tọa lạc ở một nơi quan trọng như thế này?”

Nghe Makarov phân tích, Đường Phong bỗng vỗ đầu một cái: “Bác nói đúng đấy! Phía dưới chắc chắn là doanh trại, bởi vậy nó mới được bố trí ở phía bắc khu cung điện,

Vị trí rất quan trọng, có thể bảo vệ cung điện trong cự li gần. Những căn nhà thấp lè tè đó chính là doanh trại, quảng trường ở chính giữa chính là sân để huấn luyện binh mã, chính giữa sân vốn dĩ có một tòa kiến trúc lớn, rất có thể là cơ quan chỉ huy của thống lĩnh quân đội ”

Đường Phong đoán rằng ở đây chắc cũng

eiông như mặt phía nam của kim tự tháp, có một lối bậc thang dẫn xuống dưới. Quả nhiên, khi họ đi tới khu vực tiếp giáp với tường thành của kim tự tháp, một lối cầu thang đã hiện lên trước mắt họ. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến cả nhóm vô cùng kinh hãi, trên lối cầu thang không dài lắm này là hàng nghìn bộ xương cốt trắng xóa, chất đống như núi!

Đôi diện với đống xương trắng chất như núi trên cầu thang, Đường Phong thấy rùng mình, sống lưng anh lạnh toát. Anh nhìn Hàn Giang rồi lại nhìn Makarov, Hàn Giang cũng đang ngớ ngời trước cảnh tượng này, chỉ có Makarov là dày dặn kinh nghiệm, ông nhặt một cành cây

lên, đi tới trước bậc thang, dùng cành cây gậy những mẫu xương trên bậc thang đi. Mãi lâu sau, Makarov đang đào bới đồng xương bỗng kêu toáng lên: “Đường Phong, cậu mau tới đây xem, có thứ gì đó ở đây thì phải!”

Đường Phong hấp tấp chạy tới bên cạnh đồng xương đầu tiên, Makarov đưa cho anh một thứ rồi nói: “Nhìn xương sọ của những bộ hài cốt này thì thấy chúng đều đã có hàng trăm năm lịch sử, hầu hết toàn là đàn ông, tất cả đều nằm trên những bậc thang này, tầng tầng lớp lớp. Tôi đã phát hiện thấy một lượng lớn dầu mỡ tên bên cạnh những bộ xương này, còn cả một số thứ khác nữa, nhưng cậu thử xem cái này trước đã!”

Đường Phong cầm lấy vật dính đầy đất, giơ lên nhìn: “Đây là một miếng đồng, nhìn hình dạng và độ hoen rỉ cỡ thế đoán nó là của thời kỳ Tây Hạ, mặt trên hình như có chữ...”, Đường Phong cố gắng cạo lớp rỉ đồng trên bề mặt miếng đồng đi, trên đó mờ hiện lên vài chữ Tây Hạ, anh đọc ra từng chữ từng chữ một: “Đề - Diễm - Bắc - Quân - Binh - Mã - Đô-Tư”

“Có lẽ đây là miếng đồng trên thắt lưng!”, Hàn Giang lập tức hiểu ra nguồn gốc của miếng đồng này

“Ừm, đây chắc là miếng đồng trên thắt lưng của quan quân Tây Hạ.”, Đường Phong vẫn đang nói thì Makarov đã đưa cho anh một thanh đao hoen rỉ loang lổ.

Đường Phong cầm lấy thanh đao quan sát tỉ mỉ, khi nhìn thấy lưỡi đao, mắt anh bỗng sáng lên: “Đây là một thanh đao từ thời Tây Hạ. Mọi người nhìn này, lưỡi đao đã bị mòn tới mức này, như vậy cũng đủ thấy trận chiến năm đó ác liệt đến mức nào!”

Lương Viện gật đầu vào, cô cũng muốn nhìn những hài cốt đó. “Nhưng... những hài cốt này đều từ thời Tây Hạ ư?”

Lương Viện căng thẳng hỏi.

“Hiện trường cho thấy, những mũi tên bên cạnh hài cốt đều có kiểu dáng theo phong cách người Mông cổ, còn đao và những vũ khí khác bên cạnh hài cốt là kiểu Tây Hạ. Tiếp nữa, phân tích từ những hài cốt chôn cất này cho thấy,

hài cốt trên bậc thang chắc đều là người Đảng Hạng. Họ đã bị quân Khiếp Thiết tấn công ở đây, rất có thể quân Khiếp Thiết đã dùng cung bắn chết tất cả những người Đảng Hạng này!”, Đường Phong tiếp tục suy luận.

“Bây giờ chúng ta phải xuống dưới bằng cách nào?”, Yelena đưa ra một câu hỏi thực tế.

“Giẫm lên những hài cốt này mà đi thôi, chi có thể như vậy.”, Hàn Giang nói.

Vậy là mọi người rón rén bước trên những bộ hài cốt chất đống như núi, đi mất hai mươi phút, họ mới xuống được hết bậc thang, nhưng ở đây cũng toàn là hài cốt. Đường Phong phát hiện ra rất nhiều giáo mác và mũi giáo bên cạnh hài

cốt: “Những giáo mác này kiêu dáng
Mông Cổ, cho thấy năm đó khi quân
Khiếp Thiết giết chết những người Đàng
Hạng này, ngoài dùng cung tên ra họ còn
dùng cả giáo mác!”

“Từ hiện trạng của hài cốt cho thấy, tất
cả hài cốt đều nằm ngửa, chứng tỏ trong
thời khắc cuối cùng họ vẫn đối diện với
mũi tên và giáo mác của kẻ thù”, Hàn
Giang phán đoán.

“Đúng vậy, thật là một dàn tộc vô cùng
anh dũng, tất cả mọi người đều chiến đấu
tới phút cuối cùng, không một ai quay
lung về phía kẻ thù! Trong tình trạng đơn
độc, cạn kiệt lương thực, họ vẫn đối diện
với kẻ thù, kiên cường tới cùng!”,
Đường Phong không khỏi cảm phục.

“Đường Phong, lúc trước cậu còn nghi ngờ rằng tại sao xung quanh Mật Thành, cả bên trong Mật Thành cũng không hề phát hiện thấy hài cốt, không phải những hài cốt này đã hóa giải những nghi ngờ đó của cậu sao?” Makarov hỏi lại Đường Phong.

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên chúng ta phát hiện thấy hài cốt trong Mật Thành...”, Đường Phong nói nửa chừng bỗng dừng lại, sắc mặt đầy ngờ vực. Anh nhìn dãy nhà băng đất ngay ngắn trước mặt rồi bỗng quay ngoắt người lại, nhìn đống hài cốt chất như núi trước mặt đến nỗi thất thần.

“Đường Phong, cậu sao vậy?”, mọi người quan tâm hỏi Đường Phong.

Đường Phong hất hất tay, ngẫm nghĩ một lúc mới cất lời: “Không, ở đây có vấn đề! Lẽ nào mọi người không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao bên trong và bên ngoài Mật Thành, bao gồm cả những khu vực khác chúng ta đều không phát hiện thấy xác của người Đáng Hạng nhưng ở đây lại thấy nhiều như vậy?”

Nghe Đường Phong hỏi vậy, mọi người đều trầm ngâm: “Đúng vậy! Thế... thế này là thế nào?”

“Mọi người nhìn xem, ở phía trước, cũng là nơi gần với những căn nhà đất thì không có mấy hài cốt mà hài cốt tập trung ở đây rồi kéo dài suốt bậc thang, cho tới tận bậc thềm của kim tự tháp, như vậy nói lên điều gì?”, không đợi mọi

người trả lời, Đường Phong lại nói tiếp: “Còn nữa, tất cả hài cốt hầu như toàn là nam giới, bên cạnh hài cốt đều phát hiện thấy vũ khí của họ nên có thể suy đoán những

người này đều là những dũng sĩ cuối cùng của Đảng Hạng. Hơn nữa những dũng sĩ Đảng Hạng cuối cùng này ai cũng dũng cảm tử chiến trước mũi tên và giáo mác của kẻ thù. Tại sao họ lại không chạy? Hoặc là... kể cả đội hình có tan nát đi chẳng nữa tại sao họ lại ngã chết dày đặc trên hạc thang hướng về kim tự tháp?”

“Họ đang cố thù vì cái gì vậy?”, Yelena là người đầu tiên nghĩ tới điều này.

“Đúng, chỉ có thể có cách giải thích duy

nhất, họ đang bảo vệ một thứ gì đó rất quan trọng đến mức phải nhảy vào biển lửa, không tiếc sinh mệnh của mình! Vậy thứ mà họ sống chết bảo vệ là gì vậy?”, lúc này, ánh mắt Đường Phong ánh lên sự phấn khích.

3

Sau một hồi trầm ngâm, Makarov mới chậm rãi nói: “Tôi..ề tôi nghĩ rằng thứ mà họ sống chết bảo vệ nằm trên kim tự tháp hoặc chính là ngọn kim tự tháp này!”

“Lão Mã, cháu cũng nghĩ vậy, ngoài kim tự tháp ra cháu không nghĩ ra còn có thứ gì quan trọng hơn đáng để cho họ hiến dâng sinh mạng. Dặc nhìn cảnh tượng họ gục ngã dưới đất mà xem, đó là một sự

quyết tâm đến cùng - kể cả có chết đi chẳng nữa cũng phải lấy thi thể để bịt kín lối lên kim tự tháp của kẻ thù!”

“Nhưng... nhưng trên kim tự tháp có gì? Lẽ nào họ hy sinh tính mạng chỉ để bảo vệ những lớp vàng trên đỉnh kim tự tháp?”

“Cháu nghĩ là không thể vì những lớp vàng đó, chắc chắn tòa kim tự tháp này vẫn còn bí mật mà chúng ta chưa biết tới!”, Đường Phong mạnh dạn phán đoán.

“Bí mật của kim tự tháp?”, mọi người ngạc nhiên.

“Đúng vậy. có lẽ tòa kim tự tháp này chính là trượng tâm của Mật Thành, bí mật của Mật Thành được cất giấu bên trong kim tự tháp!”, Đường Phong suy đoán,

hình như tư duy của anh đã rõ nét hơn, “Người Đảng Hạng hao tổn sức lực và thời gian để xây dựng nên tòa kim tự tháp hoành tráng và xa xỉ thế này, không chi để khoe khoang và hưởng lạc, chắc chắn phải có mục đích gì đặc biệt. Biết bao dũng sĩ Đảng Hạng đã xả thân để bảo vệ nó, điều đó đã chứng minh thêm cho suy đoán của tôi.”

“Vậy thì làm thế nào chúng ta mới biết được bí mật của kim tự tháp?”, Lương Viện hỏi.

“Hiện giờ Trong cả Mật Thành chỉ có duy nhất Đại điện Bất Hủ là chúng ta vẫn chưa vào trong, có lẽ chia khóa để mở tất cả những bí mật nằm chính trong Đại điện Bất Hủ!”, Đờn Phong nói như

đỉnh đóng cột.

Hàn Giang ngẩng đầu nhìn mặt trời đã lặn về phía tây: “Không còn nhiều thời gian nữa đâu, chúng ta phải nhanh lên thôi!”

Năm người rời khỏi những bậc thang, đi thật nhanh xuyên qua từng dãy nhà bằng đất thấp lè tè. Tất cả những căn nhà giờ chỉ còn lại tường, đồ đạc trong nhà đều đã biến mất, bên trong trống trơn không một vật dụng, rất nhiều căn nhà vẫn còn vết tích bị lửa thiêu rụi. Nhóm Đường, Phong chỉ phát hiện thấy vài bộ hài cốt vương vãi gần khu nhà, không còn trông thấy những hài cốt chất như núi siống như ở trên những bậc thang.

“Xem ra trona doanh trại đã từng xảy ra

chiến trận, nhưng cuối cùng tất cả những người Dàng Hạng đã rút lên bậc ilianti gần đó, chống chọi tới giây phút cuối cùng.”, Đường Phong suy luận.

Trong lúc nói chuyện mọi người đã ra khỏi doanh trại, tới khoảnh sân lớn ở chính giữa doanh trại. Doanh trại rộng lớn như vậy không một bóng người, nhưng di chi của tòa kiến trúc ở chính giữa sân vật lại nhanh chóng thu hút sự chú ý của Đường Phong.

Đường Phong tới gần tòa kiến trúc đã sụp đổ và đứng tại đó rất lâu. “Gì mà ngây người ra vậy? Đây chỉ là một đống đổ nát thôi mà!”, Hàn Giang thúc giục “Không, kiến trúc này hay đấy!”

“Ô! Cậu nhìn ra gì vậy”, Hàn Giang

không hiểu.

“Nếu như tôi không nhầm thì tòa kiến trúc này trước đây là khu làm việc của quan phủ. nó có kiến trúc hình tròn, nằm ở chính giữa doanh trại quân đội, quy mô rất lớn, bởi vậy tôi nghĩ rằng nơi này rất quan trọng.”

“Điều này thì tôi biết từ lâu rồi, rất có thể nó là phủ thống lĩnh toàn quân!”

“Phủ thống lĩnh? Ban nãy tôi đã nghĩ rồi, hôm qua chúng ta đã phát hiện thấy phủ đại nguyên soái trong khu hành chính, ở đó chắc là cơ quan quản lý và thống soái của Mật Thành, rất có thể ở đó là thí điểm cơ quan chi huy quân sự của quân đội phía bắc. Nhưng kiểu dáng kiến trúc này khiến tôi rất tò mò, thời cổ đại rất

hiếm thấy kiến trúc hình trụ tròn, thông thường chỉ có kiến trúc có ý đồ đặc biệt mới được xây theo kiểu trụ tròn,”

“Vậy anh thấy kiến trúc hình trụ tròn này để làm gì vậy?”, Lương Viện hỏi.

“Điều này thì...”, Đờn Phong đi quanh kiến trúc hình trụ tròn, đột nhiên, anh dừng lại, nói: “Anh nghĩ rằng đáp án nằm trong này!”

Mọi người cùng nhau tới nhìn, họ thấy một miệng hố nhỏ thấp thoáng hiện lên phía dưới đồng đồ nát.

4

Đối diện với cái hố bỗng nhiên xuất hiện, mọi người vừa tò mò vừa căng thẳng về lý mà nói thì ở đây không thể xuất hiện một cái hố, nhưng lúc này đây

nó lại xuất hiện dưới đồng đồ nát, liệu phía dưới có gì nhỉ? Đường Phong nhìn sang Hàn Giang, Hàn Giang lại nhìn Yelena, Yelena cười, nói: “Hai anh sợ à? Vậy thì để em xuống trước, có khi chỉ là một cái hầm thôi mà!”

‘Mong rằng chỉ là cái hầm! Nhưng anh không thể cho phép phụ nữ xuống dưới trước anh đâu!’, Mản Giatii nói xong liền rút dao ra, chui xuống miệng hố.

Bên trong cái hố có vài bậc thang nên chẳng mấy chốc Hàn Giang đã xuống tới phía dưới. Yelena, Đường Phong, Lương Viện và Makarov cũng xuống theo. Phía dưới không đồ nát mà là một căn phòng hình

tròn hoàn hảo dưới lòng đất. Yelena không khỏi bật cười: “Ha ha, sao nào? Em đã bảo rồi, ở đây chỉ là cái hầm thôi mà, chẳng qua là một cái hầm khá to mà thôi!”

“Hầm ư? Không!”, Đường Phong lắc đầu, anh đi tới mép tường, trong bóng tối hiện lên một lối đi. Đường Phong tiến tới gần lối đi đó, bật đèn pin lên, một dãy cửa chấn song xuất hiện hai bên lối đi, “Mọi người nhìn xem, Đây có phải là hầm không?”

“Nhà lao dưới lòng đất?”, đối diện với dãy chấn song này. Yelena ngạc nhiên kêu lên.

Đi vào bên trong, lưng dãy cửa song sắt hiện lên hai bên lối đi. “Đây là một khu

nhà lao dưới lòng đất, Mật Thành cũng cần nhà lao mà.”, Hàn Giang đồng ý với phán đoán của Yelena.

“Đây là khu nhà lao nhưng lại không phải khu nhà lao đơn thuần!”, Đường Phong đi tới trước dãy cửa chắn song rồi dừng lại.

Giọng nói của Đường Phong vang lên rồi bị vọng lại từ sâu trong lối đi, Hàn Giang không hiểu nên hỏi lại Đường Phong: “Gì vậy? Cậu lại phát hiện thấy gì à?”

"Lẽ nào mọi người không để ý thấy chắn song trên cửa rất to sao?", Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang và Yelena.

Lúc này Hàn Giang và Yelena mới phát hiện thấy, những cánh cửa chắn song này

đều khá rộng, những chân song được đúc bằng thép đều có tiết diện to bằng miệng bát! “Đây... đây là?”, một cảnh tượng khủng khiếp lập tức hiện lên trước mắt Hàn Giang và Yelena.

“Đây là những căn buồng để nhốt lũ quái thú đó!”, Makarov thốt ra lời kết luận đáng sợ.

“Đúng vậy. chỉ có ngòi quỳ mới cần dùng tới sone sắt to nhưong này!”, Đường Phong khẳng định lại kết luận của Makarov.

Lối đi tối đen như mực bỗng chìm trong im lặng, Đường Phong mở to mắt, soi đèn pin vào sâu trong lối đi. Ở đó liệu có điều gì đáng sợ không? Có khi nào là ngòi quỳ vẫn còn sống? Nghĩ tới đây, tim

Đường Phong đập 'thình thịch...

Nhưng khi đèn pin của Đường Phong soi rọi, cách đó hơn hai chục mét chỉ có một bức tường. Đường Phong vô cùng can trọng tiến về phía bức tường đó, anh lo sợ cỗ thể mình sẽ làm kinh động tới quái thú đang ngủ say ở đây. Nhưng lối đi lại chia thành hai ngã trước bức tường, hai ngã rẽ tối đen sâu hun hút trải dài về phía trước, hai bên vẫn là nhà lao giống hệt nhau. Đi mãi, đi mãi, Yelena bỗng hỏi: “Ì ả thật, đây là nơi để nhốt ngài quý mà vậy tại sao chẳng phát hiện thấy gì cả?”

“Em muốn phát hiện thấy gì? Ngài quý sống lại à?”, Hàn Giang hỏi.

“Không, ý em là xương của quái thú hay

thứ gì đó đại loại như thế?”

"Đúng vậy, kỳ lạ thật, ở đây không phát hiện thấy xương của ngòi quý. như vậy lại khiến tôi nhớ tới văn bia của Bát Tư Ba.". Đường Phong lẩm bẩm.

"Văn bia? Cậu nhớ tới điều gì trong đó vậy?", Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong im lặng, đèn pin trên tay anh đã soi (lòn kịch đường, ở đó hình như là một không gian rất lớn, lồi om om. Hàn Giang và Yelena cũng bất giác giật mình, ba người đều rút súng ra. rón rén đi tới cuối lối đi. Dưới ánh sáng đèn pin, Đường Phong phát hiện ở đây lại là một đại sảnh to lớn hình tròn, rộng hơn hàng chục lần so với đại sảnh họ trông thấy lúc đầu, phía bên kia đại sảnh vẫn

còn một cửa hang, hỏa ra phía dưới đại sảnh này vẫn còn một cái hang lớn. Khi đèn pin của Đường Phong di chuyển lối cái hang, cảnh tượng kinh thiên động địa khiến họ đều la hét hoảng loạn: “À... phía dưới này toàn là xương cốt, xương cốt của ngôi quý!”

Hàn Giang và Yelena cũng kêu lên thất thanh, bởi vì cảnh tượng mà họ trông thấy thật quá sức kinh hãi, tầng tầng lớp lớp xương cốt chất đống, không cách nào nhìn rõ chúng dày chừng nào!

Điều đáng kinh ngạc hơn là khi Đường Phong dùng đèn pin soi lại lên vách hang thì vách hang đen sì, rõ ràng vẫn còn dấu vết bị đại hỏa hoạn thiêu rụi, nhìn lại họ thấy xương cốt của ngôi quý cũng biến

thành màu tro đen, xung quanh xương cốt vẫn còn rất nhiều tro bụi. Trong dầu Đường Phong lại hiện lên câu nói trên bia Khiếp Thiết Quân, “Hàng Irăm con ngồỉ quỳ, đổng vật hung tàn, quân sư dùng Phật lý để hóa giải..Đầu óc Đường Phong bỗng lóe lên tia sáng, anh ngạc nhiên nói: “Tôi đã hiểu câu nói trên bia Khiếp Thiết Quân rồi - lúc quân Khiếp Thiết tấn

công Mật Thành, trong thành vẫn có hơn một trăm con ngồỉ quỳ, Bát Tư Ba đã dùng giáo lý nhà Phật để hóa giải chúng. Mãi mà tôi vẫn không hiểu ý nghĩa của câu nói này, giờ thì đã rõ - từ 'hóa giải' thật ra mang hai ý nghĩa, vừa để tán dương sự thần thông quảng đại của Bát

Tư Ba, vừa có nghĩa ‘hóa giải’ thật sự.”

"Ý anh là cuối cùng Bát Tư Ba đã dùng lửa thiêu cháy những con ngòi quỳ này?", Lương Viện hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: "Lửa thiêu cũng có thể gọi là ‘hóa giải’, nhưng nếu như vậy lại mang tới một vấn đề mới, Bát Tư Ra đã thuần phục những con ngòi quỳ này trước, sau đó nhốt chúng vào đây rồi thiêu chết hay là dùng kế dụ chúng vào trong hang trước rồi mới dùng lửa thiêu?"

"Trong lúc cấp bách, quân Khiếp Thiết không thể đào được một cái hang lớn như vậy, tôi nghĩ rất có thể trước kia ở đây đã có một cái hang như thế này. Đúng, có thể ở đây vốn là nơi giam giữ ngòi quỳ,

Bát Tư Ba chỉ lợi dụng nơi này để thiêu đốt những con ngỗng C|uỳ còn lại!", Lương Viện suy đoán.

"Xem ra đây vốn là nơi giam giữ ngỗng quỳ!", Đường Phong lại chỉ vào cửa hang trước mặt, "Cửa hang này có thể chính là một lối ra khác của đường hầm."

Lương Viện thờ dài: "ít ra bây giờ chúng ta không cần phải lo lắng về lũ ngỗng quỳ nữa, bọn chúng không thể vẫn còn tồn tại được!"

"Nhưng anh luôn có một cảm giác bất ổn!", Đường Phong chỉ những hộ xương ngỗng quỳ chất như núi dưới chân, cảm giác không ổn đó càng lúc càng mãnh liệt.

"Thôi đi, đó chỉ là cảm giác của cậu,

chúng ta đã tốn hao nhiều thời gian ở dưới này rồi, trên đó có khi trời sắp loi loi đây!", Mãn Giang thúc giục. Vậy là mọi người quay lại theo đường cũ, nửa tiếng sau đã lên tới mặt đất. Khi I)ường Phong quan sát lại đồng đồ nát này, anh đã có suy nghĩ khác: “Xem ra điểm chỉ huy quân sự quân đội phía bắc không chỉ thống lĩnh binh lính mà còn quản thúc đàn ngòi quỳ lợi hại này Chi có điều tôi cảm thấy kỳ lạ, tại sao những con ngòi quỳ này không phát huy tác dụng trong giờ khắc cuối cùng của Mật Thành mà lại bị Bát Tư Ba thiêu chết một cách dễ dàng dưới lòng đất như vậy?”

“Có thể đây là bí mật vĩnh viễn không bao giờ giải mã được!", Hàn Giang vỗ

võ vai Đường Phong rồi đi về phía khu doanh trại khác. Khu doanh trại này đã bị thiêu hủy hoàn toàn, mặt đất toàn là vết lửa cháy, thu hoạch duy nhất ở đây là lại phát hiện thấy hai miệng giếng, hai miệng giếng này rất sâu, dường như không thấy đáy!

Ra khỏi doanh trại, mặt trời đã lặn về phía tây, mọi người lục tục quay về lều trại trên quảng trường hôm qua. Cả đêm hôm qua gần như không ai chợp mắt, hôm nay lại bận rộn cả một ngày nên tất cả đều mệt mỏi rã rời. Sau khi cả nhóm ăn vội chút đồ ăn xong, giống như đêm qua, Hàn Giang sắp xếp Đường Phong, mình và Yelena trực đêm.

Đường Phong ngược lên nhìn Đại diện

Bất Hù trên đài cao, trong bộng tối, đại diện nguy nga ấy mới u tịch, trơ trọi làm sao! Phía sau cánh cổng lớn khònt thể mở ra rốt cuộc đang cất giấu điều gì? Đây có lẽ chính^à bí mật cuối cùng của Mật Thành.

5

Lúc sớm tinh mơ, Đường Phong mơ mơ màng màng mở mắt. Đột nhiên, anh phát hiện Đại diện Bất Hủ trên đài cao có gì đó khác thường, một tia sáng lóe lên, là ánh đèn, hay là... Đường Phong giật bản mình, anh tỉnh táo trở lại. Lẽ nào trong đại diện có người? Đường Phong nghĩ thế nên anh bước thật nhanh lên bậc thang phía trước cung điện. Nhưng sau khi bước lên đài cao, anh lại phát hiện ra

dại điện vẫn tối om om, không có ánh sáng nào cả. Đường Phong cứ đứng mãi trên đó, thất thần nhìn Đại điện Bất Hủ âm u tĩnh mịch.

Đại điện Bất Hủ? Đại điện bằng đồng này đã sừng sững giữa chốn này hàng ngàn năm, nó thật sự bất hủ sao? Nững người đó, những lịch sử đã đi qua cũng có thể bất hủ sao? Đường Phong suy nghĩ rồi bời nhưng mắt cứ dán vào Đại điện Bất Hủ trước mặt. Anh lại nhấc chân lên, bước qua từng tòa điện thờ đã hóa thành đồng hoang tàn, tiến về phía Đại điện Bất Hủ.

Đột nhiên, ánh lửa rực rỡ chói mắt bỗng soi sáng cả Đại điện Bất Hủ, Đường Phong bừng tỉnh, anh giật mình phát hiện

ra lúc này đây mình đang đứng trước cánh cổng bọc vàng của đại điện bằng đồng. Đường Phong bất giác rùng mình, theo phản xạ anh lùi lại. Nhưng ánh lửa lấp l.inli trong đại điện giống như có một ma lực nào đó, không uy, ứng phát ra mệnh lệnh nào đó đối với bộ não của Đường Phong, Đường Phong dừng lại, không lùi nữa mà đột nhiên liến về phía đại điện giống như bị hút về phía đó vậy. Đường Phong đứng trước cửa chính của đại điện đưa hai tay ra, gồng sức đẩy mạnh cánh cửa bọc vàng nặng (rịch. Không có tiếng cọt két, cũng chẳng có động tĩnh gì, nhưng cánh cửa tưởng là nặng trĩch như thế bỗng khẽ mở trong đại điện đèn hoa rực rỡ. chiếc cột khổng lồ

màu đỏ chạm khắc hoa văn màu vàng, dưới sàn toàn là đá hoa cương hoa văn đa dạng, toàn bộ đại diện vô cùng trang nghiêm, tĩnh mịch

Nhưng Đường Phong lại phát hiện thấy không gian rộng đại diện bị những lớp rèm to nặng ngăn chia, anh không trông thấy người nào, cũng không trông thấy thứ gì bên trong. Anh ngạc nhiên đi qua lớp rèm chắn, chỉ có ánh đèn rực rỡ tỏa ra, không có bất cứ dấu vết gì của con người. Trong đại diện yên tĩnh, ngoài tiếng bước chân khe khẽ do mình phát ra, Đường Phong không phát hiện bất cứ âm thanh nào. Đột nhiên, một cơn cuồng phong từ bên ngoài thổi vào, một góc bức rèm khổng lồ từ từ bay lên. Trong

khoảnh khắc đó, Đường Phong trông thấy rõ một bóng áo đen hiện lên sau tấm rèm. Đó là ai?

Theo phản xạ, Đường Phong đi về phía bóng áo đen sau tấm rèm. Anh muốn vén tấm rèm nặng trĩu lên, bước đi thật nhanh, nhưng khi tới phía sau bức rèm để nhìn bóng áo đen, anh lại phát hiện phía sau đó trống trơn, chẳng có gì cả!

Đường Phong cứ thế tiếp tục tìm kiếm bóng đen thoáng qua ban nãy sau tấm rèm. Lại một cơn cuồng phong nữa ào tới, tấm rèm che không lồ lại bị gió thổi bay lên, Đường Phong lại nhìn thấy bóng áo đen, cách nơi mình đứng khoảng bốn lớp rèm. Đường Phong vén từng lớp rèm lên, bước đi thật nhanh, nhưng khi anh

vén lớp rèm thứ tư lên, đằng sau vẫn trống trơn! Đờn, Phong chán nản đi giữa những bức rèm, anh phát hiện ra hình như mình đã bị lạc giữa những tấm rèm nặng trĩu. Lúc này, cung điện không lộ đã biến thành mê cung khiến người la chóng mặt, Đường Phong định đi ra nhưng không thể tìm thấy cánh cửa của Đại điện Bát Hủ đâu.

Đường Phong dừng bước, tĩnh tâm lại, chăm chú lắng nghe, anh muốn phán đoán ra vị trí của cánh cửa thông qua những tiếng động nhỏ nhất, hoặc là tìm kiếm vị trí của bóng đen đó. Nhưng xung quanh chỉ là sự im lặng chết chóc, không chút động tĩnh... Đường Phong đứng im trước một tấm rèm, bỗng một tiếng tiếng động

lớn vang lên, chính là cánh cửa bọc vàng - cánh cửa của Đại điện Bất Hù bị gió thổi vào? Trong longđ, Đường Phong đang nghi ngờ, một cơn gió không mạnh lắm thổi từ phía trên tấm rèm xuống, mắt anh vô thức liếc nhìn lên tấm rèm rồi mở lo, bởi vì... bởi vì phía sau tấm rèm trước mặt anh lại có thể trông thấy rõ một bóng áo đen. Lúc này anh và bóng áo đen đó chỉ cách nhau một tấm rèm trước mặt.

Tim Đường Phong đập loạn xạ, nó gần như muốn bung ra khỏi lồng ngực, cảm giác ghệt thở khiến dỏi tay anh không biết phải làm gì. Anh từ từ ngẩng đầu lên, chàm

chàm nhìn cảnh tượng trước mắt. Anh ta

hay cô ta đang ở phía sau tấm rèm ư?
Đường Phong không sao chịu được cảm
giác ngột thở khủng khiếp này nữa, anh
hất tung tấm Itim trước mặt, nhưng đằng
sau tấm rèm chẳng có gì cả. Đường
Phong vô cùng kinh ngạc, lẽ nào mình
hoa mắt? Hay... hay tất cả những điều này
đều là ảo giác của mình?

Đường Phong, suy nghĩ rối bời, anh quay
người lại. Phía sau, một chiếc mặt nạ
lạnh toát và khủng khiếp đang siết chặt mặt
anh, trong, hốc mắt sâu thẳm trông trơn,
chỉ có hóng đêm! Đường Phong há hốc
miệng, anh định hét lên nhưng không có
bất cứ âm thanh nào phát ra từ cổ họng
anh! Đường Phong bỗng có cảm giác
mình sắp chết, trong Liây phút đó, anh

cảm nhận cơ thể đã không còn thuộc về mình nữa. Đường Phong không biết bầu vùi vào đâu, anh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng nên bèn ngồi thụp xuống đất. May mà phía sau lưng anh là một cái cột lớn nên nó da chông đỡ cho cơ thể nặng trĩu của Đường Phong. Anh tựa lên chiếc cột màu đỏ, cơ thể từ từ đổ xuống cho tới khi ngôi bệt hẳn xuống đất.

Một cơn gió lạnh lướt qua mặt Đường Phong, anh từ từ mở mắt ra, trước mặt anh là người đàn bà đeo mặt nạ. Hình như trên chiếc mặt nạ toát ra sự biểu cảm kỳ dị khiến Đường Phong không thể đoán được. Đường Phong gượng dậy, định đứng lên nhưng anh cố gắng hai lần, cuối cùng đều ngã xuống.

Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ lên tiếng: “Sao rồi. tới Mật Thành anh vẫn khỏe chứ?”

“Tại sao bà không hoan nghênh tôi tới Mật Thành nhi?”, Đường Phong hỏi.

“Không, tôi đã nói với anh từ trước đó lâu rồi, đây không phải là nơi anh nên đến bởi việc anh đến đây sẽ đem tới sự hủy diệt tốt ciine cho nơi này!”, người đàn bà đeo mặt nạ chậm rãi nói

“Hủy diệt tốt cùng? ở đây đã là một bãi hoang phế rồi mà, tôi vẫn có thể đem tới sự hủy diệt cuối cùng cho Mật Thành sao?”, Đường Phong thấy vừa khó hiểu vừa buồn cười.

“Xem ra anh không chịu tin. Để tôi nói cho anh nghe mọi chuyện, Mật Thành quả

thật dã trở thành bãi hoang phế sau trận hỏa hoạn đó, nhưng chỉ cần Đại điện Bất Hủ vẫn còn thì lịch sử của Mật Thành vẫn chưa kết thúc, huyết mạch của người Đảng Hạng không bị đứt đoạn!”, lúc người đàn bà thốt ra câu này, giọng bà ta quả quyết nhưng cũng đầy uy nghiêm.

“Đại điện Bất Hủ Nó thật sự thần kỳ vậy sao?”

“Anh xem, đến đại hỏa cũng không thể nuốt chửng nó, nó vẫn sừng sững ở đây hàng ngàn năm bất hủ, lẽ nào anh vẫn còn hoài nghi?”

“Vậy thì tại sao sự hiện diện của tôi ở đây lại đem tới đại họa diệt vong cho nơi này? Mong bà hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc bên trong Đại điện Bất Hủ còn

cất giữ bí mật gì? Tôi phải làm thế nào bây giờ?”

“Thiên cơ bất khả lộ! Tôi không thể dạy anh làm thế nào, bởi vì anh và những người bạn của anh, thậm chí cả kẻ thù của anh. số phận của tất cả các người đã không thể thay đổi được nữa, các người chỉ có thể chờ đợi sự phán quyết cuối cùng của ông trời. Còn Mật Thành và Đại điện Bát Hủ sẽ phải chịu đại họa hủy diệt vì chính sự xâm nhập của các người!”, giọng người đàn bà càng lúc càng trầm trọng.

“Không thể thay đổi? Không, tôi không tin! Chúng tôi tới đây để bảo vệ Mật Thành, để đối phó với những kẻ rắp tâm hủy hoại Mật Thành, vậy tại sao Mật

Thành có thể vì chúng tôi mà gặp phải đại họa diệt vong chứ?', Đường Phong cảm thấy khó hiểu, anh nhìn vào chiếc mặt nạ của người đàn bà.

Người đàn bà đeo mặt nạ không trả lời câu hỏi của Đường Phong mà quay sang nói chuyện khác, bà ta hỏi: "Miếng ngọc bội mà tôi đưa cho anh có còn không?"

"Còn!", Đường Phong vừa nói vừa lấy miếng ngọc bội trong ba lô ra.

Người đàn bà đeo mặt nạ nhìn miếng ngọc bội trên tay Đường Phong rồi chìm trong suy tư. Chờ đợi một lúc, người đàn bà đeo mặt nạ bỗng nói: "Xin lỗi, chàng thanh niên, bây giờ tôi muốn lấy nó lại, mong là cậu đừng trách tôi!

"Tại.. tại sao?", Đường Phong vừa ngạc

nhiên vừa sợ hãi, anh không hiểu người đàn bà đeo mặt nạ có ý gì.

“Tại sao ư? Vì bây giờ tôi lại ân hận!”, người đàn bà đeo mặt nạ nói xong liền giơ cánh tay phải đáng sợ của bà ta lên, khẽ vươn người về phía Đường Phong...

“Không! Đừng lấy nó đi!”, Đường Phong không ngừng la hét loạn xạ, mãi tới khi người anh co rúm lại và hoảng hốt tình dậy. Hóa ra lại là một cơn ác mộng.

Đường Phong quệt mồ hôi trên trán, xem đồng hồ, trời đã sắp sáng, bầu trời hơi bàng bạc nhưng vẫn chưa sáng hẳn. Nằm bên cạnh anh là lão Mã. Hôm qua mọi người đều quá mệt nên lão Mã lúc này vẫn đang ngủ say Hàn Giang đâu? Đường Phong bỗng chợt nhớ ra Hàn Giang, chắc

là Hàn Giang đang canh gác bên ngoài lều.

Đường Phong ngồi trong lều, hồi tưởng lại cơn ác mộng ban nãy, anh bỗng nhớ tới miếng ngọc bội. Người đàn bà đeo mặt nạ, không, là hoàng hậu Mộ Tạng mới phải, tại sao bây giờ bà ấy lại đòi lại miếng ngọc bội của mình? Xem ra đây không phải là miếng ngọc bội thông thường! Nghĩ tới đây, Đường Phong vội vàng lục tìm miếng ngọc bội trong ba lô, nhưng anh lục tung ba lô cũng không thấy miếng ngọc bội đâu nữa!

Đường Phong bỗng có một cảm giác chẳng lành, lân trước bên Vãng Sinh Hải anh vẫn còn thấy ngọc bội, bằng đi mấy hôm mà nó đã biến đâu rồi? Lẽ nào bị

roi dọc đường? Vãng Sinh Hải. đàn thành xương người, ốc đảo chết chóc hay là xó xỉnh nào đó trong Mật Thành? Tệ thật, thật là đen đui? Lẽ nào miếng ngọc bội bị người đàn bà đeo mặt nạ lấy lại thật? Nêu như vậy thì thật không thể tin được! Nghĩ tới đây, trong đầu Đường Phong lại vang lên câu nói của hoàng hậu Một Tạng trong cơn ác mộng: “Sự xuất hiện của anh sẽ đem tới sự hủy diệt tột cùng cho nơi này!” Tại sao? Tại sao chúng ta lại đem tới sự hủy diệt tột cùng cho nơi này chứ?

Đường Phong không sao hiểu được mọi chuyện, nhưng sau khi hồi tưởng lại hai lần cơn ác mộng kỳ dị này, một tín hiệu mãnh liệt đã hình thành trong đầu anh —

sau khi trời sáng, nhất định phải mở cánh công của Đại điện Bất Hủ ra để xem rốt cuộc trong đó có thứ gì!

7

Đường Phong nằm trong lều, anh vẫn muốn ngủ tiếp nhưng không sao ngủ được nữa, vậy là anh quyết định ra ngoài hít thở không khí, nhân tiện có thể nói chuyện với Hàn Giang. Nhưng tới khi anh chui ra khỏi lều tìm Hàn Giang thì lại tức điên lên khi thấy Hàn Giang đang nằm ngửa, chân tay bắt chéo nằm cạnh lều ngủ ngon lành!

Đường Phong hậm hực đá Hàn Giang một cái, thấy Hàn Giang giật mình tỉnh dậy, Đường Phong được thể châm chọc: “Hay quá, trước đây chỉ có tôi mới ngủ

gật trong lúc canh gác, sao giờ đặc công
lão luyện như anh mà cũng phạm phải sai
lầm sơ đẳng này à?”

Hàn Giang ra sức lắc đầu, anh cảm giác
đầu đau như búa bổ. Nehe Đường Phong
nói vậy, anh mới nhận ra mình đã ngủ
quên trong lúc canh gác, lại còn ngủ say
như chết nữa chứ! Hàn Giang vò đầu,
cảm giác khó hiểu, miệng lẩm bẫm: “Kỳ
 lạ thật, kể cả tôi có ngủ quên đi chăng
nữa thì cũng không thể ngủ say như vậy
được? Có lẽ do hôm trước gần như
không ngủ, hôm qua lại mệt quá nên mới
như vậy..”

“Thôi đi, đừng viện cớ nữa! Sai lầm sơ
đẳng như vậy mà anh cũng mắc phải!”

“Tôi đâu có viện cớ, tôi đang nghĩ không

hiếu tôi ngủ từ khi nào. Ôi! Thật sự là tôi không nhớ nổi!”, Hàn Giang càng nghĩ, đầu anh càng đau nhức.

Đường Phong vẫn muốn châm chọc Hàn Giang nhưng anh hông nhớ ra điều gì đó, anh đi tới căn lều của Lương Viện và Yelena, đang định gọi Lương Viện thì anh phát hiện căn lều của họ có một khe hở. Đường Phong nghi ngờ khẽ gọi tên Lương Viện, nhưng sau khi gọi mấy tiếng thì người thò đầu ra lại là Yelena: “Chết rồi! Hình như tôi bị muộn giờ canh gác rồi! Hàn, sao anh không gọi em đây?” Yelena cuống cuống chui ra khỏi lều.

Lúc này Hàn Giang mới nhớ ra, đáng lẽ hiện giờ là giờ canh gác của Yelena.

“Anh... ban này, không hiểu sao anh lại

ngủ quên đi mất!’ Hàn Giang ngại ngần nói

“Ngủ quên? Em cũng ngủ như chết! Từ trước tới nay em toàn tỉnh đúng giờ mà!”, Yelena cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Yelcna, Lương Viện đâu?”, Đường Phong lo lắng hỏi.

"Lương Viện? ủa cô... cô ấy không ở trong lều ư?", hình như Yelena vẫn chưa thật sự tỉnh táo.

“Gỉ cơ? Lương Viện không ở đây?!", Đường Phong giật mình. Hàn Giang cũng lập tức nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, hai người lao vào trong lều của Lương Viện và Yelena nhìn, quả nhiên Lương Viện không ở trong đó.

“Chết rồi, Lương Viện xảy ra chuyện

rồi!", Đường Phong giật thót tim, một dự cảm không lành lập tức xâm chiếm đầu óc anh. Đường Phong quay lại rồi hỏi tiếp Yelena:

"Cô không phát hiện ra Lương Viện biến mất sao?"

"Có... có thể hôm qua mệt quá nên đêm tôi ngủ như chết, không hề biết Lương Viện ra khỏi lều khi nào nữa.. nói tới đây Yelena nhìn quanh: "Chắc chắn Lương Viện tự rời khỏi lều, nếu như có người uy hiếp cô ấy thì nhất định tôi sẽ phát giác, nhưng tôi chẳng có cảm giác gì cả và trong lều cũng không có dấu vết cỏ người tấn công.

Hàn Giang kiểm tra trong ngoài căn lều một lượt, ba lô và vật dụng của Lương

Viện vẫn còn, anh khẽ thở phào, vỗ vai Đường Phong: “Không phải lo lắng quá, có thể Lương Viện đi đâu đó thôi!”

“Đi lâu như vậy ư?”, Đường Phong thần thờ ngồi ngoài cửa lều, không hiểu sao anh lại nhớ lại cơn ác mộng kỳ lạ của mình, “Không, thật không thể hiểu nổi.. có thể là do cơn ác mộng đó, tôi có cảm giác... chẳng lành”, Đường Phong cứ làm bầm, vừa giống như nói cho Hàn Giang và Yelena nghe, vừa như tự nói với mình.

“Ác mộng? Cậu lại nằm mơ thấy ác mộng gì vậy?”,

Hàn Giang tò mò hỏi.

Đường Phong bỗng nhớ ra điều gì đó:

“Đúng rồi, ngọc bội, miếng ngọc bội của

tôi cũng đột nhiên biến mất!"

“Trùng hợp vậy sao? Cậu đã tìm kĩ chưa?”, Hàn Giang không tin.

“Tìm rồi, tìm hết tất cả rêu ngọc bội không thấy, Lương Viện cũng mất tích...”, Đường Phong tự lẩm bầm,

“Hai hôm nay tìm thấy Mật Thành khiến tôi vui sướng mù mị đầu óc nên quên... quên cả nguy hiểm rình rập.”

Tiếng nói chuyện của hội Đường Phong đã khiến Makarov đang say ngủ tỉnh giấc. Makarov chui ra khỏi lều, nghe thấy Lương Viện mất tích, ông chau mày nói: “Thật ra tôi luôn cảm thấy trong Mật Thành sẽ xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, quả nhiên là như vậy... mấy trăm năm nay, chưa từng có người tìm

thấy Mật Thành, kể cả có tìm thấy Mật Thành đi chẳng nữa, sau này cũng đều..

Tuy Makarov chưa nói hết câu nhưng mọi người đều đã hiểu ý ông. bốn người đứng lạng thình trên quảng trường.

Makarov ngược lên nhìn mặt trời đã nhô lên khỏi đường chân trời: “Trời sắp sáng rồi, đứng đây đợi tiếp cũng chẳng ích gì, thà khấn trưone đi tìm Lưona Viện còn hơn.’”

"Nhưng trong Mật Thành bao nhiêu là phòng ốc như vậy. chúng ta biết tìm ở đâu?", Yelena nói.

"Trong cả Mật Thành chi còn một nơi duy nhất chúng ta vẫn chưa tới..."

Makarov chưa dứt lời, mọi người liền buột miệng đồng thanh: “Đại điện Bất

Hử?”

"Đúng!", Makarov gật gù, "Kiểu gì chúna ta cũng phải tới đó, vậy xuất phát luôn bây giờ đi!"

Mấy người không eỡ lều xuống, chỉ mang theo vật dụng cần thiết, leo lên đài cao của khu cung điện dưới ánh bình minh. Nhưng cảnh tượng trên đài cao lại khiến họ kinh ngạc lùi hết cả lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 18

Bài vị của Hạo Vương

Giữa những khoảnh giếng trời hoa văn

bông sen vàng bỗng xuất hiện một miệng giếng trời kỳ lạ, bởi vì giếng trời này không vẽ hoa sen sắc vàng mà là... một hình tô tem rỉ máu!

1

Khi nhóm Đường Phong bước lên đài cao. nghênh đón họ là mấy chục con sói. Đàn sói đói khát đứng sừng sững trên đài cao trước Đại điện Bất Hù, bộ lông tuyệt đẹp của chúng cũng không thể che giấu được sự hung dữ. Đường Phong nhìn chằm chằm những con sói đói khát trước mặt, anh bỗng cảm thấy có gì đó quen quen, như i hề đã từng trông thấy chúng ở đâu đó. Trí óc Đường Phong tức tốc quay trở lại sa mạc. “Đúng, Lang Oa! Đây chính là đàn sói mà chúng ta đã gặp

trong Lang Oa!”, Đường Phong khẽ nói với Hàn Giang.

“Tôi cũng thấy vậy, tại sao đàn sói này lại xuất hiện ở đây nhỉ?”, Hàn Giang khẽ hỏi.

Đường, Phong đang định mở miệng thì Yelena bỗng kêu lên: “Mọi người nhìn kia, nhìn lên nóc đại điện đi!”

Đường Phong và Hàn Giang giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy ba con chim ưng đang đậu trên mái vòm lấp lánh ánh vàng rực rỡ của Đại điện Bất. Hù.

“Trông chúng thật oai hùng làm sao!”, Đường Phong nhìn những con chim ưng mạnh mẽ, không khỏi thốt lên.

“Tôi chỉ trông thấy sự hung ác trong mắt những con chim ưng đói”, Hàn Giang

lầm bầm.

Đúng lúc chim ưng xuất hiện, một âm thanh khe khẽ nhưng rất kỳ lạ vọng lại. Đàn sói trước mặt Đường Phong bắt đầu tiến lên, chậm rãi bước về phía họ Đường Phong, Hàn Giang, Yelena và Makarov theo phản xạ lùi lại. Đàn sói tiến lên phía trước một bước, hội Đường Phong lại lùi lại một bước. “Chúng ta phải làm thế nào đây?”, Yelena lo lắng hỏi, nhưng không ai đáp lại cô.

Mọi người sắp lùi tới mép đài rồi, một chân Hàn Giang đặt xuống bậc thêm sau lưng, anh loạng choạng suýt chút nữa là ngã. Đợi Hàn Giang đứng vững lại, Makarov liền nói bừa giọng ra lệnh: “Đừng chần chừ nữa, các con hãy dùng

súng để giải quyết chúng đi!"

Dùng súng? Đây là cách lựa chọn duy nhất! Đường Phong, Hàn Giang và Yelena lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng, móc súng của mình ra. Đường Phong và Makarov nắm chặt súng đi sang hai bên, Hàn Giang và Yelena lại cầm súng tiểu liên từng đối phó với mãng xà trong ốc đảo chết chóc tiến lên phía trước.

Khi mọi người móc súng ra, hai con sói dẫn đầu đàn sỏi lao lên tấn công trước. Gần như cùng lúc, Hàn Giang và Yelena liên tiếp nả đạn, hai con sói dẫn đầu ngã vật ra đất. Cơ thể chúng co giật, sau khi rú lên thảm thiết, chúng đã không còn động đậy nữa.

Đàn sói bị bất ngờ nên đứng bất động, vài con sói hàng đầu tiên hình như bắt đầu do dự. Nhưng âm thanh khẽ đỏ lại vang lên, đàn sói bắt đầu xao động. Dưới sự thống lĩnh của vài con sói đứng đầu, bọn chúng lại tiếp tục lần công hội

Đường Phong

Bon người cùng nhả đạn, những con sói hàng đầu tiên lần lượt ngã xuống, nhưng đàn sói giống như trúng tà vẫn điên cuồng lao về phía bốn người. Một con sói bị thương chảy máu, xuyên qua làn mưa đạn, bổ nhào về phía Hàn Giang khiến anh ngã ngửa ra đất, Hàn Giang và con sói đó quấn lấy nhau. “Mau, mau cứu Hàn Giang!”, Yelena dùng súng tiểu liên che chắn cho Hàn Giang rồi lớn

tiếng ra lệnh cho Đường Phong. Đường Phong chình nòng súng, vôi vàng nham chuẩn con sói đang quần nhau với Hàn Giang, đôi tay anh run bắn lên, anh sợ bắn trúng Hàn Giang.

“Mặc kệ tôi, bắn đi”, Hàn Giang hét lên, cuối cùng Đường Phong cũng nổ súng, “Pằng! pằng!” hai tiếng, con sói nằm giữa vùng máu, Hàn Giang đã được cứu kịp thời.

Không kịp thở, Hàn Giang đã bật ngay dậy, nhặt súng lên, bắn thêm một phát vào con sói đó, sau đó lập tức quay lại chiến đấu. Thời khắc này, trên đài cao, đạn bay tứ phía, máu tươi nhuộm đỏ, từng con sói ngã trước mặt họ. Nhưng đàn sói vẫn không hề có ý rút lui, chúng

bất chấp tất cả xông lên tấn công hội Đường Phong.

Mãi cho tới khi âm thanh khe khẽ nhưng quái dị đó vang lên lần nữa thì đàn sói đã ngừng hẳn việc tấn công, và lùi lại phía sau. Đường Phong thở phào.

Makarov thở hắt hắt, nói: “Nhưng... những con sói này được ai đó khống chế!”

“Cháu biết, lúc ở Lang Oa cháu đã nghe thấy âm thanh này rồi, đúng là đàn sói bị âm thanh này chỉ huy! Nếu cháu đoán không lầm thì rất có thể âm thanh đó được phát ra từ một chiếc còi!”, Đường Phong nhớ lại âm thanh mà anh nghe thấy ở Lang Oa.

Hàn Giang cũng khẳng định: “Không sai,

lúc chúng ta ở Lang Oa cũng bị đàn sói này bao vây! Nhưng rất kỳ lạ, lúc đó đàn sói đói khát này không hề tấn công chúng ta, khi nghe thấy âm thanh đó chúng đã rút lui!”

“Đàn sói này bị ai khống chế nhỉ? Tướng quân ư?”, Yelena hỏi.

“Không biết...”, nói tới đây, Hàn Giang bỗng nhớ ra điều gì đó, “Lương Viện! Hình như âm thanh đó vọng ra từ đại điện phía sau đàn sói!”

“Ý anh là gì? Anh đang nghi ngờ Lương Viện?”, Đường Phong nhận ra ẩn ý trong lời nói của Hàn Giang.

“Không, tôi không biết, nếu như không phải là Lương Viện thì trong Mật Thành chắc chắn còn có người khác!”, Hàn

Giang nói như đinh đóng cột.

“Lúc ở Lang Oa chúng ta gặp sói Lương Viện cũng đang ở trên xe cùng mọi người mà!”, Đường Phong nhắc Ilior I làn Giang.

“Đừng tranh cãi nữa, vào trong đại điện xem thế nào

Yelena nói xong liền giương súng xông vào trong Đại điện Bất Hủ.

Khi bốn người Đường Phong bước qua những xác soi vào trong Đại điện Bất Hủ, họ bỗng ngạc nhiên phát hiện ra ba con chim ưng ban nãy đậu trên Đại điện Bất I iu đã không thấy đâu nữa. Đường Phong dừng lại, ngược nhìn lên bầu trời, miệng lầm bầm: “Tô tem cổ xưa đó lại xuất hiện rồi!”

Đúng vậy, tô tem cổ xưa đó không chỉ xuất hiện trên vách đá mà còn thật sự xuất hiện trong Đại điện Bất Hủ. Nghĩ tới đây, Đường Phong bỗng rùng mình. Đúng lúc này, Hàn Giang và Yelena đã mở cửa Đại điện Bất Hủ. Cả bốn người đều ngây ra. hôm qua họ đã làm mọi cách nhưng không đẩy được cánh cửa to nặng này, vậy mà bây giờ lại có thể đẩy ra nhẹ nhàng đến vậy? Cả bốn người lòng đầy hoài nghi nhưng không có thời gian để bận tâm nhiều, họ đã đi qua mái hiên bọc vàng để tiến vào đại điện.

Giống hệt như cảnh tượng trong mơ của Đường Phong, nền đá hoa văn giống hệt, cột màu đỏ chạm khảm hoa văn bàng

vàng, trong Đại điện Bất Hủ còn treo kín những tấm rèm đã mục nát khẽ đung đưa dưới luồng gió khi cánh cửa mở ra...

nhưng Đường Phong cảm thấy kỳ lạ là giữa ban ngày mà đại điện này rất tối.

hóa ra là sát lớp tường ngoài lại có một lớp tường khác che tất cả các cửa sổ lại.

“Thế.. thế này là thế nào? Mọc đâu ra thêm một bức tirờng nữa nhi?”, Mản Giang cũng rất ngạc nhiên.

“Thảo nào hôm qua ehúne; ta nhìn qua cửa sổ vào trong đại điện thì chẳng trông thấy gì cả. hóa ra là bị bức tường này chắn mất!”, Đường Phong nhớ lại sự việc hôm qua.

“Việc xây tường không nằm neoài hai mục đích: thứ nhất là không muốn người

ta nhìn được những gì trong này, thứ hai là dùng bức tường này để ngăn chặn ai đó. Tôi.. tôi thiên về điều thứ nhất hơn.”, Makarov phân tích

“Điều thứ nhất? Trong đại diện này có gì mật gì không muốn để người khác biết sao?”, được Makarov phân tích như vậy, Đường Phong lập tức trở nên hứng thú.

Anh liếc nhìn phía sau cửa chính của điện, đằng sau cửa chính của điện xuất hiện hai tảng đá khổng lồ, đây là điều anh không trông thấy trong giấc mơ.

Đường Phong tới gần tảng đá, sau khi quan sát kỹ, anh nói: “Hôm qua chúng ta không đẩy nổi cánh cửa có thể là do hai tảng đá khổng lồ này chặn lại!”

“Ừm, trên mặt đất vẫn còn dấu vết xê

dịch tảng đá. Lương Viện...”, Hàn Giang nói tới đây bỗng im bật, trầm ngâm một hồi anh mới nói, “Lương Viện không tú sức để dịch chuyên hai tảng đá khổng lồ này, bởi vậy... bởi vậy đêm qua chắc chán có người đã ở đây!”

“Cũng có nghĩa là trong Mật Thành vẫn còn người khác?”, Yelena cảnh giác nhìn mọi người xung quanh,

Trong này rất tối, lại bị những tấm rèm mục nát chắn tầm nhìn nên không thể nhìn rõ tình hình trong Đại điện Bất Hủ.

Hàn Giang, Yelena và Makarov ba người lần lượt tác ra, cẩn trọng lục tìm dấu vết phía dưới những tấm rèm. 'Nhưng Đường Phong lại đứng nguyên một chỗ, mắt nhìn chăm chú vào tấm rèm trước mặt. Đột

nhiên, Đường Phong ilura tay ra giật rách tấm rèm khổng lồ trước mặt, sau đó anh lại tiếp tục xé và lôi hết tấm này tới tấm khác xuống, giống như muốn vạch trần từng lớp lớp sương mù trước mắt.

Hàn Giang và Yelena, Makarov ngạc nhiên nhìn hành động của Đường Phong, sau đó cũng làm theo anh.

Một lát sau khi Đường Phong giật một tấm rèm khổng lồ xuống, anh nhạy cảm dàng sau tấm rèm có thứ gì đó..

Khi bụi tản hết, Đường Phong phát hiện có một điện thờ rất rộng phía sau chính giữa đại điện, trên điện thờ có đặt hai bài vị rất lớn.

Đường Phong lại gần điện thờ mới phát hiện ra hai bài vị, một cái to một cái nhỏ.

Bài vị to cao tới hơn một mét, được làm bằng gỗ tử đàn, phía trên viết mấy chữ Tây Hạ lớn bằng chữ mạ vàng, dịch ra là - Bạch Cao Đại Hạ Quốc Cảnh Tông Hoàng Đế Ngôi Danh Nguyên Hạo Chi Linh.

Bài vị nhỏ cũng phải cao tới nửa mét, cũng được làm bằng gỗ tử đàn và cũng được viết bằng chữ mạ vàng - Bạch Cao Đại Hạ Quốc Hoàng Hậu Một Tạng Thị Chi Linh.

Khi Đường Phong khẽ đọc những chữ trên bài vị,

Hàn Giang, Yelena và Makarov đều ngạc nhiên. ‘Tại... tại

sao ở đây lại có bài vị của Nguyên Hạo?’, Hàn Giang hoàn toàn không hiểu

gì cả

Sau một hồi im lặng đáng sợ, Đường Phong mới lẩm bẩm: “Có thể... có thể Nguyên Hạo được chôn cất ở đây!” “Gì cơ? Không phải Nguyên Hạo được chôn cất trong vương lăng Tây Hạ sao? Sao lại ở đây được?”, Hàn Giang không thể tin.

“Tôi cũng không hiểu thế này là thế nào. Đây lẽ nào chính là bí mật của Mật Thành? Đến nỗi phải dùng tới tầng tầng, lớp lớp rèm che và tường bao che kín?”, Đường Phong suy nghĩ rồi bời, từ từ tiến lại gần bài vị của Nguyên Hạo. Tim Đường Phong đập rất nhanh, anh không hiểu tại sao mình lại căng thẳng thế, đó chẳng qua chỉ là tấm bài vị được làm

bằng gỗ thối mà, nhưng lúc này đây anh không thể không chế được sự căng thẳng, phấn khích và kích động trong lòng. Đột nhiên, mắt Đường Phong sáng lên, anh nhìn thấy một vật vừa quen lại vừa lạ phía dưới khe hở bài vị của Nguyên Hạo.

3

Đường Phong cẩn trọng đi tới cạnh bệ thờ, phía dưới bài vị của Nguyên Hạo quả đúng là có một khe hở, nhìn kỹ thì thấy có một vật ở trong khe hở đó, ánh sáng màu xanh thấp thoáng lóe lên. Đường Phong đưa tay vào khe hở đó, mò mẫm một hồi. Khi tay Đường Phong chạm phải vật đó, người anh khẽ rung lên, cảm giác kỳ lạ quen thuộc lại lan tỏa

khấp cơ thể anh. Đường Phong cảm giác vật đó lạnh lạnh, trơn bóng, trong đầu anh bỗng lóe lên một ý nghĩ - lẽ nào là miếng ngọc bội bị mất?

Ngọc bội? Miếng ngọc bội bị mất trong mơ? Khi Đường Phone nhặt miếng ngọc bội dưới bãi vùi lên anh ngạc nhiên mở căng hai mắt! Vật trong tay anh giống hệt miếng ngọc bội bị đánh mất, thậm chí anh còn có thể khẳng định đây chính là miếng ngọc bội mà mình phát hiện thấy trong rừng hồ dương! Nhưng sao lúc này nó lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào tất cả những gì mình trải qua Irước đây chỉ là ảo giác? Không, không thể, miếng ngọc bội ở bên mình cả một chặng đường dài như vậy, sao có thể là ảo giác được?

Nếu tất cả những gì trải qua trước đây không phải là ảo giác thì tại sao miếng ngọc bội này lại xuất hiện ở đây?

Đường Phong cảm giác đầu óc mình rối bời, anh cầm miếng ngọc bội xem đi xem lại, trên điện thờ trông trái ngoài hai bài vị ra thì chẳng có gì cả - không có lư hương, không có đồ thờ cúng. Đường Phong lùi lại vài bước, anh muốn quan sát lại điện thờ bártg đồng khổng lồ và thần hí này. Mặt trời ngày mới (lã từ từ nhô lên khỏi đường chân trời, nhưng Đại điện Bát Hủ vẫn bị bóng tối bao trùm, trong đại điện vẫn treo kín những tấm rèm dày cộm, cửa sổ xung quanh đại điện bằng đồng đều bị tường bao che kín. Mọi người cùng Đường Phong lùi tới sát

tường cạnh cửa chính của điện, Hàn Giang không đợi được liền hỏi Đường Phong: “Câu phát hiện thấy gì vậy?”.

“Lạ thật, tại sao miếng ngọc bội này lại xuất hiện phía dưới bài vị của Nguyên Hạo?”, Makarov cũng hỏi.

“Đầy đúng là lăng mộ thật của Nguyên Hạo ư?”, Yelena hỏi lại.

“Suyt!”, Đường Phong đưa tay ra hiệu cho ba người im lặng, giọng thì thầm: “Hiện giờ tôi chưa trả lời ngay được câu hỏi của mọi người, việc cấp bách bây giờ là phải tìm thấy Lương Viện và làm sáng tỏ bí mật của tòa Đại điện Bất Hủ này!”

Ba người im lặng. Đường Phong bật đèn pin, soi lên bức tường màu xám và nhanh

chóng đưa ra phán đoán: “Bức tường bao quanh đại điện không cở nền móng mà được xây trực tiếp lên nền each của đại điện. Rõ ràng là mãi sau này nó mới được xây, tường rất mỏng, có nghĩa là không phải để tăng thêm độ dày cho đại điện, để phòng sức mạnh bên ngoài tấn công. Vậy thì tác dụng của bức tường này sẽ giống như lão Mã từng nói trước đó nếu như không vì để người ngoài có thể nhìn được bí mật bên trong đại điện thì sẽ là để ngăn chặn ai đó. Nhưng liệu là nhất ai Trong này chứ? Nhà lao, địa lao hoặc những căn phòng khác đều có thể nhất người, bởi vậy hiển nhiên mục đích xây tường ở đây chắc không phải để ngăn chặn ai đó. Vậy thì tác dụng duy nhất của

bức tường bao này là không muốn người ngoài nhìn thấy bí mật bên trong đại điện. Nếu tôi đoán không nhầm thì bí mật này chính là bí mật của toàn bộ Mật Thanh.”

“Nhưng rốt cuộc hí mật này là gì? Ai đã xây bức tường này?, Hàn Giang vội vã hỏi.

“Bởi vậy chúng ta cần phải khẩn trương lục soát một lượt tòa đại điện kỳ lạ này!”, Đường Phong vừa nói vừa men theo bức tường đi về phía bắc đại điện. Một bên là bức tường khá cao, một bên là lớp rèm dày cộm, Đường Chong đi chính giữa, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng.

Anh dùng đèn pin soi lên phần trên cao

cửa bức tường, thì V'' thấy bức tường lớn này được xây cao tới tận xà ngang của đại điện. Lúc này, Đường Phong mới để ý thấy trên trần đại điện có một giếng trời, từng giếng trời hình vuông tỏa ánh vàng lấp lánh trong bóng tối đại điện, xung quanh là những họa tiết Irang trí hình hoa sen tinh xảo được phủ bằng bột vàng. Dù đã trải qua hàng ngàn năm, giếng trời cũng bị hao phủ bởi lớp bụi dày nhưng sự huy hoàng của đại điện năm nào vẫn không hề bị che lấp.

Bốn người há miệng kinh ngạc khi ngẩng lên nhìn giếng trời trên đầu. Vòng qua một ngã rẽ, Đường Phong đi tới phía dưới bức tường phía bắc, giếng trời ở đây còn được bảo tồn hoàn hảo hơn, từng

màng hoa sen sắc vàng tỏa sáng lấp lánh khi được chiếu dưới ánh đèn pin. Đường Phong trầm trồ thốt lên: “Chà, kiến trúc này đẹp như một kì quan...”, chưa nói hết câu, Đường Phong bỗng im bật, miệng vẫn đang mở to nhưng anh lại không thốt thêm được lời nào.

4

Đường Phong đứng thừ ngirời ra. Hàn Giang thấy mắt Đường Phong cứ chăm chăm nhìn vào giếng trời trên đỉnh đại điện tới nỗi thất thần nên cũng nhìn theo, ngay lập tức Hàn Giang cũng giống như bị bầm trúng huyết, Loàn thân bất động. Cùng lúc này, Yelena và Makarov cũng soi đèn pin lên, họ thấy giữa những khoảnh giếng

trời hoa văn bông sen vàng bỗng xuất hiện một miệng giếng trời kỳ lạ, bởi vì giếng trời này không vẽ hoa sen sắc vàng mà là..mà là một hình tô tem ri máu!

Lớp bụi dày che kín hơn nửa hình vẽ trên giếng trời, nhưng cả bốn người đều đã quá quen thuộc với hình vẽ này. Đèn pin trên tay Đường Phong dần dần di chuyển, bột vàng phủ trên hình một con sói hoàn chỉnh và trên lưng sói có một con chim ưng dang dang cánh tịnh bay lên. Điều khiến nhóm Đường Phong ngạc nhiên hơn là không biết người ta đã dùng nguyên liệu gì để vẽ cả một máng vết máu trên mình con soi, giống như con sói trong tô tem đã bị thương rất nặng.

“Tô tem ri máuẽ.”, Đường Phong lầm

bầm. Nếu như không trông thấy hình tô tem cổ xưa này, có lẽ sẽ không ai để ý tới sự khác biệt của giếng trời này so với những cái còn lại, nhưng hiện giờ giếng trời vẽ hình tô tem rỉ máu này đang hiện lên sống động như thật trước mắt họ. Hàn Giang, Yclena và Makarov quay sang nhìn nhau, chỉ mỗi Đường Phong là vẫn thất thần đứng nhìn trân trân hình tô tem trên đỉnh đầu, miệng lẩm bầm: “Hình tô tem rỉ máu, hình tô tem rỉ máu nhưng rồi ngay sau đó Đường Phong bỗng dừng lại, anh nói đầy phấn khích: “Giếng trời này chắc chắn không đơn giản!”

“Ồ?! Cậu phát hiện thấy gì vậy?”, Hàn Giang nhìn Đường Phong đầy kỳ vọng. Nhưng Đường Phong không trả lời câu

hỏi của Hàn Giang mà bước thật nhanh về phía trước, anh liên tục lấy đèn pin soi lên giếng trời trên đỉnh đại điện, tất cả đều là họa tiết hoa sen phủ nhũ vàng. Đường Phong giật mạnh tấm rèm bên cạnh xuống, đi trong bụi bay mù mịt tới tấm rèm đầu bên kia, trên đỉnh đại điện vẫn là giếng trời hoa sen phủ nhũ vàng.

“Chi có một giếng trời vẽ hình tô tem ri máu. đây chính là phát hiện lớn nhất!”, Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng rất cuộc giếng trời kỳ lạ này tượng trưng cho điều gì?”, Hàn Giang nói.

“Điều này thì...”, Đường Phong chân chừ. ánh mắt lại lập trung nhìn lên ô giếng trời đặc biệt đó. Những nét vẽ hình

chim ưng và sói bằng vàng thuần thực uốn lượn quanh co, khiến hình hai loài vật này trở nên sống động như thật, giống như chỉ được vẽ bằng một nét vẽ, tuyệt đối không có nét nào thừa hay chệch ra ngoài. Ánh mắt Đìrừng Phong nhìn chăm chú lên hình vẽ trong giếng trời, miệng lam bẩm: “Từ màu sắc của bột vàng và lớp bụi trên viền giếng trời cho thấy nó được tạo ra cùng lúc với những giếng trời khác. Hình vẽ trong những giếng trời khác đều là hoa sen vàng, nhưng chỉ có duy nhất hình vẽ trong giếng trời này là hình tô tem rỉ máu, rõ ràng giếng trời này đã được người thợ gửi gắm ngụ ý đặc biệt khi tạo nên nó.”

“Quan trọng ngụ ý đặc biệt đó là gì?”,

Hàn Giang cũng nhìn lên hình tô tem rí máu đỏ, hỏi.

Ánh mắt Đường Phong như chìm sâu vào hình tô tem

trên giếng trời rồi dần từ nét vẽ dưới chân sói tới đầu sói, rồi tới đầu chim ưng, mãi cho tới cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại tại vị trí mắt chim ưng. Đường Phong cảm giác mắt chim ưng trong tô tem có gì đó khác thường, anh nhớ lại hình tô tem từng trông thấy trên núi Hạ Lan và nghi ngờ nói: “Lẽ nào mắt chim ưng có vấn đề?”

Đường Phong nói vậy khiến mọi người đổ dồn sự tập trung vào phần mắt chim ưng, mãi lâu sau, Makarov mới lam bâm nói: “Tôi thấy... tôi thấy không chỉ mắt

chim ưng có vấn đề mà mắt sói cũng có vấn đề!”

“Ồ? Lão Mã! Bác nhìn thấy gì vậy?”, Hàn Giang quay ra nhìn Makarov.

“Tôi cảm thay mắt sói và mắt chim ưng hình như... hình như đang nhìn về cùng một phía.>.”, Makarov do dự nói.

“Đúng! Lão Mã, bác nói đúng đây!”, rột cuộc Dương Phong cũng lên tiếng, “Cháu đã nhìn rất kĩ, nếu nhìn riêng thì mắt chim ưng hoặc mắt sói đều không vấn đề gì cả nhưng nếu cùng nhìn cả hai thì sẽ thấy có chút ngờ ngợ, bởi vì sói và chim ưng quay mình về hai hướng khác nhau nhưng hình như mắt của bọn chúng lại đều cùng nhìn một hướng!”

“Con cũng thấy vậy! Chính vì mắt của

bọn chúng đều nhìn cùng một hướng nên mới khiến hình tô tem này trông rất không tự nhiên.”, Yelena nói.

“Nhưng lạ hom là lúc đầu tôi tưởng rằng mắt của sói và chim ưng do dcu cùng nhìn về một hướng nên chắc đây là nơi quan trọng nhất trong đại điện, bởi vậy lúc đầu tôi tưởng rằng mắt của chúnti nhìn lên bài vị của Hạo Vương trên điện thờ ở chính giữa đại điện, nhưng sự thật không phải như vậy. Mọi người nhìn kĩ xem, hướng mà hai đôi mắt này nhìn về là chỗ nào?”

Đường Phong dường như đã nhìn ra manh mối nhưng Hàn Giang lại mờ lời trước: “Hình như mắt của chim ưng nhìn về nơi nào đó phía sau điện thờ, mắt của

sói cũng nhìn về hướng đó. Nhưng hiện giờ chúng ta không nhìn rõ tình hình phía sau điện thờ.”

Đường Phong gật gù: "Tôi nghĩ rằng chắc chắn ở đó sẽ có manh mối!", nói xong Đường Phong liền đi về phía điện thờ. Nhưng vì họ đã ở sâu trong tầng tầng lớp lớp rèm che nên Đường Phong không đi theo đường cũ quay trở lại đại diện bằng đồng để đến điện thờ mà men theo lối đi do những tấm rèm bị xé xuống tạo thành, hi vọng có thể từ dày đi thẳng tới phía sau điện thờ.

Đường Phong hước thật nhanh xuyên qua giữa những lớp rèm đỏ sậm, rẽ qua một ngã rẽ, khi anh tưởng rằng mình đã ở rất gần điện thờ thì lại bị một tấm rèm dày

cộm chặn đứng đường đi. “Bực thật, nơi này cứ như là mê cung vậy”, Đường Phong âm thầm chửi rủa, anh lập lúc đưa tay ra giật tấm rèm xuống, nhưng hình như Đường Phong không thể xé được tấm rèm rách nát này! Đường Phong lo lắng, anh tiện tay giật đứt một tấm rèm bên cạnh, định quay lại để giật đứt tấm rèm trước mặt, nhưng khi anh giật mạnh, tấm rèm chỉ khẽ đung đưa mà vẫn không hề đứt.

Đường Phong bỗng rơi vào trạng thái như đang chổng chọi hết sức kỳ lạ. anh định dốc hết sức để giật tấm rèm lần nữa nhưng lại bị Hàn Giang chặn lại: “Đợi đã, để tôi!”

Đường Phong giống như một chiếc xe bị

mắt phanh đang chạy, bỗng bị người ta đột ngột chặn lại. Cánh tay vạm vỡ của Hàn Giang tóm lay anh, Đường Phong cố giãy ra nhưng vô ích. Rốt cuộc Đường Phong đã trấn tĩnh lại, đứng ngậy người trước tấm rèm màu đỏ sậm to lớn.

Hàn Giang và Yelena đứng cạnh hai bên mép rèm, Makarov đứng bên cạnh Đường Phong, khẽ vỗ lên vai anh. Hình như tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong xuôi, Hàn Giang và Yelena nhìn nhau, sau đó cùng lúc dồn sức để giật tấm rèm trước mặt xuống. Lần này tấm rèm đã bị họ giật đứt hẳn, mặt chính của tấm rèm rơi từ trên xuống, những lớp bụi dày cộm bay lên mù mịt Hàn Giang và Yelena vội vàng lùi lại phía sau, nhưng

Đường Phong và Makarov vẫn đứng chết trân trước tấm rèm, bởi vì họ đã trông thấy cảnh tượng khủng khiếp phía sau tấm rèm!

Phía sau tấm rèm là vô số hài cốt chất thành những đống cao. Vài bộ hài cốt bảo tồn khá hoàn hảo đập ngay vào mắt mọi người, bộ dạng của chúng rất đặc biệt - về lý mà nói những bộ hài cốt này đáng lẽ ra phải vương vãi khắp nơi, nhưng chúng vẫn giữ nguyên tư thế kv dị, từng bộ hài cốt đang hoảng loạn chạy thực mạng, giống như phía sau có thứ đáng sợ nào đó đang truy đuổi họ.

“Thế này là...”, đợi cho bụi bay hết, Hàn Giang và Yelena tiến lên phía trước vài bước, chứng kiến cảnh tượng khủng

khiếp này, họ ngạc nhiên tới nỗi ngây cả người ra.

Mãi lâu sau, Hàn Giang mới thốt ra một câu: “Những bộ hài cốt này cũng là kì quặc hểi sức!”

Hình như Đường Phong đã lấy lại bình tĩnh, anh phui phui bụi trên người đi rồi chậm rãi nói: “Những bộ hài cốt phía trước không bung ra là do phần thân dưới của họ vẫn còn một sớ xương người bị chặn xung quanh, nói chính xác hơn thì đồng xương phía dưới là hài cốt của những quân lính khác!”

Nói xong Đường Phong tiến lên, thò tay giật nốt một đoạn rèm vẫn chưa dứt hểi, quả nhiên phía dưới là xương trắng chất đống. Đường Phong lại nói: ‘Tư thế của

tất cả hài cốt này đều lao về phía trước, chất đống lên nhau tầng tầng, lớp lớp. Mọi người hãy nhìn bàn tay của những người này, họ đang tóm chặt lấy tấm rèm, bởi vậy ban nãy chúng ta tốn bao nhiêu sức lực mới giật được nó xuống. Điều này khiến tôi nhớ tới cảnh tượng khủng khiếp trong chuồng ngựa ở Thiên Hộ Trấn!”

Nghe Đường Phong nói vậy, Hàn Giang giật bắn mình một cái giống như bị điện giật, “ừ nhi, tôi nhớ ra rồi, lúc đó phía sau cổng chuồng ngựa ở Thiên Hộ Trấn cũng có cảnh tượng kỳ lạ và khủng khiếp này, lát cả xác khô chất đống lên nhau, siống như bị thứ đáng sợ nào đó truy đuổi, bởi vậy họ mới bất chấp tất cả lao

về phía công, nhưng họ vẫn chưa mở được công ra thì đã mất mạng!”

“Đúng vậy, lúc đó chúng ta nhìn những vết thương đáng sợ của xác khô và đoán rằng họ đã bị loài mãnh thú nào đó tấn công, bây giờ chúng ta đã biết loài mãnh thú đó chính là ‘ngồi quỳ’ được nhắc đến trên bia Khiếp Thiết quân, lẽ nào ở đây cũng, từng xuất hiện ngồi quỳ?”, Đường Phono trầm ngâm ưu tư.

“Rõ ràng những hài cốt này không giống với những hài cốt chúng ta phát hiện thấy phía dưới kim tự tháp, trước tiên phải xem họ là người Đảng Mạng hay là người Mông Cổ đã!”, Makarov nói.

“Việc này... khó mà thực hiện được! Họ đã hóa thành xương cả rồi, không dễ

phán đoán như xác khô đầu!”, Hàn Giang nói.

“Không cần xác khô chúng ta vẫn có thể phán đoán được!”, nói xong Đường Phong lấy can đảm tiến lại gần những đồng xương. Đường Phong phát hiện ngay ra giữa những mẩu xương có vài con dao găm đã hoen rỉ loang lổ, anh đưa cho Hàn Giang rồi nói: “Đây là kiểu dao găm điển hình của Mông cổ, xem ra những thi thể đè lên nhau này là quân Khiếp Thiết.”

“Vậy thì năm đó quân Khiếp Thiết cũng đã vào trong tòa đại điện này...”, trầm ngâm một hồi, Hàn Giang lại nói: “Từ những hài cốt đè lên nhau cho thấy, ít nhất cũng có tới hàng trăm người đã vào

trong đại điện băng đông. Lc nào hàng trăm người mất tích mà Bát Tư Ba và Lưu Bính Trung cũng không vào trong đại điện để tìm kiếm? Trên bia Khiếp Thiết quân cũng không nhắc tới?”

“Bát Tư Ba và Lưu Bính Trung là người thông minh, sau khi hàng trăm người mất tích, chắc chắn họ đều biết, nhưng... nhưng có thể là do nguyên nhân đáng sợ nào đó

nên Bát Tư Ba cũng không lệnh cho người vào trong đại điện tìm kiếm!”, Đường Phong nói.

"Nguyên nhân đáng sợ?", mắt Hàn Giang lộ rõ sự hoảng loạn, anh nhìn xung quanh đại điện tối om, “Cậu nói rất có lý, rất có thể những tấm rèm này chính là ma

trận do " người Đàng Hạng bố trí Quân Khiếp Thiết đã chiếm lĩnh toàn bộ Mật Thành, nhưng lại không chiếm được tòa đại điện này. Trong lúc hỗn loạn đã có một đội quân Khiếp Thiết xông vào đại điện, nhưng một đi không trở lại và đã bỏ mạng lại đây! Có thể Bát Tư Ba đã từng phái người tới đây nhưng đều chưa thật sự chiếm hữu được tòa đại điện này!"

Đường Phong gật gù. "Nếu như quân Khiếp Thiết chiếm lĩnh đại điện thì tôi nghĩ rằng trong đại điện không thể có cảnh tượng mà chúng ta trông thấy hiện giờ. Nhưng vấn đề cũng nằm chính ở đây, liệu thứ đáng sợ đó là gì mà khiến quân Khiếp Thiết hùng mạnh như vậy bị trói

chân khônỉ tiên lên được?”

Đường Phong nổi xong lất cả mọi người đều căng thẳng nhìn xung quanh, những tấm rèm ngăn cách được giăng khắp nơi, không ai biết trong đại điện này còn ẩn giấu bí mật gì nữa. Có thể những quái thú đáng sợ đó lúc này đang mai phục trong góc tối. và chúng sẽ lao ra xé toạc tấm rèm bất cứ lúc nào...

Đường Phong vòng qua những hài cốt chất đống này, anh chỉ về phía tấm rèm phía trước cách đó không xa, khẽ nói: “Mọi người nhìn, mỗi nguy hiểm mà những hài cốt này gặp phải rõ ràng là đến từ phía sau lưng họ, còn mắt sói và mắt chim ưng trên giếng trời cũng nhìn về phía sau, tất cả những điều kinh khủng

chắc chắn đều giấu sau đại diện...”

Nghe Đường Phone nói vậy, Hàn Giانه rút súng ra. Yelena và Makarov cũng lập tức rút súng theo phán xạ. Bốn người rón rén vén tấm rèm trước mặt lên, phía sau chẳng có gì cả, chỉ là một tấm rèm khác màu đỏ sậm. Nhưng điều này lại khiến mọi người cảnh giác hơn, Hàn Giang và Đường Phong cẩn trọng di tới trước tấm rèm, một người bên trái một người bên phải, nín thở tập trung, còn Yelena và Makarov nắm chặt súng, nhắm thẳng về phía tấm rèm trước mặt. Đường Phong bỗng trông thấy dưới chân rèm khẽ động đậy, anh lấy tay ra hiệu cho Hàn Giang. Hàn Giang và Yelena, Makarov cũng để ý thấy sự thay đổi của tấm rèm, có thể là

do gió. Trong lúc Đường Phong đang nghĩ ngợi mông lung thì Hàn Giang đã giật mạnh tấm rèm trước mặt xuống. Không chờ bụi bay đi hết, Hàn Giang và Yelena đã giương súng xông lên. Phía sau tấm rèm là một vùng tối đen, không có gì cả. Khi đang do dự đứng trước tấm rèm, Đường Phong bỗng nghe thấy giọng Hàn Giang vang lên phía sau tấm rèm: “Lương Viện, cô tỉnh lại đi, sao lại nằm ở đây thế này?”

Nghe thấy tên Lương Viện, Đường Phong liền phản ứng ngay, anh nháy phắt qua tấm rèm, đi thật nhanh về phía Hàn Giang và thấy Lương Viện đang nằm sõng soài dưới đất. Đường Phong ôm chầm lấy Lương Viện rồi gọi tên cô.

Nhưng Hàn Giang nói: “Đường Phong, cậu bình tĩnh chút đi, hình như Lương Viện bị thương.”

“Bị thương ư?”, Đường Phong không hề phát hiện thấy vết thương trên người Lương Viện.

Hàn Giang chỉ vào sau gáy Lương Viện: “Ở đây có vết vũ khí đập vào.” Quả nhiên Đường Phong trông thấy phía sau gáy Lương Viện có vết tụ máu. Anh xót xa khẽ gọi tên cô, mãi một lúc sau, Lương Viện mới từ từ mở mắt ra: “Em... em đang ở đâu vậy?”

“Lương Viện, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi, em làm anh sợ quá!”, Đường Phong quan tâm hỏi.

“Chúng ta đang ở trong Đại điện Bất Hủ,

chúng tôi vừa thấy cô nằm một mình ở đây.”, Hàn Giang nói

“Đại diện Bất Hù?”, Lương Viện thất thần nhìn xung quanh.

“Đúng vậy, vừa ngủ dậy phát hiện em không có ở lều, bọn anh tưởng em xảy ra chuyện gì bất trắc nên đã xông vào đây. Ở đây bọn anh đã phát hiện được rất nhiều điều quan trọng và cũng đã tìm thấy em”, Đường Phong nói.

“Phát... phát hiện rất quan trọng? Mọi người phát hiện ra điều gì vậy?”, Lương Viện cố chịu đau, chống tay ngồi dậy.

“Bọn anh phát hiện hóa ra đại diện này thờ bài vị của Hạo Vương?”, Đường Phong nói.

“Em... em, hình như em nhớ ra rồi. Lúc

gần sáng sớm, em bị một âm thanh kỳ lạ đánh thức nên định ra ngoài xem sao, lúc ấy em thấy đội trưởng Hàn nằm bên ngoài

đang ngủ say tít. Vậy là, em... em đi tới dưới bậc thềm của đại điện, sau đó thế nào thì em chẳng nhớ nữa...”, Lương Viện khó nhọc nhớ lại.

“Cô nhớ lại xem còn thấy gì nữa không?”, Hàn Giang gợi ý-

Lương Viện lại ngẫm nghĩ, một lúc rồi vẫn lắc đầu: “Không nhớ nổi nữa. Sau đó... sau đó tôi tỉnh dậy thì đã ở đây rồi!”

Hàn Giang nghe Lương Viện nói xong liền chìm trong suy tư. Anh quay lại nhìn về phía giếng trời kỳ lạ, nhưng đứng ở

chỗ này, anh không thể trông thấy giếng trời hình tô temà Tuy vậy, dựa vào trí nhớ, Hàn Giang vẫn phán đoán được vị trí mà mắt chim ưng và sói trên tô tem nhìn vào, chính là vị trí mà Lương Viện nằm. Chỗ này cũng nằm phía sau đông hài cốt của quân Khiếp Thiết - chính là vị trí họ đang tìm kiếm.

Hàn Giang nhìn lại Lương Viện lần nữa, sắc mặt cô trắng bệch, có vẻ vẫn đang sợ hãi tột cùng. Hàn Giang đưa mắt nhìn về khoảng trống hình vuông do tầng tầng lớp lớp tấm rèm quây thành, anh để ý thấy Lương Viện nam dưới chân một bức tường: “Sao ở đây lại xuất hiện một bức tường nhỉ?”, Hàn Giang quan sát bức tường hơi thô ráp này Đường Phong đỡ

Lương Viện đứng dậy và cũng để ý thấy bức tường này, anh nhớ ngay lại kết cấu của Đại điện Bát Hù rồi suy đoán: “Đây chắc là bức tường phía sau điện thờ.”

“Chúng ta đã vòng ra phía sau điện thờ rồi thì phải.”

“Như vậy xem ra sói và chim ưng trên tô tem đang nhìn về chỗ này, còn những binh lính Khiếp Thiết đã chết cũng do thứ gì đó đáng sợ xuất hiện ở đây truy đuổi?”, Hàn Giang nói xong liền nhìn Đường Phong.

Đường Phong hiểu ý Hàn Giang, anh từ từ quan sát xung quanh, ngoài bức tường phía đông ra, tường phía nam, phía bắc và phía tây đều bị lúp rèm ngăn cách: “Đây có thể chính là nơi cất giữ bí mật,

nhưng lại chẳng trông thấy thứ gì khác lạ ở đây cả!”

“Cậu có nghĩ tới chuyện chúng ta phát hiện thấy Lương Viện ở đây lẽ nào chi’ là một sự trùng hợp?”, Hàn Giang bỗng chuyển chủ đề sang Lương Viện.

“Ý anh là gì?”, Đường Phong không hiểu.

“Lương Viện bị người ta đánh ngất, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, trong Mật Thành vẫn còn người khác, bọn chúng có thể là người của Tướng quân hoặc là người khác, cũng có thể kẻ đó không phải là người!”, Hàn Giang nói đầy bí ẩn.

“Không phải người? Ý anh là gì vậy?”, Yelena và Makarov cũng không hiểu Hàn Giang nói gì.

“Mọi người nói xem ai đã đánh Lương Viện bị thương rồi còn không chế cả đàn sói? Người của Tướng quân? Không giống, theo như cách nói của Đường Phong thì chắc người của Tướng quân vẫn còn dang mắc kẹt trong đàn thành xương người!”

“Bởi vậy anh.. anh cho rằng là linh hồn của người Đẳng Hạng!”, Đường Phong ngạc nhiên nhìn Hàn Giang.

“Tôi không biết, tôi chỉ nghĩ rằng trong Mật Thành ngoài chúng ta ra thì vẫn còn có ai khác.”, Hàn Giang vừa nói vừa đi về phía tấm rèm phía tây, “Có thể bí mật đang nằm sau những lớp rèm này.”

Đường Phong thấy vậy vội đỡ Lurua Viện dậy rồi, đi theo Hàn Giang tới

chính giữa bức rèm phía tây, còn Yeiena và Makarov tiến tới cùng hai bên mép rèm. Hàn Giang lên nòng súng, tay phải cầm súng, tay trái đưa ra, giật mạnh tấm rèm trước mặt...

7

Phía sau tấm rèm là một lối đi tối om om rộng khoảng năm, sáu mét, Mạn Giang nhìn không rõ cuối lối đi là gì. Anh bật đèn pin lên, soi về phía xa, lối đi này không dài lắm, kích thước lại là một bức tường. Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là đầy rẫy những mẫu xương rải trên lối đi phía trước mặt.

Tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc, Lương Viện sợ tới nỗi nép sát vào ngực Dương Phong. Dương Phong vội vỗ về

Lương Viện nhưng đôi chân anh lại bất giác bước theo Hàn Giang như một cỗ máy Yelena và Makarov cũng vậy, cả bốn người đều giống như bị một ma lực khủng khiếp dẫn dụ... không ngừng bước từng hước về phía trước. Chỉ có Lương Viện dang trong trạng thái khủng hoảng cực độ nên không dám tiến lên.

Bỗng Hàn Giang dừng lại và quay người hình tĩnh nói: Có thể đây là nơi cất giấu tất cả bí mật của Mật Thành.” “Tôi cũng nghĩ vậy. Dưới chân chúng ta có hài cốt của người Mông cổ và cũng có hài cốt của người Đảng Hạng, chắc chắn đã có một trận huyết chiến xảy ra ở đây. 1 ất cả hài cốt của người Đảng Hạng đều ở tư thế giống Iihur hài cốt dưới kim tự tháp,

họ chết khi dang dôi diện với kẻ thù, có nghĩa phía sau lưng họ chắc chắn là thứ mà họ quyết tử dē bảo vệ.”, Đường Phong quan sát những hài cốt xung quanh rồi nói.

“Nhưng ở đây ngoài những hài cốt này ra, chúng ta chẳng thấy gì khác”, Yelena không hiểu nên hỏi lại.

“Còn cả bức tường!”, Makarov đã đề ý thấy bức tường xung quanh.

“Đúng vậy, còn cả bức tường! Việc xây tường ở đây cũng rất kỳ quái!”, Đường Phong đi tới trước bức tường bên phải, trên đó không có chiếc cửa sổ nào, từ nền tới trần cửa đại diện đều bị những hòn đá màu đen tạo nên bức tường che kín, “Những hòn đá màu đen này không

giống với nền đại điện vốn có, cũng không giống vách tường được xây dựng sau này, trông chúng rất kiên cố và được xếp kín khít không hở khe nào. Rõ ràng, việc bố trí vị trí này đã được tính toán kỹ trong lúc xây đại điện, nhưng tại sao lại xuất hiện bức tường chắn này?”

Đường Phong gõ tay lên từng hòn đá nhưng không phát hiện thấy gì bất thường nên anh dừng lại rồi quan sát kỹ những hài cốt rải kín trên lối đi một lần nữa. Cuối lối đi,

trước góc tường bên trái anh để ý thấy có nhiều xương chất đống nhất và tất cả những hài cốt này đều hướng ra bên ngoài với tư thế nằm ngửa mặt: “Tướng sĩ Đàng Hạng vây kín quanh đây, vậy

thì... chắc chắn có bí mật gì đó ở đây!”,
Đường Phong khẽ nói.

Đường Phong không muốn kinh động tới những linh hồn đã bỏ mạng tại đây, anh ngồi xuống lấy tay khẽ gạt tỳn mẩu xương ra. Hàn Giang, Yelena và Makarov im lặng, họ cũng ngồi xuống giúp Đường Phong xếp đồng xương cốt sang một góc khác. Chỉ có Lương Viện mặt mày thất sắc ngồi im một chỗ, thấy hội Đường Phong làm mãi vẫn chưa xong, Lương Viện run rẩy đề nghị: “Đường Phong, em sợ lắm, hay là chúng ta ra khỏi đây đi!”

Đường Phong buông đoạn xương trên tay xuống, quay lại nhìn Lương Viện. Mắt Lương Viện nhòe lệ, bộ dạng rất đáng

thương khiến Đường Phong thấy xót xa. Anh tới gần Lương Viện, đặt tay lên vai cô: “Viện Viện, ban nãy em bị hoảng loạn, đừng sợ, bao nhiêu sóng gió chúng ta cũng đều trải qua rồi, lẽ nào đến phút cuối này lại bỏ cuộc?”

“Nhưng... nhưng em vẫn cảm thấy sợ! Chúng ta ra khỏi đây đã, ngày mai quay lại có được không?”, Lương Viện gần như cầu xin Đường Phong.

Đường Phong hơi mềm lòng, anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lương Viện, em không muốn háo thù cho ông nội em sao, em không muốn biết bí mật của Mật Thành sao? Không phải em luôn muốn làm sáng tỏ mọi chuyện là như thế nào sao? Chúng ta sắp giải mã được mọi bí mật ở đây

lỗi, em cam tâm rút lui thật ư? Hơn nữa
đồ ăn thức uống

mà chúng ta mang theo cũng sắp hết,
không còn nhiều thời gian nữa đâu!”

Lương Viện định nói gì đó, nhưng đúng
lúc này bên cạnh cô lại vang lên giọng
nói phấn khởi của Hàn Giang:

‘Quả nhiên ở đây có bí mật!’”

Đường Phong quay lại nhìn, anh thấy
Hàn Giang và Hã Yelena đã dọn dẹp
sạch sẽ xương cốt trong góc tường bên
phải phía cuối đường. Tổng cộng có 37
bộ hài cốt nguyên vẹn, có nghĩa là có 37
dũng sĩ Đảng Hạng đã liều chết lấy thân
mình để bảo vệ ột bí mật!

Đường Phong dùng báng súng gõ lên
từng viên đá, nhưng không nghe thấy âm

thanh chứng tỏ phía dưới có khoảng trống. Sau khi Hàn Giang đập loạn xạ một hồi, bỗng có một viên đá lồm xướng, ngay sau đó một âm thanh nặng nề vọng lại từ sâu trong lòng đất. Âm thanh này giống như vọng ra từ sâu thẳm lòng đất, lại giống như xuyên qua lớp xương mù bí ẩn của hàng nghìn năm lịch sử vọng lại. Nhưng ngay lập tức, mọi thứ trở lại như cũ, lối đi và cá tòi đại diện đều yên tĩnh trở lại.

Năm người kinh ngạc quan sát mọi thứ xung quanh, trong khoảnh khắc này thời gian dường như ngừng trôi, mọi người nhìn nhau nhưng không biết nên làm gì, tất cả đều dang chừ đợi-èĐiều gì sẽ xảy ra ? Đó là sự an bài của số phận hay là

số mệnh lịch sử? Liệu có điều thần kỳ nào xuất hiện không?

Rốt cuộc kỳ tích đã xuất hiện, sau khoảng thời gian chờ đợi lê thê, hai mươi viên đá trên tường bắt đầu chuyển động! Mọi người theo phản xạ lùi lại phía sau, lo lắng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mọi thứ sắp sụp xuống hay nơi này biến thành mênh mông biển nước?

Sau khi hai mươi viên đá đã ngừng chuyển động, Đìrông Phong nghe thấy từ dưới lòng đất vọng ra chuỗi âm thanh kéo dài, đúng lúc này, đại diện bát đầu rung chuyển. Mọi người càng lúc càng kinh ngạc, nhưng không ai chạy ra ngoài, mà đều cố vịn vào bức tường đá bên cạnh để đứng vững. Khi tất cả quay lại

nhìn thì cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện - một vòng tường không chân, giống như một ván domino đổ xuống từng đoạn, từng tầng một.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 19

Tướng Quân Bước Ra Khỏi Bóng Tối
Tất cả kiến trúc trong Mật Thành đều được thiết kế rất tinh xảo và toàn mỹ. Lúc xây dựng tòa cung điện phía dưới lòng đất này, người xưa đã tinh đến sự tồn tại của dòng sông ngầm và đã nắm rõ tập tính của dòng sông, xây dựng cung

điện ở vị trí cao nhất của dòng sông ngầm, như vậy kể cả mực nước của dòng sông cỏ dâng cao, nhắm chìm cửa thoát hiểm nữa thì cũng không thể ngập tới cung điện dưới lòng đất.

1

Khi bức tường bao phía trong đại điện đổ xuống, ánh nắng chói chang bên ngoài tràn qua cửa sổ chiếu sáng khắp không gian đã bị phong bế hàng nghìn năm của Đại điện Bất Hủ. Không biết từ lúc nào, cơn cuồng phong ập tới khiến iắt cả công trong đại điện đều bị gió mở bung ra.

Tất cả những tấm rèm phù đầy bụi bặm đều bị gió thổi tung lên, có tấm bị gió cuốn đi, bay ra ngoài đại điện. Rốt cuộc Đường Phong đã nhìn rõ toàn bộ diện

mạo của Đại điện Bất Hù. cuồng phong đã cuốn bay bụi trần lịch sử, Đại điện Bất Hù đã được mở lại, bỗng chốc huy hoàng rực rỡ, lấp lánh ánh vàng, khác hẳn nhân gian!

Đúng lúc mọi người đang kinh ngạc thì mặt đất dưới chân họ bỗng thay đổi, một sức mạnh khủng khiếp truyền từ dưới lòng đất lên, giống như muốn lật ngược cả đại điện. Hàn Giang là người đầu tiên nhận ra, anh hét lên: “Lùi lại phía sau, mau lùi lại phía sau!”

Đường Phong vội vàng kéo Lương Viện, vịn lên tường, lùi về phía sau. Khi chân anh vừa lùi tới sân đá hoa của đại điện thì toàn bộ lối đi rộng rãi phù kín xương cốt bỗng lún xuống, bụi và đá vụn cuốn

tung lên. Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện. Khi bụi tàn đi, lối đi ban nãy đã biến mất, một cầu thang rộng rãi xuất hiện trước mắt mọi người. Dãy bậc thang trải dài như không có điểm kết thúc, dẫn sâu xuống lòng đất tối đen.

Năm người đứng trước những bậc thang dẫn tới thế giới của bóng đêm, họ vừa kinh ngạc, sợ hãi vừa chần chừ, do dự. Phía dưới sẽ có gì đang đợi họ? Quái thú hung ác hay là kho báu mệnh mông? Họ không biết, nhưng mỗi người đều hiểu rằng phía dưới sẽ là bí mật cuối cùng của Mật Thành.

Đường Phong quan sát kỹ cầu thang dưới lòng đất này, phải rộng tới năm, sáu mét, rộng gần bằng lối đi phía trên. Hai bên

cầu thang chính là vách đá hai bên lối đi ban này, chỉ có điều họ không nghĩ rằng vách đá này còn kéo dài xuống tận lòng đất, không thấy điểm kết thúc.

Những viên đá vụn và hài cốt của dũng sĩ Đản Hạng rơi vãi trên những bậc thang, Đường Phong nghĩ, bậc thang rộng lớn như vậy, khác hoàn toàn với những căn hầm nhỏ mà họ từng trông thấy trước đây, đây có lẽ chính là uy phon? hoàng gia của Nguyên Hạo! Đây có thể là nơi chứng kiến thời khắc cuối cùng của ông.

Mọi người nhìn nhau, Đường Phong nhìn về phía Lương Viện, hình như Lương Viện đã thay đổi thái độ. Ban này Lương Viện còn vô cùng hoảng sợ, giờ cô lại là người đầu tiên bước chân xuống những

bật thang, ngay sau đó Makarov và Yelena cũng bước xuống theo. Đường Phong đang định đi theo nhưng bị Hàn Giang kéo lại. Đường Phong ngạc nhiên quay lại nhìn Hàn Giang, Hàn Giang thì thào: “Cậu không cảm thấy Lương Viện có gì đó rất lạ sao?”

Đường Phong nghe Hàn Giang hỏi vậy, người khẽ rung lên: “Không.. không, tôi có thấy gì lạ đâu! Anh phải thấy lạ ở chỗ nào vậy?”

“Hình như Lương Viện rất hoảng sợ điều gì đó!” Đường Phong cười cười: “Cái này thì có gì lạ, một cô gái như cô ấy đến nơi đáng sợ thế này tất nhiên sẽ cảm thấy sợ rồi!”

“Tóm lại trực giác nói với tôi rằng, trong

khoảng thời gian Lương Viện mất tích chắc chắn những điều xảy ra không đơn giản như cô ấy nói, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó!”, Hàn Giang thì thào.

“Không phải cô ấy bị thương ngất đi sao? vết tụ máu trên người cô ấy...”

Hàn Giang ngắt lời Đường Phong: “Đúng rồi, cậu không để ý thấy ư? Sợi dây chuyền mà Lương Viện đeo trước ngực cũng không thấy đâu nữa!”

“Dây chuyền?”, Đường Phong nhớ lại, đúng vậy. giờ đang là giữa mùa hè, mọi người đều mặc ít quần áo. Trước đây bất luận đi đâu Lương Viện cũng đeo sợi dây chuyền có ảnh của mẹ cô, hôm qua anh vẫn còn trông thấy sợi dây chuyền trên cổ cô ấy nhưng đúng là lúc này không

thấy đầu cả. Nhưng Đường Phong cảm giác Hàn Giang đang nghiêm trọng hóa vấn đề, anh hất hất tay, nói: “Anh nghĩ nhiều quá đấy, có thể trong lúc mất tích cô ấy đã làm mất sợi dây ehuyền”

Hàn Giang vẫn định nói tiếp nhưng Đường Phong đã đi xuống bậc thang. Hàn Giang lắc đầu rồi đánh cùng mọi người đi xuống dưới. Khi ánh nắng sớm mai soi rọi qua lớp sương mù của ngàn năm lịch sử, soi thẳng vào trong Đại điện Bát Hù, chiếu lên bài vị không lồ của Nguyên Hạo thì Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện, Yelena và Makarov lại mất hút dưới lối cầu thang tối đen.

2

Chẳng mấy chốc, năm người đã bị bóng

tôi nuốt chửng, năm chiếc đèn pin giống như những con đom đóm nhỏ nhoi bị bóng đen bủa vây. Trước khi tiến vào Mật Thành. Hàn Giang đã cố tình chặt một đoạn cây tùng trong rừng rậm để làm đuốc. Lúc này bó đuốc trong tay Hàn Giang đã soi sáng được không gian họ đang đứng, giúp tất cả nhận ra đây là một cung điện hình vuông dưới lòng đất.

Phía bên kia của cung điện dưới lòng đất - cũng chính là mặt phía tây có một cổng vòm. sau cổng vòm là một lối đi hẹp, Đường Phong kéo Lương Viện đi trước. Xuyên qua lối đi, cảnh tượng bất ngờ lại hiện lên trước mắt họ. Đây là một không gian khổng lồ tự nhiên, xung quanh đều là những nham thạch chưa từng được mài

giữa kĩ lưỡng, còn trên vách đá nguyên sơ ở phía tây bỗng xuất hiện một cánh cổng bằng vàng lấp lánh. Đường Phong không khỏi giật mình lắm bầm: “Lại là một cánh cổng bằng vàng!”

“Chắc chắn phía sau nó sẽ cất giấu thứ quan trọng, nếu không họ không việc gì phải xây một cánh cổng bằng vàng ở đây?”, Hàn Giang trở nên phấn khởi, giống như thắng lợi sắp nằm trong tay. Đường Phong tiến lên phía trước, anh bỗng nghe thấy tiếng nước chảy. Anh chăm chú quan sát, hóa ra trên lối đi dẫn tới cánh cổng bằng vàng ở phía tây còn có một cây cầu được tạo nên bằng đá trắng đời nhà Hán.

Đường Phong đi lên cầu, chăm chú lắng

nghe tiếng nước chảy, anh hết sức kinh ngạc vì hóa ra dưới này còn có cả nước! Anh nhòai người ra, cố nhìn xuống dưới cầu, dưới đó tối om om, không trông thấy nước chảy. Đường Phong dùng đèn pin soi xuống dưới, soi tới tận vùng nham thạch màu đỏ rực nằm sâu phía dưới mà vẫn không trông thấy nước.

Hàn Giang đã đi qua cây cầu đá trắng, hướng thẳng về phía cánh cổng bằng vàng. Đường Phong cũng không có tâm trạng để kiểm tra cây cầu đá và suy ngẫm về mục đích xây dựng nó, anh đi theo Hàn Giang tiến lại gần cánh cổng bằng vàng.

Mọi người không ai nói gì, chỉ đứng thành hàng ngang trước cánh cổng bằng

vàng. Đường Phong đưa tay ra chạm lên cánh cổng, cánh cổng lạnh lẽo tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Đường Phong cảm thấy cánh cổng này không giống cánh cổng phía đông Mật Thành, bề mặt nó trơn bóng. “Chắc hàng ngàn năm nay chưa từng có người mở cánh cổng này, thậm chí còn không có người tới đây. Mọi người nhìn này, bề mặt cổng trơn bóng, mịn phẳng thế này...”

Đường Phong dang nói nửa chừng thì ngón tay anh bỗng chạm vào một chỗ lõm xuống trên nắm cửa. Đường Phong giật mình lùi lại phía sau, định thần nhìn lại, thì thấy trên bề mặt trơn bóng của cánh cổng bằng vàng có hai nắm cửa bằng ngọc, chúng được chạm trổ rất khéo léo

và tinh xảo! Chính giữa hai nắm cửa xuất hiện một chỗ lõm, chỗ lõm này nằm chính giữa khe cửa, rất kỳ lạ!

Hàn Giang cũng để ý thấy vết lõm này: “Tại sao chỗ này lại có lỗ lõm xuống? Xem ra, ngay từ lúc đúc cổng người ta đã cố ý làm như vậy!”

Đường Phong gạt gù dòng tỉnh, nhưng anh cũng không hiểu rốt cuộc là thế nào. Anh liền lùi lại nửa bước, quan sát kỹ cánh cổng bằng vàng này, những chỗ khác không phát hiện thấy có gì khác thường. Đường Phong tiến lên, thử đẩy cánh cổng nhưng không được. Cánh cổng hoàn toàn kín khít, đến một khe hở nhỏ cũng không có. Đường Phong nghi ngờ đưa tay vuốt đi vuốt lại trên cánh cổng.

Khi tay Đường Phong chạm vào chỗ lõm đó, mắt anh bỗng sáng lên, rồi anh vội vàng lấy miếng ngọc bội đã tìm lại được ra: “Mọi người nhìn đi, chỗ lõm này gần giống hình chữ nhật, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện không phải hình chữ nhật thẳng mà là hình chữ nhật hơi cong, rất giống hình một miếng ngọc bội!”

“Ý... ý cậu là miếng ngọc bội chính là chìa khóa mở cổng?”, Makarov ngạc nhiên nói

“Đúng vậy, hình dạng, độ dài, kích thước đều phù hợp! Hơn nữa chất liệu của miếng ngọc bội này hoàn toàn giống với hai nắm cửa bên cạnh, đều là bạch ngọc dương chỉ Hòa Điền cao cấp. thậm chí... thậm chí tôi còn nghi ngờ miếng ngọc bội

này và năm cửa được làm từ cùng một khối ngọc!”, Đường Phong nhớ lại cơn ác mộng cứ đeo bám anh.

“Trên đời này có chuyện trùng hợp vậy sao? Như vậy cũng có nghĩa là năm đó, lúc chế lác ra cánh cổng này, người ta đã dùng một khối ngọc để làm năm cửa và ngọc bội?”, Hàn Giang cũng tròn mắt ngạc nhiên.

“Tôi nghĩ chắc là như vậy!”, nói rồi Đường Phong khẽ lấy tay đưa miếng ngọc bội về phía chỗ lõm xuống trên cánh cổng bằng vàng.

Cung điện dưới lòng đất tĩnh mịch âm u như vùng đất chết, tất cả mọi người đều nín thở, tập trung, chăm chú nhìn miếng ngọc bội được tra vào cánh cổng bằng

vàng.

Từng giây từng phút trôi qua nhưng cánh cổng bằng vàng không có thay đổi gì.

Đường Phong không khỏi sốt ruột, anh nhìn Hàn Giang, Hàn Giang cũng gật đầu với anh. Đường Phong dùng hai ngón tay cái ấn thật mạnh xuống, chỗ lõm lún sâu xuống thêm một đoạn Ngay sạu đó. chỗ lõm này đã biến đổi. nó tự động xoay 180 độ, miếng ngọc bội cũng quav theo một góc tương tự.

Đường Phong vội vàng rút tay về và lùi lại phía sau. Mọi người đứng im tại vị trí cách cổng chính một mét, im lặng chờ đợi thế giới phía sau cánh cổng xuất hiện. Nhưng năm phút nữa lại trôi qua, cánh cổng bằng vàng vẫn bất động, mọi

người bắt đầu cảnh giác. Đường Phong tiến lên phía trước một bước, định dùng tay đẩy cửa ra nhưng Lương Viện đứng sau đã vội hét lên: “Cẩn thận!”

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện: “Không sao đâu, mọi người lùi lại đi, để tôi!”

Nói xong, Đường Phong không chút do dự đưa tay ra, cố gắng hết sức dây cánh công bằng vàng. Một cảm giác kỳ diệu chưa từng có lan tỏa khắp cơ thể Đường Phong, anh đã gồng hết sức nhưng lại không cảm thấy có gì khó nhọc. Đường Phong chỉ cảm thấy trước mắt mình bỗng lóe lên ánh vàng, cánh công bằng vàng trước mặt đã từ từ mờ ra.

Đường Phong sững sờ đứng trước cánh cổng bằng I vàng đã dục mờ, không biết nên tiến hay nên lùi. Theo phản xạ, anh soi đèn pin vào bên trong, trong đó là một không gian rộng lớn tối đen. Trong ánh sáng của chiếc đèn pin lướt qua lướt lại, Đường Phong không trông thấy kho báu đồ sộ nào, mà chỉ có bóng tối sâu thăm thẳm.

“Hóa ra miếng ngọc bội chính là chìa khóa để mở ung điện dưới lòng đất”, Hàn Giang nói xong liền cầm bó đuốc tiến vào thế giới phía sau cánh cổng bằng vàng. Trước mặt họ là một lối đi rộng gần bằng lối đi trước đó, lối đi không dài, hình như hai bên có phòng ốc, đầu bên kia lối đi là một không gian tối đen

rộng lớn, lúc này họ vẫn chưa thể trông rõ được tình hình bên trong không gian tối đen như mực đó.

Hàn Giang giờ được lên soi sáng lối đi. Lúc này mọi người mới nhìn rõ trên vách đá hai bên lối đi có bốn cửa hang, nhưng bên trong tối om om. “Kiểu bố trí này rất giống nhĩ thất[1]”, Đường Phong suy đoán rất nhanh.

“Vậy thì ở đây chắc phải có vật tùy táng rồi!”, Hàn Giang nhận định.

“Vào trong là biết ngay thôi!”, nói xong Đường Phong bật đèn pin và đi vào trong gian thạch thất đầu tiên,

Hàn Giang cũng đi theo. Nhưng sau đó mọi người đều thất vọng bởi trong này không có bất cứ vật tùy táng nào, chỉ có

thứ gì đó đen sì chất đông ở góc tường. Đường Phong nghi ngờ đi tới, anh ngồi xòm xuống, nhặt thứ đen sì lên quan sát: “Đây hình như là thóc đã bị cháy đen.”

“Ừm, là thóc thật. Lẽ nào phòng này là nơi để thực phẩm để cúng cho Nguyên Hạo ở thế giới khác dùng ư?”, Hàn Giang đoán.

“Vậy thì chắc là ở đây cũng phải còn nliền thứ ngon lành khác!”, Đường Phong quăng những hạt thóc đã cháy thành than đi, đi ra khỏi gian thạch thất. Trong gian thạch thất thứ hai, họ cũng không phát hiện thấy kho báu, chỉ có một vài bình khí đã hoen rỉ. “Khà khà, bây giờ tôi cũng hiểu về khảo cổ rồi đấy, thiết kế một bên là kho lương thực, một

bên là kho vũ khí như thể này rất hợp với truyền thống!” , Hàn Giang rất tự tin với phán đoán của mình.

“Hi vọng là anh đúng!” Trong gian mật thất thứ ba, thứ tư Đường Phong vẫn chỉ phát hiện thầy lương thực đã hóa thành than và vũ khí đã ri sét, hình như mọi thứ đang chứng minh cho suy đoán của Hàn Giang.

Ra khỏi lối đi, họ đã tiến vào một không gian rộng lớn. Khi Hàn Giang dùng đuốc soi sáng không gian tối om này, mọi người mới nhìn rõ đây là một thạch điện khổng lồ hình vuông. Toàn bộ đại điện đều được xây bằng đá hoa cương rắn chắc, rộng lớn. Trông nó thật nguy nga! Nhưng trong lúc Đường Phong vẫn còn

đang trầm trồ trước sự hoành tráng của
cung điện dưới lòng đất này thì Lưng
Viện bỗng kêu lên: “Mọi người nhìn kìa!
Trên mặt đất là thứ gì vậy?”

Đường Phong soi đèn pin xuống đất,
cảnh tượng khiến anh bị ám ảnh đã xuất
hiện, trước tiên là một bộ hài cốt còn
nguyên vẹn đập vào mắt anh, khi ánh
sáng di chuyển anh lại thấy một bộ hài
cốt nữa, ngay sau đó lại là một hộ hài cốt
nguyên vẹn khác. Chiếc đèn pin trong tay
(li chuyển đến đâu, Đường Phong ngạc
nhiên đến độ đồng tử cũng giãn to ra.
Nhưng điều khiến anh hoảng hốt chính vì
những hài cốt này đều hoàn toàn nguyên
vẹn, nằm ngay ngắn thẳng hàng, trên mặt
đất!

Hàn Giang cũng rất kinh ngạc, anh tiến lên phía trước, dùng đuốc soi sáng cả gian thạch điện. Cảnh tượng trong thạch điện khiến ai cũng chấn động và kinh hãi, hàng trăm bộ hài cốt xếp ngay ngắn trật tự trên mặt đất lạnh lẽo. Đường Phong cảm giác từng sợi lông ma trên cơ thể mình đều dựng ngược lên, không khí ẩm ướt lạnh lẽo dưới lòng đất lập tức xuyên thấu cơ thể anh, khiến anh bồn chồn, bất an. Trong lòng anh thật sự cảm thấy khủng hoảng, nhưng đôi chân phía dưới lại không thể khống chế được. Đường Phong bước từng bước nặng nề qua dãy hài cốt ngay ngắn, từ dãy đầu tiên tới bộ hài cốt cuối cùng của liã cuối cùng, tổng cộng là 840 bộ hài cốt, hộ nào cũng

còn nguyên vẹn. “Lẽ nào đây là những người được chôn theo Nguyên Hạo?”, đây là câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu Đường Phong ngay từ khi nhìn thấy cảnh tượng này, tới giờ anh mới thoát được ra.

Câu hỏi của Đường Phong vang vọng trong cung điện không lồ sâu hun hút dưới lòng đất. Chôn theo? Mọi người nhìn nhau, ai cũng kinh ngạc trước hai từ “chôn theo” mà

Đường Phong thoát ra. Mãi lâu sau, Makarov mới dựa vào kinh nghiệm trình sát dày dặn của mình phán đoán: “Kiểm tra sơ qua những hài cốt này tôi thấy, họ không giống như bị giết chết mà bị đầu độc chết!”

“Nhưng không thể loại trừ khả năng họ bị

chôn cùng!” , Đường Phong nói.

“Đúng vậy, không loại trừ khả năng chôn cùng. Nhưng tôi và Yelena đã kiểm tra kỹ mấy chục bộ hài cốt này, phần lớn đều là phụ nữ, trẻ con, còn một số ít là người già, nếu như nói rằng họ bị chôn theo thì không hợp lý lắm!” , Makarov nói.

“Đúng vậy, chỉ có xã hội nô lệ mới dùng rất nhiều người để chôn sống, thời Tây Hạ lúc đó đã không còn thịnh hành tục chôn cùng nữa, đây là một kiến thức lịch sử rất phổ thông mà!” , Lương Viện cũng không đồng ý với suy luận của Đường Phong.

“Vậy thì rất có khả năng là tự sát tập thể!” , Hàn Giang bỗng nói.

“Tự sát tập thể?” , những người còn lại

kinh ngạc thốt lên.

“Lẽ nào mọi người quên rồi ư, trong Mật Thành chúng ta không thấy xác của người Đàng Hạng nào, sau đó đã nhìn thấy hài cốt của người Đàng Hạng trong kim tự tháp và đại điện, nhưng đều là những hài cốt nam giới cao to, khỏe mạnh. Vậy thì người già, phụ nữ, trẻ con trong Mật Thành đi đâu hết?”

Lời của Hàn Giang khiến mọi người sực tỉnh, Đường Phong bỗng hiểu ra: “Đúng vậy, lúc đó tôi không nghĩ kỹ, cho rằng phụ nữ và trẻ con đều đã tháo chạy hết!” “Nếu vậy thì cách giải thích hợp lý nhất là, trải qua mấy chục năm trường kỳ chiến tranh và bị phong tỏa, nhân khẩu của Mật Thành giảm mạnh, nhất là những

thanh niên trai tráng giảm đi rất nhiều. Bởi vậy khi đại quân Hốt Tất Liệt tới tấn công, nhân khẩu trong Mật Thành e rằng chỉ còn lại khoảng hai, ba nghìn người. Sau vài trận đánh, tuy người Đảng Hạng dũng cảm thiện chiến, quyết tử với đại quân Hốt Tất Liệt nhưng Mật Thành vẫn khờm thể chống chọi được. Thời khắc nguy cấp lúc đại quân Hốt Tất Liệt tấn công Mật Thành, gần một nghìn người gồm phụ nữ, trẻ nhỏ và người già trong Mật Thành đã trốn trong cung điện dưới lòng đất mà Hạo Vương xây dựng trước đó. Và vì để bảo vệ vợ con mình, cũng như bảo vệ bí mật cuối cùng của Mật Thành, hàng trăm dũng sĩ cuối cùng của Mật Thành đã tử trận trên sa trường và

chặn kín các lối vào bí mật.”

Hàn Giang nói vậy khiến tất cả mọi người đều nghĩ tới thời khắc cuối cùng của Mật Thành, dũng sĩ Đảng Hạng đã quyết định sống mái với kẻ thù, nhưng để vợ con không phải chịu sự ô nhục nên họ đã đưa những người dó xuống cung điện phía dưới kim tự tháp, sau đó bịt cảnh công cung điện lại. Đây đúng là cảnh sinh ly tử biệt thảm khóc, đau lòng! Nghĩ tới đây, trước mắt Đường Phong lại như hiện lên thời khắc bi hùng cuối cùng của người Đảng Hạng.

“Không, suy đoán này của anh có một sai lầm lớn!”

Lương Viện bỗng nói.

“Ồ? Sai lầm gì vậy?”, Hàn Giang nhìn

Lương Viện hỏi.

“Nếu giống như anh nói thì tất nhiên họ phải để một lối thoát cho phụ nữ, trẻ con để ra khỏi cung điện dưới lòng đất này, nếu không thì khác nào đem vợ con, cha mẹ mình chôn sống cùng Hạo Vương?”, Lương Viện hỏi lại.

“Điều này...”, Lương Viện nói vậy khiến mọi người trở nên cảnh giác, “Nhưng cả quãng đường đến đây chúng ta cũng không trông thấy lối đi nào khác!”

Lúc nói tới đây, Đường Phong đang vừa vịn đứng trước dãy hài cốt cuối cùng, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào từng hài cốt nguyên vẹn trước mặt. Đột nhiên, anh dừng lại trước bộ hài cốt cuối cùng, thần thờ nhìn nó tới thất thần. Hội Hàn Giang

thấy Đường Phong có vẻ gì khác thường nên cũng bước tới. Hàn Giang nhìn bộ hài cốt trước mặt nói: “Đày hình như là hài cốt phụ nữ!”

“Lúc chết trong khoang từ hơn mười tới sáu mươi tuổi”, Yelena nói tiếp.

“Một phụ nữ Đảng Hạng”, Lương Viện cũng lầm bầm.

Còn Makarov lại ngồi xổm xuống, quan sát rất kỹ bộ hài cốt này. Mãi lâu sau, ông lắc lắc đầu, nói: “Không, đây không phải là hài cốt của phụ nữ người Đảng Hạng.”

“Ồ, cha nhìn ra điều gì ạ?”, Yelena quan tâm hỏi.

“Yelena, con nhìn kỹ lại xem!”, Makarov không ngẩng đầu lên, ông vẫn ngồi xổm trước bộ hài cốt, hình như rất đang tập

trung quan sát bộ hài cốt trước mặt.

“Ồ?”, Yelena chân chừ ngồi xôm xuống, quan sát thật kĩ !h,i hài cốt này, mắt cô bỗng mở to: “Sao... sao lại thế này?”

“Yelena, em nhìn ra gì vậy?”, Hàn Giang sốt sắng hỏi. Yelena lấy tay đo ướm trên bộ hài cốt một hồi, ngạc nhiên nói: “Bộ hài cốt này rõ ràng không phải là chủng nyirời châu Á mà là chủng người Cáp-ca-dơ!”

"Như vậy nghĩa là đây là một người châu Âu sống trong Mật Thành hoặc là người sống trong dài Tây Á?",

Hàn Giang đoán bừa.

“Không, chính xác hơn phải là niên đại của bộ hài cốt này không sớm như vậy đâu, chi... chi cách đây khoảng nửa thế

kỷ thôi!”

“Nửa thế kỷ?”, trong đầu Hàn Giang bỗng hiện lên hình ảnh của thành viên nữ bí ẩn trong đoàn thám hiểm.

“Nếu như tôi đoán không nhầm thì đây chính là hài cốt của thành viên nữ duy nhất trong đoàn thám hiểm năm xưa!”, rốt cuộc Makarov đã đứng dậy, ông dường như đang chìm trong hồi ức xa xăm.

“Không! Không phải chúng ta! Đã có người vào đây trước chúng ta!”, Đờna, Phong bỗng thốt lên.

“Nhưng... nhưng bà ta không có miếng ngọc bội để mờ cánh công bằng vàng mà! Miếng ngọc bội ở trong tay chúng ta!”, Hàn Giang càng nói càng kích động.

"Anh lại sai rồi, bà ta có miếng ngọc

bội!” , Đường Phong nói vậy khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Đường Phong.

Đường Phong trông rất bí hiểm, anh chỉ lên phần bụng của bộ hài cốt hỏi: “Mọi người không cảm thấy bộ hài cốt này có gì bất thường sao?”

“Đúng là có gì đó khác bất thường! Nhìn tư thế của bà ta thì trước lúc chết là đang nằm thẳng nhưng hình như hai tay lại cố ý giấu sau lưng!” , Hàn Giang nói tới đây, mắt anh bỗng mờ to đầy kinh ngạc: “Lẽ nào... lẽ nào trước khi chết người phụ nữ này đã bị người ta trói tay ra đằng sau?”

“Anh lật lại xem có đúng không?” , Đường Phong tỏ ra bình tĩnh đề nghị Hàn Giang nhìn Đường Phong, không

hiếu ý Đường Phong là gì, nhưng sự tò mò khủng khiếp đã thôi thúc anh, kể cả Đường Phong không nói thì anh cũng định lật lại xem sao. Hàn Giang cẩn thận nhặt xương đùi, xương chậu ra chỗ khác, khi anh nhắc xương chậu bên trái lên, một miếng ngọc bội màu xanh trắng trơn bóng lấp lánh hiện lên trước mắt mọi người.

Hàn Giang giật mình nhìn miếng ngọc bội, rồi lại nhìn sang Đường Phong: .. sao lại có miếng ngọc bội giống hệt như của cậu vậy?”

“Có thể đáp án ở bên kia!”, Đường Phong chỉ về phía xương chậu bên phải. Hàn Giang run rẩy nhắc xương chậu bên phải ra, một chiếc hộp bằng ngọc tinh

xảo xuất hiện trước mắt mọi người. Hàn Giang đang định nhặt nó lên thì " Đường Phong ngăn lại: "Đợi đã!"

Hàn Giang dừng lại, nhìn Đường Phong. Đường Phong cẩn thận nhìn lại toàn bộ diện mạo của bộ hài cốt này lần nữa:

"Căn cứ vào vị trí của ngọc bội và hộp ngọc xuất hiện, ta có thể thấy trước khi chết người phụ nữ này đã nắm chặt hai thứ này, không thấy dấu vết từng bị trói bằng dây thừng."

Hàn Giang và Yelena cũng quan sát kỹ một hồi, quả thật không thấy có vết dây thừng trói: "Có thể là do nhiều năm rồi nên dây thừng đã mục nát hết?"

Đường Phong lắc đầu: "Nếu như bà ta bị trói lại bằng dây thừng thì vấn đề sẽ trở

nên phức tạp. Anh nhìn xem, ở đây ngoài bà ta ra không phải vẫn còn người Đảng Hạng sao?”

Màn Giang, Yelena và Makarov chia nhau kiểm tra một lượt hài cốt trong khắp cung điện nhưng không phát hiện thêm hài cốt của người hiện đại nào cả. tất cả đều là hài cốt của bảy, tám trăm năm trước và đều là hài cốt của người Đảng Hạng. Đường Phong nói tiếp: “Bởi vậy, tôi cho rằng thành viên nữ của đoàn thám hiểm này trước khi chết không bị ai khống chế cả, bà ta có thể tự do đi lại trong này. Còn về tư thế kỳ lạ của bà ta lúc chết có thể chỉ là thói quen cá nhân của bà ta, có thể là nó thể hiện một ám hiệu nào đó hoặc là một tôn giáo bí ẩn

nào đó, hoặc cũng có thể cháne là gì cả!”

“Trong chiếc hộp có gì vậy?”, Lương Viện bỗng hỏi. Lúc này Hàn Giang mới nhớ tới chiếc hộp ngọc. Đường Phong đón chiếc hộp từ tay Hàn Giang, chiếc hộp không to lắm, cũng được chế tác từ bạch ngọc dương chi cao cấp vùng Hòa Điền, mặt hộp màu trắng, trông rất trang nhã. Mở hộp ngọc ra, bên trong có một cuộn giấy cổ. Đường Phong nhẹ nhàng cầm lấy cuộn giấy rồi từ từ mở ra, chỉ thấy trên đó có vài chữ viết bằng tiếng Tây Hạ, dịch ra là 'Người đọc được những dòng này chắc chắn là người may mắn, đức độ của hàng ngàn năm sau, dưới ngọn thóp thứ sáu nằm ở tầng thứ nhất mặt phía bắc có một cửa thoát hiểm

dẫn tới âm phủ, ro khỏi dòng sông âm phủ thì có thể trông thấy cầu đá bạch ngọc đời Hán, phía trước có cổng vàng, dùng một trong hai miếng ngọc bội đều cở thể vào được bên trong, nhưng phải ngăn chặn mực nước của dòng sông âm phủ. Một Tạng đích thân ghi lại."

"Cuộn... cuộn giấy này nghĩa là gì vậy?", Hàn Giang nửa hiểu nửa không nhìn sang Đường Phong.

Đường Phong đọc lại nội dung trên cuộn giấy cố lần nữa, càng đọc lông mày anh càng chau lại: "Có lẽ đoạn ghi chép này có thể giải thích cho những thắc mắc của Lương Viện trước đó. Điều khiến tôi cảm thấy hứng thú đầu tiên là về người viết những dòng này. Phía cuối đoạn ghi chép

có ghi là 'Một Tạng đích thân ghi lại',
Họ Một Tạng của 506 người Đảng Hạng
chúng ta đã quen thuộc lâu rồi, nhưng
Người Một Tạng này rốt cuộc là ai? Nội
dung của đoạn ghi chép liên quan tới cơ
mật của Tây Hạ, bởi vậy người viết
những dòng này chắc chắn không phải
người bình thường. Bởi vậy người 'Một
Tạng' này chắc chắn là quý tộc thuộc
dòng họ Một Tạng, hơn nữa còn thông
thạo bí mật kết cấu của Mật Thành, thậm
chí có thể là người tham gia thiết kế Mật
Thành! Vậy thì chỉ có thể là cận thần Một
Tạng Ngao líng và hoàng hậu Một Tạng
Thị của Nguyên Hạo thôi.

Nét chữ trên cuộn giấy này khá thanh
thoát, không giống do đàn ông viết mà

giống như nét chữ của một người phụ nữ doan trang, cao quý; bởi vậy, tôi đoán rằng đây là do đích thân hoàng hậu Một Tạng viết.”

“Nhưng tại sao hoàng hậu Một Tạng phải viết cái này, nói ra chuyện cơ mật làm gì?”, Hàn Giang hỏi.

“Điều này thì phải xem từ nội dung của cuốn ghi chép. Câu đầu tiên ‘Người đọc được những dòng này chắc hẳn là người may mắn, đức độ của hàng ngàn năm sau đoạn này tương như không có ý nghĩa gì nhưng thật ra đã trả lời cho câu hỏi của anh ban nãy. Có thể hoàng hậu Một Tạng viết những dòng này rồi cất giấu trong hộp ngọc là để hàng ngàn năm sau ai đó có đức hạnh may mắn đọc được.

Chất liệu của hộp ngọc gần như giống hệt với chất liệu của hai miếng ngọc bội, tôi nghĩ rằng rất có thể ngay từ đầu hai miếng ngọc bội, hộp ngọc và cả hai nạm cửa trên cánh cổng bằng vàng đều được làm cùng lúc, thậm chí còn được đẽo từ cùng một khối ngọc. Và chiếc hộp ngọc năm đó không chỉ để cất giữ cuộn giấy cổ này mà tác dụng lớn hơn của nó là dùng để cất hai miếng ngọc bội này. Bởi vậy, thật ra phần ghi chép của hoàng hậu Một Tạng là để nhắc nhở người lấy được miếng ngọc bội này.”

“Nhưng tại sao bà ấy lại phải nhắc nhở như vậy? Lẽ nào bà ấy hi vọng có người ngoài tìm thấy Mật Thành?”, Lương Viện hỏi.

“Không, dĩ nhiên bà ấy không hi vọng người ngoài tìm thấy Mật Thành nên ngay từ lúc đầu xây dựng Mật Thành, họ đã chọn vùng đất hiểm trở này và xây dựng Mật Thành phức tạp đến như vậy. Nhưng Nguyên Hạo lại không muốn để Mật Thành cô độc ngoài thế gian, không được ai biết tới nên ông đã chôn giấu kho báu ở đây là để hậu thế tìm thấy kho báu. Nhưng nếu như vậy sẽ dẫn tới một mâu thuẫn, một mặt không muốn để người ta dễ dàng tìm thấy Mật Thành, phát hiện ra kho báu của Mật Thành, nhưng mặt khác lại muốn hậu duệ người Đảng Hạng tìm thấy nơi này, lấy được kho báu..

“Bởi vậy Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng đã để lại miếng ngọc bội và phần

ghi chép này để chỉ dẫn!” , hình như Lương Viện đã hiểu ra.

“Không chỉ có ngọc bội và cuộn giấy cổ này mà cả kệ tranh ngọc và rất nhiều di vật, di tích đều nhằm chỉ dẫn phương hướng cho người đời sau có trí tuệ và lòng dũng cảm tìm thấy kho báu Mật Thành, ví dụ hình tô tem kỳ lạ trên giếng trời trong Đại điện Bát Hủ cũng là một trons sô đó. Am hiệu chỉ dẫn đến bí mật rất đa dạng và không phải ít.”

"Xem ra chúng ta chính là những người may mắn, đức độ của hàng ngàn năm sau rồi!", Hàn Giang cười cười. Không ngờ hoàng hậu Một Tạng hàng ngàn năm trước tiên đoán được phải đợi tới hàng ngàn năm sau mới có người tới được

dây!”

“Anh đừng đắc ý sớm, chúng ta vẫn chưa tìm thấy kho báu mà, kể cả chúng ta có tìm thấy kho báu đi chăng liừa thì cô thê Tướng quân cũng sẽ đến được đây! Tôi cảm giác hình như bọn chúng không cách xa chúng ta là mấy, rất gần, rất gần rồi!”, Đường Phong lo lắng nói.

Nghe Đường Phong nói xong, mọi người không ai bảo ai cùng nhìn về phía cánh cổng bằng vàng sau lưng, ngoài đó không một bóng người. Đường Phong lại chậm rãi nói: “Câu sau trên cuộn giấy cổ còn khiến tôi ngạc nhiên hơn, 'dưới ngọn tháp thứ sáu nằm ở tầng thứ nhất mặt phía bắc có một cửa thoát hiểm, dẫn tới âm phủ, ra khỏi dòng sông âm phủ có thể trông

thấy cầu đá bạch ngọc đời Hân'.

Từ câu này có thể thấy, 'âm phù' là chỉ dòng sông ngầm dưới cầu đá bạch ngọc đời Hán, 'dưới ngọn tháp thứ sáu nằm ở tầng thứ nhất mặt phía bắc' chắc là chỉ ngọn tháp I .at ma thứ sáu nằm ở tầng đầu tiên, mặt phía bắc của kim iì tháp, đó không phải là nơi mà những dũng sĩ Đàng Hạng đã quết tử để bảo vệ sao?"

"Đúng vậy! Hài cốt của những dũng sĩ Đàng Hạng xuất hiện dày đặc trên những bậc thang dẫn xuống tới tầng thứ nhất của kim tự tháp là để bảo vệ bí mật to lớn này!", Makarov cũng đã nghĩ ra.

Đường Phong gật gù: “Đúng vậy! Trong thời khắc cuối cùng của Mật Thành, để

bảo vệ bí mật to lớn của Mật Thành, hàng trăm dũng sĩ Đãng Hạng đã dùng máu thịt của mình để bịt kín hai lối đi dẫn tới cửa thoát hiểm và Đại điện Bát Hú.”

“Bớ vậy chúng ta có lý do để tin rằng, đại quân Hốt Tất Liệt năm đó đã không phát hiện được bí mật quan trọng nhất của Mật Thành!”, Mãn Giang nói.

“Đúng vậy, chỉ chậm vài bước, cả một đội quân Khiếp Thiết đã đột nhập vào trong Đại điện Bát Hú, đây là do ông trời phù hộ!”, nói tới đây Đường Phong bỗng trở nên phấn khích một cách kỳ lạ.

“Nhưng... nhưng người phụ nữ trong đoàn thám hiểm đã vào cung điện dưới lòng đất bằng cách nào nhỉ?”, Hàn Giang

thắc mắc.

“Chắc là bà ta đã tìm thấy hộp ngọc nên đã vào từ cửa thoát hiểm, sau đó dùng miếng ngọc bội trong hộp ngọc mờ công bằng vàng rồi vào đây!”, Đường Phong nói.

“Nêu như vậy thì lại cở ba vẫn đề nảy sinh.”, Yelena hồng lên tiếng. “Thứ nhất, nếu như người đàn bà này vào đây là do chỉ thị của hoàng hậu Một Tạng, vậy tại sao lại không thể ra khỏi đây mà rút cuộc lại vĩnh viễn nằm lại đây? Thứ hai là tại sao trong hoàn cảnh đoàn thám hiểm gặp nạn mà bà ta lại có thể một mình vào được trong này? Lẽ nào chỉ có một mình bà ta thôi sao? Thứ ba là miếng Ngọc bội còn lại, cũng là miếng ngọc bội được

cất giấu

Trong hộp ngọc mà Đường Phong tìm thấy trong rừng hồ dương ư? Nếu đúng như vậy thì tại sao nó lại ở trong rừng hồ dương?”

Nghe thấy những câu hỏi này, Đường Phong chau mày, mãi một lúc sau anh mới chậm rãi nói: “Tôi nghĩ rằng đáp án của câu hỏi đầu tiên chính là nằm trong cuộn giấy cổ - “phải ngăn mực nước của dòng sông âm phủ dâng lên”!”

“Ngăn chặn mực nước của dòng sông âm phủ? Nghĩa là gì?”, mọi người không hiểu

“Câu này lại khiến tôi nhớ tới Vãng Sinh I lái, tôi ngờ rằng dòng sông ngầm này có thông với Vãng Sinh Hải. rập tính của

Vãng Sinh Hải mọi người đều rõ rồi.
Một đầu của lối thoát hiểm dẫn lên phía
trên kim tự tháp, đầu còn lại có thể nằm
trên vách đá dưới cầu bạch ngọc đời
Hán.

Ban nãy tôi đứng trên cầu nhìn xuống
dưới, không trông thấy sông ngầm, chỉ
nghe thấy tiếng nước chảy, điều đó chứng
tỏ hiện giờ mực nước đang thấp. Một
khi mực nước dâng cao, tôi e rằng nó có
thể nhấn chìm cả cửa ra, bởi vậy trong
cuộn giấy cổ này, Một Tạng Thị mới nói
ràng ‘đề phòng mực nước của dòng sông
âm phủ’! Nếu như vậy con người sẽ
không thể sử dụng được cửa thoát hiểm,
lối đi chủ yếu dẫn tới cung điện dưới
lòng đất vẫn là lối đi mà chúng ta tìm

thấy trong Đại điện Bất Hủ. Cửa thoát hiểm chỉ sử dụng trong tình huống khẩn cấp, nếu như vào đúng lúc mực nước dâng lên thì cửa thoát hiểm cũng trở thành ‘cửa tử’!

“Nêu nói như vậy thì lời cảnh báo trên cuộn giấy cổ vừa có thiện ý nhưng cũng ẩn giấu cả sát khí?”, Lương Viện nói.

“Bí mật của Mật Thành chi thuộc về ai có thể hiểu được nó, người đàn bà trong đoàn thám hiểm không hiểu được ý nghĩa thật sự trên cuộn giấy cổ nên đã mạo hiểm tiến vào trong cung điện ngầm cuối cùng khi nước dâng lên đã bịt kín đường ra.”, Đường Phong nói.

“Hiện thực tàn khốc! Cuối cùng bà ta đã chọn tư thế giống như những người Đảng

Hạng, nằm duỗi thẳng cùng với hơn tám trăm bộ hài cốt trong cung điện dưới lòng đất sâu thẳm, nghênh đón tử thần đến! Em có thể tưởng lượng ra, trong giây phút sinh mệnh sắp kết thúc, bà ấy đã tuyệt vọng tới mức nào!”, hình như Lương Viện rất tiếc thương người phụ nữ này.

“Vậy còn những người Đảng Hạng thì sao? Họ đã trốn được xuống dưới lòng đất, kể cả lối lên phía trên Đại điện Bất Hủ bị bịt kín thì lẽ nào cũng vì mực nước dâng cao, cạn kiệt lương thực nên họ đã chết ở đây?”, Makarov bỗng hỏi.

“Điều này...”, câu hỏi của Makarov khiến mọi người đột nhiên nghĩ tới một giả thuyết khủng khiếp. Hàn Giang hoàng

hốt nói: “Có khi nào sau đó những người này đã giết hại lẫn nhau? Thậm chí còn xảy ra cả chuyện ăn thịt người?”

Đường Phong lắc đầu: “Không, chúng ta trông thấy trong kho lương thực vẫn còn thóc, tuy không nhiều nhưng cũng không đến nỗi để họ phải giết lẫn nhau. Còn những người Đảng Hạng thoát được xuống cung điện dưới lòng đất có ra được khỏi đây hay không thì tôi không chắc là có, chú Ngô Danh chính là một minh chứng. Chú Ngô Danh đã từng kể với tôi rằng, tổ tiên của họ là hậu duệ cuối cùng của người Đảng Hạng thoát ra khỏi Mật Thành, hơn nữa, kể cả mực nước có dâng lên, nhưng cũng phải có lúc rút đi chứ. tôi nghĩ lúc mực nước rút

đi, chắc chán sẽ có người Đấng Hạng
dũng cảm thoát ra ngoài từ lối thoát
hiểm!”

“Vậy tại sao có người đã thoát được ra
ngoài mà những người này lại không?”,
Makarov hỏi.

“Có thể những người thân của họ đã chết
trận hết cả, họ không còn dũng khí để
vực gia đình mình dậy, nên đã chọn cách
kết thúc sinh mệnh ở đây. Còn những
người, dũng cảm thoát được ra ngoài
cũng vì nhiều lý do - có thể là do họ còn
quá ít người, lực lượng quá yếu, có thể
là do môi trường biến đổi... Tóm lại, họ
đã không xây dựng lại Mật Thành đồ nát
mà lựa chọn rời xa Mật Thành, ra khỏi
Khe Sói Hoang, trở về với dân tộc thời

nguyên thủy của họ. chẵn thả gia súc để
muru sinh. Nhưng cũng vì gìn giữ bí mật
của tổ tiên, họ đã không chọn mảnh đất
tươi tốt màu mỡ mà chỉ ở lại vùng sa
mạc này và còn thêu dệt nên biết bao
truyền thuyết, thật có, giả có để tăng thêm
độ bí ẩn đáng sợ cho Mật Thành. Những
truyền thuyết đáng sợ này được truyền từ
đời này sang đời khác, đến nỗi người
ngoài khôn: dám bước chân vào Mật
Thành.”, trước mắt Đường Phong dường
như lại hiện lên bức tranh sống động về
lịch sử của Mật Thành sau khi bị tàn phá
nghiêm trọng.

Hàn Giang nhìn lại curiii điện huy hoàng
dưới lòng đất này, anh hoàn toàn bị thiết
kế tuyệt diệu ở đây chinh phục: “Chi cần

nhìn cửa thoát hiểm ở đây đã đủ thấy mọi kiến trúc của Mật Thành đều được thiết kế tinh xảo và toàn mỹ. Lúc xây dựng tòa cung điện này, chắc chắn người Đảng I lang đã cân nhắc tới sự tồn tại của dòng sông ngầm, đồng thời cũng nắm rõ được tập tính của nó nên đã xây dựng nó tại vị trí cao hơn mực nước cao nhất của sông ngầm, như vậy kể cả sông ngầm có dâng lên, vượt qua vị trí cửa thoát hiểm thì cũng không thể nhấn chìm cung điện được.”

“Đúng vậy, trí tuệ của cổ nhân thường vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta!”, Đường Phong ngập ngừng rồi lại nói, “Còn hai câu hỏi mà Yelena đưa ra, e rằng hiện giờ chúng ta rất khó dc giải

thích rõ ràng, vấn đề thứ hai, tại sao người phụ nữ lại đến đây sau khi đoàn thám hiểm gặp nạn? Ngay từ lúc trông thấy bộ hài cốt tôi đã có thắc mắc này, nhưng đến giờ vẫn chưa nghĩ ra manh mối. Tất cả những gì chúng ta biết liên quan tới người phụ nữ này đều thông qua dấu tích phát hiện được trong rừng hồ dương và cuốn nhật ký nhật được ven Đại Bạch Tuyền, ở Đại Bạch luyện, đoàn thám hiểm đã cạn kiệt lương thực và nước uống. Sau khi ghi lại những dòng cuối cùng trong cuốn nhật ký, người phụ nữ đã rời khỏi Đại Bạch Tuyền một cách bí hiểm rồi tìm thấy Mật Thành, còn xuống cả cung điện dưới lòng đất. Nếu chỉ dựa vào sức của bà ta thôi thì rõ ràng

không đủ, chắc chắn vẫn còn người khác nữa! Tôi luôn nghi ngờ rằng chính Mã Xương Quốc đã đưa bà ta đi khỏi Vãng Sinh Hải!”

“Nhưng hình như Mã Xương Quốc không vào trong Mật Thành mà!”, Yelena nói.

Đường Phong Hạt gù: “ừm, tôi cũng nghĩ rằng Mã Xương Quốc chỉ di tới ốc đảo chết chóc thôi chứ chưa tới Mật Thành. Nhưng điều này cũng không mâu thuẫn với suy đoán của tôi. Mã Xương Quốc đã bỏ thuốc độc vào nguồn nước ở Đại Bạch Tuyên để hại chết các thành viên trong đoàn thám hiểm nhưng thuộc hạ ông ta dẫn theo đều là thổ phỉ, trong đám hỗn tạp đó, ông ta cần có một học giả có tri thức chuyên ngành đồ giúp ông ta tìm

thấy Mật Thành.” “Bởi vậy nên ở Vãng Sinh Hải, ông ta đã đem người phụ nữ trong đoàn thám hiểm đi. vậy sau này thì sao?”, Yelena hỏi.

“Sau này... sau này thì chúng ta vẫn chưa biết. Nhưng nghĩ tới những biến đổi và hàng loạt chuyện đáng sợ ở ốc đảo chết chóc khiến Mã Xương Quốc bị tác động mạnh, thậm chí đến chết cũng không thể quên, thì tôi e rằng ở ốc đảo chết chóc họ đã xảy ra biến cố gì đó. Nghĩ tới đây, tôi liền liên tưởng ngay tới..”

“Tám bia đá bị xô đổ!”, Yelena hiểu ý Đường Phong. “Đúng vậy, giờ chúng ta có thể kết nối tất cả những phát hiện lại với nhau. Rất có thể bọn họ đã cắm trại trong rừng rậm, ban đêm, người phụ nữ

trong đoàn thám hiểm đã xô đổ bia đá, dò chết mấy tay thuộc hạ còn sót lại của Mã

Xướng Quốc. Sau đó, vì không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nên Mã Xướng Quốc đã bỏ chạy, còn người phụ nữ đã tìm thấy Mật Thành. Nhưng rõ ràng trong này có vấn đề - tấm bia đá nặng như vậy, chỉ dựa vào sức của một người phụ nữ thì khổ mà đẩy được. Chắc chắn vẫn còn ai đó giúp bà ta!”, Đường Phong tiếp tục suy đoán thêm một bước, đột nhiên, anh nhớ ra điều gì đó, “Đúng rồi, Misha! Chắc chắn Misha cũng đã từng tới Mật Thành!”

“Nhưng Misha không chết trong Mật Thành!”

“Làm cách nào Misha thoát khỏi Mật Thành nhỉ? Tại sao người phụ nữ trong đoàn thám hiểm lại chết ở đây? Tất cả những gì họ gặp phải sau đó e rằng sẽ mãi chỉ là những ẩn số!”, Đường Phong lắc đầu thốt lên.

“Vậy miếng ngọc bội thì sao? Miếng ngọc bội mà anh phát hiện ra với miếng ngọc bội của người phụ nữ là một đôi ư?”, Yelena lại hỏi.

“Chắc là một đôi, bởi vì trên cuộn giấy cò nói rằng ‘trước cánh công vàng, có một trong hai miếng ngọc bội là có thể vào’. Trong hộp ngọc chắc là có hai miếng ngọc bội, vấn đề là khi người phụ nữ phát hiện ra hộp ngọc thì trong đó có một hay hai miếng ngọc bội?”

“Nhưng tại sao một trong hai miếng ngọc bội lại xuất hiện trong rừng hồ dương?”

“Điều... điều này còn kỳ lạ hơn. Kể từ sau khi gặp người đàn bà đeo mặt nạ, tôi luôn nằm mơ thấy một giấc mơ, một giấc mơ đáng sợ. Trong giấc mơ, người đàn bà đeo mặt nạ chính là hoàng hậu Một Tạng, trong mơ, chính bác la đã đưa cho tôi miếng ngọc bội. sau đó tôi đã phát hiện iliiy miếng ngọc bội này trong rừng hồ dương!”, Đường Hiong cố nhớ lại mọi chuyện trong giấc mơ.

“Nhưng tại sao miếng ngọc bội cậu tưởng như mất rồi lại xuất hiện ở đó nhỉ?”, Hàn Giang hỏi.

“Điều này thì tôi cũng không hiểu, nhưng...”, Đường rhong chân chừ một lúc

rồi nói tiếp: “Nhưng trước đây chúng ta không hề biết miếng ngọc bội chính là chìa khóa mở cổng đại điện, bây giờ ngấm lại, việc miếng ngọc bội mất đi rồi lại đột nhiên xuất hiện.ê. e rằng là do có người muốn chiếm đoạt chiếc chìa khóa này. Từ những dấu tích trong Đại điện Bất Hù có thể thấy, đã có người từng tới đây, rất có thể chúng đang ở quanh đây!” Câu nói của Đường Phong khiến tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, họ quay sang nhìn nhau, thậm chí Hàn Giang còn rút súng ra. Tất cả nhất loạt nhìn về phía cánh cổng bằng vàng nhưng không có ai tiên dên.

8

đầu tiên đi vào trong lối đi tối om này.

Trong lối đi rộng rãi hơn cửa hang bên ngoài rất nhiều, hai bên vách, tất cả đều được ốp đá hoa cương nhẵn bóng. Khi bó đuốc Irên tay Đường Phong soi tới kích lối đi, bản thân anh cũng ngỡ người ra vì bất ngờ - trước mặt họ xuất hiện một cánh cổng bằng đá, chính xác mà nói đó là một cánh cổng được làm bằng ngọc nguyên khối!

Hàn Giang, Yelena, Lương Viện và Makarov cũng thảng thốt trước cảnh cổng này, Đường Phong lầm bầm: “Cánh cổng được làm bằng ngọc Hòa Điền!”

Đường Phong bước tới gần cánh cổng, giống như bị ma lực nào đó hút lấy, tay anh khẽ vuốt lên cánh cổng bằng ngọc trơn bóng, bất giác cánh cổng bỗng mở

ra.ê.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hàn Giang nhìn kĩ lại: “Hình như trên công ngọc này khôni; có khóa!”

“Bởi vì nó lù công ngọc, nên không cần phải khóa, ngọc vốn dễ vỡ mà. Cánh công này không phải dune dễ ngăn những ai muốn lại gần nó, mà chỉ để thể hiện sự huy hoàng, uy phong của nơi này thôi!”, trong lúc Im bầm, Đường Phong đã bước vào thế giới phía sau công ngọc. Không gian tối đen phía sau công ngọc quả thật quá rộng lớn, bó đuốc chỉ có thể soi sáng một khoảnh nhỏ ngoài phía công. Hàn Giang phát hiện thấy một cái máng lõm xuống để cắm nến trên vách đá bên cạnh, vậy là anh lấy nến mang theo

ra, thấp sánε từng hóc tường một. Mọi người càng tiến lên phía trước, nển đưóc Hàn Giang thấp cũng nhiều dần lên, thậm chí họ còn dừng lại, gần trăm cây nển thấp sáng cả cung điện. Lúc này mọi người mới nhìn rõ đây là một cung điện hình chữ nhật rất rộng, còn huy hoàng hơn cả cung điện mà họ trông thấy trước đó. Cung điện là một tòa kiến trúc cao lớn đưóc hàng trăm cây cột không lồ chống đỡ, trên mỗi cột đá đều tỏa ánh vàng lấp lánh. Còn ở cuối cung điện, ở vị trí đối diện với cổng ngọc là một quảng trường hình bán nguyệt, cuối quảng trường là một đài cao, trên đài cao đặt một ngói báu bằng bạch ngọc, các góc cạnh của ngói báu đều bọc vàng,

vàng và ngọc tỏa ra ánh sáng huy hoàng giao thoa lẫn nhau, lấp lánh lung linh dưới ánh nến!

Cả năm người đều bị trấn động trước cảnh quan của gian điện. Đường Phong há mồm, ngược nhìn lên, trên đỉnh mỗi trụ cột và trên cả vách đá đều chạm khắc tượng Phật tinh xảo, sơn son thiếp vàng, khiến anh bỗng có cảm giác mình đang ở trong thế giới Tày thiên cực lạc.

Hơn chục phút sau, Đường Phona mới hết ngỡ ngàng. Anh bỗng phát hiện ra hai bên đại điện, cũng chính là hai bên lối đi mà họ đi từ cổng ngọc tới quảng trường bán nguyệt phía dưới đài cao, có hai đầm nước diện tích khá rộng. Đường Phong tò mò quay lại, đi tới đầm nước

phía tây, khi anh còn chưa kịp nhìn xuống dưới thì một luồng gió lạnh đã đẩy anh về phía công, Đường Phong lùi lại. Ilàn Giang iao tới, nhưng đều bị luồng gió lạnh này đẩy lùi. "Sao... sao gió lạnh của đầm nước này lại mạnh như vậy nhỉ?", Ilàn Giang không hiểu.

“Đúng vậy, kể cả ở dưới lòng đất đi chẳng nữa thì cũng không thể tỏa ra gió lạnh như vậy được!”, Yelena nói.

Makarov cũng chau mày: “Mặt nước cũng không hề đóng băng!”

Đường Phong lấy hết can đảm, bò tới sát mép đầm lần nữa. gió lạnh khiến anh run rẩy. Anh thò đầu nhìn xuống dưới, dưới nước sâu thăm thẳm, tối om om, cảm giác sâu không thấy đáy!

Luồng gió lạnh làm người ta khó chịu không ngừng sộc tới, toàn thân Đường Phong run cầm cập, anh vẫn muốn nhìn xuống nước nhưng bị Hàn Giang và Lương Viện kéo lại. “Anh thích chết à!”, Lương Việt xót xa trách mắng.

“Không sao!”, Đường Phong miệng nói không sao nhưng mặt anh lại trắng bệch, chân tay bủn rủn, ngồi bệt ra Đất. Mãi một lúc sau, được Hàn Giang và Yelena đỡ, anh mới đứng dậy được. Mọi người đi về phía đài cao phía cuối cung điện, nhưng họ tìm khắp cả trên dưới đài cao cũng không phát lộ thấy gì, ngoại trừ ngôi báu bằng bạch ngọc. Makarov nghi ngờ hỏi: “Lẽ nào đây chính là kho báu mà chúng ta khổ sở tìm kiếm? Đây là bí

mật cuối cùng của Mật Thành? Đây là thứ mà vô số người không tiếc sinh mệnh tìm kiếm ư?”

Tới điểm cuối cùng của cung điện nhưng vẫn không phát hiện thấy cái gọi là kho báu, nghĩ tới người con trai đã bị giết hại của mình, niềm tin từng vực Makarov dấy suốt bấy lâu nay giờ chờng như đã hoàn toàn sụp đổ, ông không thể chấp nhận sự thật này, Yelena chỉ biết liên tục an ủi ông

Lương Viện và Hàn Giang cũng không thể chấp nhận sự thật này, chỉ có Đường Phong vẫn giữ được chút tỉnh táo. anh đã hồi phục lại tương đối nên một mình đi khắp Xung quanh quảng trường, vừa đi vừa nói: “Mọi người không phải nghi

ngờ đâu, nhất định là kho báu của Mật thành nằm ở đây rồi, chỉ có điều Nguyên Hạo không muốn chúng ta dễ dàng tìm thấy thôi!”

“Ồ? Cậu chắc chắn như vậy chứ?”, Hàn Giang hỏi.

“Mọi người quên mất bài vị thờ cúng trong Đại điện Hát HỦ rồi ư?” giọng Đường Phong vang vọng trong cung điện rộng mênh mông.

“Bài vị?”, Hàn Giang hiểu ngay ra ý của Đường Phong, “Ý cậu là ở đây chính là mộ phần của Nguyên Hạo và hoàng hậu Một Tạng?”

"Đúng vậy, Hàng trăm năm nay mọi người đều tưởng rằng Nguyên Hạo đã được chôn cất trong vương lăng dưới núi

Hạ Lan, nhưng thật ra không một ai có thể nói chính xác đó là tòa vương lăng nào, tôi nghĩ rằng đây mới chính là nơi chôn cất di hài của Nguyên Hạo!", Đường Phong nói đầy tự tin.

"Nhưng không phải hài cốt của hoàng hậu Một Tangh bị Lương Tộ cất trong một pho tượng và đã được phát hiện thấy trong Hắc Thành sao?", Lương Viện thắc mắc.

"Vậy tại sao xương sọ và xương người trong tượng phật lại không phải của cùng một người?", Đường Phong hỏi lại, rồi nói tiếp: "Tôi nghĩ rằng bí mật cuối cùng sẽ nằm ở đây!"

Đường Phong nói câu này xong liền đi tới phía nam quàng trường. Anh dùng bó

đuốc soi sáng vách đá trước mặt, kiểm tra kỹ lưỡng, chốc chốc lại lấy tay gõ lên vách I 521

đá, nhưng hình như mỗi một viên đá đều được xếp kín khít một cách hoàn hảo...
Mãi cho tới khi phát hiện ra hai chỗ lõm hình chữ nhật xuất hiện trên vách đá bên cạnh. Đường Phong hơi giật mình, anh tiếp tục tìm kiếm, trên viên đá bên cạnh cũng xuất hiện hai vết lõm hình chữ nhật. Đường Phong không vội vàng đưa ra phán đoán, anh vẫn kiểm tra lại toàn bộ bề mặt bức tường đá, quá đúng là chỉ có duy nhất hai viên đá trên tường xuất hiện bốn vết lõm hình chữ nhật

9

Nhìn thấy vết lõm trên bức tường, lòng

Đường Phong dầy hoài nghi. Anh lùi về phía sau để nhìn cho rõ hai vết lõm trên vách đá. Đứng mãi trước vách đá một lúc lâu, hình như sợ bó đuốc chưa đủ sáng, Đường Phong lại lấy đèn pin soi lên vách tường. Khi ánh sáng đèn pin rọi tới chỗ đó Đường Phong đã nhìn rõ từng chút từng chút một. Hóa ra ở chính giữa bức tường đá có hai mảng tường là có rãnh với toàn bộ bức tường, mỗi mảng tường này gồm có bốn viên đá. Đặc biệt là hai viên đá có hai chỗ lõm hình chữ nhật lại nằm đúng trên hai mảng tường này. Đường Phong mừng rờ reo lên: “Ồ đây có một cánh cửa!”

Mọi người chạy lại, dưới sự chỉ dẫn của Đường Phong, mọi người đều nhận ra

dấu vết của cánh cửa bí mật trên vách đá. “Quả nhiên là Nguyên Hạo không muốn chúng ta dễ dàng tìm thấy kho báu! Phía trước trông thấy cổng vàng, cổng ngọc, khi chúng ta vẫn dang kỳ vọng ở đây sẽ xuất hiện một cánh cổng lớn ngoài sức tưởng tượng tự thì lại xuất hiện một cánh cửa bang đá hết sức bình thường. Nếu không nhìn kĩ, có thể rất nhiều người sẽ nghĩ rằng đi đến đây là kịch đường rồi”, Hàn Giang phản chấn nói.

Yelena lấy tay đẩy thử vách đá trước mặt nhưng cửa đá không hề xê dịch, cô lo lắng hỏi: “Làm thế nào để mở được cánh cửa đá này ra đây?”

Mắt Đường Phong cứ dán vào những chỗ lõm hình — chữ nhật trên cửa đá, anh

bồng kêu toáng lên: “Tôi biết rồi, mọi người nhìn bốn chỗ lõm hình chừ nhật đi! Xem kích cỡ và hình dáng của chúng có giống kệ tranh ngọc không?”

“Gì cơ? Kệ tranh ngọc?”, mọi người ngạc nhiên.

Tất cả mọi người đều đã nhìn ra, chính là hình dạng của kệ tranh ngọc, nhưng sau giây phút vui mừng ngắn ngủi lại là sự thất vọng to lớn: "Nhưng cả bốn kệ tranh ngọc đều mất rồi! Làm thế nào để mở được cánh cửa đá này ra đây?"

Hàn Giang vừa dứt lời, một giọng nói bồng vang lên sau lưng mọi người: “Đề ta giúp các người mở cánh cửa này ra!”

Đó là một giọng đàn ông với phát âm tiếng Trung lơ lơ. Mọi người giật mình

quay lại nhìn, thì thấy một đám áo đen lao vào trong cổng ngọc. Dưới sự vây chặt của bọn áo đen, một gã áo đen, dáng cao, gầy bước về phía mọi người. Sau lưng ông ta là Stechkin, nhưng lại không thấy gã đội mũ chụp đầu đâu, hoặc có thể gã đội mũ chụp đầu trong đàn thành xương người chính là gã này, chắc ông ta chính là Tướng quân! Đường Phong suy nghĩ rồi bời, theo phản xạ anh rút súng ra. Hàn Giang và Yelena cũng rút súng. Nhưng Makarov vẫn tiểnn tĩnh như mọi khi, ông không rút súng ra mà bước lên phía trước: “Anh bạn thân mến, quả nhiên là anh!”, Đường Phong nghe thấy giọng nói của Makarov liền lập tức hiểu ra thân phận của người đứng trước mặt

mình, ông ta chính là Branch.

“Ivan, bạn cũ của tôi, đã bao nhiêu năm rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ?”, Branch bước tới trước mặt Makarov, rồi đứng lại tại vị trí cách ông khoảng chục mét.

Anh.. anh đã hại tôi khổ biết chừng nào anh có biết không?”, tuy Makarov không nói to nhưng giọng ông đi kèm sự phẫn nộ.

“Không, Ivan, việc của Victoria chỉ là một tai nạn, vốn không phải [à chủ ý của tôi. Nếu như bây giờ anh muốn gia nhập với chúng tôi cũng vẫn chưa muộn đâu!”, Branch vẫn tự tin như ngày nào.

“Đáng lẽ... đáng lẽ ra tôi phải sớm nghĩ ra ‘Tướng quân’ chính là anh!”

“Ó! Tôi biết White đã kể hết chuyện của chúng tôi rồi, gã đó từ trước tới giờ vốn không có tổ chất để làm đặc công!”, Branch nhắc tới Wliile với giọng coi thường.

“Không, White đã nói rất nhiều điều với chúng tôi

Thế nhưng anh ta không nói rằng anh đã chết, tôi bắt đầu nghi ngờ anh kể từ lúc ở lô cốt số 23. Tôi thật quá ngốc, có lẽ cũng giống như White, tôi cũng không có tổ chất làm đặc công. Tôi đã ở trong căn cứ Tiên Tiến bao nhiêu năm như vậy, mà lại không phát hiện ra lô cốt số 23, cũng không phát hiện ra âm mưu của anh!”, Makarov càng nói càng kích động.

Nhưng Branch lại bật cười: “Ivan, anh

đừng tự trách mình quá thế, lúc đó anh không phát hiện ra mọi chuyện lại là sự may mắn đối với anh đấy! Nếu như lúc đó anh phát hiện ra bí mật của tôi thì e rằng, anh cũng không còn sống tới ngày hôm nay đâu

“ừm, có lẽ vậy! Nhưng thật ra ngẫm lại, lúc đó anh cũng đã để lộ khá nhiều tung tích, ví dụ như hình xăm đó, còn cả chuyện anh đưa tôi tới Khe Sói Hoang. luy ở irong lô cốt số 23 tôi đã bắt đầu nghi ngờ anh, nhưng tôi vẫn không thể giải thích được một điều đó là hồi đó đích thân tôi đã thu nhật thi thể anh, vậy tại sao anh vẫn chưa chết? Lẽ nào trên chiếc trực thăng đó không phải có mười tám người?”

“Khà khà, Ivan, trên trục thẳng đúng là có mười tám người, tôi cũng đi trên chuyến bay đó, nhưng tôi đã chuân bị một tử thi — một tử thi đã bị thiêu cháy!”, tuy sự việc đã trôi qua nhiều năm rồi nhưng khi nhớ lại, Branch vẫn tỏ ra rất dặc ý

“Gì cơ? Một tử thi bị thiêu cháy?”, giọng Makarov run rẩy.

“Đúng vậy, một tử tù có hình dáng gần giống tôi được tôi điều tới. Tôi đã đốt xác anh ta trong lô cốt số 23 gần giống như những tử thi trong vụ tai nạn máy bay và giấu sẵn ở trong lô cốt!”

Những gì Branch nói khiến Đường Phong rùng mình, anh nhớ lại chất bột đen nhìn thấy trong nhà để xác ở lô cốt số 23. Lúc

dó chi tiết vụn vặt đã khôn!? khiến anh
đề ý tới, lúc này anh mới hiểu ra thứ bột
đen đó chính là chứng cứ cho việc
Branch đổi trắng thay đen!

Hình như Branch rất thích nhắc lại
chuyện này: “Tôi đã bí mật huấn luyện
học viên của tôi trong lô cốt số 23,
nhưng tới một hôm, tin tức đáng tin cậy
được truyền từ Mátxcova tới nói rằng
có người đã tố giác tôi, hình như cấp trên
đã phát giác ra kế hoạch của tôi. Bởi vậy
tôi không thể không quyết đoán lựa chọn,
dùng cách đổi trắng thay đen, ve sầu
thoát xác! Đầu tiên, tôi chuẩn bị xong
xuôi thi thể đó, sau đó khi trực thăng bay
tới ngọn núi phía trên lối ra của lô cốt số
23, tôi đã ép phi công hạ thấp độ cao, rồi

nhảy từ trên trục thẳng xuống. Lúc ở trên trục thẳng tôi đã dùng thú thuật, để tới khi tôi tiếp đất thì chiếc trục thẳng cũng phát nổ! Khi đó tôi đã vào lô cốt, dùng thi thể cháy đen thay thế tôi. Rồi tôi cứ nấp ở trong lô cốt cho tới khi các anh bỏ đi!”

“Ra là thế! Nhưng... nhưng tại sao anh lại phải làm như vậy? Lẽ nào chi để cướp đoạt kho báu trong Mật Thành sao?”, Makarov chất vấn.

“Hừm! Kho báu? Tôi muốn đoạt được kho báu nhưng đó không phải là lý do duy nhất, tôi làm tất cả những điều này đều là vì mẹ tôi!”

“Mẹ?”, mọi người kinh ngạc nhìn Branchê. Cả tòa cung điện dưới lòng đất

bỗng chốc chìm trong im lặng đáng sợ.

[1] Nhĩ thất: là gian phòng phụ được bố trí hai bên gian phòng chính

Đào Tiểu Vũ eBook

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook**
để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers